„Cel mai bun scriitor de thrillere psihologice."
THE TIMES

JEFFERY DEAVER

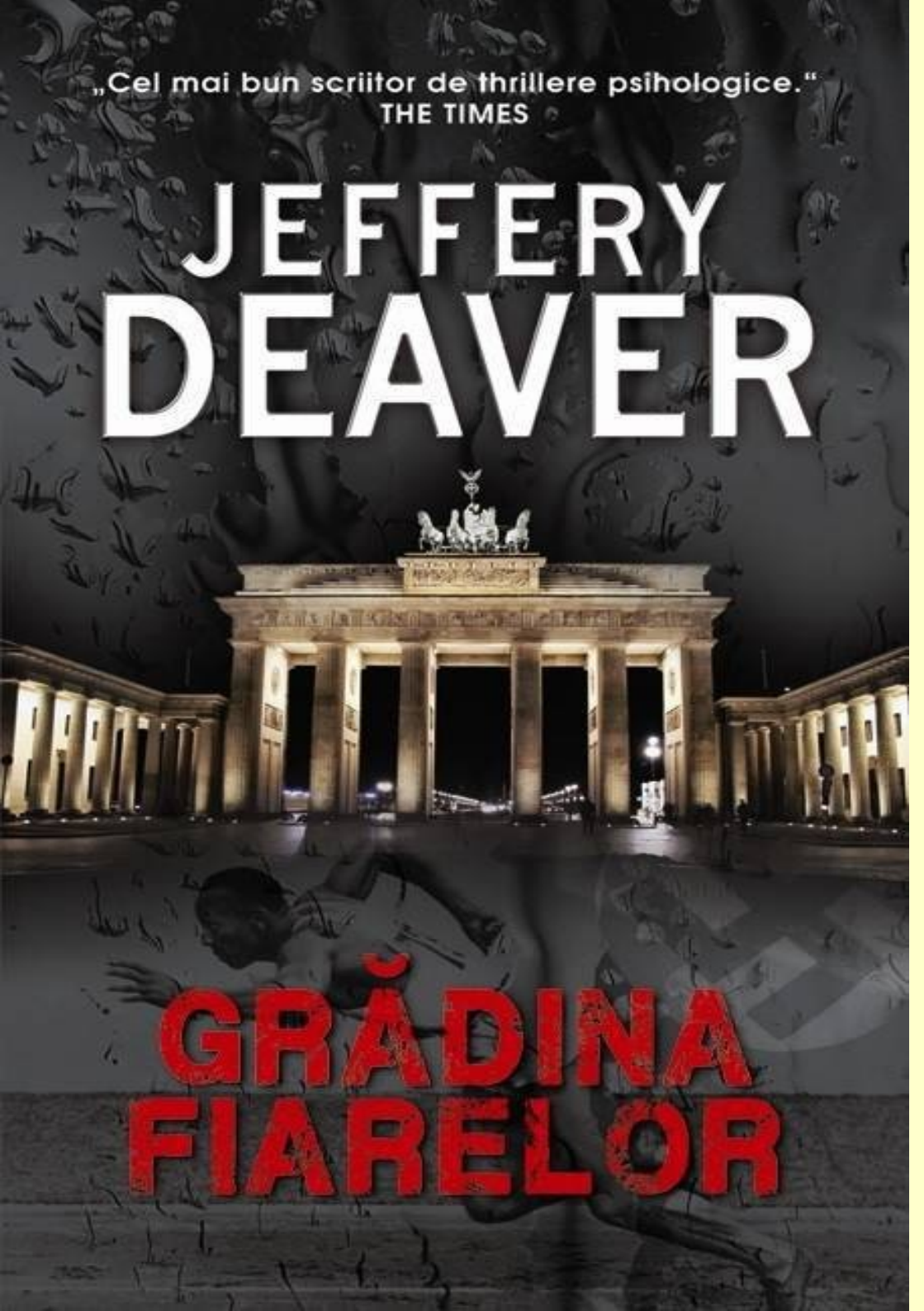

GRĂDINA FIARELOR

JEFFERY DEAVER

GRĂDINA FIARELOR

Editura RAO

2013

TRADUCĂTOR: GRAAL SOFT

Versiune electronică 2.0

„[Berlinul] era plin de şoapte. Se vorbea despre arestări ilegale în miez de noapte, despre prizonieri torturaţi în barăcile SA. Zvonuri înăbuşite de vocile răstite şi supărate ale guvernului, care le contraziceau prin mii de guri.”

(Christopher Isherwood, *Poveşti din Berlin)*

I.....8

MERCENARUL.....8

LUNI, 13 IULIE, 1936.....8

CAPITOLUL UNU.....9

CAPITOLUL DOI.....19

II.....31

ORAŞUL ŞOAPTELOR.....31

VINERI, 24 IULIE, 1936.....31

CAPITOLUL TREI.....32
CAPITOLUL PATRU.....55
III.....75
PĂLĂRIA LUI GÖRING.....75
SÂMBĂTĂ, 25 IULIE, 1936.....75
CAPITOLUL CINCI.....76
CAPITOLUL ȘASE.....82
CAPITOLUL ȘAPTE.....102
CAPITOLUL OPT.....124
CAPITOLUL NOUĂ.....145
CAPITOLUL ZECE.....156
CAPITOLUL UNSPREZECE.....172
CAPITOLUL DOISPREZECE.....180
CAPITOLUL TREISPREZECE.....194
CAPITOLUL PAISPREZECE.....206
CAPITOLUL CINCISPREZECE.....222
CAPITOLUL ȘAISPREZECE.....237
CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE.....248
CAPITOLUL OPTSPREZECE.....264

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE.....279
IV.....289
ŞASE LA CINCI ÎMPOTRIVĂ.....289
DE DUMINICĂ, 26 IULIE, PÂNĂ LUNI, 27 IULIE, 1936.....289
CAPITOLUL DOUĂZECI.....290
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU.....303
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI.....326
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI.....341
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU.....351
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI.....362
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE.....372
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE.....386
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT.....396
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ.....403
CAPITOLUL TREIZECI.....415
CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU.....423
CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI.....432
CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI.....440
CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU.....447

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI.....454
CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE.....457
CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE.....462
CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT.....465
CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ.....470
CAPITOLUL PATRUZECI.....473
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU.....478
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI.....489
CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI.....499
Epilog.....504
SÂMBĂTĂ, 21 noiembrie, 1936.....504
NOTA AUTORULUI.....509

I
MERCENARUL
LUNI, 13 IULIE, 1936

CAPITOLUL UNU

Odată intrat în semiîntunericul apartamentului, ştiu că este în pericol de moarte.

Își şterse sudoarea din palme, privi în jur studiind încăperea tăcută ca o morgă, în care se auzeau doar zgomotele stinse ale traficului din Hell's Kitchen[1] la miez de noapte şi sunetul răcorii unsuroase provocat de ventilatorul Monkey Ward[2], în timp ce sufla aerul înăbuşitor către fereastră, întregul decor era dezolant.

Defect...

Malone ar fi trebuit să fie aici, abţiguit deja şi moţăind îmbuibat. Dar nu era. Nicio sticlă cu tărie pe nicăieri, nici măcar miros de whisky, singura băutură din care trăgea ticălosul. Şi părea că nici nu fusese pe-acolo de ceva vreme. Ziarul *New York Sun* de pe masă era din urmă cu două zile. Stătea aruncat lângă o scrumieră plină de cenuşă rece şi un pahar la mijlocul căruia se zărea o dâră albăstruie de lapte uscat.

Aprinse lumina.

Ei bine, aşa cum observase încă de ieri de pe hol, exista o uşă laterală care ducea în afară, dar era bătută în cuie. Dar fereastra care ducea către scara de urgenţă? Frățioare, era blocată cum se cuvine cu o plasă de sârmă serioasă, pe

[1] Hell's Kitchen, cunoscută și sub numele de Glinton sau Midtown West, este o zonă din Manhattan situată între străzile 34 şi 59. Pe vremuri bastion al irlandezilor săraci, este astăzi un cartier al clasei mijlocii. Se pare că a primit acest nume (Bucătăria iadului) pentru că era paradisul infractorilor. (n.tr.)

[2] Denumirea populară a Montgomery Ward, cunoscut magazin de îmbrăcăminte, bunuri şi cosmetice, înfiinţat în 1872 de Aaron Montgomery Ward (1843-1913). (n.tr.)

care nu putuse s-o vadă de pe alee. Cealaltă fereastră era într-adevăr deschisă, însă era situată la vreo treisprezece metri faţă de caldarâm.

Nicio scăpare...

Dar unde era Malone? se întrebă Paul Schumann.

Malone dăduse bir cu fugiţii, Malone se scălda în bere în Jersey, Malone era o statuie cu piedestal scăldată de apele debarcaderului de la Red Hook.[3]

Nici nu mai conta.

Indiferent ce se întâmplase beţivanului, îşi dădu seama Paul, nemernicul ăla nu fusese decât o momeală, iar informaţia că el va fi acolo în acea seară – pură invenţie.

Pe holul de-afară, târşâitul unor picioare. Un clinchet metalic.

Defect...

Paul îşi aşează pistolul pe una dintre măsuţele din cameră, îşi scoase batista şi se şterse pe faţă. Aerul încins adus de căldura mortală a Midwestului îşi croise drum până în New York. Dar niciun bărbat n-ar putea merge fără o haină pe el, dacă obişnuieşte să poarte un Colt 1911 de calibru 45 prins la centură în spate, aşa că Paul era condamnat să poarte costum. Era costumul său din olandă gri cu un rând de nasturi. Cămaşa din bumbac alb cu guler ataşat era şifonată.

Un alt foşnet de pe hol, din afară, unde se pregăteau pentru el. O altă şoaptă, un alt clinchet.

Paul ar fi vrut să se uite pe fereastră, însă îi era frică să nu fie împuşcat în faţă. Ar fi vrut o înmormântare cu sicriul deschis şi nu ştia niciun antreprenor de pompe funebre suficient de priceput să repare găurile lăsate de un glonţ sau de alice.

Cine îl vâna?

---

[3] Debarcader important din apele golfului New York, care face parte din Brooklyn. (n.tr.)

Nu putea fi, desigur, Luciano, tipul care-l angajase să-l „declanşeze” pe Malone. Nu era nici Meyer Lansky. Erau ei periculoşi, e adevărat, însă nu erau nişte şerpi. Paul făcuse mereu o treabă excelentă pentru ei şi nu lăsase niciodată vreun indiciu care să-i lege de locul loviturii. Pe de altă parte, dacă vreunul dintre ei ar fi dorit să-l elimine pe Paul, nu ar fi fost necesar să-l îmbrobodească cu un golan. Pur şi simplu ar fi dispărut.

Aşadar, cine-l prinsese în capcană? Dacă erau O’Banion sau Rothstein din Williamsburg, sau Valenti din Bay Ridge, ei bine, era clar că urma să crape în următoarele câteva minute.

Dacă era spilcuitul de Tom Dewey, moartea ar fi durat ceva mai mult – adică atât cât ar fi trebuit ca să-l condamne şi să-l urce pe scaunul electric la Sing Sing.

Pe hol se auzeau acum ceva mai multe voci. Mai multe clinchete de metal pe metal.

Dar, pe de altă parte, se gândi el mucalit, totul fusese parfum până acum: era încă în viaţă. Şi-i era o sete de zile mari.

Se duse la frigider şi îl deschise. În două dintre cele trei sticle laptele se prinsese. Alături de sticle, mai erau o cutie de brânză Kraft şi una de compot de piersici, dar şi câteva sticle de suc Royal Crown. Găsi un desfăcător şi scoase capacul unei sticle de suc.

De undeva se auzea cântând la radio *Stormy Weather*[4]

Aşezat din nou la masă, se observă în oglinda prăfuită de pe zidul din faţă, aflată deasupra unei chiuvete cu smalţul sărit. Ochii săi de un albastru-deschis nu erau atât de speriaţi pe cât ar fi trebuit să fie, îşi spuse el. Cu toate acestea, chipul său era istovit, era un bărbat impunător –

[4] Melodie compusă în 1933 de Harold Arlen și Ted Kochler. A fost cântată prima dată la Cotton Club, în Harlem (în traducere: „Vreme furtunoasă”). (n.tr.)

avea peste un metru optzeci şi cântărea mai bine de nouăzeci de kilograme. Moştenise părul mamei sale, de un castaniu-roşcat, iar chipul păstra însuşirile strămoşilor germanici din partea tatălui. Pielea sa avea mici imperfecţiuni, dar nu din cauza vreunei boli, ci ca urmare a bătăilor din adolescenţă şi, mai recent, de la mănuşile de box Everlast. Beton şi pânză, deopotrivă.

Sorbi sucul. Mai delicios decât o Coca-Cola. Îi plăcea.

Paul se gândi la situaţia sa. Dacă era vorba despre O'Banion sau Rothstein, sau Valenti, ei bine, niciunul dintre ei nu dădea o centimă pe pielea lui Malone, un nituitor nebun scăpat de pe şantierul naval şi transformat într-un mafiot de trei bani, care o ucisese pe soţia unui poliţist de stradă şi o făcuse într-un mod foarte neplăcut. Ameninţase că aşa vor păţi toţi poliţiştii care se vor pune în cale. Toţi baştanii locali, din Bronx până în Jersey, erau şocaţi de ce făcuse individul ăsta. Aşa că, şi dacă ar fi vrut vreunul să i-o tragă lui Paul, de ce să nu aştepte până îl mătrăşea el pe Malone?

Ceea ce înseamnă că era, probabil, Dewey.

Ideea că va ateriza cu un şut în dos în camera de execuţie îl cam deprima. Cu toate acestea, ca să spunem adevărul, Paul nu era, în sufletul său, prea întors pe dos de faptul că ar fi putut fi prins în capcană. Exact ca pe vremea când era un ţâşti-băşti şi sărea la bătaie fără să stea prea mult pe gânduri, chiar şi împotriva a doi-trei flăcăi mai mari decât el, iar mai devreme sau mai târziu îşi alegea partenerii de bătaie nepotriviţi şi se alegea cu oasele frânte. Ştia că la fel se va întâmpla şi acum: în cele din urmă, un Dewey sau un O'Banion îl va doborî la pământ.

Cum suna una dintre vorbele favorite ale tatălui său: „Şi în cea mai bună zi, şi în cea mai rea, soarele tot apune până la urmă". Tatăl său cel rotofei s-ar fi tras de bretele plesnindu-le peste piept şi ar fi spus: „Fruntea sus! În cursa

de mâine aleargă alţi cai”.

Sări în picioare auzind telefonul.

Preţ de o clipă care păru cât un secol, Paul se uită fix la aparat. La al şaptelea apel sau poate mai târziu, răspunse:

— Mda?

— Paul, se auzi o voce clară şi tânără. Nu părea bolboroseala din cartier. Ştii cine sunt. Sunt în alt apartament. Suntem şase aici. Încă şase sunt pe stradă.

Doisprezece? În mod ciudat, Paul se simţi calm. Nu putea face nimic împotriva a doisprezece oameni. Oricum îl vor prinde. Sorbi mai mult din sucul Royal Crown. Îi era al dracului de sete. Ventilatorul nu făcea nimic altceva decât să mute căldura dintr-o parte în cealaltă a camerei. Întrebă:

— Lucrezi pentru băieţii din Brooklyn sau din West Side? Doar din curiozitate.

— Ascultă-mă, Paul! Iată ce urmează să faci. Nu ai decât două arme la tine, nu-i aşa? Coltul. Şi micuţul ăla de calibru 22. Pe celelalte le-ai lăsat în apartamentul tău.

Paul râse:

— Aşa e.

— Le vei descărca şi vei bloca Coltul. Apoi te vei duce la fereastra care nu este acoperită cu sârmă şi le vei arunca afară. Apoi îţi vei scoate haina, o vei pune pe podea şi vei rămâne în picioare, în mijlocul camerei, cu mâinile ridicate. Să te văd cu ele cât mai sus.

— Mă vei împuşca, spuse el.

— Oricum ai trăit mai multe zile decât meriţi, Paul. Însă, dacă faci cum ţi-am spus, s-ar putea să mai trăieşti o vreme.

Apoi omul de la capătul celălalt al firului închise.

Paul aruncă receptorul în furcă. Rămase nemişcat pentru un moment, amintindu-şi o seară minunată din urmă cu câteva săptămâni. Fusese cu Marion în Coney Island să joace minigolf. Mâncaseră hotdogi şi băuseră bere, ca să

facă faţă caniculei. Râzând, ea îl trăsese de mânecă până la o ghicitoare din parcul de distracţii. Vrăjitoarea îi dăduse în cărţi şi-i prezisese o groază de lucruri. Omisese, însă, tocmai acest incident, deşi ar fi trebuit să-l pomenească sub o formă sau alta, pe-acolo, prin prezicerile ei, ca să-şi merite banii. Marion... Nu-i spusese niciodată cum îşi câştigă el banii. Doar că avea o sală de sport şi că făcea ocazional afaceri cu nişte tipi cu un trecut dubios. Dar nu-i spusese mai mult de atât. Înţelese, dintr-odată, că se gândea să găsească o modalitate de a trăi alături de ea în viitor. Era animatoare la un club din West Side și studia designul vestimentar în timpul zilei. La ora asta lucra; de obicei mergea la club până la ora unu sau două noaptea. Cum va putea afla ea oare ce s-a întâmplat?

Dacă era vorba de Dewey, acesta ar putea s-o sune. Dacă erau băieţii din Williamsburg, niciun telefon. Nimic. Telefonul începu să sune din nou.

Paul îl ignoră. Desfăcu siguranţa armei pe care o purta la centură, scoase glontul de pe ţeavă şi apoi, rând pe rând, cartuşele din revolver. Merse la fereastră şi aruncă pistoalele afară, unul după celălalt. Nu le auzi căzând.

Îşi termină sucul, apoi îşi scoase haina, lăsând-o pe podea. Porni către uşă, dar se opri. Se întoarse la frigider şi scoase o altă sticlă de Royal Crown. O dădu peste cap. Apoi se şterse din nou pe faţă, deschise uşa apartamentului, făcu un pas înapoi şi-şi ridică mâinile deasupra capului.

Telefonul nu mai sună.

— Aceasta se numeşte Camera, spuse bărbatul cu părul cărunt, care stătea tolănit pe o sofa mică, îmbrăcat într-o uniformă albă, bine călcată. Nu ai fost niciodată aici, spuse el cu o încredere voioasă, semn că nu încăpea nicio discuţie în legătură cu acest aspect. Adăugă: Şi nici nu ai auzit vreodată vorbindu-se despre ea.

Era 11 noaptea. Îl aduseseră pe Paul aici direct din magherniţa lui Malone. Era o casă de oraş proprietate privată, situată în Upper East Side, cu toate că multe dintre camerele de la parter erau pline de mese de birou, telefoane şi telexuri, ca un ansamblu de birouri. Doar în salon erau divane şi fotolii. Pe pereţi erau înrămate poze cu vase maritime mai vechi şi mai noi. Într-un colţ se afla un glob pământesc. De pe un pervaz de marmură, Frank Delano Roosevelt se uita în jos la el. Camera era minunat de răcoroasă. O casă particulară cu aer condiţionat, ce chestie!

Cu cătuşele încă la încheieturi, Paul fu aşezat pe un fotoliu confortabil de piele. De o parte şi de alta, erau doi tinerei îmbrăcaţi şi ei în uniformă albă. Erau aceiaşi care-l escortaseră pe Paul de la apartamentul lui Malone. Cel care vorbise la telefon cu el se numea Andrew Avery, un bărbat cu obrajii roşii şi cu ochi atenţi şi pătrunzători. Ochi de boxer, se gândi Paul, deşi simţi că nu participase în viaţa lui la o luptă cu pumnii. Celălalt era Vincent Manielli, un tip sumbru, cu o voce care-i sugeră lui Paul că, probabil, crescuseră pe aceleaşi străzi din Brooklyn. Manielli şi Avery nu păreau mult mai în vârstă decât băieţaşii care se jucau cu mingea sub ferestrele casei lui Paul, dar erau cel puţin locotenenţi în marină. Locotenenţii sub comanda cărora Paul fusese în Franţa se făcuseră oameni mari.

Aveau pistoalele în toc, însă urechile de piele ale tocurilor erau desfăcute, iar ei îşi ţineau mâinile în apropierea armelor.

În faţa lui, pe canapea, stătea un ofiţer ceva mai vârstnic, cu grad măricel – era comandant de navă, dacă însemnele de pe uniformă erau aceleaşi cu cele de acum douăzeci de ani.

Uşa se deschise şi intră o femeie atrăgătoare, îmbrăcată în uniforma albă a marinei. Pe buzunarul de la bluză scria

Ruth Willets. Îi înmâna ofiţerului un dosar.

— Aveţi totul aici.

— Mulţumesc, aghiotant.

După ce plecă, ofiţerul deschise dosarul fără să-i arunce lui Paul nicio privire, extrase două file subţiri de hârtie şi le examină. Cu atenţie. După ce termină, îşi ridică ochii către Paul şi spuse:

— Sunt James Gordon. Serviciile de informaţii ale marinei. Mi se spune Bull[5].

— Ăsta e sediul vostru, întrebă Paul, Camera?

Comandorul îl ignoră şi se uită la ceilalţi doi ofiţeri.

— I-aţi spus cine sunteţi?

— Da, domnule.

— A fost vreo problemă?

— Niciuna, domnule.

Avery era cel care vorbea.

— Scoate-i cătuşele.

Avery se conformă, în vreme ce Manielli îl flanca, ţinând mâna pe lângă tocul pistolului şi privindu-i nervos pumnii noduroşi. Manielli avea şi el mâini de luptător. Ale lui Avery erau roz, ca ale unui vânzător de băcănie.

Uşa se deschise iar, şi în cameră intră un alt bărbat. Avea peste şaizeci de ani, dar era la fel de subţirel şi de înalt ca Jimmy Stewart, actorul acela tânăr pe care-l văzuseră el şi Marion în câteva filme. Paul se încruntă. Îi cunoştea chipul din articolele din *Times* şi *Herald Tribune.*

— Domnule senator?

Bărbatul răspunse, adresându-i-se însă lui Gordon:

— Spuneai că e deştept. Dar nu ştiam că e şi bine informat.

Nu părea prea încântat că fusese recunoscut. Senatorul îl scrută pe Paul, se aşeză şi-şi aprinse un trabuc scurt şi gros.

[5] Taurul. (n.tr.)

O clipă mai târziu intră încă un bărbat, cam de aceeaşi vârstă cu senatorul, îmbrăcat într-un costum alb de pânză îngrozitor de mototolit. Costumul acoperea un trup mare şi flasc. Avea un baston de plimbare. Îl privi pe Paul, apoi, fără să spună vreun cuvânt cuiva, se retrase într-un colţ. Lui Paul se păru cunoscut, dar n-ar fi putut spune de unde.

— Acum, continuă Gordon, iată cum stau lucrurile, Paul. Ştim că nu lucrezi pentru Luciano, ştim că ai lucrat pentru Lansky şi pentru alţi câţiva ca el. Şi ştim şi ce treburi ai făcut pentru ei.

— Mda, adică ce?

— Eşti un mercenar, explodă Manielli, de parcă ar fi vrut să i-o verse în faţă de mai multă vreme.

Gordon spuse:

— În martie anul trecut, Jimmy Coughlin te-a văzut... Se încruntă. Cum spuneţi voi, ăştia ca tine, că nu spuneţi *a asasina...*

Paul gândi: „Unii spun că l-au «răcit» pe cutare”. Paul însuşi spunea că „l-a declanşat” pe câte unul. Era expresia folosită de sergentul Alvin York pentru a descrie uciderea inamicilor în timpul războiului. Paul se simţea doar ceva mai mult decât un gunoi când folosea un termen utilizat de un erou de război. Dar, desigur, Paul Schumann nu spunea nimic în acele clipe.

Gordon continuă:

— Jimmy spune că l-ai ucis pe Arch Dimici pe 13 martie, într-un depozit din Hudson.

Paul supraveghease locul mai bine de patru ore înainte ca Dimici să apară. Era absolut sigur că tipul fusese singur. Jimmy probabil că moţăia în spatele cutiilor când Paul ajunsese acolo.

— Acum, din câte mi-au spus ei, Jimmy nu este cel mai de încredere martor. Dar avem nişte dovezi beton. Nişte agenţi ai fiscului l-au săltat pentru că vindea alcool de

contrabandă şi s-a înţeles cu ei să te toarne. Se pare că a găsit un cartuş la faţa locului şi l-a păstrat ca asigurare. E drept că nu sunt amprente pe el, eşti prea deştept pentru asta. Dar tipii lui Hoover ţi-au testat Coltul şi urma lăsată pe cartuş este aceeaşi.

Hoover? Era implicat şi FBI-ul în asta? Şi deja îi testaseră arma. O aruncase pe fereastra lui Malone cu mai puţin de o oră în urmă.

Paul scrâşni. Era furios pe el însuşi. Scurmase locul în căutarea cartuşului mai bine de o jumătate de oră după asasinarea lui Dimici şi ajunsese în final la concluzia că se strecurase printre crăpăturile podelei şi căzuse în Hudson.

— Aşa că am făcut cercetări şi am auzit că ai fost plătit cu cinci sute de dolari pentru... Gordon ezită... a-l declanşa?... a-l elimina pe Malone în seara aceasta.

— Am fost plătit pe dracu', spuse Paul, râzând în hohote. Astea-s abureli. Eu doar am fost să-l vizitez. Apropo, unde este?

Gordon făcu o pauză.

— Domnul Malone nu va mai fi de azi înainte o ameninţare la adresa poliţiei şi a cetăţenilor din oraşul New York.

— Se pare că cineva vă datorează cinci sutici.

Bull Gordon nu râse.

— Ai încurcat-o, Paul, şi nu scapi fără să plăteşti pentru asta. Aşa că iată ce-ţi oferim! Cum se zice prin reclamele alea de la Studebaker, nu-ţi facem oferta asta decât o singură dată. O primeşti sau ai pus-o. Nu negociem.

În cele din urmă senatorul deschise gura:

— Tom Dewey te vrea la fel de mult pe cât îi vrea pe toţi golanii de pe lista lui.

Procurorul special primise însărcinarea divină de a curăţa New Yorkul de reţelele de crimă organizată. Bossul mafiot Lucky Luciano, cele cinci familii italiene din oraş şi

sindicatul evreiesc al lui Meyer Lansky erau ţintele sale principale. Dewey era încăpăţânat şi inteligent şi obţinea condamnare după condamnare.

— Dar a acceptat să ni te dea nouă.

— Las-o baltă! Nu sunt iscoada voastră.

Gordon spuse:

— Nici nu vrem să fii. Nu despre asta este vorba.

— Atunci ce vrei să fac?

Gordon făcu o pauză. Senatorul dădu din cap către Gordon, care spuse:

— Eşti asasin plătit, Paul. Ce crezi că am putea vrea de la tine? Vrem să omori pe cineva.

CAPITOLUL DOI

Îl privi câteva clipe pe Gordon în ochi, apoi îşi întoarse privirea către vapoarele de pe pereţi. *Camera...* Avea o rezonanţă militară. Ca un club al ofiţerilor. Lui Paul îi plăcuse în armată. Se simţise ca acasă, avea prieteni, avea un ţel. Fusese o perioadă bună pentru el, o viaţă simplă – înainte să se întoarcă acasă, iar viaţa să-i devină complicată. Când viaţa devine complicată, încep să se întâmple chestii urâte.

— Veţi fi corecţi cu mine?

— O, de asta poți fi sigur.

În vreme ce Manielli îi scuipa un avertisment, spunându-i să se mişte cât se poate de încet, Paul cotrobăi în buzunar şi scoase un pachet de Chesterfield. Îşi aprinse o ţigară.

— Dă-i drumul!

Gordon spuse:

— Ai sala aia de gimnastică, pe Ninth Avenue. Nu prea e cine ştie ce, nu?

Îl întrebă apoi pe Avery:

— Ai fost acolo?

Avery răspunse:

— Nu sunt aşa de fiţos.

Manielli chicoti.

— Părerea mea e că este o adevărată bombă.

Comandantul continuă:

— Ai fost tipograf înainte de a intra pe bucata asta. Ţi-a plăcut în tipografic, Paul?

Prudent, Paul răspunse:

— Mda...

— Te pricepeai la asta?

— Mda... Eram bunicel... Ce legătură are asta cu preţul ceaiului în China?

— Ţi-ar plăcea să-ţi ştergi cu buretele tot trecutul, nu-i aşa? S-o iei de la capăt. Să devii iar tipograf. Putem face în aşa fel încât să nu te mai acuze nimeni pentru ceea ce ai făcut în trecut.

— Şi, adăugă senatorul, vom scuipa şi nişte lovele. Cinci bătrâne. Poţi să-ncepi o nouă viaţă.

Cinci mii? Paul clipi. Ar fi trebuit să pună cârca serios la treabă timp de vreo doi ani ca să facă banii aceia. Întrebă:

— Cum, mai precis, mi-aţi putea curăţa dosarul?

Senatorul izbucni în râs.

— Ştii jocul ăsta nou, Monopoly? Ai jucat vreodată?

— Îl au nepoţii mei, dar cu nu am jucat.

Senatorul continuă:

— Uneori, când dai cu zarul, ai putea sfârşi la închisoare. Dar există o carte de joc pe care scrie „Ieşi din închisoare”. Ei bine, o să primeşti o asemenea carte de-adevăratelea. Nu trebuie să ştii mai multe.

— Vreţi să omor pe cineva? Ce ciudat! Dewey nu ar accepta niciodată asta.

Senatorul spuse:

— Nu i-am spus nimic procurorului special despre ce vrem să faci.

După o pauză, Paul întrebă:

— Pe cine? Pe Siegel?

Dintre toţi mafioţii, Bugsy Siegel era cel mai periculos. Un dement, zău aşa! Paul văzuse urmele sângeroase ale brutalităţii tipului. Crizele sale de nervi erau renumite.

— Acum, Paul, apuse Gordon, cu dezamăgirea zugrăvită pe faţă, ar fi ilegal să omori un cetăţean american. Nu ţi-am

cere niciodată aşa ceva.

— Atunci, nu prea pricep unde bateţi.

Senatorul spuse:

— Este mai degrabă o situaţie de război. Ai fost soldat...

Privi către Avery, care începu să recite:

— Prima divizie de infanterie, Armata întâi a Statelor Unite, AEF St. Mihiel, Meuse-Argonne. Ai trecut prin nişte lupte serioase. Ai luat şi ceva medalii pentru capete vânate pe câmpul de luptă. Pe unii i-ai omorât cu mâna goală, nu-i aşa?

Paul dădu din umeri. Grăsanul îmbrăcat în costumul acela alb mototolit tăcea în colţişorul lui, cu mâinile împreunate deasupra măciuliei de aur a bastonului. Paul îl privi în ochi preţ de câteva clipe, apoi se întoarse către comandant.

— Care sunt şansele să supravieţuiesc suficient de mult încât să mă pot folosi de biletul care să mă scoată din închisoare?

— Suficient de mari, spuse comandantul. Nu multe, însă suficiente.

Paul era prieten cu scriitorul şi jurnalistul sportiv Damon Runyon. Băuseră o vreme împreună prin bombele din vecinătatea Broadwayului, merseseră la lupte şi la baseball. Cu câţiva ani în urmă, Runyon îl invitase pe Paul la o petrecere după premiera newyorkeză a filmului său *Little Miss Marker*[6], pe care Paul chiar îl considera un film bunicel. La petrecerea de după aceea, unde dăduse lovitura făcând cunoştinţă chiar cu Shirley Temple, îi ceruse lui Runyon să-i dea un autograf pe o carte. Scriitorul caligrafiase pe prima pagină: „Prietenului meu, Paul – Aminteşte-ţi, şansele în viaţă sunt de şase la cinci

[6] Runyon a fost scenaristul acestui film, a cărui premieră a avut loc în 1934. Vedeta filmului era actriţa-copil Shirley Temple (n.1928). (n.tr.)

împotrivă”.

Avery spuse:

— Ce-ar fi dacă am spune că în acest caz şansele tale sunt mult mai bune decât dacă ai merge la Sing Sing?

După un moment, Paul întrebă:

— Dar de ce eu? Aveţi o duzină de mercenari în New York care ar dori să se ocupe de chestia asta pentru paralele alea...

— Ah, dar tu eşti diferit, Paul. Tu nu eşti unul dintre gunoaiele astea de doi bani. Tu eşti bun. Hoover şi Dewey spun că ai omorât 17 tipi.

Paul pufni dispreţuitor.

— Abureli, vă spun din nou. De fapt, au fost 13.

— Ce am auzit despre tine este că verifici de fiecare dată de două-trei ori înainte să dai lovitura. Te asiguri mereu că armele funcţionează cum trebuie, te informezi în legătură cu ţintele tale, le verifici casele din timp, afli care e programul lor şi verifici dacă se ţin de el, ştii când vor fi singuri, când vor da telefoane, ştii unde vor mânca.

Senatorul adăugă:

— Şi eşti inteligent. Cum spuneam: ne trebuie cineva inteligent pentru asta.

— Inteligent?

Manielli spuse:

— Am fost la tine acasă, Paul. Ai cărţi. La dracu’, ai o groază de cărţi. Faci parte chiar din clubul „Cartea lunii”.

— Nu sunt cărţi deştepte. Niciuna dintre ele.

— Dar sunt cărţi! sublinie respectuos Avery. Şi pariez că în domeniul tău de afaceri nu se citeşte prea mult.

— Iar unii chiar nu ştiu să citească, spuse Manielli şi râse de propria glumă.

Paul întoarse privirea către bărbatul îmbrăcat în costumul şifonat.

— Cine eşti?

— Nu trebuie să te preocupe... începu Gordon.

— L-am întrebat pe el.

— Ascultă, prietene, mormăi nemulţumit senatorul, noi suntem cei care punem întrebări aici.

Dar grăsunul a dat din mână către el şi i-a răspuns apoi lui Paul.

— Citeşti benzi desenate? Micuţa orfană Annie, fetiţa cu ochii fără pupile?

— Mda, desigur...

— Ei bine, atunci consideră-mă Daddy Warbucks[7].

— Ce vrea să însemne asta?

Dar grăsanul se mulţumi să râdă şi se întoarse apoi către senator:

— Continuaţi. Îmi place de el.

Senatorul cel subţirel îi spuse lui Paul:

— Cel mai important lucru este să nu omori vreun nevinovat.

Gordon adăugă:

— Jimmy Coughlin ne-a spus cândva că nu omori decât alţi asasini. Cum obişnuiai să spui? Că nu faci decât să „corectezi greşelile lui Dumnezeu”? Este exact ceea ce vrem de la tine.

— Greşelile lui Dumnezeu, repetă senatorul, zâmbind din vârful buzelor.

— Ei bine, cine este tipul?

Gordon se uită la senator, care ocoli răspunsul la întrebare:

— Încă mai ai rude în Germania?

— Pe nimeni apropiat. Familia mea s-a stabilit aici acum multă vreme.

Senatorul întrebă:

---

[7] General-locotenent Daddy Warbucks, personaj din seria de benzi desenate *Little Orphan Annie,* salvator și susţinător moral şi financiar al fetiţei abandonate, (n.tr.)

— Ce ştii despre nazişti?

— Adolf Hitler conduce ţara. Se pare că nimeni nu este cu adevărat încântat de chestia asta. Acum doi-trei ani, în martie, a fost organizat un miting uriaş împotriva lui în Madison Square Garden. Traficul a fost mizerabil, vreau să vă spun. Am ratat primele trei runde dintr-un meci care avea loc în Bronx. Mi-a rămas în minte... Asta e tot ce ştiu.

— Ştii, Paul, spuse senatorul rostind cuvintele foarte rar, ştii că Hitler se pregăteşte pentru un alt război?

Asta îi reţinu de îndată atenţia.

— Sursele noastre ne transmit informaţii din Germania încă de când Hitler a venit la putere, în 33. Anul trecut, omul nostru din Berlin a pus mâna pe ciorna scrisorii respective. Era scrisă de unul dintre oamenii lui de bază, generalul Beck.

Comandantul îi dădu o bucată de hârtie tipărită. Era în germană. Paul o citi. Autorul scrisorii pleda pentru o reînarmare lentă, dar fermă, a armatei germane, care să protejeze şi să extindă ceea ce Paul traduse prin sintagma „spaţiul de viaţă”. Naţiunea trebuia să fie gata de război în câţiva ani.

Puse hârtia jos, ridicând din sprâncene.

— Şi au mers înainte cu chestia asta?

— Anul trecut, spuse Gordon, Hitler a început recrutările şi de atunci şi-a consolidat trupele la un nivel chiar mai mare decât cel recomandat în scrisoare. Apoi, acum patru luni, trupele germane au invadat Renania, zona demilitarizata aflată la graniţa cu Franţa.

— Am citit despre asta.

— Construiesc submarine la Helgoland şi au reluat controlul Canalului Wilhelm pentru a deplasa nave de război din Marea Nordului în Marea Baltică. Omul care se ocupă acolo cu finanţele a căpătat un titlu nou. Este şeful „economiei de război”. Şi Spania, cu războiul civil de acolo?

Hitler trimite trupe şi echipament, se pare, pentru a-l ajuta pe Franco. De fapt, se foloseşte de războiul ăsta pentru a-şi antrena soldaţii.

— Aveţi nevoie de mine... aveţi nevoie de un ucigaş care să-l omoare pe Hitler?

— O, nu, Iisuse, spuse senatorul. Hitler este doar un excentric. Un tip un pic sonat. El vrea ca ţara lui să se reînarmeze, dar n-are nici cea mai mică idee despre cum să facă asta.

— Iar omul despre care vorbiţi are?

— A, poţi fi sigur că are, încuviinţă senatorul. Numele lui este Reinhard Ernst. A fost colonel în timpul Marelui Război, dar acum este civil. Titlul său este cam alambicat: ministru plenipotenţiar pentru stabilitate internă. Dar astea-s vorbe. El este de fapt creierul din spatele înarmării. Are interese în tot ce mişcă: se ocupă de finanţe alături de Schacht, de armată cu Blomberg, de marină cu Raeder, de aviaţie cu Göring, de muniţie cu Krupp.

— Ce se aude cu tratatul? Versailles? Bănuiesc că nu au voie să-şi pună pe picioare o armată.

— Nu una mare. Valabil şi pentru marină... cât despre aviaţie, nu au voie defel, enumera senatorul. Dar omul nostru ne-a informat că apar soldaţi și marinari de peste tot în Germania, ca vinul la nunta din Cana Galileii.

— Dar aliaţii nu-i pot opri pur şi simplu? La urma urmei, noi am câştigat războiul.

— Nimeni din Europa nu face nici cel mai mic gest în privinţa asta. Francezii l-ar fi putut opri de îndată pe Hitler, în martie trecut, în Renania. Dar n-au făcut-o. Britanicii? Singurul lucru pe care l-au făcut a fost să certe un căţel care a udat covorul.

După un moment de tăcere, Paul întrebă:

— Şi noi ce am făcut ca să-i oprim?

Privirea furişată de Gordon era plină de deferenţă.

Senatorul ridică din umeri.

— Tot ce dorim noi în America este pacea. Izolaţioniştii sunt la butoane. Nu vor să se implice în politica europeană. Oamenii vor slujbe, iar mamele nu vor să-şi piardă din nou fiii prin mlaştinile din Flandra.

— Iar preşedintele vrea să fie ales din nou în noiembrie, spuse Paul, simţind cum îl străpung ochii lui FDR de pe pervazul de marmură sculptată.

O tăcere stranie se lăsă pentru câteva clipe. Gordon râse. Senatorul nu.

Paul îşi strivi ţigara în scrumieră.

— OK. Sigur. Are sens acum. Dacă voi fi prins, niciun fir nu va duce la voi. Sau la el. Dădu din cap către fotografia lui Roosevelt. La dracu'. Eu sunt doar un civil nebun, nu un soldat cum sunt copiii ăştia.

Aruncă o privire către cei doi tineri ofiţeri. Avery zâmbi. Manielli zâmbi şi el, dar zâmbetul său era total diferit.

Senatorul spuse:

— E în regulă, Paul. Chiar aşa.

— Şi vorbesc şi germană.

— Am auzit că vorbeşti fluent germana.

Bunicul lui Paul era mândru de ţara străbunilor săi, la fel ca şi tatăl lui Paul, care insistase ca toţi copiii săi să studieze limba lor nativă şi să vorbească germana în casă. Îşi amintea momentele absurde când mama sa ţipa în galică, iar tatăl său în germană, atunci când se certau. Mai mult, Paul lucrase în fabrica tatălui său, culegând litere şi corectând tipărituri germane, în timpul verilor când era la liceu.

— Cum ne organizăm? Asta nu înseamnă că spun da. Sunt doar curios. Cum va funcţiona povestea asta?

— Un vapor transportă echipa olimpică, familiile acestora şi presa în Germania. Pleacă poimâine. Vei fi la bordul lui.

— Echipa olimpică?

— Socotim că asta este cea mai bună cale. Vor fi mii de străini în oraş. Berlinul va fi ticsit. Armata şi poliţia nu vor mai pridid.

Avery spuse:

— Nu vei avea nicio legătură oficială cu Olimpiada, jocurile nu încep decât la august. Comitetul Olimpic nu ştie despre tine decât că eşti scriitor.

— Jurnalist sportiv, adăugă Gordon. Asta este acoperirea ta. Dar, în principiu, nu ieşi în evidenţă şi fă-te pierdut. Mergi către Satul olimpic cu toţi ceilalţi, stai pe-acolo o zi sau două şi apoi pierde-te în oraş. Nu sta la hotel, nu e bine, naziştii îi monitorizează pe toţi oaspeţii şi le înregistrează paşapoartele. Omul nostru va face rost de o cameră pentru tine la o pensiune privată.

Ca oricărui profesionist, lui Paul îi răsăriră în minte diverse întrebări legate de misiunea sa.

— Îmi voi folosi numele?

— Da, vei fi tu însuţi. Dar ţi-am pregătit, de asemenea, un paşaport pentru urgenţe: cu poza ta, dar cu un nume diferit. Eliberat de altă ţară.

Senatorul spuse:

— Semeni cu un rusnac. Eşti mare şi solid. Dădu apoi din cap. Desigur, tu vei fi „omul nostru din Rusia”.

— Nu vorbesc ruseşte.

— Nimeni nu vorbeşte pe-acolo. Pe de altă parte, probabil că nu vei avea nevoie deloc de paşaport. Este doar pentru a ieşi din ţară în caz de urgenţă.

— Şi, adăugă Paul repede, ca să vă asiguraţi că nimeni nu va face legătura între mine şi voi, în caz că nu reuşesc, nu-i aşa?

Ezitarea senatorului şi privirea pe care acesta i-o aruncă lui Gordon îi confirmară că putea să parieze pe asta.

Paul adăugă:

— Pentru ce ziar se presupune că lucrez? Toate ziarele

au deja corespondenţi acolo. Vor şti că nu sunt reporter.

— Ne-am gândit şi la asta. Vei fi un freelancer care scrie reportaje, pe care încearcă apoi, la întoarcere, să le vândă unor publicaţii sportive.

Paul mai întrebă:

— Cine este omul vostru de-acolo?

Gordon spuse:

— Deocamdată, să nu dăm nume.

— Nu am nevoie de un nume. Aveţi încredere în el? Şi dacă da, de ce?

Senatorul răspunse:

— Trăieşte acolo de câţiva ani şi ne-a furnizat informaţii corecte şi de calitate. Mi-a fost subaltern în Marele Război. Îl cunosc personal.

— Ce acoperire are acolo?

— Este om de afaceri, intermediar, genul ăsta de afaceri. Este propriul său angajat.

Gordon continuă:

— Îţi va da o armă şi-ţi va spune tot ce trebuie să ştii despre obiectivul tău.

— Nu am, de fapt, un paşaport. Vreau să spun, pe numele meu.

— Ştim asta, Paul. O să-ţi procurăm unul.

— Îmi puteri da armele înapoi?

— Nu, spuse Gordon sec, închizând astfel subiectul.

— Aşadar, prietene, acesta este planul nostru, în linii mari. Şi, vreau să-ţi spun, dacă te gândeşti să o tunzi şi să te faci mic pe undeva prin Hooverville, în vest...

Paul cu siguranţă se gândise la asta, dar se încrunta şi dădu din cap.

— Ei bine, aceşti domni încântători vor sta lipiţi de tine ca timbrul de scrisoare până când vaporul va ajunge la Hamburg. Şi, ca să nu te roadă aceeaşi gânduri de a te pierde prin Berlin, omul nostru va sta acolo cu ochii pe tine.

Dacă dispari, ne va da de ştire, iar noi le vom transmite naziştilor că în Berlin umblă în libertate un asasin american evadat. Şi le vom da, prin urmare, numele şi fotografia la.

Gordon îi susţinu privirea, apoi adăugă:

— Iar dacă despre noi gândeşti că ne-am descurcat bine şi ţi-am dat de urma, ei bine, Paul, nu ai văzut nimic care să le semene naziştilor. Şi, din câte am auzit, nici nu se obosesc să-ţi mai facă proces şi să pună pe hârtie decizia de execuţie. Acum ne-am înţeles în privinţa asta?

— Clar ca lumina zilei.

— Bine.

Comandantul aruncă o privire către Avery.

— Spune-i acum ce se va întâmpla după ce îşi va termina misiunea.

Locotenentul spuse:

— Avem un avion cu echipaj care aşteaptă în Olanda. În afara Berlinului se află un aeroport părăsit, iar după ce-ţi termini treaba te vom scoate de acolo cu avionul.

— Mă veţi scoate de acolo cu avionul? întrebă Paul mirat.

Zborul îl fascina. La nouă ani, după ce-şi rupsese un braţ – prima dată dintr-un şir prea dureros pentru a şi-l mai aminti –, îşi construise un planor pe care îl lansase de pe acoperişul tipografiei tatălui său. Sfârşise zdrobit de caldarâm, două etaje mai jos.

— Chiar aşa, Paul, spuse Gordon.

Avery merse chiar mai departe:

— Îţi plac avioanele, nu-i aşa? Ai reviste despre avioane peste tot prin apartamentul tău. Şi cărţi. Şi fotografii cu avioane. Chiar şi nişte modele. Le-ai făcut tu însuţi?

Paul se simţea stânjenit. Îl supăra rău faptul că-i descoperiseră jucăriile.

— Pilotezi? întrebă senatorul.

— Nici măcar nu am fost vreodată într-un avion. Apoi dădu din cap. Nu, nu ştiu să pilotez.

Chestia devenea din ce în ce mai nebunească. În cameră toată lumea tăcea.

Primul care a spart liniştea a fost bărbatul în costum şifonat:

— Şi eu am fost colonel în război. Ca şi Reinhard Ernst. Şi am fost în pădurile de la Argonne. Ca şi tine.

Paul încuviinţă.

— Ştii totalul? întrebă el.

— Totalul a ce?

— Al oamenilor pe care i-am pierdut.

Paul îşi amintea o mare de cadavre. Erau americani, francezi, germani. Priveliştea celor răniţi era din anumite privinţe chiar şi mai oribilă. Urlau şi să văitau, şi gemeau, şi le chemau pe mamele şi pe taţii lor, şi nu ai fi putut uita vreodată vacarmul acela. Niciodată.

Bătrânul spuse cu o voce plină de respect:

— Forţele expediţionare americane au pierdut mai mult de 25 000 de oameni. Circa o sută de răniţi. Jumătate din băieţii pe care-i conduceam au murit. Într-o lună am înaintat ceva mai mult de zece kilometri în teritoriul inamic. În fiecare zi a vieţii mele m-am gândit la aceste numere. Jumătate dintre soldaţi, zece kilometri. Iar luptele de la Meuse-Argonne au fost cea mai spectaculoasă victorie a noastră din timpul războiului... Nu vreau să se mai întâmple aşa ceva vreodată.

Paul îl cercetă cu atenţie.

— Cine eşti? întrebă el din nou.

Senatorul începu să vorbească agitat, însă celălalt bărbat îi răspunse lui Paul:

— Sunt Cyrus Clayborn.

Da, asta era! Frate!... Bătrânul fusese şef al companiei Continental Telephone and Telegraph – un milionar care era cu adevărat pâinea lui Dumnezeu, chiar şi acum, în bezna Marii Crize. Bărbatul continuă:

— Daddy Warbucks, cum spuneam. Eu sunt bancherul. Pentru... hai să spunem, proiecte ca ăsta este, de obicei, mai bine ca banii să nu vină din buzunarele finanţelor publice. Sunt prea bătrân ca să mai lupt pentru ţara mea. Dar fac tot ce pot. Ţi-am astâmpărat setea de cunoaştere, băiete?

— Da.

— Bun.

Clayborn îl examina atent, apoi adăugă:

— Ei bine, mai am ceva de spus. Banii despre care ţi-au vorbit înainte... Plata.

Paul dădu din cap.

— O dublăm.

Paul simţi că se ridică părul pe ceafă. Zece mii de dolari? Nici nu-şi putea imagina asta.

Gordon îşi întoarse încet privirea către senator. Această ofertă, îşi dădu seama Paul, nu făcea parte din scenariu.

— O să-mi daţi bani gheaţă? Nu vreau cecuri.

Dintr-un motiv sau altul, senatorul şi Clayborn începură să râdă în hohote auzindu-l.

— Cum vrei, desigur, răspunse industriaşul.

Senatorul trase un telefon mai aproape de el şi începu să bată cu degetele în receptor.

— Deci, care e decizia ta, fiule? Îl chemăm pe Dewey sau nu? Tăcerea fu întreruptă de zgomotul unui chibrit cu care Gordon îşi aprinse ţigara.

— Gândeşte-te puţin, Paul. Îţi dăm şansa să-ţi ştergi cu buretele trecutul. S-o iei de la început. Ce mercenar primeşte o ofertă ca asta?

II
ORAŞUL ŞOAPTELOR
VINERI, 24 IULIE, 1936

CAPITOLUL TREI

În cele din urmă, bărbatul putea face ce-şi propusese.

Era şase dimineaţa, iar SS *Manhattan,* vaporul pe al cărui culoar urât mirositor de la clasa a treia stătea, se îndrepta către portul Hamburg, zece zile după ce părăsise New Yorkul.

Vaporul era, literalmente, nava amiral a Liniilor Maritime ale Statelor Unite, primul vapor din istoria companiei construit exclusiv pentru pasageri. Era imens – avea de două ori lungimea unui teren de fotbal sau mai bine –, dar de astă dată avea o mulţime de pasageri. În cazul traversărilor transatlantice obişnuite, pe vapor se aflau circa şase sute de pasageri şi un echipaj de cinci sute de oameni. În această croazieră însă, aproape patru sute de atleţi olimpici, manageri şi antrenori, precum şi alte opt sute cincizeci de persoane, în mare parte rude, prieteni, jurnalişti şi membri ai Comitetului American Olimpic, umpluseră până la refuz cabinele celor trei clase de transport.

Numărul pasagerilor şi pretenţiile neobişnuite ale atleţilor şi ale jurnaliştilor de la bordul vaporul *Manhattan* le făcuseră viaţa grea membrilor echipajului, altfel harnici şi politicoşi, şi în mod special acelui bărbat chel şi grăsun, pe nume Albert Heinsler. Cu certitudine, slujba lui de îngrijitor presupunea ore lungi şi chinuitoare de muncă. Dar oboseala cea mai mare i-o producea adevăratul lui rol la bordul vaporului, un rol despre care niciun membru al

echipajului nu ştia absolut nimic. Heinsler îşi spunea A-man, după cum îşi numeau serviciile secrete naziste agenţii de încredere care operau în Germania – *Agenten.*

De fapt, acest tip singuratic de 34 de ani era, în secret, membru al Asociaţiei germano-americane, un grup pestriţ de americani adepţi ai lui Hitler, tovarăşi de drum cu Frontul Creştin, de care-i lega poziţia comună pe care o aveau împotriva evreilor, comuniştilor şi negrilor. Heinsler nu ura America, dar nu putea uita zilele teribile din perioada adolescenţei sale, când familia sa fusese sărăcită de război din cauza prejudecăţilor antigermane; el însuşi era luat peste picior în permanenţă – *Heinie, Heinie, Heinie hunul* – şi fusese bătut măr de nenumărate ori în curtea şcolii sau pe străduţele cartierului.

Nu, nu-şi ura ţara. Dar iubea Germania nazistă din tot sufletul şi era subjugat de figura mesianică a lui Adolf Hitler. Ar fi făcut orice sacrificiu pentru acest om; ar fi intrat în puşcărie sau chiar şi-ar fi dat viaţa, dacă ar fi trebuit.

Lui Heinsler abia-i venise să creadă când comandantul trupelor de asalt din cartierul general al asociaţiei cu sediul în New Jersey remarcase loialitatea de care dăduse dovadă camaradul ce fusese contabil la bordul câtorva nave de pasageri şi aranjase ca acesta să primească o slujbă pe *Manhattan.* Comandantul dichisit în uniforma sa brună se întâlnise cu Heinsler pe esplanada din Atlantic City şi-i explicase că, deşi naziştii îi primesc cu braţele deschise pe vizitatorii veniţi din toate colţurile lumii, ei sunt, pe de altă parte, îngrijoraţi de problemele de securitate pe care le-ar putea genera acest aflux de atleţi şi vizitatori. Datoria lui Heinsler era să fie reprezentantul clandestin al naziştilor pe acel vas. Nu-şi putea face însă vechea sa meserie, aceea de a ţine evidenţele contabile. Era important să poată bântui liber pe vapor fără să stârnească suspiciuni, aşa că se încadra ca îngrijitor.

În fine, cam astea sunt provocările vieţii! Îşi părăsise de îndată slujba de angajat al unui contabil certificat, cu biroul în buricul Broadwayului. Îşi petrecuse următoarele câteva zile, până când vaporul ridicase ancora – pentru că era de obicei preocupat de sine însuşi –, pregătindu-se pentru misiunea sa, cercetând noaptea diagramele vaporului şi repetând rolul de îngrijitor; apoi îşi revizuise germana şi învăţase o versiune a codului Morse, denumit codul continental, folosit de telegrafiştii europeni.

După plecarea vaporului rămăsese în umbră, petrecând timp îndelungat observând şi ascultând, fiind agentul secret perfect. Când *Manhattan* era pe mare, nu ţinea legătura cu Germania, fiindcă semnalul staţiei sale de radio portabile era mult prea slab. Desigur vaporul era dotat cu un puternic sistem radio, emiţând şi pe unde scurte, şi pe unde lungi, dar cu greu ar fi putut transmite mesaje pe această cale, pentru că asta ar fi însemnat să implice un alt membru al echipajului şi era extrem de important ca nimeni să nu audă sau să vadă ce avea el de transmis.

Heinsler privea acum prin hublou către dunga cenuşie de uscat din depărtare, care era Germania. Da, se gândi el, erau suficient de aproape de ţărm pentru a putea transmite. Păşi în cabina sa minusculă şi scoase telegraful Allocchio Bacchini de sub hamacul său. Apoi porni pe scările pe unde se putea ajunge la puntea principală, unde spera el că anemicul semnal radio va ajunge la ţărm.

Pe când străbatea culoarul îngust, repetă în minte mesajul pe care urma să-l transmită. Regreta un singur lucru: acela că, deşi ar fi vrut să includă în mesaj numele său şi asociaţia din care făcea parte, nu putea s-o facă. Chiar dacă Hitler admira, în particular, activitatea Asociaţiei germano-americane, gruparea era atât de înverşunat şi zgomotos antisemită, încât Führer-ul fusese silit ca în public să se disocieze de ea. Mesajul lui Heinsler ar fi putut

fi ignorat dacă ar fi făcut vreo referire la acea organizaţie americană.

Iar acest mesaj cu siguranţă nu trebuia ignorat:

Pentru Obersturmführer-SS, Hamburg: Sunt un național-socialist devotat. Am auzit că un bărbat susţinut de ruşi intenţionează să dea o lovitură cu impact la nivel înalt în Berlin, în următoarele zile. Nu-i ştiu încă identitatea, însă voi continua să fac investigaţii şi sper să trimit în curând şi această informaţie.

Simţea că trăieşte când lovea cu pumnii.

Nu exista un alt sentiment asemănător. Dansul în pantofii de piele comozi, căldura muşchilor, pielea pe de-o parte răcorită de sudoare, pe de alta încălzită de sânge, vibraţia energică a corpului său în continuă mişcare. Durerea, de asemenea. Paul Schumann era de părere că durerea te poate învăţa multe. La urma urmei, ăsta era sensul ei adevărat.

Dar cel mai mult îi plăcea să se bată pentru că, după cum se întâmplă în box, atât succesul, cât şi eşecul stăteau numai pe umerii lui largi şi marcaţi de cicatrice şi se datorau jocului de picioare, mâinilor puternice, dar şi minţii sale. În box eşti doar tu împotriva celuilalt, fără coechipieri. Ţi-o iei dacă adversarul este mai bun decât tine. Pur şi simplu. Iar meritele sunt ale tale dacă-ţi învingi adversarul – pentru că tu ai sărit coarda, te-ai lăsat de ţigări şi de băutură, te-ai gândit ore în şir la slăbiciunile lui şi cum să-i eviţi apărarea. La Ebbets Field şi la Yankee Stadium e vorba doar despre noroc. Nu şi pe ringul de box.

Acum dansa pe ringul care fusese improvizat pe puntea principală a vaporului *Manhattan.* Întregul vapor se transformase într-o sală de gimnastică plutitoare. Unul dintre boxerii olimpici îl văzuse cu o seară înainte lucrând

la sacul de box şi-l întrebase dacă nu vrea să se antreneze dimineaţa, înainte ca vaporul să arunce ancora. Paul acceptase fără să ezite.

Acum evită câteva măciuci date cu stânga şi punctă cu dreapta, făcându-l pe adversarul său să clipească de surpriză. Apoi primi o lovitură puternică în abdomen, înainte să apuce să se pună în gardă. Fusese puţin înţepenit la început – nu mai fusese pe ring de o vreme –, dar Joel Koslow, doctorul ăla tinerel şi deştept, îl consultase şi îi spusese că se poate confrunta faţă în faţă chiar şi cu un boxer care să aibă doar jumătate din vârsta lui.

— M-aş limita la două-trei runde, totuşi, adăugă doctorul cu un zâmbet. Tinereii ăştia sunt puternici. Debordează de energie.

Ceea ce era adevărat. Dar lui Paul nu-i păsa. Cu cât era efortul mai mare, cu atât era mai bine, de fapt, pentru că acest antrenament – ca şi boxul cu umbra sau săritul corzii, cu care se ocupase zilnic cât timp fusese la bordul vaporului – îl menţinea în formă pentru misiunea pe care o avea în Berlin.

Paul se antrena la box de două-trei ori pe săptămână. Era cumva solicitat să fie partener de antrenament, chiar dacă avea 41 de ani, pentru că era un curs ambulant de tehnici de box. Se lupta oriunde, în sălile din Brooklyn, pe ringurile în aer liber din insula Coney, chiar şi în săli mai pretenţioase. Damon Runyon era unul dintre fondatorii Twentieth Century Sporting Club – alături de legendarul organizator de meciuri Mike Jacobs şi de alţi câţiva oameni de presă – şi-l dusese pe Paul în hipodromul din New York să se antreneze. O dată sau de două ori încrucişase mănuşile cu câţiva dintre cei mari. Se antrena, fireşte, şi în sala sa de sport din clădirea aceea mică, aflată în apropierea debarcaderului din West Side. Mda, Avery, e adevărat că nu e chiar de primă mână, dar sala aia

ponosită şi veche era un sanctuar, cel puţin aşa o socotea Paul, iar Sorry Williams, care locuia într-o cămăruţă din spate, făcea mereu curăţenie şi se îngrijea mereu să aibă gheaţă, prosoape şi bere la îndemână.

Băiatul făcu o fentă, însă Paul ştiu de îndată din ce parte va fi lovit, aşa că bloca lovitura, apoi îi dădu o directă puternică în piept. Nu reuşi, cu toate acestea, să intre suficient de repede în gardă şi simţi mănuşa de piele plesnindu-l cu putere peste maxilar. Se îndepărtă dincolo de alonja adversarului, înainte ca acesta să-şi continue succesiunea de lovituri, şi se învârtiră iar în ring.

În timp ce se mişcau, Paul observi că băiatul era puternic şi rapid, dar că nu se putea detaşa de adversarul său. Simţi o dorinţă copleşitoare să câştige. Desigur, dorinţa este necesară, dar mult mai important era să observe cam cum se mişca adversarul său, căutând indicii despre ce intenţiona să facă în continuare. Această capacitate de detaşare era absolut vitală pentru a deveni un mare boxer.

Şi era la fel de vitală şi pentru un asasin plătit.

Paul numea asta *atingerea gheții.*

Cu câţiva ani în urmă, Paul stătea în crâşma lui Hanrahan de pe Strada 48 şi îşi îngrijea un ochi vânăt, cadou din partea lui Beavo Wayne, care n-ar fi putut să lovească la piept, să-l păzească Dumnezeu, dar se pricepea să spargă arcade. Astfel că Paul stătea şi-şi doftoricea cu o bucată de carne de vacă ochiul umflat, în timp ce pe uşa crâşmei intra un negru uriaş, aducând provizia zilnică de gheaţă. Mulţi furnizori foloseau cleştii pentru a căra blocurile de gheaţă. Băiatul ăsta, însă, le căra cu mâinile. Nici măcar nu purta mănuşi. Paul îl privi ducându-se în spatele barului şi punându-şi încărcătura în cuva în care se păstra gheaţa.

— Hei, îl strigă Paul. Îmi dai şi mie un colţ de gheaţă?

Bărbatul se uită la urmele violete din jurul ochiului lui Paul şi izbucni în râs. Scoase o daltă pentru gheaţă dintr-un

toc şi sparse o bucată, pe care Paul o înveli într-o batistă şi şi-o puse pe faţă. Îi dădu furnizorului o monedă de zece centi, iar acesta îi mulţumi.

— Vreau să te întreb ceva, spuse Paul. Cum poţi căra aşa gheaţa aia? Nu te doare?

— O, ia uite aici.

Răsfiră în faţă palmele sale uriaşe. Erau acoperite de cicatrice, la fel de netede şi de palide ca pergamentul folosit de tatăl lui Paul pentru a tipări invitaţiile alea şmechere.

Negrul îi explică:

— Gheaţa îţi poate arde pielea, exact ca focul. Lasă în urmă cicatrice. Am tot pus mâna pe gheaţă de atâta vreme, că nici n-o mai simt.

Atingerea gheţii.

Fraza aceea îi rămăsese lui Paul întipărită în minte. Era, după cum înţelesese el, exact cum se întâmpla când avea de îndeplinit o misiune. În toţi oamenii exista gheaţă, credea el. Ne putem hotărî dacă s-o atingem sau nu.

Acum, în această sală de gimnastică improvizată, la mii de kilometri de casă, Paul simţea aceeaşi amorţeală, pierdut în balotul acestui meci de antrenament. Mănuşile se loveau una de alta, mânuşile atingeau pielea şi, chiar dacă aerul dimineţii pe mare era răcoros, aceşti doi bărbaţi asudau din greu, dansând în jurul ringului şi încercând să afle în ce constau slăbiciunea şi tăria adversarului. Uneori intrau în contact, alteori nu... Erau însă mereu prudenţi.

Nu există nene în ringul de box...

Albert Heinsler se cocoţă în spatele unui coş de evacuare a fumului, situat pe una dintre punţile de la înălţime ale vasului *Manhattan,* şi conectă bateria la aparatul radio. Scoase micuţa cheie telegrafică neagră-maronie şi o montă pe partea de sus a aparatului. Era uşor tulburat de faptul că

folosea un transmiţător italian – considera că Mussolini fusese nepoliticos cu Führer-ul dar acesta era mai degrabă un sentiment confuz, fiindcă ştia că aparatul Allocchio Bacchini era unul dintre cele mai bune transmiţătoare portabile din lume.

După ce se încălziră tuburile, el încerca cheia – *punct-liniuţă-punct-liniuţă.* Firea sa îndărătnică îl determinase să se antreneze ore în şir. Se cronometrase înainte ca nava să pornească la drum: putea trimite un mesaj de mărimea celui pe care-l transmitea acum în nu mai mult de două minute.

Privind spre ţărmul către care se îndreptau, Heinsler trase adânc aer în piept. Se simţea bine aici sus, pe cea mai înaltă punte a vaporului. Chiar dacă nu fusese condamnat să stea închis în cabina sa, gemând şi vomându-şi sufletul ca multe alte sute de pasageri şi chiar ca unii dintre membrii echipajului, ura sentimentul de claustrofobie pe care-l resimţea stând la unul dintre nivelurile inferioare ale vasului. Fosta sa meserie de contabil pe navă îi conferea mai mult prestigiu decât cea de îngrijitor şi avea o cabină mai mare pe puntea superioară. Dar nu conta, onoarea de a-şi ajuta ţara-surogat era mai presus de orice disconfort.

În sfârşit, pe ecranul unităţii radio clipi o luminiţă. El se aplecă, reglă două butoane şi îşi puse degetul în cheia de bachelită. Începu să transmită semnalul pe care-l traducea în germană pe măsură ce-l tasta.

Punct-punct-liniuţă-punct... punct-punct-liniuţă...
punct-liniuţă-punct-liniuţă-liniuţă-liniuţă...
liniuţă-punct-punct-punct... punct-punct-liniuţă-punct...
Für Ober...

Nu merse mai departe de atât.

O mână îl prinse de guler de la spate şi-l trase cu putere. Heinsler icni din toţi rărunchii, apoi îşi pierdu cumpătul, ţipă

şi se prăbuşi pe puntea netedă de stejar.

— Nu, nu, nu mă răni!

Încercă să se ridice în picioare, dar bărbatul uriaş purtând echipament de box îl privi încruntat, îl ameninţă cu pumnul şi-şi scutură capul.

— Nu mişca!

Heinsler se lăsă să cadă pe punte, tremurând.

Heinie, Heinie, Heinie hunul...

Boxerul se întinse înainte şi decuplă bateria de la staţia radio.

— Coborâm, spuse el, împachetând transmiţătorul. Acum.

Şi-l săltă pe A-man pe picioarele lui.

— Ce aveai de gând să faci?

— Du-te dracului, spuse Heinsler, cu o voce tremurată şi piţigăiată.

Se aflau în cabina lui Paul. Transmiţătorul, bateria şi tot ce avusese bărbatul prin buzunare erau întinse pe patul îngust. Paul repetă întrebarea, de data aceasta însoţind-o cu un mormăit ameninţător.

— Spune-mi...

O bătaie în uşa cabinei. Paul făcu un pas înainte, îşi pregăti pumnul şi deschise uşa. Vince Manielli îşi făcu loc înăuntru.

— Am primit mesajul tău. Ce dracu’ este...?

Tăcu, holbându-se la prizonier.

Paul îi înmâna portofelul.

— Albert Heinsler, Asociaţia germano-americană.

— Oh, Iisuse... Nu Asociaţia...

— Avea cu el unitatea asta radio.

Făcu un semn cu capul către unitatea de telegrafie fără fir.

— Ne spiona?

— Habar n-am. Dar tocmai voia să transmită ceva.

— Cum ai ajuns să-l suspectezi?

— Să zicem că am avut o bănuială.

Paul nu-i spuse lui Manielli că, deşi avea încredere până la un punct în Gordon şi în băieţii lui, nu putea şti cât de prudenţi erau aceştia într-un joc cum era cel în care intraseră. Ar fi putut lăsa urme atât de mari încât le vedeai din avion – informaţii despre vas, vorbe necontrolate despre Malone şi alte lovituri de-ale lui, chiar şi informaţii despre Paul însuşi. Nu crezuse că naziştii reprezentau un risc; era mai preocupat de faptul că unii dintre vechii lui inamici din Brooklyn sau din Jersey ar fi putut afla că este pe vapor şi voia să fie pregătit. Aşa că săpase adânc prin buzunare după o bancnotă de o sută de îndată ce părăsiseră portul şi i-o dădu unuia dintre marinarii de încredere, cerându-i să-i dea informaţii despre nou-veniţii în echipaj, cei care stăteau retraşi şi îşi băgau nasul în chestiuni care nu-i priveau. De asemenea, dorea să-i semnaleze şi pasagerii care păreau dubioşi.

O sută de dolari dai pentru săpături serioase detectivistice, însă pe tot parcursul călătoriei marinarul pe care-l plătise nu aflase nimic – nimic până în acea dimineaţă, când îi întrerupse meciul lui Paul cu boxerul olimpic, pentru a-i spune că un membru al echipajului îi vorbise despre îngrijitorul acesta, Heinsler. Se purta mereu evaziv, nu-şi petrecea niciodată timpul cu tovarăşii săi din echipaj şi – cel mai ciudat lucru – era gata oricând să debiteze fără să clipească prostii despre naziști şi Hitler ăla al lor.

Alarmat, Paul pornise pe urmele lui Heinsler şi-l găsise pe puntea superioară aplecat deasupra staţiei lui radio.

— A apucat să transmită ceva? întrebă Manielli.

— Nu în această dimineaţă. Am urcat scările după el şi l-am văzut cum instala staţia radio. Nu a avut timp să trimită

mai mult de câteva litere. Dar se prea poate să fi transmis toată săptămâna.

Manielli privi către radio.

— Puţin probabil că a făcut-o cu ăsta. Raza de emisie este doar de vreo doi kilometri. Ce ştie?

— Întreabă-l, spuse Paul.

— Aşadar, amice, care-i baiul?

Cheliosul rămase tăcut...

Paul se aplecă.

— Hai, toarnă!

Heinsler zâmbi misterios. Apoi se întoarse către Manielli:

— Am auzit ce vorbeaţi. Ştiu ce aveţi de gând. Dar vă vor opri.

— Cine te-a pus să faci asta? Asociaţia?

Heinsler spuse pe un ton batjocoritor:

— Nimeni nu m-a pus să fac nimic.

Nu mai părea să se teamă. Vorbi cu un devotament care-l lăsa fără respiraţie:

— Sunt loial Noii Germanii. Îl iubesc pe Führer şi aş face orice pentru el şi pentru Partid. Iar persoanele ca voi...

— O, ia ascultă, şopti Manielli. Cum adică ne-ai auzit ce vorbim, ce vrei să spui?

Heinsler nu răspunse. Zâmbi plin de sine şi privi prin hublou.

Paul spuse:

— A auzit despre tine şi Avery? Ce spuneaţi?

Locotenentul privi în jos, cu ochii fixaţi în podea.

— Nu ştiu. Am revăzut planul de câteva ori. Doar am vorbit despre el. Nu-mi amintesc exact.

— Frate, doar n-aţi făcut-o în cabina ta! sări Paul ca ars. Ar fi trebuit să staţi pe punte, de unde îi puteaţi vedea pe toţi cei din jurul vostru.

— Nu credeam că e cineva care să tragă cu urechea, spuse locotenentul pe un ton defensiv.

Urme cât să le vezi din avion...

— Ce ai de gând să faci cu el?

— Voi vorbi cu Avery. Au o carceră la bord. Cred c-o să-l punem la păstrare acolo până când ne vom gândi la ce urmează să facem.

— Nu-l putem duce la consulatul nostru din Hamburg?

— Poate. Nu ştiu. Dar...

Tăcu şi se încruntă.

— Ce miroase aşa?

Paul se încruntă şi el. Dintr-odată, un miros puternic, dulce-amărui, umplu cabina.

— Ah, nu!

Heinsler se prăbuşi pe pernă, cu ochii rostogolindu-se în spatele pleoapelor şi cu spumă în colţurile gurii. Corpul său era cuprins de convulsii cumplite.

Mirosul era de migdale amare.

— Cianură, şopti Manielli.

Se duse la hublou şi-l deschise larg.

Paul luă o faţă de pernă şi şterse cu atenţie gura bărbatului, căutând capsula. Nu scoase însă decât vreo câteva cioburi de sticlă. Se spărsese cu totul. Era mort când Paul se întoarse de la chiuvetă cu un pahar de apă ca să-i spele otrava din gură.

— S-a sinucis, şopti Manielli monoton, privind fix cu ochii larg deschişi. Pur şi simplu... Chiar aici. S-a sinucis.

Paul se gândi supărat: „Şi uite aşa pierdem orice şansă să aflăm mai multe”.

Locotenentul se holba la cadavru, şocat.

— Am dat de belea. O, frăţicule...

— Du-te şi spune-i lui Avery.

Dar Manielli părea paralizat.

Paul îl prinse zdravăn de braţ.

— Vince... du-te şi spune-i lui Avery. Mă auzi?

— Ce?... Da, sigur. Andy. Să-i spun. Da.

Apoi ieşi din cabină.

Câteva haltere de la sala de forţă ar fi trebuit să fie suficient de grele cât să ducă rapid cadavrul pe fundul oceanului, însă hubloul nu avea decât 20 de centimetri diametru. Iar punţile *Manhattanului* se umpleau acum de persoane care se pregăteau pentru debarcare. Nu putea fi scos cu niciun chip din interiorul vasului. Erau nevoiţi şi aştepte. Paul îndesă cadavrul sub pături şi-i întoarse capul într-o parte, ca şi cum Heinsler ar fi dormit, apoi se spălă atent pe mâini în chiuvetă, pentru a fi sigur că înlătură toate urmele de otravă.

Zece minute mai târziu, se auzi o bătaie în uşă şi Paul îl lăsă pe Manielli să intre.

— Andy ia legătura cu Gordon. La Washington D.C. este miezul nopţii, dar cu siguranţă va da de el.

Nu se putea abţine să nu se holbeze la cadavru. În cele din urmă, locotenentul îl întrebă pe Paul:

— Ţi-ai făcut bagajele? Eşti gata de plecare?

— Voi fi gata după ce mă voi schimba.

Se uită la tricoul de sport şi la şort.

— Ocupă-te de asta. Apoi urcă pe punte. Andy spune că nu vrea ca lucrurile să scape de sub control, adică tu să dispari, la fel şi individul ăsta, apoi supraveghetorul lui să nu-l mai găsească. Ne întâlnim pe puntea principală, sectorul dinspre port, peste o jumătate de oră.

Aruncând o ultimă privire către cadavrul lui Heinsler, Paul îşi luă valiza şi trusa de bărbierit şi se îndreptă spre sala de duş.

După ce se spălă şi se bărbieri, îşi puse pe el o cămaşă albă şi nişte pantaloni gri din flanel, însă nu şi pălăria Stetson maro cu boruri înguste; câţiva marinari de duminică îşi pierduseră deja panamalele de pai şi pălăriile, aruncate de vânt în ocean. Zece minute mai târziu se plimba tacticos pe puntea solidă de stejar, în lumina palidă

şi transparentă a dimineţii. Paul se opri şi, sprijinindu-se de balustradă, îşi aprinse o ţigară Chesterfield.

Se gândi la omul care-şi luase viaţa cu câteva minute înainte. Nu putea înţelege cu niciun chip sinuciderea. Privirea din ochii omului i-ar fi putut da un indiciu, bănui Paul. Strălucirea fanatismului. Heinsler îi evoca nişte pagini citite recent, pe care şi le reaminti după un moment: mulţimea trasă pe sfoară de pastorul revivalist din *Elmer Ganby,* romanul acela bine-cunoscut scris de Sinclair Lewis.

„Îl iubesc pe Führer şi aş face orice pentru el şi pentru partid...

Desigur, era o nebunie ca un om să-şi ia viaţa aşa, dintr-odată. Dar ce era mai neliniştitor era ceea ce-i spunea acest incident despre fâşia cenuşie de pământ din zare, la care se uita acum. Câţi erau cei care împărtăşeau aceeaşi pasiune mortală? Tipi ca Dutch Schultz sau Siegel erau periculoşi, dar îi puteai înţelege. Ce făcuse acest om, privirea din ochii săi, dăruirea sa loială... ei bine, erau nebuni, *defecți,* săriţi de pe fix. În toată viaţa lui, Paul nu se mai izbise de cineva care să le semene.

Gândurile sale fură întrerupte când, privind de-a lungul punţii, observă că se apropie de el un negru bine făcut. Purta o haină albastră subţire cu însemnele olimpice şi un şort care-i punea în evidenţă picioarele musculoase.

Se salutară dând din cap.

— Scuzaţi-mă, domnule, spuse bărbatul pe un ton blând. Ce mai faceţi?

— Bine, răspunse Paul. Dar dumneata?

— Nu mă mai satur de aerul dimineţii. Cu mult mai curat decât cel din Cleveland sau din New York.

Scrutară orizontul.

— Te-am văzut antrenându-te mai devreme. Eşti profesionist?

— Un bătrânel ca mine? O fac doar ca să mă menţin în

formă.

— Eu sunt Jesse.

— O, da, domnule, ştiu prea bine cine eşti, răspunse Paul. Jesse Owens, *Glonţul castaniu* din statul Ohio.

Dădură mâinile. Paul se prezentă. În ciuda şocului provocat de incidentul din cabina sa, nu se putea abţine să nu zâmbească larg.

— Am văzut ştirile de la Western Conference Meet de anul trecut. Ann Arbor. Ai bătut trei recorduri mondiale. Şi l-ai egalat pe ai patrulea, nu-i aşa? Nici nu mai ştiu de câte ori am văzut filmele alea. Dar pariez că ai obosit să-ţi tot spună oamenii chestii d-astea.

— Nu mă supără s-o mai aud o dată, domnule, chiar deloc, spuse Jesse Owens. E adevărat, sunt mereu surprins de cât de multe ştiu oamenii despre ceea ce fac. Eu doar alerg şi sar. Nu te-am prea văzut în timpul călătoriei, Paul.

— Am fost pe-aici, spuse Paul pe un ton vag.

Se întrebă dacă nu cumva Owens aflase ceva despre ce se întâmplase lui Heinsler. Trăsese oare cu urechea la ce vorbiseră? Sau îl văzuse pe Paul înşfăcându-l pe bărbatul cocoţat pe puntea superioară în spatele coşurilor? Se gândi însă că atletul ar fi părut mult mai îngrijorat dacă ar fi ştiut ceva. Părea că are altceva în minte. Paul făcu un semn către puntea din spatele lor.

— Este cea mai mare sală de antrenament pe care am văzut-o vreodată. Îţi place?

— Am fost fericit că m-am putut antrena, dar o pistă de alergare nu ar trebui să se clatine. Şi cu siguranţă nu ar trebui să se legene-n sus şi-n jos, cum făcea acum câteva zile. Am nevoie de praf şi zgură în fiecare zi.

Paul spuse:

— Aşadar, acela era boxerul nostru, cel cu care m-am bătut.

— Exact. Un tip mişto. Am schimbat vreo două vorbe.

— E bun, spuse Paul fără prea mult entuziasm.

— Pare să fie, spuse alergătorul.

Era evident că ştia şi el că boxul nu era punctul forte al echipei americane, dar lui Owens nu-i plăcea să critice un camarad din echipă. Paul auzise că negrul era cel mai talentat dintre americani. Cu o seară înainte se plasase pe locul doi în cel mai popular top al atleţilor, după Glenn Cunningham.

— Să-ţi dau o ţigară...

Owens râse.

— Nu-s de mine.

— Aproape că am renunţat să mai ofer chiştoace sau o duşcă din sticluţa mea. Prea sunteţi şi voi, băieţi, al dracului de sănătoşi.

Râseră din nou. Apoi tăcură pentru un moment, în vreme cu negrul cel bine făcut privea valurile mării.

— Spune-mi, Paul, pot să te întreb ceva? Eşti aici în calitate oficială?

— Oficială?

— Faci parte din comitet, vreau să spun? Eşti un fel de bodyguard?

— Eu? De ce spui asta?

— Semeni, cumva, cu un... hmm... un soldat sau ceva de genul ăsta. Şi apoi, felul în care te lupţi. Ştii foarte bine ce faci.

— Am fost în război. Asta ai observat, probabil.

— Poate. Apoi Owens adăugă: Desigur, asta a fost acum douăzeci de ani. Iar tipii ăia doi cu care te-am văzut vorbind, ăia erau din marină. I-am auzit vorbind cu unul dintre membrii echipajului.

Frate, alte urme de elefant.

— Tipii ăia doi? Am dat peste ei la bord. Îmi duc viaţa alături de voi, băieţi... Scriu articole despre sport, despre box, în Berlin, la Olimpiadă. Sunt scriitor.

— Da, desigur.

Owens încuviinţă alene. Părea să analizeze pentru moment cele auzite.

— Ei bine, chiar dacă eşti reporter, ai putea avea ceva informaţii în legătură cu o problemă care mă frământă. Mă întrebam dacă ai auzit ceva despre tipii ăia doi.

Făcu un semn către cei doi bărbaţi de pe punte care alergau împreună, trecându-şi unul altuia bastonul de la ştafetă. Zburau cu viteza fulgerului.

— Cine sunt tipii ăia? întrebă Paul.

— Sam Stoller şi Marty Glickman. Sunt buni alergători, unii dintre cei mai buni pe care-i avem. Dar am auzit un zvon cum că s-ar putea să nu poată alerga. Mă întreb dacă ştii ceva despre asta.

— Nu, absolut nimic. Vrei să spui că au ceva probleme ca să se califice? Sunt accidentaţi?

— Vreau să spun că ar putea avea probleme fiindcă sunt evrei.

Paul scuturǎ capul. Îşi aminti o controversă legată de faptul că Hitler nu-i prea avea la inimă pe evrei. Fuseseră ceva proteste şi discuţii în legătură cu posibilitatea ca Olimpiada să aibă loc în altă ţară. Unii ar fi vrut chiar ca echipa Statelor Unite să boicoteze Jocurile Olimpice. Damon Runyon fusese extrem de supărat chiar şi la gândul că ţara sa participă. Dar de ce ar retrage Comitetul American nişte atleţi pe motiv că ar fi evrei?

— Ar fi groaznic. Nu pare deloc corect.

— Nu, domnule. Oricum, mă gândeam că poate ai auzit dumneata ceva.

— Îmi pare rău, nu-ţi pot fi de ajutor, prietene, spuse Paul.

Li se alătură apoi un alt negru, care se prezentă cu numele de Ralph Metcalfe. Paul îl ştia şi pe el. Câştigase medalii la Olimpiada de la Los Angeles din 1932.

Owens observă că Vince Manielli se uita către ei de undeva de sus, de pe o punte superioară. Locotenentul făcu un semn cu capul şi porni către scări.

— Hai că vine şi amicul tău... Cel pe care abia l-ai cunoscut la bordul vasului.

Owens avea un zâmbet şmecheresc pe faţă, nefiind pe deplin convins de sinceritatea lui Paul. Ochii negrului priviră în faţă, către fâşia tot mai mare de pământ.

— Ia te uită ce chestie, aproape c-am ajuns în Germania. Nu mi-a dat niciodată prin cap că voi face o călătorie ca asta. Viaţa poate fi surprinzătoare, nu crezi?

— Chiar aşa, fu Paul de acord.

Alergătorii îşi luară rămas-bun şi se îndepărtară.

— Ala era Owens? întrebă Manielli apropiindu-se şi sprijinindu-se de balustradă.

Se întoarse cu spatele către vânt şi-şi rulă o ţigară.

— Mda...

Paul trase un Chesterfield din pachet, îl aprinse protejând flacăra chibritului cu mâinile ţinute cupă şi-i oferi apoi chibritul locotenentului. Acesta-şi aprinse şi el ţigara.

— Un tip de treabă.

„Deşi cu o minte cam prea ascuţită”, se gândi Paul.

— Fir-aş al dracului, omul ăsta chiar ştie să alerge. Ce ţi-a spus?

— Am pălăvrăgit despre una-alta. Apoi. Zise în şoaptă: Care-i treaba cu prietenul nostru de jos?

— Se ocupă Avery de asta, spuse Manielli pe un ton ambiguu. Este în camera de transmisiuni radio. Vine într-un minut.

Un avion survolă vaporul, la joasă înălţime. Îl priviră câteva minute, tăcuţi.

Băiatul părea încă şocat de sinuciderea lui Heinsler. Cu toate acestea, nu era la fel de şocat precum Paul: pentru că moartea lui îi spusese acestuia ceva îngrijorător despre

oamenii cu care urma să se confrunte. Nu, marinarul ăla era întors pe dos doar pentru că văzuse moartea atât de aproape – şi, mai mult decât evident, fusese pentru prima dată. Paul ştia că există două tipuri de nemernici. Ambele specii vorbeau tare şi erau lăudăroşi cât cuprinde, şi aveau braţele puternice şi pumnii mari. Primul tip nu va ezita să dea şi să primească pumni în figura – să atingă gheaţa în vreme ce specia cealaltă, nu. Vince Manielli intra în categoria a doua. El era doar băiatul bun din vecini. Îi plăcea să scuipe cuvinte ca „mercenar” sau „lichidare” pentru a arăta că ştie ce înseamnă, dar era la fel de departe de lumea lui Paul cum fusese şi Marion. Marion, fata cea bună care flirtează cu băieţii cei răi...

Dar, după cum îi spusese odată naşul mafiot Lucky Luciano: flirtatul nu-i totuna cu regulatul.

Manielli părea să se aştepte ca Paul să comenteze ceva în legătură cu moartea secăturii ăleia, Heinsler. De pildă, că tipul merita să moară. Sau că avea gărgăuni în cap. Oamenii vor să audă asta în legătură cu cineva care a murit. Că a fost doar vina lor sau că şi-o meritau, sau că era inevitabil. Dar moartea nu este niciodată simetrică şi ordonată, aşa că mercenarul nu avea nimic de spus. Spaţiul dintre ei fu umplut de o tăcere consistentă până când, un moment mai târziu, Andrew Avery li se alătura. Căra un dosar cu hârtii şi o valiza de piele uzată şi mult-încercată. Se uită în jur. Nu era nimeni prin apropiere.

— Trage-ţi un scaun, îi spuse el lui Paul.

Paul găsi un scaun de pe punte, alb şi solid, şi-l aduse lângă cei doi. Nu era nevoie să-l care cu o mână, ba chiar ar fi fost mai uşor cu ambele, dar îi plăcu să-l vadă pe Manielli clipind uluit când înşfacă scaunul şi-l aduse fără vreun icnet sau opinteală. Paul se aşeză.

— Iată telegrama, şopti locotenentul. Comandantul nu este îngrijorat de moartea tipului ăstuia, Heinsler. Allocchio

Bacchini este o staţie mică de telegrafie fără fir. Are o arie mică de acţiune şi este concepută pentru teren şi aviaţie. Şi, chiar dacă a transmis vreun mesaj, probabil că Berlinul nu-i va acorda mare atenţie. Pentru ei, asociaţia asta e acum o complicaţie în plus. Dar Gordon spune că tu decizi. Dacă vrei să renunţi, asta e.

— Dar nu voi mai primi nicio carte de joc pe care şi scrie „Ieşi din închisoare”, spuse Paul.

— Nicio carte de joc, admise Avery.

— Afacerea asta devine tot mai simpatică.

Mercenarul avea un surâs acru în colţul gurii.

— Te bagi?

— Mă bag, mda...

Arătă cu capul spre puntea de jos.

— Ce s-a întâmplat cu corpul?

— După ce coboară toţi pasagerii, vor veni la bord nişte marinari de la consulatul din Hamburg şi se vor îngriji de el.

Apoi Avery se aplecă înainte şi spuse cu voce joasă:

— OK, uite care-i treaba cu misiunea ta, Paul. După ce debarcăm, tu vei pleca, iar Vince cu mine ne vom îngriji de povestea asta cu Heinsler. Apoi noi ne vom duce în Amsterdam. Tu rămâi cu echipa. Va fi o scurtă ceremonie în Hamburg şi apoi toţi se vor îmbarca în trenul către Berlin. Diseară atleţii vor avea o altă ceremonie, dar tu te vei duce direct în Satul olimpic şi vei sta ascuns acolo. Mâine-dimineaţă iei un autobuz către Tiergarten – ăsta e parcul central din Berlin.

Îi înmâna servieta lui Paul.

— Ia asta cu tine.

— Ce e asta?

— Este o parte din acoperirea ta. Permise de liberă trecere. Hârtie. Creioane. O documentaţie bogată în legătură cu Jocurile Olimpice și cu oraşul. Un ghid al Satului olimpic. Articole, tăieturi din presă, statistici sportive.

Chestii d-astea pe care orice jurnalist le are. Nu trebuie să te uiţi la ele acum.

Paul deschise însă geanta și petrecu câteva minute cercetând-o meticulos, cotrobăind prin conţinutul acesteia. Permisul, îl asigură Avery, era autentic şi nu descoperi nimic dubios în legătură cu celelalte materiale din servietă.

— Nu-i așa că n-ai încredere în nimeni? întrebă Manielli.

Gândindu-se că ar fi nostim să-l facă praf pe marţafoi, odată şi-odată, dar aşa, cum scrie la carte, Paul închise servieta cu un clinchet şi ridică privirea:

— Ce se aude de paşaportul celălalt, cel rusesc?

— Omul nostru ţi-l va da acolo. Cunoaşte un falsificator care este expert în documente europene. Nu uita să ai mâine cu tine servieta, pentru că în felul acesta te va recunoaşte.

Desfăcu o hartă a Berlinului şi trasă o rută.

— Ieşi pe aici şi mergi pe traseul ăsta. Ar trebui să ajungi la o cafenea cu numele Bierhaus.

Avery se uită la Paul, care privea atent harta.

— Poţi s-o iei cu tine. Nu trebuie s-o memorezi.

Dar Paul scutură capul.

— Hărţile conţin informaţii despre locurile pe unde ai fost sau intenţionezi să mergi. Şi atragi atenţia tuturor, dacă priveşti o hartă pe stradă. Dacă te-ai pierdut, mai bine îi întrebi pe oameni încotro s-o apuci. În felul ăsta va şti doar un om că eşti străin, nu toată strada.

Avery ridică o sprânceană, ba chiar şi Manielli, care nu găsi nimic ca să-l ironizeze pe tema asta.

— Lângă cafenea se află o alee. Aleea Dresda.

— Aşa se numeşte?

— În Germania, aleile au nume. Unele dintre ele. Este o scurtătură. Nu contează unde duce. La amiază intră pe aleea asta şi opreşte-te acolo, apoi prefă-te că te-ai pierdut. Omul nostru te va aborda. El este tipul despre care

ți-a vorbit senatorul. Reginald Morgan. Reggie.

— Descrie-mi-l.

— Scund. Mustaţă. Păr închis la culoare. Va vorbi nemţeşte. Va deschide o conversaţie. La un moment dat, tu vei întreba: „Care este cel mai bun tramvai pentru Piaţa Alexander?”, iar el va răspunde: „Tramvaiul 138!” Apoi va face o pauză şi se va corecta: „Nu, mai bine 254”. Vei şti că este el, pentru că nici măcar nu există tramvaie cu numărul ăsta.

— Arăţi de parcă ar părea amuzant, spuse Manielli.

— Toate astea par desprinse din romanele lui Dashiell Hammett. *Continental Op.*

— Asta nu e un joc.

Nu, nu era, iar el se gândi că nici parolele nu erau amuzante. Dar era neliniştitor, cu toate scenetele astea misterioase. Şi ştia de ce: pentru că asta presupunea că trebuie să aibă încredere în alte persoane. Iar Paul Schumann ura asta.

— În regulă. Piaţa Alexander. Tramvaiele 138, 254. Ce se întâmplă dac-o dă în bară cu povestea asta cu tramvaiele? Nu este el?

— Ajungem şi acolo. Dacă observi ceva dubios, tot ce trebuie să faci este să nu-l loveşti pe om şi să nu-i faci vreo scenă. Zâmbeşte doar, îndepărtează-te cât mai nepăsător şi mergi la adresa asta.

Avery îi dădu o fâşie de hârtie, pe care era scris numele unei străzi şi un număr. Paul o memoră şi-i dădu hârtia înapoi. Locotenentul îi dădu apoi o cheie, pe care el o băgă în buzunar.

— Este un vechi palat chiar la sud de Poarta Brandenburg. Acolo urmează să fie noua ambasadă SUA, dar clădirea a fost incendiată acum vreo cinci ani şi încă o mai repară şi astăzi. Diplomaţii nu s-au mutat încă. Astfel că francezii, germanii şi britanii nu se obosesc să-şi bage

nasul pe-acolo. Oricum, avem câteva camere pe care le folosim uneori, într-o cămară de lângă bucătărie găseşti un aparat de radio fără fir. Ne poţi contacta pe unde radio în Amsterdam şi îi putem telefona comandorului Gordon. El şi senatorul vor decide ce este de făcut. Dar, dacă lucrurile merg ca unse, Morgan va avea grijă de tine. Te va duce la pensiune, îţi va găsi o armă şi va aduce toate informaţiile de care ai nevoie despre... omul pe care trebuie să-l vizitezi.

Noi, băieţi, spunem „pe care să-l declanșezi...”, gândi Paul.

— Şi nu uita, îl anunţă încântat Manielli, dacă nu ajungi mâine pe Aleea Dresda sau dacă-i tragi clapa lui Morgan mai târziu, el ne va da telefon şi ne vom face luntre şi punte ca poliţia să-ţi cadă în cap ca o tonă de cărămizi.

Paul nu spuse nimic şi-l lăsă pe băiat să-şi arate muşchii. Se vedea cu ochiul liber că Manielli era stânjenit de reacţia sa la sinuciderea lui Heinsler şi că avea nevoie să scuture de lesă. În fapt însă, nu era nicio posibilitate ca Paul să spele putina. Bull Gordon avea dreptate; mercenarii nu primeau niciodată o a doua şansă precum cea pe care o primise el – şi o grămadă de bani numai pentru lovitura asta.

Apoi bărbaţii tăcură. Nu mai era nimic de spus. Zgomotele umpleau aerul umed şi acru din jurul lor: vântul, foşnetul valurilor, măcinatul baritonal al motoarelor *Manhattan-ului* – un amestec de tonuri pe care el îl găsea în mod straniu plăcut, în ciuda sinuciderii lui Heinsler şi dificilei misiuni pe care o avea de îndeplinit.

În cele din urmă, marinarii plecară.

Paul se ridică, îşi aprinse o altă ţigară şi se sprijini din nou de balustradă, privind cum uriaşul vapor îşi croieşte drum cu uşurinţă prin portul Hamburg. Gândurile lui se concentrară asupra colonelului Reinhard Ernst, un om a

cărui importanţă, din punctul de vedere al lui Paul Schumann, consta nu în faptul că era o potenţială ameninţare la adresa păcii din Europa şi a atâtor vieţi nevinovate, ci în faptul că urma să fie ultima persoană pe care asasinul plătit o va mai omori vreodată.

La câteva ore după ce *Manhattan* acostase, iar atleţii şi anturajul lor debarcaseră, un tânăr membru al echipajului vaporului părăsi zona germană de control şi începu să hoinărească pe străzile oraşului Hamburg.

Nu avea prea mult timp de stat pe ţărm – era novice şi avea o învoire de doar şase ore dar îşi petrecuse toată viaţa pe pământ american şi se simţea obligat şi era hotărât să se bucure de prima sa vizită într-o ţară străină.

Marinarul-ajutor de bucătar, roşu în obraji şi bine scrobit, socotea că ar putea vedea vreun muzeu de soi din oraş. Poate, de asemenea, câteva biserici cumsecade. Avea aparatul Kodak cu el şi intenţiona să-i roage pe localnici să-i facă nişte poze în faţa acestora, să le arate lui tati şi mami. *Bitte, dos Foto?* repeta el în gând. Ca să nu mai vorbim despre berării şi taverne... Şi ce ar mai fi găsit el ca distracţie în acest oraş-port atât de exotic?

Înainte însă de a ciupi ceva din cultura locală, avea de îndeplinit un comision. Era îngrijorat că această sarcină i-ar fi putut mânca din preţiosul timp petrecut pe uscat, dar se dovedi că greşeşte. La doar câteva minute după ce părăsi vama, descoperi persoana pe care o căuta.

Marinarul se îndreptă spre un bărbat între două vârste, în uniformă verde şi cu o pălărie cu negru şi verde. Îşi puse în funcţiune germana:

— *Bitte...*

— *Ja, mein Her?*

Privindu-l chiorâş, băiatul începu să se bâlbâie:

— *Bitte, du bist ein Polizist*... îîî... sau militar?

Ofiţerul surâse şi răspunse în engleză:

— Da, da. Sunt poliţist. Cu ce vă pot fi de folos?

Făcând un semn către stradă, ajutorul de bucătar spuse:

— Am găsit hârtiile acestea pe stradă. Îi dădu un plic alb. Cuvântul ăsta nu înseamnă „important?

Sublinie literele de pe plic: *Bedeutend.*

— Am vrut să mă asigur că ajunge unde trebuie.

Holbându-se la partea din faţă a plicului, poliţistul nu răspunse din primul moment. Apoi spuse:

— Da, da, „important”.

Celelalte cuvinte scrise la destinatar erau *Für Obersturmführer-SS, Hamburg.* Ajutorul de bucătar nu avea nicio idee ce ar fi putut însemna acele cuvinte, dar păreau să-l tulbure pe poliţist.

— Unde l-aţi găsit? îl întrebă poliţistul.

— Pe aleea de acolo.

— Bine. Îţi foarte mulţumesc.

Ofiţerul continua să se uite la plicul sigilat din faţa sa, pe care îl răsucea pe toate părţile.

— Ai văzut cumva cine l-a scăpat?

— Nu. Doar l-am găsit acolo şi m-am gândit să fac pe bunul samaritean.

— A, da, samaritean.

— Ei bine, mai bine o şterg, spuse americanul. Pe curând.

— Mulţumesc, spuse cu voce absentă poliţistul.

Îndreptându-se către una dintre cele mai stranii zone turistice pe lângă care trecuse, tânărul marinar se întrebă ce cuprindea oare plicul cu pricina. Şi de ce bărbatul pe care-l întâlnise pe *Manhattan,* îngrijitorul Al Heinsler, îi ceruse seara trecută ca, după debarcare, să dea plicul cu pricina unui poliţist local sau unui soldat. Băiatul ăla era cam dus cu pluta, toată lumea era de acord, totul în cabina lui era perfect ordonat şi curăţat, totul era pus la linie, iar hainele lui erau călcate mereu. Şi-apoi... felul cum se

comporta, felul în care lăcrima când vorbea despre Germania.

— Bineînţeles, dar ce e în el? întrebase ajutorul de bucătar.

— E un pasager care pare cam dubios. Vreau să-i informez pe germani despre el. Vreau să încerc să trimit nişte cablograme, dar uneori astea nu ajung. Vreau să mă asigur că autorităţile primesc mesajul ăsta.

— Care e pasagerul despre care vorbeşti? O, stai puţin, ştiu, grăsunul ăla în costum cadrilat, tipul care a leşinat de băutură la masa căpitanului?

— Nu, altcineva.

— De ce nu apelezi la poliţiştii de pe navă?

— Este o chestiune care-i priveşte pe germani.

— Oh, şi nu poţi să le dai chiar tu scrisoarea?

Heinsler îşi împreunase mâinile durdulii într-un fel foarte bizar şi-şi scutură capul:

— Nu ştiu cât voi fi de ocupat. Am auzit că tu ai un bilet de voie. Este important ca germanii să afle toate astea.

— Ei bine, bănuiesc că... sigur...

Heinsler mai adăugase cu o voce moaie:

— Încă ceva: e mai bine să spui că ai găsit scrisoarea. Altfel, te-ar putea duce la o secţie de poliţie să te interogheze. Ar dura ore întregi şi ţi-ai putea irosi timpul de stat pe uscat.

Tânărul se simţi puţin cam neconfortabil când auzi acest sfat. Heinsler îşi dădu seama de asta şi adăugă repede:

— Uite douăzeci de parai pentru că te ocupi de asta.

„Iisuse, Mărie preasfântă şi măreţe Iosif”, se gândi bărbatul, apoi îi spuse îngrijitorului:

— Tocmai te-ai făcut cu o livrare de primă clasă.

Acum, că scăpase de poliţist şi se îndrepta înapoi către chei, se întrebă absent ce se întâmplase oare lui Heinsler. Tânărul matelot nu-l mai văzuse de noaptea trecută. Dar

gândurile despre îngrijitor dispărură de îndată ce ajutorul de bucătar se apropie de destinaţia aleasă, cea care părea cel mai potrivit loc unde ar fi putut gusta pentru prima dată ceva din cultura germană. Cu toate acestea, descoperi dezamăgit că Rosa’s Hol’ Kitten Club – ispititorul nume era scris în engleză – avea lacătul pus la intrare, ca de altfel mai toate atracţiile de genul acesta de pe chei.

Aşa că, se gândi ajutorul de bucătar cu un oftat, se părea că, până la urmă, tot cu muzeele şi bisericile va trebui să se descurce.

CAPITOLUL PATRU

Îl trezi sunetul unei ierunci bătându-şi aripile către cer între tufele de agrişe de sub fereastra dormitorului său de acasă, din zona suburbană a Charlottenburgului. Îl trezi parfumul magnoliei.

Îl trezi atingerea dezgustătorului vânt venit dinspre Berlin, vânt care, după cum spuneau tinerii şi bătrânele gospodine, era saturat de praf alcalin, care stârnea pofte trupeşti.

Fie pentru că era o briză magică, fie pentru că era un om ajuns la o vârstă anume, Reinhard Ernst descoperi că se gândeşte la bruneta Gertrud, atrăgătoarea sa soţie, care-i era alături de 28 de ani. Se răsuci să o privească. Şi observă că se uită la o adâncitură din patul lor conjugal. Nu se putu abţine să nu zâmbească. Era mereu extenuat scara, după ce lucra 16 ore pe zi, iar ea se trezea dis-de-dimineaţă pentru că aşa-i era în fire. Seara abia dacă schimbau o vorbă, două în pat.

Auzea acum, de la parter, vacarmul activităţii din bucătărie. Era şapte dimineaţa. Ernst dormise puţin peste patru ore.

Se întinse, ridicându-şi braţul rănit cât de mult reuşi, masându-l şi pipăind piesa triunghiulară de metal de lângă umăr. Şrapnelul din mână îi devenise cumva familiar şi, în mod curios, se simţea confortabil cu el. Ernst considera că trebuie să-şi asume trecutul şi punea mare preţ pe

simbolurile anilor trecuţi, chiar şi pe acelea care aproape că-l lăsaseră infirm sau chiar îl omorâseră.

Se dădu jos din pat deja şi-şi scoase cămaşa de noapte. De vreme ce Frieda trebuia să fie deja în casă până la această oră, îşi trase pe el nişte pantaloni de călărie bej şi, lipsindu-se de cămaşă, intră în studioul de lângă dormitor. Colonelul de 56 de ani avea un cap rotund şi un păr cărunt bine tuns. Gura îi era înconjurată de riduri. Nasul mic era tipic roman, iar ochii săi apropiaţi îi dădeau un aer deopotrivă prădător şi inteligent. Aceste trăsături îi atrăseseră porecla de Cezar de la oamenii săi, în timpul Marelui Război.

În timpul verii, el şi nepotul său Rudy exersau de multe ori dimineaţa împreună, rostogolind mingea medicinală şi ridicând o pereche de măciuci indiene, făcând flotări şi alergând pe loc. Cu toate acestea, miercurea şi vinerea, băiatul avea zilele de şcoală-altfel, zile care începeau devreme, astfel că Ernst era obligat să facă singur exerciţiile, ceea ce era o mare dezamăgire pentru el.

Începu cele 15 minute de flotări şi de genuflexiuni.

— Opa!

Respirând din greu, Ernst făcu o pauză şi se uită în hol.

— Bună dimineaţa, Rudy.

— Ia uite ce am desenat. Băieţelul de şapte ani, îmbrăcat în uniformă, ridică un desen. Ernst nu avea ochelarii la el şi nu putea vedea desenul cu claritate. Dar băiatul îi spuse: Este un vultur.

— Da, sigur că e un vultur. Am observat.

— Şi zboară printr-o furtună cu fulgere.

— Ce vultur curajos ai desenat!

— Vii să mănânci micul dejun?

— Da, spune-i bunicii tale că voi cobori în zece minute. Ai mâncat un ou astăzi?

Băiatul răspunse:

— Da, am mâncat.

— Excelent. Ouăle sunt bune pentru sănătatea ta.

— Mâine voi desena un şoim.

Băiatul cel subţirel şi blond se întoarse şi coborî scările.

Ernst se întoarse la exerciţiile sale, gândindu-se la zecile de lucruri pe care trebuia să le facă în acea zi. Termină setul de exerciţii şi se spălă apoi pe corp cu apă rece, dând jos nu doar sudoarea, ci şi praful alcalin al oraşului. Pe când se usca, telefonul sună. Mâinile sale se opriră. În acele zile nu prea mai conta cât de sus te situai în guvernul național-socialist, un telefon la o oră nepotrivită era prilej de îngrijorare.

— Reinie, îl chemă Gertrud. E cineva la telefon şi vrea să vorbească cu tine.

Îşi trase cămaşa pe el şi, fără a se obosi să-şi pună ciorapi sau pantofi, coborî la parter. Luă receptorul din mâna soţiei sale.

— Da. Sunt Ernst.

— Colonele...

Recunoscu vocea uneia dintre secretarele lui Hitler.

— Domnişoara Lauer. Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa şi dumneavoastră. Mi s-a cerut să vă spun că Führer-ul vrea să vă vadă la cancelarie imediat. Dacă aveaţi altceva în plan, mi s-a cerut să vă spun să amânaţi.

— Vă rog să-i transmiteţi Cancelarului Hitler că voi pleca de îndată. Aşadar, în biroul său?

— Corect.

— Cine va mai participa?

Urmă un moment de ezitare la celălalt capăt al firului, apoi femeia spuse:

— Nu mai am alte informaţii, domnule colonel. Heil Hitler.

— Heil Hitler.

Puse receptorul în furcă şi se holbă la telefon, cu mâna încă pe el.

— Opa, nu ţi-ai pus pantofii!

Rudy venise lângă Ernst, ţinând încă strâns în mână desenul. Râse, uitându-se la picioarele goale ale bunicului său.

— Ştiu, Rudy. Trebuie să termin să mă îmbrac.

Se uită îndelung la telefon.

— Ce este, Opa? E ceva în neregulă?

— Nimic, Rudy.

— Mutti spune că dejunul tău se răceşte.

— Ai mâncat tot oul, da?

— Da, Opa.

— Bravo, amice. Spune-le bunicii şi mamei tale că voi coborî în câteva clipe. Dar spune-le să înceapă dejunul fără mine.

Ernst urcă iar scările să se bărbierească, observând că pofta cu care se gândea la soţia sa şi foamea pe care i-o stârnea dejunul care-l aştepta aburind dispăruseră complet.

Patruzeci de minute mai târziu, Reinhard Ernst străbătea coridoarele Cancelariei de stat de pe Voss Strasse, din centrul Berlinului, ferindu-se de muncitorii constructori care mişunau pe-acolo. Clădirea era veche, unele aripi datând din secolul al XVIII-lea, şi era sediul conducătorilor germani încă de pe vremea lui Bismarck. Hitler se lansa din când în când în tirade legate de stadiul avansat de degradare a clădirii şi, pentru că noua cancelarie era departe de a fi terminată, ordona constant renovarea celei vechi.

Dar nici construcţia şi nici arhitectura nu erau importante în acele momente pentru Ernst. Singurul gând pe care-l avea în minte era: „Care vor fi consecinţele greşelilor pe care le-am făcut? Cât de mult am greşit?”

Ridică braţul şi rosti un „Heil Hitler” din vârful buzelor

când trecu pe lângă un soldat de gardă, care îl salută entuziasmat pe ministrul plenipotenţiar pentru stabilitate internă, un titlu la fel de greu şi de inconfortabil de purtat ca o haină udă şi zdrenţuită. Ernst continuă să meargă pe coridor, cu faţa încremenită, fără să dezvăluie nimic din gândurile tumultoase legate de potenţiala crimă comisă.

Şi care era crima aceea?

Crima de a nu împărtăşi totul cu Conducătorul.

Era posibil să fie o chestiune lipsită de importanţă în alte ţări, dar aici, în Germania, putea fi considerată o crimă capitală.

Cu toate acestea, uneori, nu poţi spune chiar tot ce ştii. Dacă i-ar fi dat lui Hitler toate detaliile unei idei, mintea lui s-ar fi putut agăţa de cel mai nesemnificativ aspect al ei şi asta ar fi ingropat-o, împuşcată cu un singur cuvânt. Nu contează că tu personal nu ai fi avut niciun câştig și că te gândeai doar la ce ar fi fost mai bine pentru ţara-mamă.

Dar dacă nu-i spuneai... Vai, putea fi mult mai rău. În paranoia lui ar fi putut hotărî că ai ascuns acele informaţii dintr-un motiv anume. Şi atunci marele şi pătrunzătorul ochi al mecanismului de securitate al Partidului s-ar întoarce către tine şi către cei iubiţi... uneori cu consecinţe mortale. Cum s-a întâmplat acum, era convins Reinhard Ernst, date fiind misterioasele şi evidentele circumstanţe ale acestei întâlniri atât de matinale şi neplanificate. Al Treilea Reich era personificarea ordinii, structurii şi regulilor. Tot ce ieşea din ordinea lucrurilor trebuia să te îngrijoreze.

Of, ar fi trebuit să-i spună omului ceva despre Studiul Waltham, conceput prima dată de Ernst în martie trecut. Cu toate acestea, Führer-ul, ministrul apărării von Blomberg şi Ernst însuşi fuseseră atât de ocupaţi cu recucerirea Renaniei, încât importanţa studiului cu pricina pălise în faţa riscului monumental la care se expuneau reclamând o

regiune a ţării care fusese furată de aliaţi prin Tratatul de la Versailles. Şi, ca s-o spunem pe şleau, mare parte din studiu se baza pe cercetări academice pe care Hitler le considera suspecte, dacă nu subversive; aşa că Ernst pur şi simplu nu a vrut să aducă acest subiect în discuţie.

Iar acum va trebui să plătească pentru această omisiune.

O anunţă pe secretara lui Hitler că a sosit şi fu primit înăuntru.

Ernst păşi în anticamera impunătorului birou şi văzu că stă chiar în faţa lui Adolf Hitler – conducător, cancelar şi preşedinte al celui de-Al Treilea Reich, comandant suprem al forţelor armate. Se gândi aşa cum o făcea adesea: dacă energia, charisma şi prudenţa sunt principalele ingrediente ale puterii, atunci iată-l aici, în faţa lui, pe cel mai puternic om al lumii.

Purtând o uniformă maro-închis şi ghete înalte strălucind de curăţenie, Hitler stătea aplecat deasupra unui birou, răsfoind nişte hârtii.

— Domnule Comandant! spuse Ernst, dând din cap respectuos şi bătând din tocuri cavalereşte, o întoarcere la zilele din timpul celui de-Al Doilea Reich, care-şi încheiase existenţa cu 18 ani înainte, când Germania se predase, iar Kaiser Wilhelm se refugiase în Olanda.

Deşi era de aşteptat ca toţi cetăţenii să folosească salului Partidului, Heil Hitler sau Heil Sieg, această formalitate era rareori respectată printre membrii eşalonului superior al oficialilor, excepţie făcând cei mai dezgustători sicofanţi.

— Colonele! Hitler ridică privirea către Ernst pe sub pleoapele lăsate ale ochilor săi de un albastru spălăcit – dintr-un motiv oarecare, ochii lăsau impresia că omul se gândea la zeci de lucruri deodată. Starea sa de spirit era complet indescifrabilă. Hitler găsi documentul pe care-l căuta, se întoarse şi păşi în vastul, dar austerul său birou. Te rog, alătură-te nouă.

Ernst îl urmă. Chipul său neclintit de soldat nu reacţionă, dar inima sa tresări când văzu cine mai era prezent.

Transpirat şi masiv, Hermann Göring stătea răsturnat pe o sofa care gemea sub greutatea sa. Pretinzând mereu că are tot soiul de dureri, bucălatul camarad se doftoricea singur cu metode care pe altul l-ar fi făcut să se cutremure. Mirosul coloniei cu care se dăduse în exces umplea încăperea. Ministrul forţelor aeriene dădu din cap către Ernst, salutându-l, iar acesta-i răspunse.

Într-un fotoliu frumos sculptat se afla, sorbindu-şi cafeaua, un alt bărbat, stând picior peste picior ca o femeie: era sperietoarea aia de Paul Joseph Goebbels, cu picioarele lui diforme, altminteri ministrul propagandei de stat. Ernst nu se îndoia de priceperea lui. El era responsabil în mare măsură pentru faptul că Partidul îşi stabilise de timpuriu şi hotărâtor avanposturile în zonele Berlinului şi Prusiei. Cu toate acestea, Ernst îl dispreţuia pe omul care nu se putea abţine să nu se uite cu ochi plini de adoraţie la Führer şi să nu împroaşte în jur bârfe josnice despre evrei sau socialişti cunoscuţi, sau să nu evoce dulceag numele unor faimoşi actori sau actriţe de la studiourile UFA. Ernst îi dădu bună dimineaţa şi lui şi apoi se aşeză, amintindu-şi un banc care circula din gură-n gură: „Descrie arianul ideal. Păi, este blond ca Hitler, slab ca Göring şi înalt ca Goebbels”.

Hitler îi oferi documentul lui Göring, care îl citi cu ochii săi înfundaţi între pungi şi cu cearcăne, dădu din cap şi apoi îi introduse în somptuosul său dosar de piele fără să facă vreun comentariu. Conducătorul se aşeză şi-şi turnă nişte ciocolată. Ridică o sprânceană către Goebbels, ceea ce însemna că acesta putea continua să spună ce avea de spus, iar Ernst înţelese că soarta sa – ca urmare a muşamalizării Studiului Waltham – va rămâne indecisă pentru mai multă vreme.

— Cum spuneam, dragul meu Führer, mulţi vizitatori de la Olimpiadă vor dori să se distreze.

— Avem cafenele şi teatre. Avem muzee, parcuri, cinematografe. Pot vedea filmele noastre realizate în studioul Babelsberg, le pot vedea pe Greta Garbo şi pe Jean Harlow. Şi pe Charles Laughton sau pe Mickey Mouse.

Tonul nerăbdător din vocea lui Hitler îi spuse lui Ernst că Führerul ştia exact la ce fel de distracţie se referea Goebbels. Urmă o dezbatere îngrozitor de lungă şi de tăioasă despre legalizarea prostituţiei – escorte cu licenţă, controlate medical periodic ca odinioară. Hitler se împotrivise ideii încă de la bun început, însă Goebbels se gândise îndelung la subiect şi avea argumente convingătoare. Conducătorul se domoli în cele din urmă, dar puse condiţia să nu fie mai mult de şapte mii de femei în zona metropolitană. De asemenea, aplicarea articolului 175 al Codului Penal, cel care interzicea homosexualitatea, urma să fie temporar relaxată. Circulau zvonuri în legătură cu preferinţele lui Hitler – de la incest la băieţi, de la animale la resturi umane. Ernst ajunsese să creadă, cu toate acestea, că omul nu era, pur şi simplu, interesat de sex; singura iubită pe care şi-o dorea era naţiunea germană.

— În fine, continuă suav Goebbels, mai am o problemă care ţine tot de prezentarea publică. Mă gândesc că poate am putea permite ca fustele femeilor să fie scurtate într-o oarecare măsură.

În vreme ce liderul celui de-Al Treilea Reich german şi adjunctul său dezbăteau, în centimetri, gradul până la care şi-ar fi putut permite femeile din Berlin să se conformeze modei internaţionale, viermele îngrijorării încă îşi săpa făgaş în sufletul lui Ernst. De ce nu pomenise de Studiul Waltham cu câteva luni în urmă? I-ar fi putut trimite o scrisoare Führer-ului, cu o referire sumară la această

cercetare. Trebuia să fii prevăzător în zilele astea!

Dezbaterea continuă, apoi Führer-ul spuse pe un ton hotărât:

— Fustele pot fi scurtate cu cinci centimetri. Am rezolvat aspectul ăsta. Dar nu vom aproba machiajul.

— Desigur, *mein* Führer.

Urmă un moment de tăcere, iar ochii lui Hitler poposiră într-un colţ al camerei, cum făcea mereu în astfel de momente. Apoi privi aspru către Ernst.

— Colonele!

— Da, domnule!

Hitler se ridică şi se duse la biroul său. Ridică o foaie de hârtie şi se apropie lent de ceilalţi. Göring şi Goebbels îl cercetau cu atenţie pe Ernst. Deşi fiecare considera că are o relaţie personală cu Führer-ul, adânc în sufletul lor săpa permanent teama că această graţie e temporară sau, şi mai înfricoşător, iluzorie şi că în orice moment ar fi putut sta acolo, ca Ernst, ca un viezure în lesă, deşi probabil fără aplombul tăcut al colonelului.

Comandantul îşi şterse mustaţa.

— O chestiune importantă.

— Desigur, *mein* Führer. Orice pentru a fi de ajutor.

Ernst îl privise pe Hitler în ochi şi îi răspunsese cu o voce fermă.

— Este în legătură cu forţele noastre aviatice.

Ernst se uită la Göring, ai cărui obraji bucălaţi îi încadrau surâsul fals. Fusese un as al zborului foarte îndrăzneţ în timpul Marelui Război (deşi dat afară de însuşi baronul von Richthofen pentru că ar fi atacat, în mod repetat, civilii), iar în prezent era atât ministru al aviaţiei, cât şi comandant-şef al forţelor aeriene germane – a doua îndeletnicire fiind cea favorită din noianul de titluri de pe cartea sa de vizită. Göring şi Ernst se întâlniseră şi se certaseră cel mai adesea, uneori pasionat, pe tema forţelor aeriene germane.

Hitler îi înmâna documentul lui Ernst.

— Ştii englezeşte?

— Mă descurc.

— Aceasta este o scrisoare de la însuşi domnul Charles Lindbergh, spuse Hitler cu mândrie. Este invitatul nostru special la Jocurile Olimpice.

Adevărat? Asta era o informaţie interesantă. Zâmbind amândoi, Göring şi Goebbels se aplecară în faţă şi bătură cu degetele în masa din faţa lor, semn că erau încântaţi de aceste ştiri. Ernst luă scrisoarea cu mâna dreaptă, al cărei dos era zgâriat, ca şi umărul său, de şrapnele.

Lindbergh... Ernst urmărise avid istoria zborului transatlantic pe care-l făcuse omul, dar fusese cu mult mai emoţionat de povestea teribilei morţi a fiului aviatorului. Ernst ştia cât este de crunt să pierzi un copil. Explozia accidentală care îi luase viaţa lui Mark în depozitul de pe navă fusese un incident tragic, sfâşietor chiar; dar cel puţin băiatul lui Ernst fusese la cârma unei nave de luptă şi trăise suficient cât să-şi vadă băiatul, pe Rudy. Dar să pierzi un copil în mâinile unui criminal – asta era cu adevărat înfricoşător.

Ernst îşi trecu ochii peste scrisoare şi remarcă vorbele amabile, prin care aviatorul îşi exprima interesul pentru recentele descoperiri aviatice ale Germaniei.

Führer-ul continuă:

— Acesta este motivul pentru care am vrut să fii prezent, colonele. Unele persoane cred că ar avea o importanţă strategică să arătăm lumii cât de mult ne-am dezvoltat capacitatea aviatică. Eu însumi sunt înclinat să gândesc la fel. Ce părere ai despre o mică demonstraţie aeriană în onoarea domnului Lindbergh, în care să prezentăm noul nostru monoplan?

Ernst se simţi extrem de uşurat că nu fusese solicitat să dea socoteală în privinţa Studiului Waltham. Dar uşurarea

dură doar o clipă. Îngrijorarea lui reveni la cote alarmante gândindu-se la întrebarea care îi fusese adresată... şi la răspunsul pe care urma să-l dea. Sintagma „unele persoane” folosită de Hitler se referea, desigur, la domnul Hermann Göring.

— Monoplanul, domnule, a...

Avionul Me 109, fabricat de Messerschmitt, era o superbă maşină de ucis, un avion de luptă care avea o viteză de cinci sute de kilometri pe oră. Mai existau şi alte avioane de luptă cu o singură aripă în lume, însă acesta era cel mai rapid. Mai mult chiar, Me 109 era o construcţie în întregime metalică, tehnologie pentru care Ernst pledase îndelung pentru că permitea nu numai producţia în masă, ci şi reparaţiile şi întreţinerea pe teren. Erau necesare o mulţime de avioane pentru devastatoarele bombardamente pe care Ernst le plănuia ca premergătoare invaziei terestre a armatei celui de-Al Treilea Reich. Îşi ridică privirea, de parcă s-ar fi gândit la răspuns, deşi se decisese imediat ce auzise intenţia Führer-ului:

— Eu m-aş împotrivi unei asemenea idei, *mein* Führer.

— De ce? Ochii lui Hitler îl străfulgerară, o anticipare a furtunii care ar fi putut urma, însoţită, posibil, de ceva la fel de devastator. Un monolog nesfârşit şi zgomotos despre istoria militară sau politică. Nu suntem împiedicaţi, oare, să ne protejăm noi înşine? Ne e ruşine să spunem lumii că respingem poziţia inferioară pe care aliaţii încearcă tot timpul să ne-o impună?

„Fii atent acum”, se gândi Ernst, atent ca un chirurg care trebuie să înlăture o tumoare.

— Nu mă gândesc la trădătorii care susţin tratatul din 1918, răspunse Ernst, adăugând vocii sale cât mai mult dispreţ când se referi la Tratatul de la Versailles. Mă gândesc cât de înţelept ar fi să-i lăsăm şi pe alţii să afle amănunte despre acest avion. Este construit într-un mod

despre care cei familiarizaţi cu aviaţia îşi pot da seama că este unic. Ar putea deduce că este produs în masă. Lindbergh îţi poate da seama cu uşurinţă de asta. Şi-a proiectat el însuşi avionul său, *Spirit of St. Louis,* dacă nu mă înşel.

Ferindu-se să-l privească în ochi pe Ernst, Göring spuse, după cum era de presupus:

— Trebuie să începem şi-i lăsăm pe adversarii noştri să vadă cât suntem de puternici.

— Putem expune, spuse Ernst fără să se grăbească, un prototip al avionului 109 la Olimpiadă. Este un model construit mai degrabă în atelier, spre deosebire de modelele noastre puse în producţie, şi nu are nici armament la bord. Şi este echipat cu motoare britanice Rolls-Royce. Lumea ar vedea astfel realizările noastre tehnologice şi, pe de altă parte, ar socoti că nu are niciun motiv de nelinişte văzând că folosim motoarele foştilor inamici. Ceea ce ar putea sugera că nici cu gândul nu gândim la vreo ofensivă militară.

Hitler spuse:

— E ceva în punctul tău de vedere, Reinhard... Da, nu vom organiza un spectacol aerian. Şi vom expune prototipul. Bun. S-a decis. Mulţumesc că ai venit, colonele.

— *Mein* Führer.

Ernst, topit de uşurare, se ridică.

Aproape că ajunsese la uşă când Göring spuse pe un ton degajat:

— Oh, Reinhard, bine că mi-am amintit. Cred că unul dintre documentele tale a ajuns din greşeală la biroul meu.

Ernst se întoarse şi cercetă faţa lui rotundă şi surâzătoare. Se vedea însă, din ochii lui, că fierbe după victoria lui Ernst în disputa pe marginea avionului de luptă. Voia, deci, să se răzbune. Göring îl privi printre gene.

— Cred că este vorba despre... cum îi spune? Studiul

Waltham. Da.

Dumnezeule din ceruri...

Hitler nu le acorda nicio atenţie. Desfăcuse o schiţă arhitectonică şi o studia cu mare atenţie.

— Din greşeală? întrebă Ernst.

Sensul adevărat al cuvântului era „şterpelit” de către unul dintre spionii lui Göring.

— Vă mulţumesc, domnule ministru, spuse el liniştit. Voi trimite pe cineva să-l ridice imediat. Bună ziua...

Dar eschiva, desigur, a fost ineficientă. Göring continuă:

— Ai fost norocos că dosarul mi-a fost predat mie. Imaginează-ţi ce ar fi putut crede unii văzând o scriere evreiască purtând numele tău pe ea.

Hitler ridică privirea.

— Despre ce este vorba? întrebă el.

Asudând din belşug, ca de obicei, Göring îşi şterse faţa şi răspunse:

— Studiul Waltham pe care l-a comandat colonelul Ernst.

Hitler îşi scutură capul, iar ministrul insistă:

— Oh, bănuiesc că Führer-ul nostru ştia de el.

— Spune-mi despre ce e vorba, ceru Hitler.

Göring spuse:

— Nu ştiu nimic despre asta. Eu doar am primit – din greşeală, cum spuneam – câteva rapoarte scrise de doctorii aceia evrei care se ocupă de studiul minţii omului. Unul e scris de austriacul ăla, Freud. Altul de cineva pe nume Weiss. De alţii nici nu-mi mai amintesc. Adăugă strâmbând buzele: Psihologii ăia!

Pentru Hitler, când venea vorba despre ură, evreii erau pe primul loc, comuniştii erau pe al doilea, iar intelectualii pe al treilea. Pe psihologi îi dispreţuia în mod special, pentru că respingeau ştiinţa raselor – credinţa că rasa determina comportamentul, o cheie de boltă a gândirii naţional-socialiste.

— Este adevărat, Reinhard?

Ernst spuse degajat:

— Este o parte a atribuţiilor mele să citesc cât mai multe documente referitoare la agresiune şi conflict. Despre asta este vorba în acele documente.

— Nu mi-ai vorbit niciodată despre asta. Şi, cu instinctul său caracteristic de a mirosi până şi cea mai mică urmă de conspiratie, Hitler întrebă fără răgaz: Ministrul apărării von Blomberg e la curent cu studiul acesta al dumneavoastră?

— Nu. Nu e nimic de raportat de data aceasta. După cum spune şi numele, este mai degrabă un studiu întreprins în cadrul Colegiului Militar Waltham. Pentru a strânge informaţii. Asta e tot. S-ar putea să nu iasă nimic din asta. Ruşinat că juca jocul acesta, continuă, adăugând în privirea sa ceva din lucirea de sicofant a lui Goebbels: Dar este posibil ca rezultatul să ne arate căile pe care trebuie să le urmăm pentru a crea o armată mai puternică şi mai eficientă în vederea atingerii ţelurilor glorioase pe care le-aţi stabilit pentru patria noastră.

Ernst nu putea spune dacă linsul cizmelor avusese vreun efect. Hitler se ridică şi începu să se plimbe. Se duse până la complexa machetă a Stadionului Olimpic şi o privi îndelung Ernst îşi simţea bătăile inimii pulsând până în vârful dinţilor.

Führer-ul se întoarse şi urlă:

— Vreau să-mi văd arhitectul imediat.

— Da, domnule, spuse aghiotantul său şi se grăbi să iasă în anticameră.

O clipă mai târziu intră în cameră un bărbat, dar acesta nu era Albert Speer, ci Heinrich Himmler, îmbrăcat în uniforma sa neagră. Bărbia sa aproape inexistentă, statura meschină şi ochelarii cu rame negre şi rotunde aproape că te făceau să uiţi că te afli în faţa stăpânului absolut al SS-ului, Gestapoului şi al tuturor celorlalte forţe poliţieneşti din

ţară.

Himmler îi salută în stilul său rigid şi-şi întoarse ochii de un albastru-cenuşiu, plini de adoraţie, către Hitler, care-i răspunse cu propriul său salut, o fluturare spasmodică a mâinii peste umăr.

Şeful SS aruncă o privire prin cameră şi ajunse la concluzia că poate împărtăşi fără grijă informaţiile pe care le avea.

Hitler îi făcu un gest absent către serviciul de cafea şi ciocolată. Himmler dădu din cap a refuz. Cu un comportament foarte controlat de regulă – în ciuda ocheadelor sale languroase de iubit pătimaş –, şeful poliţiei era în acea zi mai nervos ca de obicei, observă Ernst.

— Am de raportat o problemă de securitate. Un comandant SS din Hamburg a primit în această dimineaţă o scrisoare cu data de astăzi. Îi era adresată lui, dar la destinatar nu era trecut numele comandantului, ci doar titlu! În scrisoare se spune că un rus urmează să dea în zilele următoare o lovitură care va produce „daune” în Berlin. La „nivel înalt”, se spune în scrisoare.

— Scrisă de cine?

— Individul spune că este un naţional-socialist loial. Dar nu-şi dă numele. A fost găsită pe stradă. Nu ştim mai multe despre cel care a scris-o.

Arătându-şi dantura perfect albă, cu dinţi egali, omul se strâmbă, ca un copil care şi-a decepţionat părinţii. Îşi dădu ochelarii jos, le şterse lentilele şi şi-i puse la loc pe nas.

— Indiferent cine este cel care a trimis scrisoarea, adăugă el, spune că va continua să investigheze şi că ne va trimite identitatea persoanei imediat ce-o va afla. Dar de atunci nu am mai aflat nimic. Faptul că am descoperit scrisoarea în stradă sugerează că expeditorul a fost interceptat şi, probabil, ucis. S-ar putea să nu mai aflăm nimic suplimentar.

Hitler întrebă:

— În ce limbă este scrisă? În germană?

— Da, *mein* Führer.

— „Daune”?! Ce fel de daune?

— Nu ştim.

— Ha, bolşevicilor le-ar plăcea să ne perturbe Jocurile.

Chipul lui Hitler era împietrit de furie. Göring întrebă:

— Crezi că e vreun fir de adevăr?

Himmler răspunse:

— S-ar putea şi nu fie nimic. Numai că prin Hamburg trec zilele acestea zeci de mii de străini. Este posibil ca unul să fi aflat de vreun complot şi să nu fi vrut să fie implicat, aşa că a scris o informaţie anonimă. Vreau să le cer tuturor celor prezenţi să dea dovadă de prudenţă. Voi lua legătura cu comandanţii militari, de asemenea, şi cu ceilalţi miniştri. Le-am transmis tuturor reprezentanţilor serviciilor de securitate să facă investigaţii în această privinţă.

Cu o voce spartă de mânie, Hitler urlă:

— Fă ce trebuie să faci! Totul! Asupra Jocurile noastre Olimpice nu va arunca nimeni nicio pată. Apoi, în mod ciudat, doar o clipă mai târziu, vocea sa era calmă, iar ochii săi albaştri străluceau. Se întinse să-şi umple din nou cana cu ciocolată şi puse doi biscuiţi *zwieback*[8] pe farfuriuţă. Vă rog, puteţi pleca cu toţii acum. Mulţumesc. Trebuie să discut nişte probleme de arhitectură. Strigă la aghiotantul care stătea în pragul uşii: Unde e Speer?

— Va veni imediat, *mein* Führer.

Bărbaţii porniră către uşă. Inima lui Ernst începu să bată normal. Ceea ce tocmai se întâmplase era tipic pentru modul în care funcţiona cercul interior al guvernului naţional-socialist. Intriga ce ar fi putut avea rezultate

[8] Tip de pâine crocantă, îndulcită, făcută cu ouă. Este coaptă de două ori (literal, *zwie-back)* şi provine din Prusia Orientală, (n.tr.)

dezastruoase dispăruse pur şi simplu, ca firimiturile măturate peste pragul uşii. În ceea ce priveşte manevrele lui Göring, ei bine, el...

— Colonele! se auzi vocea lui Hitler chemându-l.

Ernst se opri imediat şi privi în spate. Führer-ul privea la macheta stadionului, examinând nou-construita staţie de tren. Hitler spuse:

— Pregăteşte un raport despre acest Studiu Waltham al tău. În detaliu. Vreau să-l primesc luni.

— Da, desigur, *mein* Führer.

La uşă, Göring îşi ridicase braţul cu palma în sus, invitându-l pe Ernst să iasă primul.

— Mă voi ocupa să primeşti documentele acelea care au ajuns la mine din greşeală, Reinhard. Şi sper că tu şi Gertrud veţi participa la petrecerea mea olimpică.

— Mulţumesc, domnule ministru. Voi face tot posibilul să ajung acolo.

Era o seară de vineri ceţoasă şi călduroasă, cu miros de iarbă tăiată în aer, brazdă de pământ şi vopsea proaspătă şi dulceagă.

Paul Schumann hoinărea de unul singur prin Satul olimpic, situat în vestul Berlinului, la jumătate de oră de oraş.

Ajunsese aici nu de mult timp, după o călătorie complicată din Hamburg. Fusese o zi extenuantă, într-adevăr. Dar şi înviorătoare în acelaşi timp, iar el era încântat că se află într-o ţară străină – ţara străbunilor săi – şi se simţea plin de energie la gândul misiunii sale. Îşi prezentase documentele de presă şi fusese admis în zona americană a Satului – zeci de clădiri în care erau cazate câte cincizeci-şaizeci de persoane. Îşi lăsase valiza şi servieta într-una dintre camerele din spate, unde urma să stea câteva nopţi, şi acum străbătea împrejurimile

imaculate. Se simţea tot mai amuzat, pe măsură ce trecea în revistă Satul olimpic. Paul Schumann era obişnuit cu săli de sport mizere – sala sa, de pildă, nu mai fusese zugrăvită de ani şi mirosea a transpiraţie, a piele putredă şi a bere, indiferent cât de energic spăla şi freca podelele Sorry Williams. Satul era, în orice caz, doar ceea ce-i spunea şi numele: un orăşel straniu, fără nicio legătură cu exteriorul. Amplasat într-o pădure de mesteceni, locul fusese minunat amenajat, cu impresionante semicercuri de clădiri scunde şi imaculate, cu un lac, în jurul căruia erau trasate poteci unduioase şi piste pentru plimbare şi alergare, terenuri de antrenament şi chiar o arenă sportivă proprie.

Conform ghidului pe care Andrew Avery i-l pusese în geantă, orăşelul avea birou vamal, magazine, cameră de presă, poştă şi bancă, benzinărie, magazin cu efecte sportive, standuri cu suvenire şi oficiu de voiaj.

Atleţii participau la ora aceea la ceremonia de bun sosit, la care-l rugaseră să participe nu doar Jesse Owens şi Ralph Metcalfe, dar şi tânărul boxer cu care făcuse antrenament. Dar acum, că se afla în zonă pentru a-l *declanşa* pe unul, nu trebuia să facă prea multe valuri. Paul se scuzase, spunând că trebuie să se documenteze pentru interviurile pe care voia să le ia a doua zi. Mâncă în sala de mese o friptură cum rar mai mâncase și, după o cafea şi o ţigară Chesterfield, îşi termina acum plimbarea prin Satul olimpic.

Singurul lucru care-l preocupa, ţinând cont de motivul pentru care venise în ţară, era că – pe lângă rezidenţa fiecărei delegaţii – fusese desemnat un militar german, un „ofiţer de legătură”. În clădirea ocupată de delegaţia Statelor Unite fusese repartizat un ofiţer sever, tânăr, cu păr castaniu, îmbrăcat într-o uniformă ce părea insuportabil de neconfortabilă în căldura de peste zi. Paul se ţinu cât putu de departe de el; omul de contact, Reginald Morgan, îl avertizase pe Avery că Paul ar fi trebuit să fie precaut cu

orice om în uniformă. Paul se folosea doar de uşa din spate a dormitorului şi se asigura mereu că ofiţerul nu-l vede de aproape.

Pe când se plimba pe aleea foarte curată, îl văzu pe unul dintre alergătorii americani cu o tânără şi cu un copil; mulţi membri ai echipei îşi aduseseră cu ei soţiile sau alte rude. Paul îşi aminti de conversaţia pe care o avusese cu fratele său în ultima săptămână, înainte ca *Manhattan* să ridice ancora.

În ultimul deceniu, Paul se îndepărtase de fratele şi de sora sa, dar şi de familiile acestora. Nu voia să atragă în vreun fel asupra lor violenţa şi pericolul care-i distruseseră lui viaţa. Sora lui locuia în Chicago şi rareori ajungea pe la ea, însă cu Hank se vedea mai des. El locuia în Long Island şi administra tipografia pe care o înfiinţase bunicul lor. Era un soţ şi un tată de nădejde. Nu ştia prea bine cu ce se ocupă fratele său ca să-şi câştige existenţa, în afara faptului că se întovărăşise cu durii mafiei şi cu criminali.

Deşi Paul nu le furnizase nicio informaţie personală lui Bull Gordon sau celorlalţi în Cameră, principalul motiv pentru care se hotărâse să vină în Germania şi să accepte această misiune era că dosarul său urma să fie curăţat şi că eliminarea tuturor mizeriilor i-ar fi putut permite să reia legătura cu familia, un lucru la care visa de atâţia ani.

Dădu peste cap un pahar de whisky, apoi altul şi, în cele din urmă, ridică receptorul telefonului şi-şi sună fratele acasă. După zece minute de pălăvrăgit despre valul de căldură care mătura oraşul, despre Yankees şi despre cei doi băieţi ai lui Hank, Paul îşi luă inima în dinţi şi îl întrebă pe Hank dacă nu ar vrea un partener la Schumann Printing. El îl asigură repede:

— Nu mai am nicio legătură cu foştii mei parteneri.

Apoi adăugă că ar putea veni cu un capital de 10 000 de dolari în afacere.

— Bani legali. Sută la sută legali.

— Sfântă măiculiţă a lui Iisus, spuse Hank.

Râseră amândoi de această expresie, favorita tatălui lor.

— Ar fi însă o problemă, spuse Hank pe un ton grav.

Paul se gândi că Hank e pe punctul să-l refuze, din cauza carierei sale dubioase. Însă fratele Schumann mai vârstnic spuse:

— Va trebui să ne comandăm o firmă nouă, fiindcă pe cea veche nu e suficient spaţiu pentru a scrie „Tipografia fraţilor Schumann”.

Acum, că spărseseră gheaţa, vorbiră ceva mai mult despre acest proiect. Paul fu surprins să-l audă pe Hank emoţionat până la lacrimi de această perspectivă. Familia era vitală pentru Hank, care nu putea înţelege de ce Paul se distanţase atât în ultimii zece ani.

Şi frumoasei Marion, se gândi Paul, i-ar fi plăcut o astfel de viaţă. O, îi cam plăcea ei să facă pe dura, dar se prefăcea, iar Paul ştia suficient cât să o facă să simtă doar de departe viaţa rău-famată pe care o ducea. I-o prezentase lui Damon Runyon, îi dăduse o bere în sala de sport, o dusese la bar la Hell’s Kitchen, unde Owney Madden obişnuia să vrăjească femeile cu accentul lui britanic şi etalându-şi pistoalele cu plăsele intarsiate cu perle. Dar ştia că, asemenea multor alte fete de colegiu, Marion ar obosi repede dacă ar fi silită să ducă o viaţă dură alături de el. Ringul de dans va deveni şi el nesatisfăcător, iar ea şi-ar putea dori ceva mai stabil. Ar fi însă foarte fericită să ajungă soția unui tipograf înstărit.

Hank spuse că va vorbi cu avocatul său pentru a pune pe hârtie un acord de parteneriat, astfel că lui Paul nu i-ar mai rămâne decât să-l semneze de îndată ce se întorcea din „călătoria sa de afaceri”.

Acum, revenind în camera sa din vilă, Paul observă trei băieţi purtând şorturi, cămăşi brune cu cravate negre şi

caschete maro, după modelul celor militare. Mai văzuse zeci de asemenea tineri care asistau echipele naţionale. Cei trei mergeau în pas de marş către un catarg înalt, în vârful căruia flutura drapelul nazist. Paul îl mai văzuse la cinematograf, la buletinele de ştiri, şi în ziare, însă imaginile fuseseră mereu alb-negru. Dar acum, în amurg, cărămiziul de pe steag strălucea ca sângele proaspăt. Unul dintre băieţi îl observă privind steagul şi îl întrebă în germană:

— Sunteţi atlet, domnule? Nu participaţi la ceremonia pe care am organizat-o?

Paul se gândi că e mai bine să nu dea în vileag faptul că ştia germana, chiar şi în faţa acestor cercetaşi, aşa că le răspunse în engleză:

— Îmi pare rău, nu vorbesc prea bine germana.

Băiatul îi spuse atunci în engleză:

— Sunteţi atlet?

— Nu, sunt ziarist.

— American sau englez?

— American.

— *A,* spuse tânărul binedispus, cu un uşor accent, bine aţi venit la Berlin, *mein Her.*

— Mulţumesc.

Al doilea băiat observă privirea lui Paul şi spuse:

— Vă place steagul partidului nostru? Este, s-ar putea spune, impresionant, nu-i așa?

— Da, într-adevăr.

Steagul american cu stele şi cu dungi părea, cumva, mai delicat. Steagul nazist, însă, părea că te păleşte în moalele capului.

Primul băiat spuse:

— Să ştiţi că fiecare element al steagului nostru are un înţeles, o semnificaţie importantă. Le ştiţi?

— Nu. Spune-mi-le, te rog.

Paul ridică privirea către înaltul catargului. Fericit că poate da aceste explicaţii, băiatul începu să recite entuziasmat:

— Roşu este culoarea socialismului. Albul este, desigur, culoarea naţionalismului. Iar negrul, crucile cu cârlige. Le puteţi spune svastică...

Se uită la Paul ridicând o sprânceană, fără a mai adăuga nimic.

— Da, spuse Paul. Dă-i înainte. Ce înseamnă?

Băiatul îi privi pe tovarăşii săi, apoi se uită din nou la Paul, cu un surâs de curiozitate. Spuse:

— Cu siguranţă, ştiţi ce înseamnă.

Le spuse apoi în germană prietenilor săi:

— Voi coborî acum steagul. Surâzând, îi spuse din nou lui Paul: Cu siguranţă, ştiţi ce înseamnă.

Şi, încruntat de concentrare, cobori steagul, în vreme ce camarazii lui îşi întindeau braţele pentru acel salut băţos pe care-l zăreai pretutindeni.

În vreme ce Paul se îndrepta către vila unde era cazat, băieţii începură un cântec, pe care-l intonau cu voci inegale, dar pline de energie. Auzi frânturi din el ridicându-se şi coborând prin aerul fierbinte, în vreme ce se îndepărta:

— Ţineţi sus steagul, strângeţi rândurile... / Trupele de asalt mărşăluiesc cu paşi hotărâţi... /Faceţi loc, faceţi loc batalioanelor brune... / În vreme ce batalioanele de şoc vor deschide drumul.. / Se aude ultimul strigăt al trompetei... / Suntem pregătiţi de bătălie... / În curând pe toate străzile vor apărea steagurile lui Hitler, / Iar sclavia noastră va lua sfârşit...

Paul se uită înapoi şi-i văzu împăturind cu respect drapelul și plecând cu paşi de marş înapoi. Se strecură prin uşa din spate a vilei şi se întoarse în camera sa, unde se spălă, îşi curăţă dinţii şi apoi se dezbrăcă şi se aruncă în

pat. Rămase cu privirea aţintită multă vreme în tavan, aşteptând să-i vină somnul şi gîndindu-se la Heinsler – bărbatul care se sinucisese în acea dimineaţă pe vapor, sacrificându-se prosteşte, într-un imbold plin de pasiune.

Se gândi, de asemenea, la Reinhard Ernst.

Şi, în final, pe când începea să adoarmă, se gândi la băiatul în uniformă maro-închis. Cu zâmbetul său misterios. Auzindu-i vocea, mereu şi mereu: „Cu siguranţă ştiţi ce înseamnă... cu siguranţă ştiţi ce înseamnă...”

III
PĂLĂRIA LUI GÖRING
SÂMBĂTĂ, 25 IULIE, 1936

CAPITOLUL CINCI

Străzile Berlinului străluceau de curăţenie, iar oamenii erau plăcuţi, mulţi salutându-l când trecea pe lângă ei. Cărându-şi servieta veche şi uzată, Paul Schumann se îndrepta spre nordul oraşului, unde se afla Tiergarten. Era o dimineaţă târzie de sâmbătă, iar el mergea la întâlnirea cu Reggie Morgan.

Parcul era minunat, plin de copaci cu coroane bogate, cu poteci, lacuri şi grădini. La New York, în Central Park, erai conştient tot timpul de oraşul din jurul tău, iar zgârie-norii se vedeau de oriunde. Berlinul era însă un oraş dezvoltat mai degrabă pe orizontală, astfel că se vedeau foarte puţine clădiri înalte, „capcane pentru nori”, cum auzise el în autobuz o femeie spunându-i unui copil. În drumul său prin parcul cu copaci negri şi cu vegetaţie bogată, nici nu se mai gândea că se află într-un oraş. Parcul îi amintea lui Paul de pădurea deasă din nordul statului New York, unde bunicul său îl ducea la vânătoare în fiecare vară, până când sănătatea nu i-a mai permis bătrânului să mai facă asemenea expediţii.

Avea un sentiment de neliniște. Era însă obişnuit cu aşa ceva: simţurile lui se intensificau la începutul fiecărei misiuni, când supraveghea biroul sau apartamentul ţintei sale şi când o urmărea, pentru a descoperi tot ce se putea afla despre aceasta. Instinctiv, se oprea din timp în timp privind în urma sa, de parcă ar fi vrut să-şi dea seama unde se află. Părea că nu-l urmăreşte nimeni. Dar nu era sigur.

Pădurea era foarte întunecoasă şi ar fi putut fi urmărit cu uşurinţă. Câţiva oameni jerpeliţi îl priviră bănuitori, apoi se strecurără printre copaci şii tufişuri. Erau probabil vagabonzi şi cerşetori, dar nu voia să rişte nimic, aşa că îşi schimbă itinerariul de câteva ori pentru a scăpa de posibilii urmăritori.

Străbătu apele tulburi ale râului Spree, ajunse apoi pe strada cu acelaşi nume, după care continuă să meargă spre nord, îndepărtându-se de parc. Observă că, în mod curios, casele se aflau în stadii diferite de degradare. Unele dintre ele erau în stare foarte bună, în vreme ce altele, aflate imediat lângă, erau abandonate în ruină. Trecu prin faţa unei case a cărei curte era plină de ierburi cafenii. Cândva fusese cu siguranţă o casă foarte luxoasă. Acum însă cele mai multe ferestre erau sparte şi cineva, probabil vreo puşlama, se gândi el, aruncase vopsea galbenă pe faţadă. Un anunţ informa că sâmbătă urma să aibă loc vânzarea mobilei şi a obiectelor din casă. Probabil aveau probleme cu taxele, se gândi Paul. Ce li se întâmplase oare celor care locuiseră acolo? Unde plecaseră? „Vremuri grele”, îşi spuse el. Condiţiile se schimbaseră.

Soarele tot apune în cele din urmă...

Descoperi cu uşurinţă restaurantul. Văzu semnul, dar nici măcar nu observă cuvântul *Bierhaus.* Pentru el era „Casa berii”. Gândea deja în germană. Modul în care fusese crescut şi orele petrecute culegând litere în tipografia bunicului său făcură ca traducerea să se petreacă spontan. Cercetă din ochi locul. Câţiva oameni, bărbaţi şi femei, luau cina în patio, singuri în cele mai multe cazuri, mâncând absenţi sau răsfoind ziarul. Nimic ieşit din comun, după cum observă el.

Paul traversă strada către pasajul despre care-i vorbise Avery, Aleea Dresda. Păşi pe străduţa întunecoasă şi rece. Nu mai era mult până la amiază.

O clipă mai târziu auzi nişte paşi. Apoi, un bărbat masiv îmbrăcat într-un costum cafeniu şi cu vestă îl ajunse din urmă, învârtind o scobitoare în gură.

— Bună ziua, spuse omul binedispus, în germană.

Privi servieta de piele maro a lui Paul.

Paul dădu din cap. Semăna cu portretul pe care Avery i-l făcuse lui Morgan, deşi omul era ceva mai masiv decât îşi imaginase Paul.

— Este o scurtătură bună, nu credeţi? O folosesc adesea.

— Cu siguranţă este.

Paul îl privi.

— Poate mă puteţi ajuta. Care este cel mai bun tramvai care mă poate duce în Piaţa Alexander?

Bărbatul se încruntă.

— Tramvaiul? Vreţi să spuneţi de aici?

Paul deveni mai prevăzător.

— Da. Către Piaţa Alexander.

— De ce să luaţi tramvaiul? Metroul este mult mai rapid.

„OK.”, se gândi Paul, greşise. Trebuia s-o şteargă. Acum.

Pur şi simplu să plece fără grabă.

— Mulţumesc. Mi-aţi fost de mare ajutor. Bună ziua.

Dar probabil că ochii îl trădaseră pe Paul. Mâna omului alunecă într-o parte, un gest pe care Paul îl cunoştea prea bine, şi se gândi: un pistol!

Fir-ar să fie, fusese trimis aici fără Coltul său.

Paul strânse pumnii şi făcu un pas înainte, însă – având în vedere masivitatea sa – adversarul său era surprinzător de rapid. Sări înapoi, ferindu-se de lovitura lui Paul, şi scoase cu dexteritate un pistol negru de la centură. Paul nu putu decât să se întoarcă și să fugă. Alergă şi, dând colţul, ajunse într-o prelungire a aleii, dar se opri imediat. Nu mai avea unde merge.

O scârţâitură de pantofi în spatele lui, apoi simţi arma bărbatului împingându-l în spate, la nivelul inimii.

— Nu te mişca, spuse bărbatul într-o germană guturală. Lasă geanta jos.

Lăsă servieta să cadă pe pavaj, apoi simţi că arma nu-l mai împunge în spate, ci îi atinge creştetul capului, puţin mai jos de marginea pălăriei.

„Tăticule”, se gândi el – nu se adresa unei zeităţi, ci propriului său tată, plecat dintre cei vii cu doisprezece ani înainte.

Închise ochii.

Soarele tot apune în cele din urmă...

Împuşcătura se auzi pe neaşteptate. Ecoul ei se auzi izbindu-se de pereţii aleii, apoi fu absorbit de cărămizile zidurilor.

Căzut în genunchi, Paul simţi ţeava apăsându-i craniul, apoi presiunea dispăru brusc. Auzi arma căzând pe caldarâm. Făcu un pas înainte, se lăsă la pământ şi, întorcându-se, îl văzu pe bărbatul care fusese gata să-l omoare căzând la pământ. Ochii săi erau deschişi şi perplecşi. Fusese lovit de un glonţ în tâmplă. Sângele împroşcase pământul şi zidul de cărămidă.

Paul ridică privirea şi văzu un alt bărbat, îmbrăcat într-un costum cenuşiu de flanel, apropiindu-se. Din instinct, Paul se întinse după pistolul căzut din mâna bărbatului mort. Era un pistol automat, cu o pârghie articulată deasupra, un Luger, se gândi el. Ţintind către pieptul bărbatului, Paul îl privi chiorâş, îl recunoscu pe unul dintre bărbaţii de la Casa Berii. Stătea în patio, pierdut în lectura ziarului – presupuse Paul. Avea un pistol automat de o mărime impresionantă, însă nu ţintea către Paul. Îl ţinea încă îndreptat către bărbatul căzut la pământ.

— Nu te mişca, spuse Paul în germană. Aruncă arma.

Bărbatul nu aruncă arma, dar – convins că tipul pe care-l împuşcase nu mai era o ameninţare – îşi strecură pistolul în buzunar. Scrută în sus şi-n jos Aleea Dresda.

— Şşşşt, şopti el, apoi îşi înclină capul şi ascultă. Se apropie încet. Schumann? întrebă el.

Paul nu spuse nimic. Ţinea încă Lugerul îndreptat către străin, care se aplecă în faţa bărbatului împuşcat.

— Ceasul meu.

Cuvintele erau în germană, cu un uşor accent.

— Poftim?

— Ceasul meu. Asta vreau să scot din buzunar.

Îţi scoase ceasul din buzunar, îl deschise şi puse sticla ceasului în dreptul gurii şi nasului bărbatului. Nu se vedea nicio urmă de respiraţie. Îşi puse ceasul înapoi în buzunar.

— Numele tău este Schumann? repetă bărbatul, arătând cu capul spre servieta căzută la pământ. Eu sunt Reggie Morgan.

Şi el se potrivea descrierii făcute de Avery: avea părul închis la culoare şi mustaţă, dar era mult mai slab decât bărbatul pe care-l împuşcase.

Paul se uită pe alee, dar nu văzu pe nimeni.

Dialogul părea absurd cu un cadavru în faţa lor, însă Paul întrebă:

— Care este cel mai bun tramvai care să mă ducă în Piaţa Alexander?

Morgan replică la repezeală:

— Tramvaiul 138... Nu, de fapt, 254 este mai bun.

Paul privi spre cadavru.

— Atunci el cine este?

— Hai să aflăm.

Se aplecă deasupra cadavrului şi începu să-l scotocească prin buzunare.

— Eu ţin de şase, spuse Paul.

— În regulă.

Paul se îndepărtă, apoi se întoarse şi-şi propti Lugerul în ţeasta lui Morgan.

— Nu mişca!

Bărbatul încremeni.

— Ce se întâmplă?

Paul îi spuse în engleză:

— Dă-mi paşaportul tău.

Paul luă paşaportul, care confirma identitatea lui Reginald Morgan. Cu toate acestea, după ce i-l dădu înapoi, continuă să-i ţină pistolul la ceafă.

— Descrie-mi-l pe senator. În engleză.

— Fii atent la trăgaci, te rog, spuse omul cu un accent care-i plasa originile undeva în Noua Anglie. În regulă! Senatorul? Are 62 de ani, păr cărunt, un nas brăzdat de vene, ceea ce şi datorează scotchului. Este slab ca o scândură, deşi mănâncă un antricot întreg la Delmonico’s când e în New York şi la Ernie’s când e în Detroit.

— Ce fumează?

— Nimic, ultima dată când l-am văzut, adică anul trecut. Din cauza soţiei. Dar mi-a spus că se va apuca din nou. Obişnuia să fumeze trabucuri dominicane, care miroseau a cauciuc ars. Hai, scuteşte-mă, amice! Nu vreau să mor pentru că un moşulică s-a reapucat de un obicei tâmpit.

Paul puse arma deoparte.

— Îmi pare rău.

Morgan reluă examinarea cadavrului, fără să pară intimidat de testul lui Paul.

— Mai degrabă colaborez cu un om prudent care să mă insulte decât cu unul neglijent şi politicos. Noi doi vom trăi mai multă vreme împreună.

Cotrobăi prin buzunarele mortului.

— Niciun vizitator?

Paul privi în sus şi-n jos pe Aleea Dresda.

— Nimeni.

Era conştient de faptul că Morgan părea supărat de ceea ce descoperise în buzunarele bărbatului pe care-l împuşcase. Oftă.

— OK. Frate, asta e o problemă!

— Care?

Bărbatul ridică ceva ce părea o legitimaţie oficială. Ca antet avea un vultur şi mai jos, într-un cerc, o svastică. Sus erau imprimate literele SA.

— Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă, amice, că eşti în oraş de mai puţin de o zi şi deja a trebuit să omorâm un agent din trupele de asalt *Sturmabteilung.*

CAPITOLUL ȘASE

— Un ce? întrebă Paul Schumann.

Morgan oftă.

— *Sturmabteilung.* Trupe de asalt. Sau Cămăşile brune. Un fel de armată a partidului. Consideră-i asasinii lui Hitler.

Îşi scutură capul.

— Şi cel mai rău pentru noi este că nu era în uniformă. Asta înseamnă că era din Elita brună. Unul dintre lideri.

— Cum a aflat despre mine?

— Nu cred că a aflat, oricum nu despre tine în mod special. Stătea într-o cabină telefonică şi monitoriza persoanele de pe stradă.

— Nu l-am văzut, spuse Paul, supărat că nu îşi dăduse scama că este urmărit.

Totul era al dracului de aiurea aici. Nu ştia încotro trebuia să se uite şi ce trebuia să ignore.

Morgan continuă:

— De îndată ce ai intrat pe alee, a sărit după tine. Cred că voia doar să vadă încotro te îndrepţi, un străin în împrejurimile astea. Cei din Cămăşile brune şi-au împărţit oraşul în fiefuri. Ăsta trebuie că este al lui. Morgan se încruntă. Însă, chiar şi-aşa, nu stă în obiceiul lor să fie atât de vigilenţi. Şi-apoi, problema este ce căuta un lider SA printre cetăţenii obişnuiţi. De ăştia se ocupă eşalonul inferior. Probabil că s-a declarat starea de alertă.

Privi cadavrul.

— Oricum, avem o problemă. Dacă cei din Cămăşile

brune află că unul dintre ai lor a fost ucis, nu se vor opri până nu voi descoperi ucigaşul. O, şi chiar vor căuta. Sunt zeci de mii în oraş. Precum gândacii.

Şocul iniţial al împuşcăturii se risipise, iar instinctele lui Paul reveneau la normal. Cercetă distanţa dintre fundătură şi principala secţiune a Aleii Dresda. Era încă pustie. Ferestrele erau întunecate. Nicio uşă deschisă. Ridică degetul mare către Morgan şi se întoarse către capătul aleii, apoi privi după colţ către Casa Berii. Niciunul dintre puţinii oameni care se aflau pe stradă nu părea să fi auzit împuşcătura.

Se întoarse şi-i spuse lui Morgan că totul pare în regulă. Apoi adăugă:

— Cartuşul.

— Ce?

— Cartuşul glonţului. Din pistolul tău.

Se uitară pe jos şi Paul localiză micul tub galben. Îl prinse cu batista şi-l şterse bine, ca să nu aibă cumva amprentele lui Morgan, după care îl aruncă în canal. Îi auzi rostogolindu-se şi apoi căzând cu un pleoscăit în fundul canalului.

Morgan dădu din cap.

— Mi-au spus ei că te pricepi.

Nu suficient de bun încât să evite drumul întors în State, mulţumită unei astfel de bucăţi de alamă înfipte-n el.

Morgan deschise un briceag bine echipat.

— Vom îndepărta etichetele de pe haine. Îi vom lua toate lucrurile de prin buzunare. Apoi vom pleca de aici cât mai departe. Înainte să-l descopere.

— Şi cine sunt „ei”? întrebă Paul.

Din gâtlejul lui Morgan se auzi un râs cavernos:

— În Germania de azi, „ei” înseamnă toată lumea.

— Soldaţii din trapele de asalt au tatuaje? Poate svastica? Sau poate literele „SA”?

— Da. Posibil.

— Uită-te după unul. Pe braţe şi pe piept.

— Şi dacă găsesc vreunul? întrebă Morgan, încruntându-se. Ce-am putea face în situaţia asta?

Paul dădu din cap către cuţit.

— Cred că glumeşti.

Dar pe faţa lui Paul se vedea că nu glumea absolut deloc.

— Nu pot face asta, şopti Morgan.

— O voi face eu, atunci. Dacă este atât de important să nu fie identificat, trebuie s-o facem.

Paul îngenunche pe caldarâm şi deschise haina şi cămaşa bărbatului. Putea să înţeleagă scârba lui Morgan, dar a fi mercenar era, până la urmă, o slujbă ca oricare alta. Fie i te dăruiai sută la sută, fie-ţi căutai altceva de lucru. Iar un tatuaj, un mic tatuaj, putea face diferenţa dintre viaţă şi moarte.

Dar nu trebui să jupoaie nimic, din câte descoperi în cele din urmă. Pe corpul bărbatului nu erau semne. Dintr-odată se auzi un ţipăt.

Cei doi bărbaţi îngheţară. Morgan cercetă aleea. Începu să-şi caute din nou pistolul. Paul prinse plăselele pistolului luat de la militarul SA.

Strigătul se auzi din nou. Apoi tăcere, cu excepţia zgomotelor străzii. Cu toate acestea, doar o clipă mai târziu, Paul auzi sunetul sinistru al alarmei, ridicându-se şi coborând, tot mai aproape de ei.

— Ar trebui să pleci, spuse Morgan pe un ton imperios. Termin eu aici. Se gândi apoi un moment şi spuse: Ne întâlnim peste trei sferturi de oră. E un restaurant, Grădina de vară îi spune, pe Rosenthaler Strasse, în nord-vestul Pieţei Alexander. Am o cunoştinţă care are informaţii despre Ernst. Îl voi chema să ne întâlnim cu toţii acolo. Întoarce-te în faţa berăriei. Ar trebui să găseşti un taxi acolo. În tramvaie şi în autobuze se află mai mereu poliţişti.

la taxiul sau mergi pe jos, când poţi. Uită-te în faţă şi nu privi pe nimeni în ochi.

— Grădina de vară, repetă Paul, apucând servieta şi ştergând praful şi mizeria de pe piele. Puse în ea pistolul pe care-l luase de la ofiţerul *Sturmabteilung.*

— De acum înainte, să ne întoarcem la germană. Stârnim mai puţine suspiciuni.

— Bună idee, spuse Morgan în limba locului. Tu o vorbeşti mai bine. Mai bine decât mă aşteptam. Dar rosteşte g-ul mai puţin apăsat. Vei vorbi ca un berlinez sadea.

Un alt ţipăt. Sirena se auzea tot mai aproape.

— Oh, Schumann... şi dacă nu ajung acolo într-o oră? Radioul despre care ţi-a vorbit Bull Gordon, în clădirea ambasadei pe care o tot renovează?

Paul dădu din cap.

— Sună şi spune-le că ai nevoie de noi instrucţiuni. Risc strâmb. Le poţi spune, de asemenea, că am mierlit-o. Acum, dă-i bice. Nu te uita în ochii nimănui, poartă-te normal. Şi, orice s-ar întâmpla, nu fugii.

— Să nu fug? De ce?

— Pentru că sunt mult prea mulţi oameni în ţara asta care te-ar vâna pur şi simplu doar pentru că alergi. Acum, grăbeşte-te!

Morgan se întoarse la treaba lui, cu mişcări iuţi şi precise ca ale unui croitor.

Maşina neagră, prăfuită şi ciupită de rugină, opri lângă trotuar, în apropierea aleii. Acolo se aflau trei ofiţeri de poliţie, purtând ţepeni uniforme verzi impecabile, cu gulere de un portocaliu strălucitor, şi pălării înalte, negre-verzui, cu panaş.

De pe locul pasagerului coborî un bărbat mustăcios, de vârstă medie, purtând un costum bej, de in, din trei piese,

iar maşina săltă imediat cu câţiva centimetri, uşurată de greutatea lui considerabilă. Îşi puse panamaua peste părul cenuşiu şi rar, pe care-l purta pieptănat pe spate. Îşi scuturǎ apoi pipa din spumă de mare, aruncând scrumul.

Motorul se înecă, apoi tuşi şi, în cele din urmă, se opri. Punând în buzunar pipa gălbuie, inspectorul Willi Kohl privi maşina cu un aer uşor exasperat. Şefii SS şi agenţii de investigații din Gestapo aveau la dispoziţie maşini Mercedes şi BMW. Dar ofiţerilor din Kripo, Poliția Criminală, chiar şi celor mai de soi, cum era Kohl, le erau distribuite maşini de la Auto Union[9]. Şi, din cele patru cercuri care se uneau, reprezentând cele patru companii – Audi, Horch, Wanderer şi DKW – lui Kohl se pusese la dispoziţie un model vechi de doi ani, cel mai modest tip produs de această companie (în vreme ce maşina sa mergea – să zicem *mergea* din generozitate – cu motorină, se spunea că iniţialele DKW erau prescurtarea de la „vehicul pe bază de aburi”[10]).

Konrad Janssen, proaspăt bărbierit şi fără pălărie, ca atâţia alți tineri inspectori candidaţi, coborî de la volan şi-şi închise haina de mătase verde a costumului său la două rânduri. Luă servieta şi cutia aparatului Leica din portbagaj.

Bătându-şi buzunarele pentru a se asigura că are la el carneţelul şi plicurile pentru probe, Kohl se îndreptă către cei trei poliţişti.

— Heil Hitler, inspectore, spuse cel mai în vârstă din grup, cu un ton familiar.

---

[9] Auto Union a rezultat din fuzionarea, în 1932, a patru firme germane producătoare de mașini (Audi, DKW, Horch şi Wanderer). Compania a impus marca Audi. In 1936, sediul companiei s-a stabilit în Chemnitz, Saxonia. (n.tr.)

[10] Dampf-Kraft-Wagen. Primul model, din 1916, construit de inginend danez Jürgen Skafte Rasmussen, avea un motor care chiar mergea cu aburi. (n.tr.)

Kohl nu-l recunoscu şi se întrebă dacă se mai întâlniseră cumva înainte. Schupo – poliţia care patrula prin oraş – putea ocazional să-i asiste pe inspectorii Poliţiei Criminale, dar nu erau, din punct de vedere tehnic, sub comanda Poliţiei Criminale. Kohl se intersecta periodic cu fiecare dintre poliţiştii locali.

Kohl ridică vag braţul, simulând salutul Partidului.

— Unde este cadavrul?

— Pe aici, domnule, spuse bărbatul. Aleea Dresda.

Ceilalţi ofiţeri stăteau la fel de încordaţi. Erau prudenţi.

Ofiţerii Schupo erau foarte pricepuţi la infracţiunile din trafic, la prinderea pungaşilor şi la reţinerea maselor entuziaste atunci când Hitler se plimba pe largul bulevard Unter den Linten însă crima de acum cerea ceva mai mult discernământ din partea lor. O crimă înfăptuită de un hoţ presupunea ca ei să conserve scena crimei cu maximă atenţie; un asasinat înfăptuit de un militar din *Sturmabteilung* sau SS presupunea că era necesar să dispară cât de repede puteau şi să uite ce au văzut.

Kohl îi spuse agentului Schupo mai în vârstă:

— Spune-mi ce ştii.

— Da, domnule. Mi-e teamă că nu foarte multe. Am primit un telefon la secţia din Tiergarten şi am venit imediat aici. Am fost primul care a ajuns.

— Cine a sunat?

Kohl intră pe alee, apoi privi în spate către ceilalţi ofiţeri şi, nerăbdător, le făcu semn să-l urmeze.

— Nu şi-a dat numele. Era o femeie. A auzit o împuşcătură în zonă.

— Când a sunat?

— În jurul prânzului.

— Şi ai ajuns aici când?

— Am plecat de îndată ce am fost alertat de comandantul meu.

— Şi ai ajuns aici când? repetă Kohl întrebarea.

— Poate că pe la 12.20. Sau poate la şi jumate.

Făcu un semn către străduţa îngustă, care se termina într-o fundătură.

Pe caldarâm se afla întins pe spate un bărbat corpolent, în vârstă de vreo patruzeci de ani. Rana din tâmplă era cu certitudine cauza morţii. Sângerase din belşug. Hainele lui erau răvăşite, iar buzunarele întoarse pe dos. Fusese ucis acolo, fără îndoială. Urmele de sânge duceau evident la această concluzie.

Inspectorul le spuse celor doi poliţişti mai tineri:

— Vă rog, vedeţi voi dacă nu cumva găsiţi vreun martor, în special cineva care să fi fost la capătul aleii ăsteia. Şi prin clădirile alea.

Le arătă cele două clădiri din cărămidă – observând cu această ocazie că nu aveau nicio fereastră către alee.

— Şi la berăria pe lângă care am trecut, Casa Berii, aşa-i spune.

— Da, domnule.

Agenţii plecară în grabă.

— L-ai percheziţionat?

— Nu, spuse cel mai în vârstă ofiţer Schupo, apoi adăugă: Doar pentru a verifica dacă nu este evreu, desigur.

— Deci l-ai percheziţionat.

— I-am deschis doar pantalonii. Apoi i-am închis la loc. Puteţi vedea.

Kohl se întrebă dacă omul care decisese că moartea persoanelor circumcise nu ar trebui să fie considerată prioritară se gîndise că uneori procedura cu pricina era efectuată din motive medicale, poate chiar şi asupra celor mai arieni dintre copii.

Kohl îl căută prin buzunare şi nu descoperi niciun document. De fapt, nu descoperi nimic. Curios.

— Nu ai luat nimic de la el? Nu avea niciun document?

Niciun efect personal?

— Nu, domnule.

Inspectorul îngenunche, respirând greoi, şi examina cadavrul cu atenţie. Descoperi că mâinile bărbatului erau moi, fără bătături. Vorbi, jumătate pentru sine, jumătate pentru a fi auzit de Konrad Janssen:

— Cu asemenea mâini, cu unghii perfect tăiate, şi cu părul tuns, cu resturi de talc pe piele, cu siguranţă nu muncea fizic. Văd cerneală pe degetele lui, dar nu prea multă, ceea ce-mi spune că nu era în domeniul tipografic. Cu toate acestea, urmele sugerează că omul s-a murdărit de cerneală scriind de mână, probabil în registre sau corespondenţă. Nu e jurnalist, pentru că ar fi avut urme de creion pe mâini, dar nu văd niciuna.

Kohl ştia asta pentru că investigase moartea a peste zece jurnalişti de când veniseră naţional-socialiştii la putere. Niciunul dintre aceste dosare nu fusese închis, niciunul nu mai era investigat.

— Om de afaceri, profesionist, funcţionar civil, membru al guvernului...

— Nici sub unghii nu are nimic, domnule.

Kohl încuviinţă, apoi cercetă picioarele bărbatului:

— Un intelectual cel mai probabil, cum am spus. Dar picioarele lui sunt foarte musculoase. Şi ia priveşte cât de uzaţi sunt pantofii! Doamne, simt că îmi iau foc picioarele doar uitându-mă la pantofii ăştia. Părerea mea este că tipul ăsta mergea mult şi des.

Inspectorul gemu, ridicându-se cu oarecare efort.

— Ieşise probabil la o plimbărică, după un prânz luat înainte de vreme.

— Da, foarte posibil. Aici e o scobitoare, care ar putea fi foarte bine a lui.

Kohl o luă şi o mirosi. Usturoi. Se aplecă şi adulmecă şi în apropiere de gura victimei.

— Da, cred că aşa este.

Puse scobitoarea într-unul dintre plicurile maro, apoi îl sigila.

Tânărul ofiţer continuă:

— Aşadar, o victimă a unei tâlhării.

— Este, într-adevăr, o posibilitate, spuse Kohl fără să se grăbească. Dar poate că nu. Un tâlhar ar fi luat chiar tot ce avea omul asupra lui? Şi nu există arsuri de praf de puşcă pe gât sau pe ureche. Asta înseamnă că glonţul a fost tras de la o anumită distanţă. Un hoţ ar fi fost mai aproape şi s-ar fi confruntat faţă în faţă. Acest om a fost împuşcat din lateral, spate.

Kohl linse vârful ciotului de creion pe care-l avea şi începu să-şi noteze aceste observaţii în carneţelul său jerpelit.

— Da, da, sunt sigur că există tâlhari care îşi aşteaptă victima, o împuşcă şi apoi o jefuiesc. Dar nu se potriveşte cu ceea ce ştim despre cei mai mulţi hoţi, nu-i aşa?

Rana sugera, de asemenea, că ucigaşul nu aparţinea Gestapoului, SS sau Cămăşilor brune. În asemenea ocazii, glonţul este tras de foarte aproape, în frunte sau în ceafă.

— Ce făcea oare pe alee? se întrebă inspectorul candidat, privind în jur de parcă ar fi putut găsi răspunsul pe undeva, zăcând pe pământ.

— Asta nu ne interesează încă, Janssen. Este o scurtătură foarte cunoscută între Spener Strasse şi Calvin Strasse. Poate că nu avea intenţii bune venind pe-aici, dar vom afla asta din probe și mai puţin din ruta pe care a ales-o.

Kohl examina rana de la cap, apoi merse către zidul de pe alee, împroşcat cu o cantitate considerabilă de sânge.

— Ah...

Inspectorul exclamă de încântare descoperind glonţul pe caldarâm, lângă zidul de cărămidă. Îl ridică atent cu o batistă. Era deformat, însă doar superficial. Îşi dădu seama

pe dată că este un glonţ de calibrul 9 mm. Cel mai probabil fusese tras cu un pistol automatic, care ar fi evacuat cartuşul de alamă consumat. Se adresă apoi celui de-al treilea ofiţer Schupo:

— Ofiţere, uită-te, te rog, cu atenţie pe jos pe aici. Uită-te după un cartuş de alamă.

— Da, domnule.

Kohl scoase din buzunarul vestei sale monoclul pe care-l folosea ca lupă şi, privind cu atenţie prin el, examina proiectilul.

— Glonţul s-a păstrat foarte bine. Asta-mi dă ceva speranţe. Vom vedea ce ne va spune analiza balistică la Alex. Sunt destul de pricepuţi.

— Aşadar, ucigaşul are o armă nouă, plusă Janssen, apoi îşi nuanţă observaţia. Sau poate o armă veche cu care s-a tras rareori.

— Foarte bine, Janssen. Tocmai asta voiam să spun şi eu.

Kohl puse glonţul într-un alt plic maro, pe care-l sigilă.

Scrise câteva lucruri în agendă.

Janssen privi iar cadavrul.

— Dacă nu a fost tâlhărit, domnule, atunci de ce le-au scos afară? întrebă el. Buzunarele, vreau să spun.

— O, nu am vrut să spun că nu a fost jefuit. Doar că nu sun chiar atât de sigur că jaful a fost principalul motiv. A, uite acolo. Deschide haina din nou.

Janssen dădu haina deoparte.

— Vezi firele alea?

— Unde?

— Uite, chiar acolo!

Kohl îi arătă.

— Da, domnule.

— Eticheta a fost îndepărtată. Nu cumva aşa a procedat cu toate obiectele de îmbrăcăminte?

— Identificarea, spuse tânărul dând din cap, pe măsură

ce cerceta pantalonii şi cămaşa. Ucigaşul nu a vrut să aflăm pe cine a ucis.

— Există însemne pe pantofi?

Janssen îi ridică şi se uită atent la ei.

— Niciunul, domnule.

Kohl se uită şi el la pantofi, apoi pipăi haina victimei.

— Costumul este făcut din material înlocuitor.

Inspectorul aproape că îşi muşcă limba: fusese cât pe ce să folosească sintagma *stofa lui Hitler,* o trimitere la hainele făcute din fibre vegetale. (Iată o glumă populară: dacă ai o tăietură în costum, cu apă şi cu raze de soare hainele ar creşte la loc, pur şi simplu.) Führer-ul anunţase că plănuieşte ca țara să nu mai fie dependentă de importuri comerciale. Elasticul, margarina, benzina, uleiul de motor, cauciucul, hainele – toate urmau să fie fabricate din materiale alternative, autohtone. Problema era, fireşte, aceeaşi pentru substitutele de pretutindeni – pur şi simplu acestea nu erau de bună calitate, iar oamenii se refereau uneori la ele cu dispreţ, spunând că sunt mărfurile lui Hitler Dar nu era înţelept defel să foloseşti această sintagmă în public. Cineva te-ar fi putut turna.

Semnificaţia acestei descoperiri era că, probabil, bărbatul mort era german. Cei mai mulţi străini ajunşi de curând în ţară veneau cu bani de buzunar, ceea ce-i făcea suficient de avuţi pentru a-şi permite să cheltuiască... şi, oricum, nimeni nu ar fi cumpărat de bunăvoie haine ieftine ca acestea.

Totuşi, de ce ar fi vrut ucigaşul să ascundă identitatea victimei sale? Hainele din înlocuitori sugerau că victima nu ieşea din comun cu nimic. Mai apoi, Kohl se gândi că mulţi dintre membrii mai importanţi ai Partidului Naţional-Socialist erau prost plătiţi şi, de multe ori, chiar şi cei care aveau salarii decente purtau haine de proastă calitate, în semn de loialitate faţă de Führer. Aşadar, motivul morţii

necunoscutului să fi fost oare poziţia pe care o ocupa în Partid sau în guvern?

— Interesant, spuse Kohl, ridicându-se înţepenit. Ucigaşul împuşcă un om într-o zonă populată a oraşului. Ştie că împuşcătura ar putea fi auzită de cineva şi, cu toate acestea, riscă să fie prins decupând etichetele de pe hainele victimei. Asta mă face tot mai curios să aflu cine a fost acest nefericit domn. Ia-i amprentele, Janssen! Am aştepta zadarnic să le ia medicul legist.

— Da, domnule.

Tânărul ofiţer deschise servieta, scoase echipamentul şi trecu la muncă.

Kohl privi cu atenţie pavajul.

— Am spus „ucigaşul”, la singular, Janssen, dar, desigur, ar putea fi zeci de inşi. Acum însă n-am nicio ipoteză legată de modul în care s-au desfăşurat evenimentele în realitate.

Multe dintre locurile unde se petreceau crime erau acoperite, în mod convenabil, de praful adus de vântul îngrozitor de răzbătător care sufla prin tot Berlinul. Dar nu şi această alee protejată de case.

— Domnule... Inspectore, îl strigă poliţistul Schupo. Nu am găsit niciun cartuş aici. Am cercetat toată zona.

Era un amănunt care-l tulbură pe Kohl, iar Janssen văzu expresia de pe faţa şefului.

— Mă preocupă faptul că nu s-a mulţumit doar să taie etichetele de pe hainele victimei, explică inspectorul, ci şi-a făcut timp să caute şi cartuşul.

— Aşa... Deci este un profesionist.

— După cum am spus, Janssen, când facem deducţii, nu trebuie să ne expunem concluziile ca pe nişte certitudini. Când faci asta, atunci mintea ta, în mod instinctiv, se închide în faţa altor posibilităţi. Spune, mai degrabă, că principalul nostru suspect pare să aibă un grad mare de pricepere, întrucât este atent la detalii. Poate că e un

criminal profesionist, poate că nu. De asemenea, ar fi putut la fel de bine ca un şobolan sau o pasăre să fi fost atraşi de obiectul strălucitor sau să-l fi cules de pe jos un şcolar care apoi a rupt-o la fugă, înfricoşat de vederea unui cadavru. Sau poate că ucigaşul este un sărăcan care vrea să refolosească alama.

— Desigur, inspectore, spuse Janssen, dând din cap de parcă s-ar fi străduit să memoreze cuvintele lui Kohl.

Lucrau împreună de puţin timp, însă inspectorul învăţase două lucruri în legătură cu Janssen: că tânărul era incapabil de ironie şi că învăţa remarcabil de repede. Ultima calitate era un dar de la Dumnezeu pentru inspectorul care nu se putea lăuda cu răbdarea. Cu toate acestea, în ceea ce priveşte prima calitate, şi-ar fi dorit ca băiatul să glumească mai des, pentru că în poliţie ai nevoie de umor ca de aer.

Janssen termină de luat amprentele cu gesturi de expert.

— Acum amprentează şi caldarâmul din jurul lui şi fotografiază urmele pe care le descoperi. Se prea poate ca pe ucigaşul ăsta, care a fost suficient de isteţ să taie etichetele, să nu-l fi dus mintea să se ferească să atingă pământul când a făcut asta.

După cinci minute de pulverizat praful de amprente în jurul cadavrului, Janssen spuse:

— Cred că avem ceva aici, domnule. Priviţi.

— Da. Sunt bune. Colectează-le.

După ce fotografie amprentele, tânărul aspirant se retrase şi făcu poze adiţionale cadavrului şi scenei crimei. Inspectorul înconjură încet cadavrul. Scoase din nou monoclul din buzunarul vestei şi-şi petrecu pe după gât cordonul verde de care era ataşat, cadou de Crăciun împletit pentru el de tânărul Hanna. Examină o pată pe pavaj, de lângă cadavru.

— Fâşii de piele, aşa se pare. Le privi cu atenţie. Vechi şi

uscate. Maro. Prea rigide ca să fie de la mănuşi. Poate pantofi, o centură, un rucsac vechi sau o valiză a criminalului sau a victimei.

Colectă aceste fâşii şi le puse în alt plic maro, apoi umezi lipiciul şi-l închise.

— Am găsit un martor, domnule, spuse unul dintre ofiţerii Schupo mai tineri. Dar nu prea e dispus să coopereze.

Martor. Excelent! Kohl îl urmă pe ofiţer până la ieşirea de pe alee. Acolo, un alt ofiţer Schupo trăgea după el un bărbat care avea, după cum estimă Kohl, peste patruzeci de ani. Era îmbrăcat ca un muncitor. Ochiul lui stâng era de sticlă, iar braţul drept atârna inert pe lângă corp. Unul dintre cele patru milioane de supravieţuitori ai Marelui Război, rămaşi betegi pentru totdeauna după această îngrozitoare experienţă. Ofiţerul Schupo îl împinse către Kohl.

— Asta e tot, ofiţere, spuse inspectorul aspru. Mulţumesc. Întorcându-se către martor, întrebă: Ai buletinul la tine?

Bărbatul îi dădu actul de identitate. Kohl examina documentul. Uită tot ce citise în document în clipa când i-l returnă, dar simplul fapt că un ofiţer de poliţie le examinează chiar şi superficial documentele de identitate îi determină pe martori să devină foarte cooperanţi.

Cu toate acestea, nu se întâmpla mereu aşa.

— Aş vrea să vă ajut. Însă, după cum i-am spus ofiţerului, domnul de faţă, nu am văzut mare lucru, de fapt.

Tăcu.

— Da, da, spune-mi totuşi ce ai văzut.

Kohl îi făcu un semn nerăbdător cu mâna lui mare.

— Da, inspectore. Curăţăm scările din subsol la numărul 48. Aici. Arătă înspre o clădire aflată dincolo de alee. După cum puteţi vedea, eram sub nivelul aleii. Am auzit ceva ce, în momentul acela, am crezut că este un rateu de maşini.

Kohl mormăi. Din 1933, doar idioţii se mai gândeau la rateuri de maşină, primul gând al tuturor celorlalţi era la împuşcături.

— Nu i-am dat importanţă şi mi-am văzut de treabă. Îşi dovedi cele spuse arătând către bluza şi pantalonii săi uzi. Zece minute mai târziu, am auzit un fluierat.

— Un fluierat? Al vreunui poliţist, de exemplu?

— Nu, domnule, vreau să spun... de parcă cineva ar fi şuierat printre dinţi. Se auzea destul de bine. Am privit într-acolo... Un bărbat ieşise de pe alee şi fluierase ca să oprească un taxi. S-a oprit în faţa clădirii unde munceam eu şi l-am auzit cerându-i şoferului să-l ducă la restaurantul Grădina de vară.

Un fluierat? se gândi Kohl. Era neobişnuit. Fluieri ca să chemi câinii sau caii. Dar un taxi... s-ar putea ca şoferul să se simtă ofensat. În Germania, toţi profesioniştii şi meseriaşii sunt demni de un respect egal. Este de presupus că suspectul ar putea fi un străin? Sau, mai degrabă, un mitocan? Îşi notă informaţiile în carneţel.

— Ce număr avea taxiul? îl întrebă Kohl, dar primi răspunsul la care se aştepta.

— O, domnule, nu am nici cea mai mică idee.

— Grădina de vară. Era un nume des folosit. Care anume?

— Cred că am auzit şi Rosenthaler Strasse.

Kohl dădu din cap, încântat că descoperise un fir atât de bun chiar la începutul investigaţiei.

— Spune-mi, cum arăta bărbatul?

— Eram jos, pe scări, domnule, aşa cum v-am zis. Nu i-am văzut decât spinarea, când se urca în maşină. Era un bărbat masiv, mai înalt de doi metri. Era masiv, dar nu gras. Şi avea accent.

— Ce accent? Dintr-o zonă diferită a Germaniei? Sau din altă ţară?

— Asemănător cu cei din sud, aş zice. Însă am un frate lângă München... şi accentul bărbatului suna totuşi puţin diferit.

— Poate că era din altă ţară? Sunt mulţi străini aici în zilele astea, cu Olimpiada.

— Nu ştiu, domnule. Mi-am petrecut toată viaţa în Berlin. Şi am părăsit patria doar o dată.

Făcu un semn cu capul către braţul lui inert.

— Avea o geantă de piele?

— Da, cred că da.

Kohl îi spuse lui Janssen:

— Probabil că din geantă provin fâşiile de piele.

Reveni la martor:

— Şi zici că nu i-ai văzut faţa?

— Nu, domnule.

Kohl coborî vocea:

— Dacă-ţi spun că nu-ţi voi lua numele, deci că nu vei fi implicat în anchetă mai târziu, crezi că ţi-ai putea aminti mai bine cum arăta omul ăla?

— Să fiu sincer, domnule, nu i-am văzut faţa.

— Ai idee ce vârstă avea?

Bărbatul scutură din cap.

— Tot ce ştiu este ca era un bărbat solid şi purta un costum scump... Mi-e teamă că nu vă pot spune ce culoare avea acesta. A, şi pe cap avea o pălărie care semăna cu cea pe care o poartă ministrul aviaţiei, Göring.

— Cum adică? întrebă Kohl.

— Cu margine îngustă. Maro.

— A, ăsta e un amănunt care ne poate ajuta.

Kohl îl cercetă pe îngrijitor din cap până-n picioare.

— Foarte bine, poţi pleca acum.

— Heil Hitler, spuse bărbatul cu un entuziasm patetic şi salută energic, poate ca să compenseze faptul că trebuia să folosească mâna stângă.

Inspectorul îi răspunse şi el neatent cu un *Heil* aruncat peste umăr şi se întoarse la cadavru. Adunară în grabă echipamentul.

— Să ne grăbim. La Grădina de vară!

Se îndreptară către maşină. Willi Kohl se strâmbă când îşi privi picioarele. Chiar dacă purta pantofi de piele excesiv de scumpi, căptuşiţi cu cea mai moale lână de miel, nu reuşea să-şi protejeze degetele şi laba piciorului. Pavajul era, în mod special, nemilos cu picioarele lui.

Îşi dădu seama că Janssen, care mergea alături de el, îşi încetinise paşii.

— Gestapo, spuse tânărul în şoaptă.

Tulburat, Kohl ridică privirea şi-l zări pe Peter Krauss, în jerpelitul său costum maro, potrivindu-şi pe cap pălăria moale de fetru şi apropiindu-se. În spatele lui erau doi dintre asistenţii săi mai tineri, cam de vârsta lui Janssen.

Oh, nu acum! Suspectul ar putea fi la restaurant chiar acum, fără să ştie că a fost identificat.

Krauss se apropie tacticos de cei doi criminalişti. Ministrul propagandei, Goebbels, trimitea mereu fotografi ai Partidului să facă poze regizate cu modele ariene şi familiile lor, pentru a le folosi în publicaţiile sale. Peter Krauss ar fi putut apărea cu uşurinţă în aceste sute de fotografii: era un bărbat înalt, suplu şi blond. Fost coleg de-al lui Kohl, Krauss fusese solicitat să facă parte din Gestapo datorită experienţei căpătate în cadrul vechiului departament A1 din Poliţia Criminală, care investiga crime politice. Imediat după ce naţional-socialiştii preluaseră puterea, departamentul se desprinsese din organigrama Kripo şi devenise Gestapo. Krauss era asemenea multor germani prusaci: nordic cu ceva sânge slav în vine, dar umbla vorba că primise oferta să părăsească Kripo pentru a munci în Prinz Albrecht Strasse doar după ce îşi schimbase numele Pietr, care mirosea a rusnac.

Kohl auzise că Peter Krauss era un investigator metodic, deşi nu lucraseră niciodată împreună. Kohl refuzase mereu să se ocupe de crimele politice şi acum Kripo nu mai avea voie s-o facă.

— Willi, bună ziua, spuse Krauss.

— Să trăieşti. Cu ce treburi pe-aici, Peter?

Janssen dădu din cap şi investigatorul Gestapo îl salută la fel. Îi spuse lui Kohl:

— Am primit un telefon de la şeful nostru.

„Voia să spună că sunase Heinrich Himmler în persoană?" se întrebă Kohl. Era posibil. Cu o lună în urmă, şeful SS trecuse toate forţele poliţieneşti ale Germaniei sub controlul propriu și crease Sipo, divizia de poliţişti sub acoperire, în care inclusese Gestapo, Kripo şi bine-cunoscutul SD[11], care era divizia de informaţii a SS. Himmler abia fusese numit şeful Poliţiei de Stat, un titlu mai degrabă modest pentru conducătorul celui mai mare sistem poliţienesc de pe faţa pământului, se gândise Kohl când auzise ştirea.

Krauss continuă:

— El a primit instrucţiuni de la Führer-ul nostru să menţină ordinea în oraş pe timpul Olimpiadei. Suntem interesaţi de toate crimele importante care se petrec în apropierea stadionului, a Satului olimpic şi a centrului oraşului şi trebuie să ne asigurăm că făptaşii sunt prinşi în cel mai scurt timp. Iar aici avem o crimă la o aruncătură de băţ de Grădina Zoologică.

Krauss scoase un zgomot care aducea cu un pleoscăit,

---

[11] *Sicherhaitsdienst,* serviciul de securitate nazist înfiinţat în 1931 sub numele de *Ic-Dienst*. A fost organizat de Reinhard Heyndrich. A devenit singurul serviciu de informaţii al partidului în 1934. In 1938, s-a transformat în serviciul de siguranţă al întregii ţări. După Al Doilea Război Mondial, SD a fost considerat o organizaţie criminală şi membrii ei au fost acuzaţi de crime de război şi judecaţi la Nürnberg. (n.tr.)

indicând mirarea.

Kohl se uită ostentativ la ceas, în încercarea disperată de a ajunge la Grădina de vară.

— Mi-e teamă că trebuie să te părăsesc, Peter.

Omul Gestapoului se lăsă pe vine pentru a examina cadavrul şi spuse:

— Din nefericire, cu toţi reporterii ăştia în oraş... Atât de dificil să-i controlăm, să-i monitorizăm.

— Da, da, dar...

— Trebuie să ne asigurăm că rezolvăm cazul până să afle ei de asasinat.

Krauss se ridică şi merse fără grabă în jurul cadavrului.

— Cine e, ştim asta?

— Nu încă. Nu i-am găsit actele de identitate. Spune-mi, Peter, cazul ăsta nu are de-a face cumva cu SS sau SA, nu?

— Habar n-am, spuse Krauss, ridicând o sprânceană, mirat. De ce?

— Venind aici, eu şi Janssen am observat multe... prea multe patrule. Filtre spontane pentru verificarea documentelor de identitate. Cu toate acestea, nu ni s-a spus nimic despre vreo operaţiune.

— A, nu-i nimic, spuse inspectorul de la Gestapo, dând din mână dispreţuitor. O problemă măruntă de securitate. Nu e nimic pentru care să-şi bată capul Poliţia Criminală.

Kohl se uită iar la ceasul său de buzunar.

— Bine, chiar trebuie să plec, Peter.

Ofiţerul Gestapo se ridică în picioare.

— A fost jefuit?

— Nu mai are nimic prin buzunare, spuse Kohl nerăbdător.

Krauss se uită îndelung la cadavru şi singurul lucru la care se putu gândi Kohl fu că suspectul său stătuse în Grădina de vară, la jumătatea drumului până la o masă constând într-un şniţel sau un crenvurst.

— Trebuie să mă întorc, spuse Kohl.

— O clipă. Krauss continuă să studieze cadavrul. În cele din urmă, fără să-i privească, spuse: Nu este deplasat să spunem că asasinul este un străin.

— Un străin? Ei bine... începu Janssen.

Vorbea repede, iar sprâncenele se ridicară pe faţa tânără. Dar Kohl îi aruncă o privire aspră şi Janssen tăcu.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Krauss.

Inspectorul candidat se redresă repede:

— Sunt curios de ce credeţi că ar putea fi vorba despre un străin.

— Aleea pustie, dispariţia actelor de identitate, un asasinat cu sânge-rece... Când îţi petreci atâta timp în domeniul criminalistic, capeţi un instinct anume faţă de cei care fac asemenea crime, inspector candidat.

— De ce ar fi diferită crima asta de altele? nu se putu abţine Kohl să îl întrebe. Zilele astea, cu greu poţi considera excepţională omorârea a unui om pe o alee din Berlin.

Dar Krauss nu răspunse.

— Un ţigan sau un polonez, foarte posibil. Oameni violenţi, cu certitudine. Şi care au motive din belşug să omoare germani nevinovaţi. De asemenea, asasinul ar putea fi ceh din est, desigur nu din regiunea Sudeţilor. Este bine ştiut faptul că omoară oamenii pe la spate.

Lui Kohl aproape că-i scăpă: „Ca şi Cămăşile brune”. Dar spuse doar:

— Atunci putem spera că făptaşul este slav.

Krauss nu reacţionă, deşi era o aluzie la originea sa etnică. Privi din nou la cadavru.

— Voi face cercetări în legătură cu asta, Willi. Îi voi pune pe oamenii mei să ia legătura cu agenţii din zonă.

Kohl spuse:

— Mă simt mai bine la gândul că vom apela la

informatorii național-socialişti. Se pricep la asta. Şi sunt atât de mulţi!

— Așa este.

Janssen, dragul de el, privi şi el neliniştit la ceas, făcu o grimasă şi spuse:

— O, ce-am întârziat la întâlnirea aia, domnule!

— Da, da, am întârziat.

Kohl se îndreptă către ieşirea de pe alee. Dar se opri şi-l strigă pe Krauss:

— Încă o întrebare...

— Da, Willi...

— Ce fel de pălărie poartă Göring, ministrul aviaţiei?

— Ce întrebare e asta...? se încruntă Krauss.

— Göring. Ce fel de pălărie poartă?

— Hmm, nu am nicio idee, replică el, părând pentru o clipă uluit, de parcă ar fi crezut că este vorba despre un domeniu în care orice bun ofiţer Gestapo ar fi trebuit să fie iniţiat. De ce?

— Nu contează.

— Heil Hitler.

— Heil.

Grăbindu-se către maşina lor DKW, Kohl spuse cu respiraţia tăiată:

— Dă-i filmul unuia dintre ofiţerii Schupo şi spune-i să se grăbească să-l ducă la sediu. Vreau fotografiile alea cât mai repede.

— Da, domnule.

Tânărul se întoarse şi-i înmână filmul unui ofiţer, dându-i instrucţiunile de rigoare, apoi îl prinse din urmă pe Kohl, care vorbea cu un Schupo:

— Când medicul legist ajunge aici, spune-i că vreau raportul autopsiei cât se poate de repede. Vreau să-mi spună ce boli ar fi putut avea prietenul nostru. Gonoree şi tuberculoză, în special. Şi cât de avansate. Şi ce conţinea

stomacul. Plus tatuaje, oase rupte, cicatrice chirurgicale.

— Da, domnule.

— Nu uita să-i spui că e urgent.

Medicul legist era atât de ocupat zilele acelea, încât ar fi putut trece chiar opt sau zece ore până când cadavrul să fie ridicat din stradă. Autopsia ar fi putut fi făcută în câteva zile.

Kohl se strâmbă de durere, grăbindu-se către DKW. Lâna de miel din pantofii săi se mototolise.

— Care este cel mai scurt traseu până la Grădina de vară? Nu contează, ne dăm noi seama.

Se uită în jur.

— Acolo! strigă el, arătând către un chioşc de ziare. Mergi şi cumpără toate ziarele pe care le găseşti.

— Da, domnule, dar de ce?

Willi Kohl se lăsă să cadă în scaunul şoferului şi băgă cheia în contact. Nu mai avea respiraţie, dar reuşi cu toate acestea să-şi controleze nerăbdarea.

— Pentru că ne trebuie un portret al lui Göring cu pălărie. De ce altceva?

CAPITOLUL ŞAPTE

În picioare la colţul străzii, ţinând un exemplar jerpelit din *Berliner Zeitung,* Paul cerceta cafeneaua Grădinii de vară: doamne care purtau mănuşi şi-şi beau cafeaua, bărbaţi care dădeau peste cap berile cu înghiţituri pofticioase şi-şi treceau apoi ştergare de in peste mustăţi, pentru a şterge spuma. Oameni care se bucurau de soarele amiezii, fumând o ţigară.

Paul Schumann rămăsese nemişcat şi observa necontenit oamenii.

Defect...

Ca maşina care culegea literele din cutia lor compartimentată şi le aduna în cuvinte şi propoziţii.

Atenţie la literele *p* şi *q,* îi spunea tatăl său de fiecare dată, căci în special aceste litere erau foarte uşor de confundat, pentru că piesa culeasă era exact reversul literei imprimate.

Cerceta Grădina de vară cel puţin la fel de atent. Îl ratase pe agentul SA care-l supraveghea din cabina telefonică de lângă Aleea Dresda – o greşeală de neiertat pentru un mercenar. Nu avea de gând să o repete.

După câteva minute, nu se simţi în pericol imediat, dar – se gândi el – cum putea fi sigur? Poate că persoanele la care privea nu erau mai mult decât păreau: oameni simpli, mâncându-şi prânzul şi propunându-şi să facă o plimbare într-o după-amiază toridă şi leneşă de sâmbătă. Fără să-i intereseze lumea de pe strada.

Dar poate că toţi erau bănuitori şi loiali naziştilor până în crimă, ca omul acela de pe *Manhattan,* Heinsler. Toţi îl iubim pe Führer...

Îndesă ziarul într-un coş de gunoi, traversă strada şi intră în restaurant.

— Vă rog, îi spuse el şefului de sală, aş vrea o masă pentru trei persoane.

— Oriunde, oriunde, răspunse cu o voce sâcâită chelnerul.

Paul se aşează la o masă din interior. Aruncă o privire relaxată în jurul său. Nimeni nu-l băga în seamă. Sau părea că nu-l bagă în seamă.

În cele din urmă apăru un chelner.

— Doriţi să comandaţi?

— Deocamdată vreau o bere.

— Ce fel de bere?

Începu să înşire mărci de bere de care Paul nu auzise niciodată. Paul spuse:

— Prima. Un pahar mare.

Chelnerul se îndreptă către bar şi se întoarse un moment mai târziu cu un pahar înalt cu bere blondă. Paul bău cu sete, dar descoperi că nu-i place gustul berii. Era aproape dulce, cu aromă de fructe. O împinse deoparte şi-şi aprinse o ţigară Chesterfield, scoţând-o din pachet sub masă, să nu vadă nimeni că este o marcă americană. Se uită cu atenţie şi îl văzu pe Reginald Morgan intrând degajat în restaurant. Acesta se uită în jur, îl observă pe Paul şi, îndreptându-se către el, îi spuse în germană:

— Prietene, mă bucur să te revăd.

Îşi strânseră mâinile, apoi Morgan se aşeză la masă în faţa lui Paul.

Faţa lui Morgan era transpirată şi se şterse cu batista. În ochii lui se citea îngrijorarea.

— A fost foarte aproape. Schupo a ajuns acolo imediat ce

am plecat.

— Te-a văzut cineva?

— Nu cred. Am plecat pe la capătul îndepărtat al aleii. Suntem în siguranţă aici? întreba Paul, privind în jur. Nu ar trebui să plecăm?

— Nu. Ar da de bănuit să vii la restaurant la ora asta şi să pleci repede, fără să mănânci. Nu e ca la New York. Berlinezii nu se grăbesc când vine vorba despre mâncare. Birourile se închid pentru două ore, astfel ca oamenii să mănânce un prânz ca lumea. Desigur, mănâncă şi micul dejun de două ori. Îşi mângâie burta. Acum poţi să înţelegi de ce am fost fericit când am fost trimis aici. Uitându-se liniştit în jur, Morgan spuse: Uite aici. Împinse o carte groasă către Paul. Vezi, mi-am amintit că trebuie să ţi-o dau înapoi.

Pe copertă era scris în germană *Mein Kampf* adică, traduse Paul, *Lupta mea.* Cartea era semnată de Hitler. Scrisese o carte? Paul era mirat.

— Mulţumesc. Nu era nicio grabă. Paul strivi mucul de ţigară în scrumieră, dar, când jarul acesteia se transformă în cenuşă şi se răci, strecură resturile în buzunar, atent în continuare să nu lase urme care i-ar fi putut trăda trecerea pe acolo.

Morgan se aplecă în faţă, zâmbind de parcă i-ar fi şoptit o glumă fără perdea.

— În carte găseşti o sută de mărci. Şi o adresă a casei unde vei sta, o pensiune. Se află lângă Piaţa Lützow, la sud de Grădina Zoologică. Ţi-am scris şi indicaţii ca s-o găseşti.

— Este la parter?

— Apartamentul? Habar n-am. Nu am întrebat. Te gândeşti la posibilităţile de scăpare?

În mod special, se gândise la bârlogul beţivanului de Malone, cu uşile şi ferestrele sale impenetrabile, şi la o petrecere de bun venit organizată de câţiva marinari bine

înarmaţi.

— Aşa este.

— Ei bine, du-te şi aruncă un ochi. Poate c-o poţi schimba dacă e vreo problemă. Proprietăreasa pare agreabilă. Numele ei este Käthe Richter.

— E nazistă?

Morgan spuse încet:

— Nu folosi cuvântul ăsta aici. Te va da de gol. „Nazist” se spune prin Bavaria la „prostănac”. Abrevierea corectă este „Nazo”, dar nici pe asta n-o auzi prea des. Mai bine spui „naţional-socialist”. Unii folosesc iniţialele: NSDAP. Sau te poți referi la Partid. Şi s-o faci în mod respectuos... În ceea ce-o priveşte pe domnişoara Richter, nu pare să aibă vreo simpatie de vreun fel sau altul.

Făcând un semn cu capul către bere, Morgan îl întrebă:

— Nu bei dintr-asta?

— Are gust de pipi.

Morgan începu să râdă.

— Este bere din grâu. Copiii beau d-asta. De ce ai cerut aşa ceva?

— Aveau o mie de tipuri de bere. Nu am auzit de niciunul dintre ele.

— Am să comand eu.

Când chelnerul veni la masa lor, Morgan spuse:

— Adu-ne, te rog, două beri Pschorr. Şi cârnaţi cu pâine. Cu varză şi castraveciori muraţi. Unt, dacă aveţi astăzi.

— Da, domnule.

Chelnerul luă paharul lui Paul.

Morgan continuă:

— În carte ai de asemenea şi un paşaport rusesc cu poza ta şi nişte ruble, contravaloarea a o sută de dolari. În caz de urgenţă, fă-ţi drum până la frontiera Elveţiei. Germanii vor fi fericiţi să dea afară din ţară un rus şi te vor lăsa să pleci. Nu-ți vor lua rublele pentru că nu li se permite să le

folosească. Elveţienilor nu le va păsa că eşti bolşevic şi vor fi fericiţi să te lase în ţară, ca să-ţi cheltuieşti banii. Du-te la Zürich şi lasă un mesaj la Ambasada SUA. Gordon te va scoate din ţară. Acum, după povestea petrecută pe Aleea Dresda, trebuie să fim foarte atenți. Cum spuneam, ceva se întâmplă, cu siguranţă, prin oraș. Sunt mult mai multe patrule pe străzi decât de obicei: Cămăşile brune – ceea ce nu este neapărat ciudat – nu au ce face cu timpul lor, aşa că mărşăluiesc şi patrulează, dar sunt şi trupe SS şi oamenii Gestapoului.

— Ei sunt...?

— SS... I-ai văzut pe cei doi din patio? În uniforme negre?

— Da.

— Au fost gărzile lui Hitler la început. Acum sunt o adevărată armată privată. Cei mai mulţi poartă uniforme negre, dar sunt şi unii în uniformă gri. Gestapo este poliţia secretă, iar oamenii ei umblă îmbrăcaţi civil. Nu sunt mulţi, dar sunt foarte periculoşi. Ei se ocupă, în special, de crimele politice. Dar în Germania de azi orice ar putea fi o crimă politică. Scuipatul pe stradă este o ofensă adusă onoarei Führer-ului, aşa că vei ajunge, în închisoarea Moabit sau într-un lagăr de concentrare.

Chelnerul le aduse berile Pschorr şi mâncarea, iar Paul bău o jumătate de pahar dintr-odată. Era aspră şi bogată.

— Ei da, asta e bună.

— Îţi place? După ce am sosit aici, mi-am dat seamă că nu voi mai putea bea bere americană din nou. Să poţi face bere, iată o artă care se învaţă în ani de zile. Ştiinţa asta este respectată la fel de mult ca un titlu universitar. Berlinul este capitala Europei la făcut bere, însă cea mai bună pe care o fac este în München, în sud, în Bavaria.

Paul mânca de zor. Însă nu la bere şi la mâncare se gândea în acele momente.

— Trebuie să acţionăm repede, şopti el. În profesiunea

lui, fiecare oră petrecută pe lângă locul unde dăduse lovitura creștea riscul de a fi prins. Am nevoie de informaţii şi de o armă, adaugă el.

Morgan dădu din cap.

— Omul meu de legătură ar trebui să fie aici în câteva minute. El are informaţii despre... despre omul pe care ai venit să-l vizitezi. Apoi, în după-amiaza asta vom merge să vizităm o casă de amanet. Proprietarul are o puşcă tocmai bună pentru tine.

— O puşcă?

Paul se încruntă.

Morgan era îngrijorat.

— Nu poţi să foloseşti o puşcă?

— Da, pot să trag cu puşca. Am făcut armata la infanterie. Dar lucrez mereu de aproape.

— De aproape? E mai uşor pentru tine?

— Nu se pune problema de uşurinţă. E mai eficient.

— Ei bine, crede-mă, Paul, ar fi posibil, deşi foarte dificil, să te apropii suficient ca să-l poţi omorî cu un pistol. Dar mişună atâţia ofiţeri din trupele de şoc şi atâţia agenţi SS şi ai Gestapoului încât, fără îndoială, ai fi prins. Şi-o garantez că va durea mult până vei muri şi va fi neplăcut. Dar mai este un motiv pentru care e indicat să foloseşti o puşcă – individul trebuie asasinat în public.

— De ce? întrebă Paul.

— Senatorul spune că toţi membrii guvernului şi ai Partidului ştiu cât este de important Ernst în problema reînarmării. Este esenţial să ne asigurăm că, indiferent cine îl va înlocui, va şti că se pune în pericol dacă îi va continua programul. Dacă Ernst moare la el acasă, Hitler ar putea muşamaliza totul, spunând că a murit într-un accident sau de cine ştie ce boală.

— Atunci o voi face în public, spuse Paul. Cu o puşcă. Dar trebuie să reglez arma, să mă obişnuiesc cu ea, să găsesc

un loc bun pentru execuţie, să-l pot cerceta amănunţit înainte, să văd cum bate vântul, cât de luminos este locul, să văd care sunt căile de acces în zonă şi în afara ei.

— Desigur. Tu eşti expertul. Vei primi tot ce vrei.

Paul îşi termină mâncarea.

— După tot ce s-a întâmplat pe alee, trebuie să merg pe teren. Vreau să-mi iau lucrurile din Satul olimpic şi să mă mut la pensiune cât mai repede posibil. Camera este liberă acum?

Morgan îi spuse că da.

Paul mai bău nişte bere, apoi trase cartea lui Hitler către el, o aşeză în poală şi o răsfoi până găsi paşaportul, banii şi adresa. Scoase foaia de hârtie pe care erau trecute informaţiile despre pensiune. Punând cartea în servietă, memoră adresa şi direcţiile, apoi, cu nonşalanţă, înmuie nota în berea scursă pe masă şi o frământă cu mâinile lui puternice până când se transformă într-un cocoloş de celuloză pe care-l strecură în buzunar, alături de mucurile de ţigară pe care intenţiona să le arunce mai târziu.

Morgan arcui o sprânceană.

— Mi-au spus ei că eşti bun.

Paul arătă cu capul către servietă, şoptind:

— *Lupta mea.* Cartea lui Hitler. Ce este de fapt chestia asta?

— Cineva a numit-o o colecţie de 160 000 de greşeli gramaticale. Se presupune că este filosofia lui Hitler, dar, în principal, este o prostie impenetrabilă. Dar poate că vrei s-o păstrezi.

Morgan zâmbi.

— În Berlin domneşte criza şi e posibil să nu găseşti cu uşurinţă hârtie igienică.

Râse scurt. Apoi Paul întreba:

— Omul ăsta pe care urmează să-l cunoaştem... putem avea încredere în el?

— În Germania încrederea este un lucru curios zilele astea. Riscul este atât de mare şi atât de frecvent, că nu este suficient să ai încredere în cineva doar pentru că îţi împărtăşeşte cauza. În cazul omului meu de legătură, fratele său a organizat un sindicat şi a fost asasinat de Cămăşile brune, astfel că el simpatizează cu noi. Dar nu aş vrea să-mi risc viaţa bazându-mă doar pe asta. Aşa că i-am dat o groază de bani. Pe aici circulă o vorbă: „Cine-mi dă să mănânc o pâine dă tonul la muzică”. Bine, Max mănâncă o felie mare de pâine din banii mei. Şi este în situaţia dificilă de a-mi fi vândut deja câteva materiale foarte folositoare, dar şi foarte compromiţătoare pentru el. Este un exemplu clasic al modului cum funcţionează încrederea aici – trebuie fie să mituieşti pe cineva, fie să-l ameninţi, iar eu prefer să aplic ambele metode simultan.

Uşa se deschise, iar Morgan se uită cu atenţie.

— A, uite-l, şopti el.

În restaurant intră un bărbat subţire îmbrăcat în haine muncitoreşti, cu un rucsac de mici dimensiuni aruncat peste umăr. Se uită în jur, clipind pentru a-şi obişnui ochii cu penumbra restaurantului. Morgan îi făcu semn cu mâna, iar bărbatul li se alătură. Era, în mod vizibil, nervos, ochii săi rotindu-se de la Paul la clienţi, apoi la chelneri şi la umbrele de pe coridoarele care duceau la toaletă şi la bucătărie, apoi din nou la Paul.

În Germania de azi, „ei” înseamnă toată lumea.

Se aşează la masă, mai întâi cu spatele la uşă, apoi schimb locul în aşa fel încât să vadă şi restul restaurantului.

— Bună ziua, spuse Morgan.

— Heil Hitler.

— Heil, îi răspunse Paul.

— Prietenul meu a cerut să i se spună Max. El a lucrat pentru omul pe care ai venit să-l vezi. Pe lângă casă. Livrează diverse mărfuri acolo şi îi cunoaşte pe menajeră şi

pe grădinar. Locuieşte în acelaşi oraş, Charlottenburg, la vest de locul ăsta.

Max refuză să mănânce şi să bea bere şi-şi luă doar o cafea. Îşi turnă zahăr, care lăsă o spumă prăfoasă la suprafaţă. Amestecă energic.

— Vreau să ştiu tot ce-mi poţi spune despre el, şopti Paul.

— Da, da, îţi voi spune.

Dar rămase apoi tăcut şi privi din nou în jur. Suspiciune îl învăluia ca loţiunea cu care-şi lipise părul rar de pielea capului lui. Paul considera această nelinişte supărătoare, periculoasă de-a dreptul. Max deschise rucsacul şi îi oferi lui Paul un dosar cu copertă verde-închis. Lăsându-se pe spătarul scaunului ca să nu vadă nimeni ce cuprinde, Paul îl deschise şi descoperi şase fotografii mototolite. În ele apărea un bărbat îmbrăcat cu un costum făcut pe comandă, haina unui om de afaceri meticulos și conștiincios. Avea peste cincizeci de ani, un cap rotund, pe care creştea un păr scurt şi cărunt, aproape alb. Purta ochelari cu ramă de sârmă.

Paul întrebă:

— Sigur ăsta e? Are cumva sosii?

— Nu are aşa ceva.

Bărbatul duse cu mâna tremurândă cafeaua la gura şi se uită iar prin restaurant.

Paul termină de studiat fotografiile şi fu pe punctul să-i spună lui Max să le ia și să le distrugă pe drumul spre casă, dar bărbatul părea prea nervos şi americanul şi-l imagină panicându-se şi uitându-le în tramvai sau în metrou. Îşi strecură dosarul în servietă, lângă cartea lui Hitler. Va scăpa de ele mai târziu.

— Acum, spuse Paul, aplecându-se către el, vorbeşte-mi despre el. Tot ce ştii.

Max îi spuse ce ştia despre Reinhard Ernst. Colonelul

avea disciplina şi aerul unui militar, deşi se pensionase de câţiva ani. Se scula devreme şi muncea din greu, multe ore, şase, chiar șapte zile pe săptămână. Făcea regulat exerciţii şi era expert în trasul cu arma. Avea deseori la el un mic pistol automat. Biroul lui era pe Wilhelm Strasse, în clădirea Cancelariei, şi conducea singur către şi dinspre birou, rareori întovărăşit de o escortă. Maşina sa era un Mercedes decapotabil.

Paul cântărea vorbele omului.

— La Cancelarie? Acea Cancelarie? Este aici în fiecare zi?

— De obicei, da. Cu toate acestea, uneori face vizite în port sau, mai nou, la uzinele Krupp.

— Cine este Krupp?

— Companiile lui fabrică muniţie şi blindaje.

— Unde parchează când merge la Cancelarie?

— Nu ştiu asta, domnule, nu am fost niciodată acolo.

— Poţi afla unde va fi în următoarele câteva zile? Când ar putea merge la birou?

— Da, voi încerca. Făcu o pauză. Nu ştiu dacă...

Vocea lui Max se stinse.

— Ce? întrebă Paul.

— Ştiu câte ceva şi despre viaţa lui personală. Despre soţia lui, despre noră, despre nepoţel. Vreţi să vă spun ceva și despre viaţa lui de familie? Sau aveţi vreo problemă cu detaliile de genul ăsta?

Atingerea gheţii..

— Nu, şopti Paul. Spune-mi tot.

Conduceau pe Rosenthaler Strasse cât de repede îi putea duce mica lor maşină, spre restaurantul Grădinii de vară.

Konrad Janssen îşi întrebă şeful:

— Domnule, o întrebare...

— Da?

— Inspectorul Krauss spera să descopere că ucigaşul

este străin, iar noi avem o probă în privinţa asta. De ce nu i-aţi spus asta?

— O probă care sugerează că ar putea fi străin. Şi nu o probă prea solidă. Ştim doar că ar putea avea un accent străin şi că a fluierat după un taxi.

— Da, domnule. Dar nu ar fi trebuit să le spunem asta? Ne-am putea ajuta de resursele Gestapoului.

Masivul Kohl respira greu şi transpira furios în căldura caniculara. Îi plăcea vara pentru că familia lui se putea bucura de Grădina Zoologică şi de Luna Park şi pentru că puteau merge cu maşina până la Wannsee sau la râul Havel, unde organizau picnicuri. Dar în sufletul său îndrăgea mai mult toamna. Îşi şterse fruntea şi îi răspunse:

— Nu, Janssen, nu trebuia să menţionăm acest fapt şi nici nu trebuie să căutăm sprijinul Gestapoului. Şi iată de ce: în primul rând, de când şi-au unificat forţele luna trecută, Gestapo-ul şi SS fac tot ce pot pentru a-şi subordona Poliţia Criminală. Trebuie să ne păstrăm independenţa cât putem de mult şi asta înseamnă că trebuie să ne facem treaba fără ajutorul lor; în al doilea rând, mult, mult mai important, „resursele” Gestapoului constau de multe ori pur şi simplu în arestarea cuiva care pare vinovat – asta în cel mai bun caz. Ajung, uneori, să-i aresteze pe cei care sunt cu certitudine nevinovaţi, dar a căror arestare ar putea fi convenabilă.

În clădirea centrală a Kripo se aflau şase sute de celule, al căror scop fusese odinioară acela pe care-l aveau celulele în secţiile de poliţie de pretutindeni – să-i reţină pe infractori până la eliberare sau proces. În prezent, în aceste celule – deja suprapopulate – erau reţinuţi indivizi asupra cărora planau vagi acuzaţii politice. Supravegherea era asigurată de membri ai trupelor de şoc, nişte tineri brutali cu uniforme maro şi brasarde albe. Celulele erau mai degrabă halte pe drumul către lagărele de concentrare sau

către sediul central al Gestapoului, pe Prinz Albrecht Strasse. Uneori către cimitir.

Kohl continuă:

— Nu, Janssen, noi suntem nişte meşteşugari care practicăm arta rafinată a muncii de poliţist, nu fermieri saxoni înarmaţi cu secera pentru a curma vieţile a zeci de oameni, în căutarea unui singur vinovat.

— Da, domnule.

— Nu uita niciodată asta.

Îşi clătină capul.

— Of, cât e de greu să ne facem treaba, cu toată morala asta cu nişte nisipuri mişcătoare din jurul nostru. Oprind maşina lângă bordură, se uită la asistentul său. Janssen, poți să-i faci să mă aresteze, ştii, să mă trimită la Oranienburg, să stau acolo un an pentru ceea ce am spus acum.

— Nu voi spune nimic, domnule.

Kohl opri motorul. Coborâră, apoi porniră cu paşi repezi pe trotuarul larg, către Grădina de vară. Pe măsură ce se apropiau, mirosul de *sauerbraten* bine marinat, pentru care acest restaurant era renumit, devenea tot mai puternic. Lui Kohl îi ghiorţăia stomacul de poftă.

Janssen ţinea în mână un exemplar din oficiosul naţionalist-socialist, *Observatorul poporului,* care avea pe prima pagină o poză de mari dimensiuni a lui Göring, purtând o pălărie stilată, cu o formă nu prea des întâlnită în Berlin. Gândindu-se la aceste accesorii speciale, Kohl se uită la asistentul său. Chipul bălai al inspectorului candidat începuse să se înroşească de la soarele lunii iulie. Tinerii de azi chiar nu au înţeles că pălăriile au fost create cu un scop?

Pe măsură ce se apropiau de restaurant, Kohl îl trăgea de mânecă pe Janssen să-şi domolească pasul. Se opriră în spatele unui felinar şi studiară Grădina de vară. Nu mai

rămăseseră prea mulţi oameni care să ia prânzul la ora aceea. Doi ofiţeri SS tocmai plăteau nota şi se pregăteau să plece, ceea ce era în regulă, de vreme ce, din motivele pe care tocmai le expusese lui Janssen, prefera să nu lase nimic să transpire din cazul la care lucra. Singurii oameni care rămăseseră erau un bărbat între două vârste îmbrăcat cu *lederkosen* şi un pensionar.

Kohl observă perdelele groase, graţie cărora nu puteau fi supravegheaţi din interiorul restaurantului. Făcu un semn cu capul către Janssen şi păşiră în interiorul grădinii, apoi inspectorul îi întrebă pe cei de faţă dacă văzuseră un bărbat masiv cu o pălărie maro intrând în restaurant.

Pensionarul aprobă.

— Un tip masiv? Într-adevăr, domnule detectiv. Nu m-am uitat prea atent, dar cred că a intrat în restaurant acum vreo douăzeci de minute.

— Este încă înăuntru?

— Nu a ieşit de-acolo, cel puţin din câte am putut vedea.

Janssen se crispă, ca un copoi mirosind o urmă.

— Domnule, vom chema Orpo?

Orpo erau poliţiştii în uniformă care se ocupau de menţinerea ordinii. Erau încartiruiţi în cazarmă, gata, după cum le spunea şi numele, să facă ordine cu puştile, mitralierele şi bastoanele. Dar Kohl se gândi din nou la măcelul care s-ar fi putut declanşa dacă îi chema, mai ales împotriva unui suspect înarmat aflat într-un restaurant plin de clienţi.

— Nu, cred că nu o vom chema, Janssen. Vom fi mai subtili. Ia du-te în spatele restaurantului şi aşteaptă la uşă. Dacă iese cineva suspect, cu sau fără pălărie, reține-l. Nu uita, suspectul nostru este înarmat. Du-te acum acolo pe ascuns.

— Da, domnule.

Tânărul ajunse pe alee şi, cu cel mai natural stil, dădu

colțul şi dispăru.

Kohl porni nonşalant înainte, apoi se opri, consultând parcă meniul afişat la intrare. După care se apropie, simţindu-se neliniştit, fiind conştient, în acelaşi timp, de greutatea pistolului din buzunarul său. Până să vină naţional-socialiştii la putere, puţini detectivi Kripo purtau arma cu ei. Cu câţiva ani în urmă însă, după ce ministrul de interne Göring întărise în mare măsură forţele poliţieneşti din ţară, dăduse ordin ca toţi poliţiştii să poarte armă şi, spre stupefacţia lui Kohl şi a colegilor săi din Kripo, să o folosească fără interdicţii. De fapt, transmisese o hotărâre conform căreia poliţiştii urmau să fie pedepsiţi dacă nu împuşcau un suspect, dar nu şi dacă împuşcau pe cineva care se dovedea, în cele din urmă, nevinovat.

Willi Kohl nu mai folosise arma din 1918.

Totuşi, reamintindu-şi ţeasta zdrobită de glonţ a victimei de pe Aleea Dresda, era fericit că avea arma cu el. Îşi potrivi haina, se asigură că poate să înşface arma rapid dacă era nevoie şi inspiră adânc. Apoi împinse uşa şi intră.

Şi îngheţă ca o statuie, panicat. Interiorul restaurantului era foarte întunecat, iar ochii săi erau obişnuiţi cu lumina soarelui strălucitor de afară. Se simţi orbit pentru o clipă. Ce prostie, se gândi supărat pe sine însuşi. Ar fi trebuit să se gândească la asta. Stătea expus aici, cu o inscripţie mare Kripo pe tot corpul, o ţintă pe care un suspect înarmat cu siguranţă nu ar fi ratat-o.

Păşi înăuntru şi uşa se închise în spatele său. Cu ochii ceţoşi, văzu persoane care se mişcau prin restaurant. Unii oameni, credea el, stăteau în picioare. Cineva se mişca spre el.

Kohl făcu un pas înapoi, alarmat. Mâna îi coborî către buzunarul unde avea pistolul.

— Domnule, o masă? Aşezaţi-vă unde doriți.

Îşi strânse ochii, apoi vederea îi reveni încet.

— Domnule? repetă chelnerul.

— Nu, spuse el. Caut pe cineva.

În cele din urmă, inspectorul începu să vadă normal, din nou.

În restaurant se aflau vreo doisprezece clienţi, dar niciunul nu era masiv, cu o pălărie maro şi un costum deschis la culoare. Se îndreptă către bucătărie.

— Domnule, nu puteţi...

Kohl îi arătă chelnerului legitimaţia.

— Sigur, domnule, spuse bărbatul, intimidat.

Kohl intră în bucătăria înfricoşător de caldă şi merse către uşa din spate. O deschise.

— Janssen?

— Nu a ieşit nimeni pe uşă, domnule.

Inspectorul candidat se alătură şefului său şi se întoarseră împreună în sala de mese. Kohl îi făcu semn unui chelner.

— Domnule, cum te numeşti?

— Johann.

— Ei bine, Johann, ai văzut cumva în ultimele douăzeci de minute un bărbat care să poarte o pălărie ca aceasta?

Kohl făcu un semn către Janssen, care-i arătă fotografia lui Göring.

— Păi, da, am văzut. El şi tovarăşii lui au plecat acum câteva minute. A fost puţin cam ciudat fiindcă au plecat pe uşa laterală.

Arătă spre o masă goală. Kohl oftă nemulţumit. Era una dintre cele două mese de lângă ferestre. Da, perdeaua era groasă, dar observă o crăpătură mică pe o parte. Suspectul lor îi văzuse cu certitudine interogându-i pe clienţii din patio.

— Hai, Janssen!

Kohl şi inspectorul candidat se grăbiră să iasă pe ieşirea laterală, traversând una dintre anemicele grădiniţe,

asemănătoare altor zeci de mii prezente în tot oraşul. Berlinezilor le plăcea să crească flori şi arbuşti, însă pământul era atât de preţuit, încât erau forţaţi să folosească orice petic de noroi pentru grădinile lor. Nu era decât o cărare pe care suspectul ar fi putut ieşi de pe acea porţiune cu vegetaţie, care ducea în Rosenthaler Strasse. Se năpustiră într-acolo şi priviră în sus şi în jos de-a lungul străzii aglomerate. Nici urmă de suspectul lor.

Kohl era furios. Dacă nu ar fi fost reţinut de Krauss, se pare că ar fi avut şanse mai mari să-l captureze pe bărbatul masiv cu pălărie maro. În mare măsură însă era supărat pe sine însuşi, pentru neglijenţa de care dăduse dovadă ceva mai devreme, în patio.

— De grăbiţi ce suntem, mormăi el către Janssen, am ars coaja, dar poate că putem salva restul de aluat.

Se întoarse şi se îndreptă din nou către uşa din faţă a Grădinii de vară.

Paul, Morgan şi bărbatul uscăţiv şi nervos cunoscut sub numele de Max se ascunseseră nu mai departe de 15 metri pe Rosenthaler Strasse, după un mic pâlc de tei.

Îi priviră pe bărbatul în costum alb şi pe tânărul său asociat pe când erau în grădină, lângă restaurant, cum se uitau în susul şi-n josul străzii, apoi cum s-au întors la uşa din faţă.

— Nu ne puteau urmări pe noi, spuse Morgan. E imposibil!

— Urmăreau pe cineva, spuse Paul. Au ieşit pe uşă la un minut după ce am ieşit noi. Asta nu mai e o coincidenţă.

Cu voce tremurândă, Max întrebă:

— Credeţi că erau de la Gestapo? Sau Kripo?

— Ce este Kripo? întrebă Paul.

— Poliţia Criminală. Detectivi în civil.

— Oricum, erau agenţi de poliţie, spuse Paul. Nu încape

nicio îndoială.

Bănuise asta încă de când îi văzuse pe cei doi apropiindu-se de Grădina de vară. Ocupase masa de la fereastră special pentru a putea supraveghea strada şi, mai mult ca sigur, îi observase imediat pe cei doi – un bărbat zdravăn, cu o pălărie panama pe cap, şi altul mai slăbuţ şi mai tânăr, îmbrăcat într-un costum verde – interogând clienţii care luau masa în patio. Apoi, tinerelul a dispărut – probabil pentru a acoperi uşa din spate iar poliţistul în costum alb s-a îndreptat către meniul afişat, examinându-l mai mult decât ar fi făcut-o altcineva.

Paul se ridicase de îndată, pusese nişte bani pe masă – numai bancnote, de pe care ar fi fost imposibil de recuperat amprentele – şi spusese răstit:

— Plecăm în secunda asta.

Alături de Morgan şi urmaţi de Max, care era tot mai panicat, o zbughiră pe uşa laterală şi aşteptară lângă o grădiniţă de flori până când poliţistul intră în restaurant, după care plecară în grabă pe Rosenthaler Strasse.

— Poliţia, mormăi Max, aproape plângând. Nu... nu...

Prea multă lume te vâna aici... Şi prea mulţi oameni puteau să te urmărească, prea mulţi puteau să te toarne.

Aş face orice pentru el şi pentru Partid...

Paul privi iar în josul străzii, către Grădina de vară. Nu-i urmărea nimeni. Simţea, totuşi, o necesitate tot mai mare ca Max să-i spună cât mai urgent informaţiile pe care le avea despre Ernst şi să plănuiască etapele următoare ale lichidării acestuia. Se întoarse şi apuse:

— Vreau să ştiu...

Dar vocea lui se stinse.

Max dispăruse.

— Unde a dispărut?

Morgan se întoarse şi el.

— Fir-ar să fie, murmură el în engleză. Ne-o fi trădat?

— Nu cred că ar fi făcut asta – ar fi însemnat totodată şi arestarea lui. Dar...

Vocea lui Morgan se stinse în timp ce privea dincolo de Paul, pe stradă.

— Nu!

Răsucindu-se, Paul îl văzu pe Max la circa două blocuri depărtare. Era printre cele câteva persoane oprite de doi bărbaţi în uniforme negre, pe care, se pare, Max nu-i zărise.

— Un filtru SS.

Max privea nervos în jur, aşteptând să-i vină rândul să fie interogat de militarii SS. Îşi şterse faţa, părând vinovat ca un adolescent.

Paul şopti:

— Nu are de ce să-i fie frică. Documentele lui sunt în regulă. Ne-a dat nouă fotografiile lui Ernst. Câtă vreme nu se panichează, nu se va întâmpla nimic.

„Linişteşte-te, îi spuse în gând Paul. Nu te uita în jur...”

Atunci Max zâmbi şi se apropie de cei doi militari SS.

— Va fi în regulă, spuse Morgan.

„Nu, nu va fi, se gândi Paul. O va zbârci.”

Şi, chiar atunci, bărbatul se întoarse şi o luă la fugă.

Militarii SS dădură la o parte un cuplu cu care vorbeau şi începură să alerge după el.

— Stop, opreşte-te!

— Nu! şopti Morgan. De ce a făcut asta? De ce?

„Pentru că spaima i-a luat minţile”, se gândi Paul.

Max era mai slab decât militarii SS, care erau îmbrăcaţi în uniformele lor grele, infoiate, şi începu să se îndepărteze de ei. Poate că reuşeşte. Poate...

Se auzi apoi o împuşcătură, iar Max se rostogoli pe ciment, cu sângele şiroindu-i din spinare. Paul se uită în spatele său. Un al treilea ofiţer SS, care stătea pe partea cealaltă a străzii, îşi scosese pistolul şi-l împuşcase. Max începu să se târască spre trotuar, când cei doi ofiţeri SS de

care fugise îi prinseră, respirând greu. Unul îşi scoase pistolul, trase un foc în capul bietului om şi se sprijini apoi de un stâlp de iluminat pentru a-şi recăpăta suflarea.

— Să mergem, şopti Paul. Acum!

Se întoarseră pe Rosenthaler Strasse şi porniră către nordul oraşului alături de alţi trecători, care se îndepărtau repede de locul crimei.

— Dumnezeule mare, şopti Morgan. Am pierdut o lună cultivându-l pe bietul om, ţinându-l de mână în vreme ce el culegea informaţiile despre Ernst. Ce ne facem acum?

— Orice decidem, trebuie s-o facem repede. S-ar putea găsi cineva care să facă legătura dintre el – privi în urmă către cadavrul din stradă – şi Ernst.

Morgan oftă şi se gândi o clipă.

— Nu cunosc pe nimeni atât de aproape de Ernst... Dar am un om în ministerul informaţiilor.

— Ai pe cineva în interior?

— Naţional-socialiştii sunt paranoici, e adevărat, dar e ceva care le depăşeşte paranoia: propriul lor ego. Au atâţia agenţi pe teren, dar nu s-au gândit niciodată că ar putea exista cineva care să se infiltreze în efectivele astea. Este doar un funcţionar, dar ar putea afla câte ceva.

Se opriră la un colţ de stradă aglomerat, iar Paul spuse:

— Mă duc să-mi iau lucrurile din Satul olimpic. Mă voi muta la pensiune.

— Casa de amanet de unde vom lua puşca se află undeva lângă staţia Oranienburger Strasse. Ne-ntâlnim în Piaţa Noiembrie 1923, sub statuia gigant a lui Hitler. Să zicem pe la patru jumate. Ai o hartă?

— Voi găsi.

Îşi dădură mâna şi, cu o privire în urmă către mulţimea adunată în jurul cadavrului nefericitului om, porniră fiecare pe drumul lui, în vreme ce sirena umplea străzile oraşului, atât de curate, ordonate şi pline de persoane politicoase şi

zâmbitoare, străzi care erau locul în care se petrecuseră două crime, în doar câteva ore.

Nu, gândi Paul, nefericitul Max nu-l trădase. Dar înţelesese că exista o altă implicaţie, mult mai îngrijorătoare: aceşti doi poliţişti sau agenţi Gestapo dăduseră de urma lui Morgan sau a lui Paul, sau poate a amândurora, urmărindu-i din Aleea Dresda până la Grădina de vară de capul lor, şi lipsiseră doar câteva clipe ca să-i prindă. Era o investigaţie poliţienească cu mult mai profesionistă decât văzuse el în New York. „Cine dracului sunt ăştia?” se întrebă el.

Johann, îl întrebă Willi Kohl pe chelner, ce haine purta, de fapt, individul ăsta cu pălărie maro?

— Avea un costum gri-deschis, o cămaşă albă şi o cravată verde, care mi s-a părut cam ţipătoare.

— Era solid?

— Foarte, domnule. Dar nu era gras. Era, probabil, culturist.

— Mai avea ceva care să-ţi atragă atenţia?

— Nu am băgat de seamă.

— Era străin?

— Nu ştiu. Dar vorbea o limbă germană fără greşeli. Poate doar cu un accent slab.

— Ce culoare avea părul lui?

— Nu prea ştiu. Mai degrabă închis decât deschis.

— Vârsta?

— Nici prea bătrân, nici prea tânăr.

Kohl oftă.

— Şi ai spus „tovarăşi”?

— Da, domnule. El a sosit primul. Apoi s-a alăturat un alt bărbat. Cu mult mai mic. Purta un costum negru sau poate gri-închis. Nu-mi amintesc ce cravată avea. Şi apoi un altul, un bărbat cu haine maro, peste treizeci de ani. Un

muncitor, dacă nu mă înşel. Li s-a alăturat mai târziu.

— Individul ăla solid avea cumva cu el o geantă sau un rucsac de piele?

— Da. Era maro.

— Tovarăşii lui vorbeau şi ei germana?

— Da.

— Nu ai auzit nimic din conversaţia lor?

— Nu, inspectore.

— Şi faţa omului? A tipului cu pălăria? întrebă Janssen.

O ezitare.

— Nu i-am văzut faţa. Şi nici pe cea a tovarăşilor lui.

— Ai fost chelner la masa lor şi nu le-ai văzut faţa? întrebă Kohl.

— Nu le-am dat prea multă atenţie. Este întuneric aici, după cum puteţi observa. Şi în meseria asta... vezi atât de mulți oameni. Te uiţi, dar rareori vezi, dacă mă înţelegeţi.

Era adevărat, presupuse Kohl. Însă ştia, de asemenea, că de când venise Hitler la putere cu trei ani înainte, orbirea devenise o boală naţională. Oamenii fie îşi denunţau vecinii de „crime” la care nu fuseseră martori, fie nu-şi puteau aminti detalii ale unor crime pe care chiar le văzuseră. A şti prea multe ar fi putut însemna o excursie la Alex – cartierul general al Kripo – sau la sediul Gestapo din Prinz Albrecht Strasse, pentru a privi nesfârşitele albume ale criminalilor cunoscuţi. Nimerii nu ar fi mers din proprie voinţă în niciunul dintre aceste două locuri: martorii de azi puteau deveni deţinuţii de mâine.

Ochii chelnerului măturară podeaua, îngrijoraţi. Fruntea se umplu brusc de sudoare. Lui Kohl se făcu milă de el.

— Poate că, în loc să ne descrii faţa lui, ne-ai putea spune alte lucruri pe care le-ai observat şi ne-am putea dispensa astfel de o vizită la sediul poliţiei. Poate că te gândeşti la ceva care ne-ar putea fi folositor.

Bărbatul ridică privirea, uşurat.

— Voi încerca să te ajut, spuse inspectorul. Hai să începem cu câteva detalii. Ce a mâncat şi ce a băut?

— A, s-ar putea să fie ceva aici. La început a comandat o bere de grâu. Probabil că nu a mai băut niciodată până acum. A băut doar o înghiţitură şi a pus-o deoparte. În schimb, a băut toată berea Pschorr pe care a comandat-o prietenul său pentru el.

— Bun.

Kohl nu ştia niciodată, de la început, ce ar putea pune în evidenţă, până la urmă, aceste detalii despre un suspect. Poate că statul sau ţara de origine a bărbatului, poate ceva mai special. Dar merita să-şi noteze informaţia aceasta, ceea ce făcu imediat în carneţelul său jerpelit, după ce umezi vârful creionului trecându-l peste limbă.

— Şi ce a mâncat?

— Felul nostru cu cârnați şi varză. Cu multă pâine şi margarină. Cu toţii au mâncat la fel. Tipul cel solid a mâncat tot. Părea înfometat. Prietenul lui a mâncat doar jumătate de farfurie.

— Şi al treilea bărbat?

— A băut doar o cafea.

— Cum ţinea bărbatul cel solid – să-i spunem aşa deocamdată – cum ţinea furculiţa?

— Furculiţa?

— După ce a tăiat o bucată din cârnat, a schimbat furculiţa dintr-o mâna într-alta şi apoi a mâncat bucata? Sau a ridicat mâncarea către gură fără să schimbe mâinile?

— N-aş... n-aş putea să vă spun, domnule. Cred că e posibil să fi schimbat mâna. Spun asta pentru că părea că-şi pune mereu furculiţa jos ca să ia paharul cu bere.

— Bine, Johann.

— Sunt fericit că-mi pot ajuta Führer-ul cum pot.

— Da, da, spuse Kohl istovit.

Deci schimba furculiţa. Asta se obişnuia în alte ţări, mai

puţin în Germania, ca şi fluieratul după taxi. Aşa că accentul îi putea fi cu adevărat străin.

— Fuma?

— Aşa cred, domnule.

— Pipă, trabuc, ţigaretă?

— Ţigarete, aşa cred. Dar eu...

— Ai văzut cumva ce marcă erau ţigaretele?

— Nu, domnule, nu am văzut.

Kohl străbătu sala restaurantului şi cercetă masa suspectului şi scaunele din jurul acesteia. Nu găsi nimic folositor. Se încruntă când văzu că scrumiera era plină de cenuşă, dar nu găsi niciun muc de ţigară.

Şi mai multe dovezi ale inteligenţei bărbatului?

Kohl se aplecă şi aprinse un chibrit, cercetând podeaua de sub masă.

— A, da, uite, Janssen! Câteva fâşii de piele maro, cum am descoperit mai devreme. Este, într-adevăr, omul nostru. Şi se văd urme în praf care dovedesc că a pus o servietă acolo.

— Mă întreb care o fi conţinutul ei, spuse Janssen.

— Asta nu ne interesează, spuse Kohl, adunând fâşiile de piele şi punându-le într-un plic. Nu deocamdată. Importantă este geanta în sine, legătura pe care o face între acest om și Aleea Dresda.

Kohl îi mulţumi chelnerului şi, după ce aruncă o privire pofticioasă către un platou cu şniţel vienez, ieşi din restaurant. Janssen îl urmă.

— Hai să întrebăm prin vecini dacă nu i-a văzut cineva pe domnii noştri. Tu porneşte de la capătul celălalt al străzii, Janssen. Eu voi vorbi cu vânzătoarele de flori.

Kohl râse mohorât. Toată lumea ştia cât de nepoliticoase erau florăresele din Berlin.

Janssen îşi scoase batista şi-şi şterse sprâncenele. Păru să scoată un oftat leşinat.

— Eşti obosit, Janssen?

— Nu, domnule. Deloc. Tânărul ezită o clipă, apoi adăugă. Doar că mi se pare că uneori eforturile noastre sunt fără speranţă. Ne zbatem atât pentru un grăsan care a murit.

Kohl scotoci prin buzunare şi-şi scoase pipa galbenă, încruntându-se când descoperi că îşi pusese pistolul în acelaşi buzunar şi o ciobise. O umplu cu tutun şi spuse:

— Da, Janssen, ai dreptate. Victima era un individ obez, de vârstă mijlocie. Dar noi suntem nişte detectivi inteligenţi, nu-i aşa? Ştim, de asemenea, câte ceva despre el.

— Ce anume, domnule?

— Că era fiul cuiva.

— Bine... cu siguranţă era.

— Şi poate că era fratele cuiva. Şi poate că era soţul cuiva. Sau iubitul. Şi, dacă a fost un tip norocos, era tatăl unor băieți şi fete. Aş vrea să sper, de asemenea, că a avut iubite în trecut, care se mai gândesc la el din când în când. Şi, în viitorul său, ar mai fi putut avea alte iubite, Şi alţi trei sau patru copii pe care să-i aducă pe lume. Frecă un băţ de chibrit de o parte a cutiei și aprinse tutunul din pipa din spumă de mare. Aşa că, Janssen, când priveşti incidentul astfel, nu avem de rezolvat doar un mister oarecare despre un grăsan mort. Avem o tragedie care se întinde ca o pânză de păianjen, influenţând multe alte vieţi şi multe alte locuri, extinzându-se de-a lungul multor ani și ani. Cât este de trist... Vezi de ce meseria noastră este atât de importantă?

— Da, domnule.

Iar Kohl fu convins că tânărul înţelesese cu adevărat.

— Janssen, trebuie să-ţi cumperi o pălărie, Dar, deocamdată, m-am răzgândit. Ia tu partea mai umbroasă a străzii. Asta presupune, desigur, că trebuie să vorbeşti şi cu

florăresele. Te vor trata cu nişte vorbe pe care nu le auzi decât în cazarma Cămăşilor brune, dar, cel puţin, nu te vei întoarce diseară la soția ta roşu ca racul.

CAPITOLUL OPT

Mergând către piaţa aglomerată pentru a lua un taxi, Paul mai arunca din când în când câte o privire în spate. Fumându-şi ţigara Chesterfield, uitându-se la peisaj, la magazine, la trecători, căutând iar şi iar dacă este ceva în neregulă.

Se strecură într-o toaletă publică, de o curăţenie impecabilă, şi intră într-o cabină. Îşi strivi ţigara şi o aruncă în toaletă, alături de celelalte mucuri de ţigară şi de cocoloşul pe care fusese scrisă adresa pensiunii lui Käthe Richter. Apoi rupse în zeci de bucăţele fotografiile lui Ernst şi trase apa după toate aceste resturi.

Din nou în stradă, lăsă deoparte imaginile dureroase ale morţii lui Max, atât de tristă şi de inutilă, şi se concentră pe misiunea pe care o avea de îndeplinit. Erau ani de când nu mai omorâse pe cineva cu o puşcă. Era un bun trăgător cu armele cu ţeavă. Puştile era numite „compensatoare”. Dar nu este complet adevărat. Un pistol cântăreşte probabil un kilogram şi jumătate, o puşcă – cinci sau chiar mai mult. Să ţii o puşcă perfect nemișcată presupune putere, iar braţele solide ale lui Paul îl ajutase să devină cel mai bun puşcaş din detaşamentul lui.

Cu toate acestea acum, după cum îi spusese lui Morgan, dacă trebuia să „declanşeze” pe cineva, prefera s-o facă cu un pistol. Şi să fie mereu aproape, ca o umbră.

El nu vorbea niciodată cu victimele sale, nu se întâlnea cu ele, nici măcar nu le dădea de înţeles ce urma să se

întâmple. Apărea fără zgomot în spatele victimei, atât cât putea un om solid ca el, și îi trăgea un glonţ în cap, ucigându-l instantaneu. Nu se gândise niciodată să se poarte ca sadicul de Bugsy Siegel sau ca recent răposatul Dutch Schultz. Ei omorau oamenii încetul cu încetul în bătaie, torturându-i şi batjocorindu-i. Ce făcea Paul ca asasin plătit nu avea nimic de-a face cu furia sau cu plăcerea, sau cu înfrânatul sentiment al răzbunării; era vorba pur şi simplu despre comiterea unui act rău, pentru eliminarea unui rău şi mai mare.

Iar Paul Schumann insista să plătească preţul acestei ipocrizii. Suferea pentru că asasina din apropiere. Morţii îl îmbolnăveau, îl făceau să treacă printr-o vale a plângerii şi a vinovaţiei. De fiecare dacă când ucidea pe cineva, o parte din el murea. Odată, beat într-o speluncă irlandeză din West Side, a concluzionat că el este opusul lui Iisus Hristos; el murea pentru ca şi alţii să poată muri. Şi-ar fi dorit să fi fost atât de afumat încât să nu-şi mai aducă aminte de acest gând. Dar îi rămăsese în minte.

Încă mai credea că Morgan avea dreptate când susţinea să folosească de astă dată o puşcă. Amicul lui Damon Runyon spusese cândva că un bărbat poate fi un învingător numai dacă își propune să treacă dincolo de reguli. Paul le încălcase cu siguranţă suficient de des, dar ştia, de asemenea, când să se oprească. Nu avusese niciodată înclinaţii suicidale. De mai ori amânase lichidarea unei ţinte când simţise că sorţii îi sunt nefavorabili. Poate că şase la cinci împotrivă era până la urmă un pariu acceptabil. Dar mai rău de atât? El nu ar fi...

Un trosnet puternic îl puse în mişcare. Ceva zbură prin fereastra unei librării, la câţiva paşi depărtare de el. Un dulap de cărţi. Urmat de câteva cărţi. Privi înăuntrul magazinului şi văzu un bărbat de vârstă mijlocie, ţinându-şi fața însângerată în mâini. Părea să fi fost lovit în obraz. O

femeie îl strângea de mână, plângând. Patru bărbaţi solizi în uniforme maro-deschis îi înconjuraseră. Paul presupuse că erau din trupele de şoc, Cămăşile brune. Unul dintre ei ţinea o carte şi ţipa la bărbat:

— Nu ai voie să vinzi mizeria asta! Este ilegal. Ţi-ai asigurat un bilet pentru Oranienburg.

— Este Thomas Mann, protestă bărbatul. Nu este împotriva Führer-ului sau împotriva Partidului nostru. Eu...

Militarul din trupele de şoc îl lovi pe librar peste faţă cu cartea deschisă. Vorbea cu o voce batjocoritoare:

— Este... (dându-i o altă lovitură)... Thomas... (o altă lovitură, iar cotorul cărţii se rupse)... Mann...

Agresiunea îl enervă peste poate pe Paul, dar nu era problema lui. Nu-şi putea permite să atragă atenţia. Porni mai departe. Deodată însă, unul dintre agenţii SA o trase pe femeie de braţ şi o împinse afară prin uşă. Ea se lovi cu putere de Paul şi căzu pe trotuar. Era atât de înfricoşată, că nici nu-l băgă în seamă. Începu să-i curgă sânge din palme şi din genunchi, acolo unde o rănise rama uşii.

Cel care părea liderul militarilor îl trase pe bărbat afară.

— Faceţi-i praf magazinul, le ordonă el camarazilor săi, care începură să împingă rafturile de cărţi şi dulapurile, să rupă tablourile de pe pereţi şi să izbească scaunele masive de podele, încercând să le rupă.

Liderul privi către Paul, apoi îl izbi cu putere pe librar în pântec, iar acesta scoase un geamăt, se strânse de mijloc şi începu să vomite. Militarul făcu un pas către femeie. O apucă de păr şi era pe punctul de a o lovi în plină figură, când Paul îl apucă, din reflex, de mână.

Bărbatul se răsuci cu spume la gură, în timp ce uimirea se aşternea pe faţa lată, pătrată. Se holbă perplex la ochii albaştri ai lui Paul.

— Cine eşti tu? Ştii cine sunt eu? Hugo Felstedt din brigada SA a castelului Berlin. Alexander! Ştefan!

Paul o lăsă pe femeie deoparte. Ea se aplecă şi-l ajută pe librar, care-şi ştergea gura, cu ochii plini de lacrimi de durere şi de umilinţă.

Din magazin ieşiră imediat doi militari.

— Cine e ăsta? întrebă unul dintre ei.

— Actele la control! Acum! strigă Felstedt.

Deşi boxa de când se ştia, Paul evitase bătăile de stradă. Tatăl său obişnuia să-şi dăscălească cu severitate băiatul să nu participe la nicio competiţie în care regulile erau făcute pentru a fi încălcate. Se interzisese să se bată în curtea şcolii sau pe alei.

— Eşti atent la mine, fiule?

Iar Paul spunea ascultător:

— Desigur, tăticule, fii liniştit.

Uneori însă, nu trebuia să facă nimic altceva decât să-i întâlnească pe Jake McGuire sau pe Micuţul Bill Carter pentru a da şi a lua ceva scatoalce. Nu era sigur prin ce anume erau diferite acele timpuri. Cumva însă, ştiai mai presus de orice îndoială că nu poţi pleca. Şi, uneori, probabil deseori, ai fi putut, dar pur şi simplu nu voiai să pleci.

Îl măsură din ochi pe bărbatul din faţa lui; era cam cât băiatul acela, locotenentul Vincent Manielli, estimă Paul. Tânăr şi musculos, dar în mare măsură vorbăreţ. Americanul îşi lăsă greutatea în vârful picioarelor, se balansă şi-l lovi pe Felstedt în stomac cu o dreaptă aproape invizibilă.

Falca bărbatului căzu şi el se retrase, încercând să respire şi pipăindu-şi pieptul de parcă şi-ar fi căutat inima.

— Tu, porcule, strigă unul dintre ceilalţi cu o voce ascuţită şi şocată, căutându-şi pistolul.

Paul făcu o mişcare unduioasă înainte, apucă mâna dreaptă a bărbatului, o trase de pe tocul pistolului şi-i plesni un croşeu de stânga în plină figură. În box, nu există

durere mai mare decât o lovitură puternică în nas, iar când cartilajul plesni şi sângele începu să curgă pe uniforma sa maro, omul scoase un urlet ascuţit şi se clătină în spate, sprijinindu-se de zid, cu ochii plini de lacrimi.

Hugo Felstedt căzuse acum în genunchi şi nu mai părea deloc interesat de inima sa – îşi pipăia abdomenul, cuprins de icnete patetice.

Al treilea militar îţi căuta arma.

Paul făcu un pas rapid înainte, cu pumnii strânşi.

— Las-o acolo, îl avertiză el calm.

Militarul o zbughi deodată în sus, pe stradă, strigând:

— Voi veni cu ajutoare... Voi veni cu ajutoare...

Cel de-al patrulea militar ieşi în pragul librăriei. Paul făcu un pas către el, iar acesta începu să plângă:

— Te rog, nu-mi face rău!

Nescăpându-l din ochi pe ofiţerul SA, Paul îngenunche, deschise servieta şi începu să caute printre hârtiile dinăuntru, după pistol.

Îşi îndreptă pentru o clipă ochii într-acolo şi ofiţerul SA se aplecă deodată, înşfăcă nişte cioburi de sticlă şi le aruncă înspre Paul. Acesta se ghemui, însă militarul se proiectă în american şi-l lovi în obraz cu boxul[12] pe care-l avea pe degete. A fost doar o lovitură razantă, însă Paul – surprins de mişcare – căzu pe spate, peste servieta sa, pe un petic de iarbă de lângă magazin. Ofiţerul SA sări după el. Cei doi începură să se bată. Bărbatul nu era foarte puternic şi nici nu era un luptător cu experienţă, dar, cu toate acestea, lui Paul îi trebui ceva până să se ridice în picioare. Supărat că a fost prins cu garda jos, îl apucă pe om de o mână şi i-o răsuci brusc, până când se auzi o trosnitură.

— O, şopti bărbatul.

[12] Box - armă albă, alcătuită dintr-o placă de metal cu găuri pentru degete și cu o creastă de sinuozităţi (n.red.)

Căzu apoi la pământ şi-şi pierdu cunoştinţa.

Felstedt se încovrigase şi stătea în fund, ştergându-şi voma de pe faţă.

Paul smulse pistolul de la brâul bărbatului şi-l aruncă pe acoperişul unei clădiri scunde din apropiere. Se întoarse apoi către librar şi către soţia lui şi le spuse:

— Plecaţi acum. Haide.

Cei doi se holbau la el, muţi.

— Acum! le spuse Paul printre dinţi.

Se auzi un fluierat pe stradă, apoi nişte strigăte.

Paul repetă:

— Fugiţi!

Librarul îşi şterse gura din nou şi privi pentru ultima dată resturile magazinului său. Femeia îl luă pe după umeri şi plecară amândoi grăbiţi.

Uitându-se în direcţia opusă, în josul străzii Rosenthaler, Paul observă şase militari din Cămăşile brune alergând către el.

— Tu, porc de evreu, mormăi bărbatul cu nasul rupt, eşti terminat acum.

Paul înşfacă servieta, îndesă înapoi conţinutul împrăştiat pe jos şi începu să alerge către o alee apropiată. Aruncă o privire în urmă. Încă era urmărit de cei şase militari. De unde dracului apăruseră şi ăştia? Ieşind de pe alee, descoperi că a ajuns într-o zonă cu case de locuit, cu cărucioare la intrare, restaurante soioase şi magazine dubioase. Se opri o clipă, privind strada aglomerată.

Trecu pe lângă un vânzător de haine la mâna a doua şi, când bărbatul privi în altă parte, şterpeli o haină verde-închis de pe stelajul cu haine bărbăteşti. O înfăşură rapid şi porni către o altă alee, pentru a şi-o pune pe el. Auzi însă strigăte din apropiere.

— Acolo! El este? Tu! Opreşte-te!

La stânga sa văzu alţi trei ofiţeri SA care se luptau să-i

taie calea. Incidentul făcea deja valuri uriaşe. Se grăbi să intre pe alee, ceva mai lungă şi mai întunecoasă decât prima. Auzi alte strigăte în spatele lui. Apoi, o împuşcătură. Auzi un pocnet ascuţit când glonţul izbi o cărămidă, trecând pe lângă capul lui. Privi în spate. Alţi trei sau patru bărbaţi în uniformă li se alăturaseră celor care-l urmăreau.

Sunt atât de mulţi oameni în ţara asta care te-ar urmări pur şi simplu numai pentru că fugi...

Paul scuipă pe zidul din faţă, luptându-se să tragă aer în plămâni. O secundă mai târziu sprintă din alee într-o stradă şi mai aglomerată decât prima. Trase adânc aer în piept şi se pierdu în mulţimea de cumpărători de sâmbăta după-amiază. Privind de-a lungul bulevardului, văzu trei sau patru alei.

Pe unde s-o ia?

Strigăte în spatele lui, când militarii SA se năpustiră şi ei în stradă. Nu avea vreme de pierdut. Intră pe cea mai apropiată alee. Proastă alegere. Singura ieşire de acolo erau cele cinci sau şase uşi. Toate încuiate.

Încercă să iasă din această fundătură, apoi se opri. Erau acum circa doisprezece militari din Cămăşile brune care străbateau mulţimea, îndreptându-se cu rapiditate către această alee. Cei mai mulţi dintre ei aveau pistoale. Îi însoţeau câţiva băieţi, îmbrăcaţi ca tinerii stegari care coborâseră drapelul cu o zi înainte, în Satul olimpic.

Potolindu-şi respiraţia, se făcu una cu zidul de cărămidă.

„În ce mizerie nemaipomenită am intrat”, se gândi el supărat.

Îşi înghesui pălăria, cravata şi haina costumului în servietă, apoi îşi trase pe el haina cea verde.

Puse apoi geanta la picioare şi scoase de acolo pistolul. Îl verifică pentru a se asigura că este încărcat şi că are un glonţ pe ţeavă. Proptind o mână în zid, fixă arma pe antebraţ şi se aplecă încet, ţintind primul om care-i intră în

cătare – Felstedt.

Ar fi fost dificil pentru ei să-şi imagineze de unde a pornit împuşcătura, iar Paul spera că se vor risipi pentru a face cercetări, ceea ce-i va da şansa să scape printre rândurile de cărucioare din apropiere. Riscant, dar în câteva clipe ar fi intrat pe alee, aşa că nu avea altceva de făcut...

Mai aproape, mai aproape...

Atingerea gheţii..

Crescu presiunea pe trăgaci, ținтindu-l pe bărbat chiar în centrul pieptului, concentrându-se pe locul unde cureaua diagonală prinsă de centură şi petrecută peste umăr îi acoperea inima.

— Nu, îi şopti o voce poruncitoare în ureche.

Paul se întoarse, ridicând pistolul către omul care venise în tăcere în spatele lui. Părea să aibă ceva mai mult de patruzeci de ani. Avea o mustaţă stufoasă, iar părul său des fusese pieptănat pe spate şi fixat cu ulei. Era mai scund cu câţiva centimetri decât Paul, iar burta îi împingea în faţă centura. Avea în mâini o cutie mare de carton.

— Ar trebui să-l îndrepţi în altă direcţie, spuse el calm, făcând un semn către pistol.

Americanul nu-şi clinti arma.

— Cine eşti?

— Poate că vom face conversaţie mai târziu. Acum avem lucruri mai urgente de făcut.

Trecu de Paul şi privi după colţ.

— Doisprezece inşi. Probabil că ai făcut ceva care i-a călcat pe coadă.

— I-am bătut pe trei dintre ei.

Germanul ridică o sprânceană de uimire.

— Ah, bine, te asigur, domnule, că dacă omori unul sau doi, vor veni alţii, cu sutele, în câteva minute. Te vor vâna şi ar putea ucide zeci de oameni nevinovaţi pentru a te prinde. Te pot ajuta să scapi.

Paul ezită.

— Dacă nu faci cum îţi spun eu, te vor ucide. Ei ştiu să facă bine doar două lucruri: să ucidă şi să mărşăluiască.

— Pune cutia jos.

Bărbatul o puse, iar Paul îi ridică haina, se uită la betelia pantalonilor, apoi îi făcu un semn să se rotească.

— Nu am armă.

Acelaşi gest, nerăbdător.

Germanul se roti. Paul îi pipăi buzunarele şi gleznele. Era neînarmat.

Bărbatul spuse:

— Te-am urmărit. Ţi-ai dat jos haina şi pălăria, ceea ce e bine. Băteai la ochi ca o virgină în Piaţa Nollendorf cu cravata aia ţipătoare. Dar este posibil să fii căutat în geantă. Trebuie să arunci hainele.

Făcu un semn către servietă.

Se auziră paşi repezi în apropiere. Paul făcu un pas înapoi, gândindu-se la ceea ce-i spusese bărbatul. Avea logică. Scoase hainele din servietă şi se îndreptă către o pubelă de gunoi.

— Nu, spuse bărbatul. Nu acolo. Dacă vrei să scapi de un lucru în Berlin, nu-l arunca în pubelele în care se aruncă mâncarea, pentru că oamenii care vor căuta după resturi îl vor găsi şi nu-l arunca în containerele de gunoaie, pentru că agenţii şi informatorii SD îl vor găsi; ei cotrobăie deseori prin gunoaie. Singurul loc sigur în care poți arunca ceva este reţeaua de canalizare. Nimeni nu investighează canalele. Oricum, nu deocamdată.

Paul se uită la un grătar din apropiere şi aruncă lucrurile acolo fără prea mare tragere de inimă. A dracului cravată irlandeză...

— Acum am să adaug o pată de culoare deghizamentului tău de evadat din calea cămăşilor căcănii.

Se căută prin buzunarul hainei şi scoase de acolo mai

multe pălării împachetate. Alese una din stofă deschisă la culoare. O desfăcu şi i-o înmână lui Paul, apoi le puse pe celelalte în buzunar.

— Pune-o pe cap.

Americanul se conformă.

— Acum pistolul. Trebuie să scapi de el. Ştiu că eziţi, dar nu te va ajuta prea mult, de fapt. Nicio armă nu are suficiente gloanţe pentru a opri toate Cămăşile brune din oraş, ca să nu mai vorbim despre bietul tău Luger. Da sau nu?

Instinctul îi spuse din nou că bărbatul avea dreptate. Se lăsă la pământ şi îndesă pistolul prin grătar. Auzi un pleoscăit, mult sub nivelul străzii.

— Acum, vino după mine.

Bărbatul ridică iar cutia de carton. Văzându-l pe Paul că ezită, şopti:

— A, te gândeşti de ce-ai avea încredere în mine? Nu mă cunoşti deloc. Dar, domnule, vreau să spun că, în această situaţie, adevărata întrebare este cum ar putea cineva să nu aibă încredere în mine? Totuşi, este alegerea ta, Ai circa 10 secunde să te hotărăşti.

Râse.

— Nu e aşa de când e lumea? Cu cât e mai importantă decizia, cu atât mai puțin timp avem pentru a o lua!

Se îndreptă către o uşă, se căută după cheie şi o descuie. Apoi privi înapoi. Paul îl urma. Păşiră într-o magazie, iar bărbatul închise uşa şi o încuie. Privind prin fereastra soioasă, Paul îi văzu în militarii SA intrând pe alee, uitându-se în jur, apoi plecând.

Camera era înţesată de cutii, lăzi şi sticle prăfuite de vin. Bărbatul se opri, făcând semn către o cutie.

— Ia-o. Va fi un argument solid pentru povestioara ta. Şi, probabil, unul profitabil.

Paul îl privi pe bărbat enervat.

— Mi-aş fi putut ascunde hainele şi arma în depozitul tău. Nu ar fi trebuit să le arunc.

Bărbatul îşi împinse înainte buza de jos.

— Desigur, aşa e, doar că acesta nu este tocmai depozitul meu. Acum, ia te rog cutia aceea! Te rog, domnule, trebuie să ne grăbim.

Paul puse servieta pe cutie, o ridică şi îl urmă. Ajunseră într-o cameră prăfuită, care dădea în stradă. Bărbatul privi prin ferestrele mizerabile, apoi deschise încet uşa.

— Aşteaptă, spuse Paul.

Îşi atinse obrazul. Tăietura făcută cu boxul încă mai sângera ușor. Îşi trecu mâna peste nişte rafturi prăfuite, şi-o trecu peste față, acoperind astfel rana, apoi peste haină. În cele din urmă, se relaxă. Mizeria va atrage mai puțin atenţia decât sângele.

— În regulă, spuse germanul şi deschise uşa larg. Acum eşti un muncitor transpirat. Iar eu voi fi şeful tău. Pe aici.

Merse direct către un grup de trei sau patru militari SA care vorbeau cu o femeie sprijinită de un felinar, ţinând un pudel cu o lesă roşie.

Paul ezită.

— Haide. Nu încetini.

Aproape că trecuseră de militari, când unul dintre ei îi stopă.

— Voi de colo, ia opriţi-vă! Vrem să vă vedem actele.

Unul dintre prietenii săi se alătură şi veniră amândoi în faţa lui Paul şi a celuilalt bărbat. Spumegând fiindcă fusese nevoit să-şi arunce arma, Paul privi într-o parte. Bărbatul de pe alee se încruntă.

— Ah, actele noastre, da, da... îmi pare rău, domnilor. Trebuie să înţelegeţi că suntem forţaţi să muncim astăzi, după cum vedeţi. Făcu un semn către cutiile de carton. Nu ne-am așteptat la asta. Trebuie să livrăm urgent comanda asta.

— Trebuie să aveţi actele cu voi tot timpul.

Paul spuse:

— Nu trebuie să mergem prea departe...

— Căutăm un bărbat masiv, într-un costum gri cu pălărie maro. Este înarmat. Aţi văzut pe cineva care să-i semene?

Se uitară unul la celălalt, consultându-se din priviri.

— Nu, spuse Paul.

Al doilea militar îi percheziţiona pe german şi pe Paul pentru arme, apoi înşfăcă servieta şi, deschizând-o, privi înăuntru. Găsi exemplarul din *Mein Kampf.* Paul putea vedea locul în care ascunsese paşaportul rusesc şi rublele. Germanul care-l salvase pe alee spuse repede:

— Nu e nimic interesant acolo. Însă mi-am amintit acum că avem actele de identitate la noi. Uitaţi-vă în cutia angajatului meu.

Cei doi se uitară unul la celălalt. Cel care ţinea cartea lui Hitler o îndesă îndărăt în servietă, apoi desfăcu capacul cutiei pe care o ţinea Paul.

— După cum vedeţi, suntem fraţii Bordeaux.

Unul dintre militari izbucni în râs, iar germanul continuă:

— Dar nu puteți fi niciodată prea siguri de asta. Poate că vreţi să luaţi şi dumneavoastră doua sticle pentru verificare.

Fură confiscate imediat câteva sticle. Militarii le făcură semn celor doi să plece. Paul îşi luă servieta şi-şi continuau drumul.

Câteva clădiri mai încolo, germanul îi făcu semn cu capul să traverseze.

— Mergi acolo!

Locul către care arăta părea să fie un club de noapte, decorat cu steaguri un naziste. Pe o tăblie de lemn se putea citi: Cafeneaua Ariană.

— Te-ai ţicnit? întrebă Paul.

— Nu am avut dreptate până acum, prietene? Te rog,

intră. Este cel mai sigur loc cu putinţă. Cămăşile căcănii nu sunt binevenite aici şi nici nu şi-ar putea permite să intre. Cât timp nu ai bătut niciun ofiţer SS şi nici vreun lider de seamă al Partidului, eşti în siguranţă. Nu ai bătut, nu-i aşa?

Paul scutură din cap, Îl urmă neîncrezător pe bărbat în cafenea. Observă de îndată la ce se referise bărbatul când adusese vorba despre taxa pusă la intrare, Pe un afiş scria: $20US/10 DM. Iisuse, se gândi el. Cel mai fiţos loc unde mersese în New York, Clubul Debonair, avea o taxă de intrare de doi dolari.

Cât mălai avea la el? Preţul ăsta însemna aproape jumătate din banii pe care i-i dăduse Morgan. Dar uşierul ridică privirea și-l recunoscu pe germanul cel mustăcios. Le făcu semn celor doi să intre în cafenea, fără să le ceară bani.

Ei îşi croiră drum dând la o parte marginile unei perdele, apoi intrară într-un bar mic şi întunecos, unde erau înghesuite antichităţi şi obiecte de artă, afişe de filme şi sticle prăfuite.

— Otto! spuse barmanul, dând mâna cu bărbatul care-l salvase pe Paul.

Otto puse cutia pe bar şi îi făcu semn lui Paul s-o pună tot acolo şi pe a lui.

— Credeam că-mi aduci doar o cutie.

— Prietenul meu m-a ajutat s-o car şi pe a doua, în care sunt, însă, doar zece sticle. Asta ar face un total de 70 de mărci, nu-i aşa?

— Am cerut doar o cutie. Am nevoie doar de o cutie. Te voi plăti doar pentru una.

În vreme ce barmanul se târguia cu Otto, Paul se concentră asupra vocii care se auzea asurzitor dintr-un radio de mari dimensiuni aflat în spatele barului.

— ... ştiinţa modernă a descoperit nenumărate căi prin care poate proteja corpul de boală şi, cu toate acestea,

dacă nu respectaţi câteva reguli simple de igienă, vă puteţi îmbolnăvi grav. Este posibil ca vizitatorii care vin în oraşul nostru să aducă noi tulpini infecţioase, astfel că este extrem de important să avem mereu în minte regulile unei igiene eficiente...

Otto termină negocierea, aparent satisfăcut, şi privi pe fereastră.

— Sunt tot acolo, dând târcoale. Hai să luăm o bere. Te las să-mi faci cinste cu una.

Observă că Paul se holba la aparatul de radio, căruia nimeni din bar nu părea să-i dea vreo atenţie, în ciuda faptului că volumul era dat la maximum.

— Aha, îţi place vocea profundă a ministrului nostru cu propaganda, nu-i aşa? Dar, dacă-l vezi, e un nenorocit. Am contacte peste tot pe Wilhelm Strasse, în toate clădirile guvernamentale. Pe la spate este poreclit „Mickey Mouse”. Hai să mergem în spate! Nu suport bolboroselile astea. Fiecare instituţie trebuie să aibă câte un radio care să transmită discursurile liderilor Partidului şi trebuie să dea sonorul tare atunci când sunt deschise. Este ilegal să nu ţii radioul deschis. Aici ţin radioul ăsta deschis, în sala din faţă, pentru a nu încălca legile. Clubul adevărat se află însă în camerele din spate. Acum, spune-mi, îţi plac bărbaţii sau femeile?

— Poftim?

— Bărbaţi sau femei? Ce preferi?

— Nu mă interesează să...

— Înţeleg, dar de vreme ce tot trebuie să aştept ca golanii ăştia din SA să obosească ridicând pietrele ca să te găsească, te rog să-mi spui: la ce preferi să te uiţi cât sorbim berea pe care ai acceptat cu atâta generozitate să mi-o oferi? Bărbaţi dansând ca bărbații, bărbaţi dansând ca femeile sau femeile dansând ca ele însele?

— Femei.

— Aha, la fel şi eu. Este ilegal să fii homosexual în Germania de azi. Dar ai fi surprins să ştii câţi naţional-socialişti par să se bucure de compania unuia dintre ei, din alte motive decât discuțiile pe marginea politicilor de dreapta. Pe aici.

Trase deoparte o perdea de catifea albastră.

A doua cameră era pentru bărbaţii cărora le plăceau femeile, se pare. Stăteau la o masă şubredă de răchită într-o cameră vopsită în negru, decorată cu lanterne chinezeşti, ghirlande de hârtie şi trofee de animale, la fel de prăfuite ca şi drapelele naziste care atârnau din tavan.

Paul îşi scoase basca şi aceasta dispăru în buzunarul bărbatului, alături de celelalte.

— Mulţam.

Otto dădu din cap.

— Deh, la ce sunt buni prietenii?

Se uită după chelner.

— Mă întorc imediat.

Paul se ridică şi merse la toaletă. Îşi spălă praful şi sângele de pe faţă şi-şi pieptănă părul dându-l cu loțiune, cea ce-l făcu să pară mai scurt şi mai închis la culoare. Era cumva diferit faţă de omul pe care-l căutau agenţii SA. Obrazul său nu era tăiat prea tare, dar se învineţise. Ieşi din toaletă şi intră în culise. Descoperi vestiarul dansatoarelor. Un bărbat stătea la capătul celălalt, fumând un trabuc şi citind ziarul. Nu-i dădu atenţie lui Paul, care-şi băgă degetul într-un borcan cu fond de ten. Întors în toaletă, îşi întinse crema peste rană. Avea ceva experienţă cu machiajul: toţi boxerii de clasă ştiu cât e de important să-şi ascundă rănile de ochii adversarilor.

Se întoarse apoi la masă, unde-l găsi pe Otto făcându-i semne chelneriţei, o femeiuşcă drăguţă, brunetă. Dar aceasta era ocupată şi bărbatul oftă enervat. Se întoarse şi-l privi cu atenţie pe Paul.

— Acum, cu siguranţă nu eşti de pe la noi, pentru că nu ști nimic despre „cultura” noastră. Vorbesc despre radio. Şi despre cămăşile căcănii, pe care nu și le-ai fi pus în cap dacă ai fi fost german. Dar limba este perfectă. Un accent insesizabil. Dar nu este francez şi nici slav sau spaniol. Ce rasă de câine ești?

— Sunt recunoscător pentru ajutorul tău, Otto. Dar sunt unele lucruri pe care prefer să le păstrez pentru mine.

— Nu contează. Am decis că eşti american sau englez. Probabil american. Ştiu din filmele voastre... modul în care-ți construieşti frazele... Da, eşti american. Cine altcineva ar avea după el o trupă de cămăşi căcănii, dar şi o obrăznicie coioasă, d-aia americană? Eşti de pe tărâmul legendar al cowboy-lui care cuceresc singuri câte un trib de indieni. Unde o fi chelneriţa aia? Se uită prin jur, mângâindu-şi mustaţa. Acum prezentările. Să mă prezint: sunt Otto Wilhelm Friedrich Georg Webber. Acum tu?... Dar probabil că doreşti să păstrezi tăcerea şi în această privinţă.

— Cred că e mai înţelept.

Webber chicoti.

— Aşadar, ai bătut trei d-ăştia şi ţi-ai câştigat nesfârşita afecţiune a Cămăşilor brune şi a puilor de căţea?

— Puii cui?

— *Hitlerjugend.* Băieţeii care se freacă de picioarele celor din SA.

Webber se uită la încheieturile congestionate ale mâinilor lui Paul.

— Probabil că îţi place să boxezi, nu-i aşa, domnule Fără-nume? Arăţi ca un atlet. Îţi pot aduce bilete la Olimpiadă. Nu au mai rămas, după cum ştii. Dar îţi pot face rost. Primul rând, la stal, bilete bune.

— Nu, mulţumesc.

— Sau aş putea să te duc la una dintre serbările olimpice, Max Schmeling va participa la unele.

— Schmeling?

Paul ridică o sprânceană. Îl admira pe cel mai de succes campion german la categoria grea şi fusese în tribune pe Yankee Stadium cu o lună în urmă, să vadă lupta dintre Schmeling şi Joe Louis. Şocant pentru toţi, Schmeling îl îngenunchease pe Bombardierul Negru în a douăsprezecea rundă. Seara îl costase pe Paul şase sute opt dolari, din care opt fusese biletul şi şase hârtii de o sută – pariul ăla de rahat.

Webber continuă:

— Va fi acolo cu soţia lui. O tipă extrem de frumoasă. Anny Ondra. Actriță, ştii. Ai petrece o seară cu adevărat memorabilă. Preţul e cam piperat, dar pot aranja eu. Îţi trebuie, desigur, şi o haină de cină. Ţi-o pot aduce eu. Pentru o sumă simbolică.

— De data asta, nu.

— Aha, murmură Webber, de parcă Paul tocmai făcuse cea mai mare greşeală a vieţii lui.

Chelneriţa se opri la masa lor şi se apropie de Paul, zâmbindu-i.

— Sunt Liesl. Cum te cheamă?

— Hermann, spuse Paul.

Ce aţi dori?

— Bere pentru amândoi. O Pschorr pentru mine.

— Ehe, spuse Webber rânjind când îl auzi ce alege. Un lager berlinez pentru mine. Fermentată încet şi la rece. Una mare.

Când chelneriţa se uită la el, privirea ei deveni rece, de parcă tocmai ar fi sărit-o de la plata bacşişului.

Liesl privi prelung în ochii lui Paul, apoi surâse provocator și merse la altă masă.

— Te-ai făcut cu o admiratoare, domnule Non-Hermann. Drăguţă, nu?

— Foarte.

Webber îi făcu cu ochiul.

— Dacă vrei...

— Nu, spuse ferm Paul.

Webber ridică o sprânceană şi-şi îndreptă atenţia către arenă, unde o femeie îşi scosese sutienul şi se învârtea. Avea sânii căzuţi şi braţe flasce şi, chiar de la distanţa unde se afla Paul, se puteau vedea crăpăturile din jurul gurii, pe care o ţinea ţuguiată într-un surâs feroce, dansând pe sunetul strident al unui gramofon.

— După-amiaza nu au muzicanţi, doar gramofon, îi explică Webber. Dar noaptea au orchestre bune. Alămuri... Îmi plac alămurile. Am un disc de gramofon pe care-l pun deseori. Marele şef de trupă, britanicul John Philip Sousa.

— Îmi pare rău să-ţi spun, dar este american.

— Nu!

— Ba ăsta-i adevărul!

— Ce ţară trebuie să fie America! Au un cinema nemaipomenit şi milioane de maşini, aşa am auzit. Şi acum aflu că John Philip Sousa este al lor.

Paul o privi pe chelneriţă apropiindu-se, cu coapsele ei zvelte mişcându-se înainte şi înapoi. Liesl puse berile pe masă. Se parfumase recent, se pare, în cele câteva minute cât fusese plecată. Îi zâmbi lui Paul, iar el îi răspunse cu un rânjet, apoi se uită la nota de plată. Nu era familiar cu banii germani şi nu voia să atragă atenţia asupra lui cotrobăind după mărunţiş Aşa că-i dădu o bancnotă de cinci mărci, adică vreo doi dolari, aproxima el.

Liesl consideră că diferenţa era bacşişul ei şi-i mulţumi din inimă, strângându-i mâinile în ale sale. Lui Paul îi fu frică să nu-l sărute. Nu ştia cum ar fi putut cere restul la banii daţi şi decise să pună pierderea acestora în contul unei lecţii despre obiceiurile nemţilor. Cu o altă privire plină de adoraţie, Liesl plecă de la masa lor, devenind de îndată tot mai morocănoasă la perspectiva de a servi şi la alte

mese. Webber îşi ciocni halba de a lui Paul. Amândoi băură cu poftă.

Webber îl privi pe Paul cu atenţie şi spuse:

— Aşa, deci. Ce şmecherii învârţi?

— Şmecherii?

— Când te-am văzut la început pe alee, cu arma, mi-am spus: aha, deci nu este nici Soci, nici Kosis...

— Ce să fiu?

— Soci, adică social-democrat. A fost cândva un partid mare, până când l-au scos în afara legii. Kosis sunt comuniştii. Nu sunt ilegali, sunt morţi. Nu, am ştiut că nu eşti agitator. Eşti unul dintre noi, un şmecher, un artist al întunericului. Se uită în jur prin sala barului. Nu fi îngrijorat! Câtă vreme suntem liniştiţi, putem vorbi aici. Nu sunt microfoane. Nici loialitate față de Partid, nu între aceşti pereţi. La urma urmei, ştanga bărbatului e mai de încredere decât conştiinţa lui, iar naţional-socialiştii, ca s-o spunem p-aia dreaptă, nici nu au conştiinţă.

Webber insistă:

— Aşadar, ce fel de şmecherii învârţi?

— Nu fac şmecherii. Am venit pentru Olimpiadă.

— Aşa? Otto făcu cu ochiul. Probabil că este o nouă probă anul ăsta, de care eu nu am auzit.

— Scriu pe subiecte sportive.

— Aha, deci eşti scriitor... Şi încă unul care se luptă cu militarii SA, nu-şi spune numele, bate coclaurile cu o stropitoare Luger și îşi schimbă hainele ca să scape de cei care-l urmăresc. Apoi îşi dă părul pe spate şi-şi dă cu cremă de prăjituri pe obraji.

Webber îşi mângâie obrazul cu subînţeles.

— S-a întâmplat să mă ciocnesc de câţiva militari SA, care atacaseră un cuplu. I-am oprit. Cât despre Luger, era al unuia dintre ei. L-am furat.

— Da, da, cum spui tu... Îl cunoşti pe Al Capone?

— Bineînţeles că nu, spuse Paul exasperat.

Webber oftă profund, dezamăgit cu-adevărat.

— Urmăresc crimele din America. Mulţi dintre noi o fac, aici, în Germania. Citim de asemenea maculatură poliţistă... romane, înţelegi? Multe se petrec în America. Am urmărit cu mare interes soarta lui John Dillinger. A fost trădat de o femeie în rochie roşie şi împuşcat pe o alee, după ce fuseseră la cinema. Cred că a fost bine totuşi că a văzut filmul înainte să fie omorât. A murit cu această mică plăcere în sufletel. Deşi ar fi fost şi mai bine dacă ar fi văzut filmul, s-ar fi îmbătat, s-ar fi culcat cu femeiuşcă aia şi apoi ar fi fost împuşcat. Ar fi fost o moarte perfectă. Da, sunt absolut convins de asta, indiferent ce vei spune, eşti un adevărat mafiot, domnule John Dillinger! Liesl! Frumoasă Liesl! Mai adu bere aici! Prietenul meu mai face cinste cu două berici.

Halba lui Webber era goală; a lui Paul era plină pe trei sferturi. Îi spuse lui Liesl:

— Nu, pentru mine nu mai aduce. Doar pentru el.

Când chelneriţa se îndreptă către bar, îi aruncă lui Paul o nouă ocheadă plină de adoraţie, iar strălucirea din ochii ei și chipul ei slab îi reamintiră de Marion. Se întrebă cum se simţea ea oare, ce făcea în acele clipe, având în vedere că în America era mai devreme cu şase sau şapte ore. „Sună-mă”, îi spusese ea în ultima lor conversaţie, gândindu-se că el trebuie să meargă în Detroit pentru afaceri. Paul aflase că poţi da un telefon peste Oceanul Atlantic, însă costa aproape 50 de dolari minutul. Pe de altă parte, niciun asasin plătit nu s-ar gândi să lase probe atât de evidente legate de locul în care se află.

Îi privi pe naziştii aflaţi în salonul barului: unii erau membri SS sau soldaţi în imaculatele lor uniforme negre sau gri, alţii păreau oameni de afaceri. Cei mai mulţi dintre ei erau deja afumaţi, unii chiar mult avansaţi în porţia lor

de băutură de la amiază. Toţi zâmbeau vitejeşte, dar păreau plictisiţi privind acel dizgraţios spectacol erotic.

Când chelneriţa reveni, le aduse totuşi două beri. Puse una în faţa lui Webber, pe care, de altminteri, îl ignora în continuare, şi-i spuse lui Paul:

— Poţi plăti berea prietenului tău, însă a ta este cadou de la mine.

Îi luă mâna şi i-o puse în jurul toartei halbei de bere.

— 25 de pfenigi.

— Mulţumesc, spuse el, gândindu-se că mărcile plătite în plus din bancnota dată mai devreme i-ar fi ajuns să cumpere un butoi. Îi dădu o marcă de data aceasta.

Ea tremură de plăcere, de parcă Paul i-ar fi strecurat în buzunar un inel cu diamante. Îl sărută apoi pe frunte.

— Să te bucuri de bere!

Şi plecă din nou.

— Uau, te-ai făcut cu reducerea pe care o primesc doar cei din familie. În ceea ce mă priveşte, trebuie să plătesc cincizeci de pfenigi. Desigur, cei mai mulţi dintre străini plătesc o marcă și 75.

Webber bău dintr-o suflare o bună parte din halbă. Îşi șterse spuma din mustaţă cu dosul mâinii şi scoase un pachet de trabucuri.

— Sunt dezgustătoare, dar trebuie să spun că-mi plac.

Îi oferi pachetul lui Paul, care scutură din cap.

— Sunt frunze de varză înmuiate în apă de tutun şi nicotină. E greu să găseşti acum trabucuri adevărate.

— Cu ce afaceri te ocupi? îl întrebă Paul. În afară de faptul că eşti importator de vinuri.

Webber râse şi-i aruncă lui Paul o privire reticentă. Se strădui să inhaleze fumul acru, apoi spuse gânditor:

— Fac multe şi diferite lucruri. În mare parte, achiziţionez şi apoi vând obiecte greu de găsit. Bunurile militare sunt la mare preţ în ultima vreme. Nu arme, desigur. Dar insigne,

canistre, centuri, ghete, uniforme. Toată lumea de pe-aici iubeşte uniformele. Când soţii sunt la lucru, femeile lor ies şi le cumpără uniforme, chiar dacă nu au grade sau nu fac parte din vreo organizaţie militară. Le poartă până şi copiii. Minţi de bibilică! Medalii, trese, eşarfe, epoleţi, colane. Şi le vând, de asemenea, şi guvernului, pentru adevăraţii soldaţi. Avem din nou înrolări. Armata noastră se extinde. Au nevoie de uniforme şi este greu să faci rost de haine. Cunosc persoane de la care cumpăr uniforme, le modific puţin şi apoi le vând armatei.

— Le furi dintr-o sursă guvernamentală şi le vinzi, mai apoi, alteia?

— Uau, domnule John Dillinger, eşti atât de comic! Se uită prin sală. Doar o clipă... Hans, vino aici. Hans!

Apăru un bărbat îmbrăcat în smoching. Acesta se uită suspicios la Paul, dar Webber îl asigură că sunt prieteni, după care îi spuse:

— Am făcu rost de nişte unt. Ai vrea să cumperi?

— Cât?

— Cât unt sau câţi bani?

— Amândouă, desigur.

— Zece kilograme, 75 de mărci.

— Dacă este la fel ca ultima oară, vrei să spui *şase* kilograme de unt amestecate cu patru kilograme de ulei de huilă, untură, apă şi vopsea galbenă. Prea mulţi bani pentru şase kilograme de unt.

— Atunci dă-mi două cutii de şampanie franţuzească.

— O cutie.

— Zece kilograme pentru o cutie de şampanie?

Webber părea indignat.

— Şase kilograme, după cum ți-am mai explicat.

— Optsprezece sticle.

Făcând un gest de renunţare, patronul barului spuse:

— Adaugă mai multă vopsea şi sunt de acord. Luna

trecută o groază de clienţi au refuzat să mănânce din untul tău alb. Şi cine i-ar putea învinovăţi?

După ce plecă, Paul îşi termină berea şi scoase o ţigară Chesterfield din pachet, ţinând, ca de obicei, pachetul sub nivelul mesei, astfel încât nimeni să nu poată vedea marca americană a ţigărilor. Făcu patru încercări până să aprindă ţigara. Chibriturile ieftine de la club se tot sfărâmau.

Webber dădu din cap către chibrituri.

— D-astea nu furnizez, prietene. Nu mă învinovăţi pe mine.

Paul trase un fum lung din ţigara sa Chesterfield, apoi întrebă:

— De ce m-ai ajutat, Otto?

— Pentru că, desigur, aveai nevoie de ajutor.

— Faci fapte bune, nu-i aşa?

Paul ridică o sprânceană. Webber îşi mângâie mustaţa.

— Bine, să fim sinceri: în ziua de azi, fiecare dintre noi trebuie să lupte mult mai mult decât în trecut pentru a găsi diverse oportunităţi.

— Iar eu sunt o oportunitate?

— Cine poate şti, domnule John Dillinger? Poate că da, poate că nu. Dar, dacă nu eşti, atunci nu am pierdut decât o oră, bând o bere cu un nou prieten, deci cum ar putea fi asta o pierdere? Iar dacă eşti, atunci poate că am putea profita amândoi.

Se ridică, merse la fereastră şi privi afară pe după perdeaua groasă.

— Cred că eşti în siguranţă dacă pleci... Indiferent ce faci în trepidantul nostru oraş, aş putea fi chiar omul de care ai nevoie. Cunosc mulţi oameni pe-aici, persoane plasate în posturi importante – nu, nu oameni din vârful ierarhiei. Vreau să spun, acei oameni pe care este cel mai bine să-i cunosc doar în virtutea afacerilor mele.

— Ce fel de oameni?

— Omuleţi bine plasau. Nu ai auzit gluma aceea despre oraşul bavarez care şi-a înlocuit roza vânturilor cu un funcţionar civil? Şi ştii de ce? Pentru că funcţionarul civil ştie mai bine ca oricine de unde bate vântul. Ha, ha, ha!

Se cutremură de râs. Apoi redeveni solemn şi-şi termină halba de bere.

— De fapt, mor aici... Mor de plictiseală. Mi-e dor de zilele de odinioară. Aşa că lasă-mi un mesaj sau vino să mă vezi. De obicei, sunt pe-aici. În camera asta sau la bar.

Scrise adresa pe un şerveţel, pe care i-l întinse lui Paul. Uitându-se pe bucata de hârtie, Paul memoră adresa şi îi împinse hârtia înapoi. Webber îl privi.

— Aha, chiar că eşti un jurnalist sportiv competent, nu-i aşa?

Merseră către uşă. Paul îi strânse mâna.

— Îți mulţumesc, Otto.

Ajunşi afară, Webber spuse:

— Acum, prietene, rămas-bun. Sper să ne revedem. Apoi se încruntă. Mie ce-mi rămâne? O cerere pentru vopsea galbenă. Of, asta a mai rămas din viaţa mea. Grăsime şi vopsea galbenă.

CAPITOLUL NOUĂ

În biroul său spaţios din cadrul Cancelariei, Reinhard Ernst se uită din nou la literele strâmbe de pe biletul pe care-l avea în faţă.

Col. Ernst:
Aştept raportul pe care am convenit să-l pregăteşti pe tema Studiului Waltham. Mi-am alocat ceva timp să-l studiez luni.

Adolf Hitler

Îşi şterse ochelarii cu rame de sârmă şi şi-i puse la loc pe nas. Se întrebă dacă acest mod neglijent de a trasa literele trăda caracterul celui care le scrisese. Semnătura, în mod special, atrăgea atenţia. *Adolf* arăta ca o zvâcnitură de fulger, în vreme ce *Hitler* era scris ceva mai citeţ, dar se scurgea curios şi vertiginos spre finalul lui, în josul paginii.

Ernst se roti pe scaunul său şi privi pe fereastră. Se simţea ca un comandant de armată care ştia că adversarul se apropie, gata să atace, dar nu ştia când anume va lovi, ce tactică va adopta, cât de puternice îi erau forţele, unde-şi va stabili liniile de atac, când vor avea loc manevrele pe flancuri.

Conştient, de asemenea, că bătălia va fi decisivă şi că era în joc soarta armatei sale – de fapt, a întregii naţiuni.

Nu exagera deloc gravitatea impasului în care se afla. Pentru că Ernst ştia despre Germania lucruri pe care puţini

le-ar fi putut simţi sau le-ar fi recunoscut cu voce tare: faptul că Hitler nu avea şi mai fie la putere pentru multă vreme. Prea erau numeroşi inamicii Führer-ului, atât în ţară, cât şi în afară. El era Cezar, era Macbeth, era Richard. Când nebunia lui îl va măcina, fie va fi înlăturat sau ucis, fie se va omorî cu propria mână (atât de nebuneşti erau accesele sale de furie) şi alţii vor năvăli imediat în acest imens gol de putere produs de dispariţia lui. Şi nu era neapărat vorba despre Göring; lăcomia sufletului şi cea a trupului se întreceau în a-l doborî la pământ. Intuiţia îi spunea lui Ernst că, după căderea celor doi lideri (şi după ce Goebbels se va sfârşi de dorul lui Hitler, iubirea sa pierdută), puterea naţional-socialistă se va veşteji şi va apărea un bărbat de stat prusac cu viziuni de dreapta, un alt Bismarck, cu o viziune imperială poate, dar un om de stat rezonabil şi strălucitor.

Iar Ernst ar putea avea un cuvânt de spus în această transformare. Pentru că, în afară de un glonţ sau de o bombă, singura ameninţare la adresa lui Adolf Hitler şi a Partidului era armata germană.

În iunie 1934, Hitler şi Göring asasinaseră sau arestaseră o mare parte din conducerea SA pe parcursul aşa-numitei „Nopţi a cuţitelor lungi[13]”. S-a socotit că epurarea era necesară mai ales pentru a domoli armata, geloasă pe uriaşele efective ale miliţiei Cămăşilor brune. Hitler se uitase la hoarda de mardeiaşi, pe de-o parte, şi la armata germană – moştenitori direcţi ai batalioanelor de secol al XIX-lea ale dinastiei Hohenzollern – de partea cealaltă şi, fără niciun moment de ezitare, i-a ales pe ultimii. Două luni mai târziu, după moartea preşedintelui Hindenburg, Hitler a

[13] „Noaptea cuţitelor lungi** (Nacht der Laugen Messer) sau „Operaţiunea Colibri" a avut loc în Germania între 30 iunie şi 2 iulie 1934, când regimul nazist a executat cel puţin 85 de oameni din motive politice (n.tr.)

mai făcut doi paşi pentru a-şi consolida puterea. Primul, s-a declarat lider absolut al naţiunii. Al doilea – de departe cel mai important – a fost că le-a cerut militarilor să-i jure personal loialitate.

De Tocqueville[14] spusese că nu va avea loc niciodată vreo revoluţie în Germania, pentru că poliţia nu va permite asta. Nu, Hitler nu era preocupat de revoltele populare, singura lui teamă era armata.

Iar de la sfârşitul războiului, Ernst îşi dedicase viaţa unei armate noi şi luminate. O armată care ar fi putut apăra Germania şi pe cetăţenii ei de toate pericolele, poate în cele din urmă chiar de Hitler însuşi.

Totuşi, se gândi el, Hitler nu plecase încă şi Ernst nu-ţi putea permite să-l ignore pe autorul acelui bilet, la fel de îngrijorător pentru el ca şi vuietul îndepărtat al unei armate de blindate apropiindu-se în noapte.

Col. Ernst: Aştept raportul...

El sperase că intriga declanşată de Göring va muri în faşă, dar această bucăţică de hârtie subţire dovedea că dimpotrivă. Înţelese că trebuie să acţioneze rapid pentru a se pregăti de atac şi pentru a-l respinge.

După multe frământări, colonelul ajunse în fine la o concluzie. Împături scrisoarea, se ridică de la pupitrul său şi-şi părăsi biroul, spunându-i secretarei că se va întoarce într-o jumătate de oră.

Un hol, apoi altul, prin şantierul provocat cu ocazia renovării, extins în mai toată bătrâna şi prăfuita clădire. Muncitori pretutindeni, ocupaţi chiar şi la sfârşit de săptămână. Clădirea era o metaforă a noii Germanii – o naţiune renăscând din cenuşa Tratatului de la Versailles,

[14] Alexis Henri Charles de Clérel, viconte de Tocqueville (1805-1859), gânditor şi istoric francez, cunoscut pentru importanta sinteză *De la démocratie en Amérique* (1835,1840) şi pentru *L'Ancien Régime et la Révolution* (1856). (n.tr.)

reconstruită conform mult-citatei filosofii a lui Hitler, care spunea că, folosindu-se de naţional-socialism, îi va aduce la acelaşi nivel pe cetăţenii ţării şi instituţiile acesteia.

Încă un culoar, pe sub un portret încruntat al Führer-ului făcut din lateral, cu privirea uşor ridicată, parcă spre viziunea pe care o avea despre naţiunea sa.

Ernst ieşi din clădire în vântul nisipos de-afară, înfierbântat de soarele canicular al amiezii.

— Heil, colonele!

Ernst dădu din cap către cei doi soldaţi de pază, înarmaţi cu Mausere pe care fuseseră montate baionete. Îl amuză salutul lor. Se obişnuia ca unui demnitar care avea rang guvernamental să i te adresezi cu titlul său complet. Numai că o adresare ca *Domnule plenipotenţiar* era comic de dificilă.

Trecu de Wilhelm Strasse, traversă Voss Strasse, ajunse în Prinz Albrecht Strasse, aruncă o privire în dreapta sa, la numărul opt – acolo se afla cartierul general al Gestapoului, în vechiul hotel şi în şcoala de arte şi meserii. Îşi continuă drumul spre sud către cafeneaua sa favorită, unde îşi comandă o cafea. Rămase așezat câteva minute, apoi merse la cabina telefonică. Ceru un număr, băgă câţiva pfenigi în telefon şi se făcu legătura.

O voce feminină răspunse la capătul firului:

— Bună ziua.

— Vă rog, doamna Keitel?

— Nu, domnule. Sunt menajera.

— Se poate vorbi cu domnul profesor doctor Keitel? Aici este Reinhard Ernst.

— Un moment, vă rog.

O clipă mai târziu în receptorul telefonului se auzi o voce blândă, bărbătească:

— Bună ziua, colonele... Deşi e cam fierbinte.

— Aşa e, Ludwig... Trebuie să ne întâlnim. Astăzi. S-a ivit

o problemă urgentă în legătură cu studiul. Ai putea să-ţi găseşti un moment liber?

— Este urgent?

— Foarte. Poţi veni la biroul meu? Aştept nişte informaţii din Anglia. Trebuie să stau la birou. La patru după-amiaza ar fi convenabil?

— Da, desigur.

Închiseră telefonul şi Ernst se întoarse la cafeaua lui.

La ce stratageme ridicole era nevoit să recurgă numai ca să găsească un telefon care să nu fie monitorizat de piticii lui Göring. „Am văzut războiul şi din interior, şi din afară. Câmpul de bătălie este oribil, da, îngrozitor de oribil! Comparativ însă cu o bătălie în care inamicii sunt alături de tine, fără a te privi în faţă, războiul pare pur şi curat, angelic chiar!”

Pe drumul de 20 de kilometri care despărţeau centrul Berlinului de Satul olimpic, o autostradă largă şi perfect netedă, taximetristul fluiera vesel, spunându-i lui Paul Schumann că se aşteaptă să câştige o groază de bani pe durata Olimpiadei.

Omul tăcu brusc când la unul dintre radiourile din maşinii se auziră câteva acorduri ample de muzică clasică. Opelul său era echipat cu două staţii radio, una pentru comunicaţiile şoferului cu baza, alta pentru transmisiile publice.

— Beethoven, spuse şoferul. Se difuzează mereu înaintea înregistrărilor oficiale. Să ascultăm!

Un moment mai târziu, muzica se stinse şi se auzi o voce aspră şi plină de pasiune:

— În primul rând, nu putem accepta şi tratăm cu uşurinţă această problemă a infecţiei. Trebuie să înţelegem că o sănătate de fier depinde şi trebuie să depindă de descoperirea modalităţilor de a trata nu doar simptomele

bolii, ci şi sursele acesteia. Priviţi apa mizerabilă a unei bălţi, terenul propice pentru dezvoltarea germenilor. Un râu cu apele lui repezi nu oferă, însă, acelaşi climat pentru un astfel de pericol. Campania noastră va continua să localizeze şi să dreneze toate aceste bălţi inerte, nelăsând, aşadar, germenilor şi ţânţarilor niciun loc în care să se înmulţească. Mai mult chiar...

Paul ascultă un timp, însă bolboroseala aceea repetitivă îl plictisea de moarte. Făcu abstracţie de sunetul acela fără noimă şi privi peisajele încinse de soare, casele şi morile, când frumoasele suburbii din vestul oraşului începură să se îndepărteze, făcând loc sălbăticiei. Şoferul ieşi de pe autostrada Hamburg şi trase în faţa intrării principale a Satului olimpic. Paul îl plăti pe șofer, care-i mulţumi ridicând o sprânceană, fără a spune însă nimic, atent în continuare la valul de vorbe care inunda radioul. Se gândi iniţial să-i spună şoferului să-l aştepte, dar decise apoi că ar fi mai înţelept să găsească pe altcineva care să-l ducă înapoi în oraş.

Satul olimpic era încălzit de soarele amiezii. Vântul era sărat, ca briza adusă de ocean, dar uscat ca piatra acră, ducând cu sine un nisip fin. Paul îşi prezentă legitimaţia la poartă şi continuă să meargă pe aleea perfect trasată, pe lângă şirul de copaci plantaţi la distanţe egale, crescuţi exact în mijlocul cercurilor de pământ afânat, cu iarbă verde, perfectă. Drapelul german flutura mândru în vântul încins: roşu, alb şi negru.

A, cu siguranţă, ştiţi ce înseamnă...

Ajuns la căminele americane, ocoli zona recepţiei, unde se afla un soldat german, şi se strecură în camera sa pe uşa din spate. Îşi schimbă hainele, îngropând haina cea verde într-un coş plin cu rufe murdare, neavând la îndemână canale, şi-şi puse nişte pantaloni de flanel bej, un tricou de tenis şi un pulover croşetat cu ochiuri largi. Îşi

aranjă părul diferit, de data aceasta într-o parte. Machiajul se ştersese, dar nu mai putea face nimic în privinţa asta. Când ieşi pe uşă cu valiza şi cu servieta, auzi o voce:

— Hei, Paul!

Îl văzu pe Jesse Owens, îmbrăcat în haine de antrenament, întorcându-se la dormitor. Owens îl întrebă:

— Ce faci?

— Mă duc în oraş. Am ceva de făcut.

— Ba s-avem pardon, Paul. Speram să te avem pe-aproape. Ai ratat o ceremonie foarte ca lumea noaptea trecută. Ar fi trebuit să vezi ce de mâncare au avut acolo! E super!

— Ştiu că va fi nemaipomenit, dar va trebui să sar peste asta. Am de făcut nişte interviuri în oraş.

Owens se apropie mai mult de el şi dădu din cap văzând tăietura şi vânătaia de pe faţa lui Paul. Apoi, ochii pătrunzători ai alergătorului coborâră către nodurile pumnilor, care erau răniţi şi iritaţi de pe urma bătăii.

— Sper ca restul interviurilor să meargă mai bine decât cel de dimineaţă. Se pare că e periculos să fii cronicar sportiv în Berlin.

— Am alunecat. Nu e nicio brânză.

— Poate nu pentru tine, spuse Owens, amuzat. Ce s-o fi întâmplat cu băiatul peste care ai aterizat?

Paul nu se putu abţine să nu zâmbească. Alergătorul era doar un copil, dar părea să aibă ceva experienţă. Probabil că negrii care cresc în sud sau în Vestul Mijlociu se maturizează mai repede. La fel şi dacă ai intrat în şcoală imediat după Marea Criză.

De parcă ajungând să facă ceea ce tăcea îl schimbase pe Paul... Şi-l schimbase cu adevărat repede.

— Ce faci, de fapt, aici, Paul? şopti alergătorul.

— Îmi fac doar misiunea, răspunse el încet. Doar misiunea. Spune-mi, care sunt veştile referitoare la Stoller

şi Glickman? Sper că nu au fost daţi deoparte.

— Nu, sunt încă pe liste, spuse Owens încruntându-se, dar zvonurile astea nu sună a bine.

— Să aibă noroc! Noroc şi ţie, Jesse! Adu acasă ceva aur.

— Vom face tot ce putem. Ne vedem mai târziu?

— Poate.

Paul îi strânse mâna şi plecă spre poarta Satului olimpic, unde se aflau mai multe taxiuri care aşteptau.

— Hei, Paul!

Se întoarse şi-l văzu pe cel mai rapid om din lume salutându-l cu un rânjet pe figură.

Chestionarea florăreselor şi a celor care stăteau pe băncile de pe Rosenthaler Strasse s-a dovedit inutilă (deşi Janssen admise că învăţase înjurături noi când florăresele îşi dădeau seama că erau deranjate doar pentru a li se pune întrebări, şi nu ca să vândă ceva). Fuseseră nişte împuşcături nu departe de locul acela, află Kohl, dar era o acţiune a SS – probabil în legătură cu acele „probleme minore de securitate” al căror secret îl păzeau cu străşnicie – şi niciunul dintre membrii gărzii de elită nu ar fi catadicsit să spună ceva Poliţiei Criminale despre asta.

După ce se întoarseră la centru, oricum, descoperiră că se petrecuse un miracol. Fotografiile victimei şi amprentele din Aleea Dresda se aflau pe biroul lui Willi Kohl.

— Ia te uită, Janssen, spuse Kohl, tăcând un gest către fotografiile lucioase, aşezate în ordine într-un dosar.

Se aşeză la pupitrul său înţesat din biroul din Alex, clădirea impunătoare şi antică a Poliţiei Criminale, poreclită aşa graţie pieţei agitate şi cartierului din apropierea locului în care era situată: Piaţa Alexander. Toate clădirile de stat fuseseră renovate, cu excepţia acesteia, se pare. Poliţia Criminală era găzduită de aceeaşi clădire sinistră de ani de zile. Lui Kohl nu-i păsa oricum de asta, câtă vreme era ceva

drum de străbătut până în Wilhelm Strasse, ceea ce îi dădea poliţiei cel puţin o autonomie efectivă, chiar dacă aceasta nu exista deloc din punct de vedere administrativ.

Kohl era, de asemenea, norocos să aibă propriul său birou, o cameră care măsura patru metri pe şase şi conţinea un birou, o tablă şi trei scaune. Pe blatul neted de stejar al biroului se aflau mii de foi de hârtie, o scrumieră, un suport de pipe şi o duzină de fotografii înrămate cu soţia, copiii şi părinţii.

Se lăsă în faţă pe scaunul său de lemn care scârţâia şi privi cu atenţie fotografiile făcute la locul crimei şi pe cele ale amprentelor.

— Eşti talentat, Janssen, Astea sunt chiar bune.

— Vă mulţumesc, domnule.

Tânărul se uită la fotografii, dând din cap.

Kohl îl privi îndeaproape pe colaboratorul său. Inspectorul însuşi străbătuse traseul tradiţional prin ierarhia poliţiei. Fiu de fermier prusac, tânărul Willi fusese fascinat şi de Berlin, şi de munca de poliţist, graţie culegerilor de povestiri pe care le citise în adolescenţă. La 18 ani, sosise în oraş şi primise o slujbă ca agent Schupo în uniformă; străbătuse apoi etapele de bază ale antrenamentului la faimosul Institut de Poliţie din Berlin, devenise caporal şi apoi sergent, primind şi o diplomă de licenţă. Apoi, cu o soţie şi doi copii, mersese mai departe la Şcoala de ofiţeri a institutului şi intrase în Kripo, ridicându-se de-a lungul anilor de la gradul de inspector-detectiv asistent la cel de inspector-detectiv senior.

De partea cealaltă, tânărul său protejat străbătuse un alt traseu, mult mai comun în acele zile. Janssen absolvise, cu câţiva ani înainte, o universitate bine cotată, trecuse cu bine examenul de jurisprudenţă şi, după ce urmase Institutul de Poliţie, fusese acceptat, deşi foarte tânăr, ca inspector-detectiv candidat, ucenic al lui Kohl.

Deseori era greu să-l scoţi pe inspectorul candidat din ale lui. Janssen era o persoană rezervată. Era căsătorit cu o femeie trupeşă, brunetă, însărcinată în acele zile cu al doilea copil. Singura dată când Janssen se însufleţea era atunci când vorbea despre familia sa ori despre pasiunea sa pentru ciclism şi excursii. Până să fie puşi să lucreze ore suplimentare din cauza apropierii Jocurilor Olimpice, detectivii lucrau doar jumătate de zi miercurea, iar Janssen se schimba deseori la amiază într-o toaletă din sediul Poliţiei Criminale în şortul său de plimbare şi pleca în călătorie cu fratele sau cu soţia sa.

Însă, indiferent ce-l emoţiona, omul era inteligent şi ambiţios, iar Kohl era foarte fericit că îl avea ca subordonat. În ultimii câţiva ani, de această abundenţă de ofiţeri Kripo tineri şi talentaţi profitase Gestapoul, care îi plătea mai bine şi de unde aveau şi perspective mult mai bune de viitor. La venirea lui Hitler la putere, Kripo avea, în toată ţara, circa douăsprezece mii de inspectori. Acum existau mai puţin de opt mii. Şi, dintre aceştia, mulţi erau foşti investigatori Gestapo trimişi la Kripo în schimbul tinerilor ofiţeri care fuseseră transferaţi; de fapt, cei transferaţi la Kripo erau în cea mai mare parte beţivi și incompetenţi.

Telefonul sună, iar el ridică receptorul.

— La telefon e Kohl.

— Inspectore, sunt eu, Schreiber, funcţionarul cu care aţi vorbit mai devreme. Heil Hitler!

— Da, da, heil.

Pe drumul de întoarcere de la Grădina de vară spre Alex, Kohl şi Janssen opriseră la departamentul de mercerie de la Tietz, vastul magazin departamental care domina nordul Pieței Alexander, de lângă sediul Kripo. Kohl îi arătase vânzătorului poza pălăriei lui Göring şi îl întrebă dacă ştie ce tip era. Omul nu ştia, dar a promis că va face săpături.

— Avem noroc? îl întrebă Kohl.

— A, da, da, am găsit răspunsul. Este o pălărie Stetson. Fabricată în Statele Unite. După cum ştiţi, domnul ministru Göring a dat mereu dovadă de rafinament.

Kohl nu comentă această remarcă.

— Se găsesc des pe la noi?

— Nu, domnule, destul de rar. Sunt scumpe, după cum vă imaginaţi.

— De unde mi-aş putea cumpăra una în Berlin?

— Ca să fiu sincer, domnule, nu prea ştiu. Ministrul, mi s-a spus, a făcut o comandă specială la Londra.

Kohl îi mulţumi, puse receptorul în furcă şi-i spuse lui Janssen ce aflase.

— Deci, probabil, este american, spuse Janssen. Sau poate că nu, de vreme ce Göring poartă acelaşi tip de pălărie.

— O piesă mică din puzzle, Janssen. Dar vei descoperi că multe astfel de mici firimituri îţi pot oferi o imagine mai clară decât o singură bucată mare.

Scoase plicurile maro cu probe din buzunare şi îl alese pe cel în care se afla glonţul.

Kripo avea propriile sale laboratoare de criminalistică, datând de pe vremea când poliţia prusacă era cea mai eficientă forţă de aplicare a legii (dacă nu cumva din întreaga lume: în vremea Republicii de la Weimar[15], poliţia prusacă rezolva circa 97 la sută din dosarele criminale din Berlin). Laboratorul fusese însă prăduit şi el de Gestapo, care îl golise atât de echipament, cât şi de personal, iar angajaţii tehnici de la sediul Kripo erau hărţuiţi şi mult mai

[15] Republică federală şi democraţie parlamentară cu sediul politic la Weimar, înfiinţată în 1919, după înfrângerea din Primul Război Mondial. A durat 14 ani, până la preluarea puterii de către naziști, şi s-a confruntat cu hiperinflaţia, extremismul de stânga și de dreapta și cu ostilitatea Aliaţilor câştigători în război, care au restructurat de două ori despăgubirile de război, aruncând Germania într-o criză economică, politică și socială, (n.tr.)

puţin competenţi decât laboranţii dinaintea lor. De aceea Willi Kohl se străduise să devină el însuși expert în anumite ramuri ale criminalisticii. În ciuda lipsei de interes pentru arme, Kohl aproape că studiase sistematic balistica, ghidându-şi abordarea după cea a celui mai bun laborator balistic din lume – cel al Biroului Federal de Investigaţii condus de J. Edgar Hoover în Washington, D.C.

Scutură plicul până ce glonţul alunecă pe o bucată curată de hârtie.

Punându-şi monoclul la ochi, luă o pensetă şi examina glonţul cu atenţie.

— Ochii tăi sunt mai buni, spuse el. Uită-te tu.

Inspectorul candidat luă cu atenţie glonţul şi monoclul, în vreme ce Kohl scoase un dosar din sertarul lui. Conţinea fotografiile şi schiţele mai multor tipuri de gloanţe. Dosarul era uriaş – avea câteva sute de pagini dar inspectorul îl organizase după calibru şi după numărul de ghinturi şi striaţii – dârele presate pe un glonţ de ghinturile din interiorul ţevii – şi după cum erau torsionate spre dreapta sau spre stânga. După numai cinci minute, Janssen descoperi o asemănare.

— Uau, asta e o veste bună, spuse Kohl.

— Bună? Cum aşa?

— Ucigaşul nostru a folosit o armă neobişnuită. Uite. Este un glonţ Largo de 9 milimetri. Provenit cei mai probabil de la un Spanish Star Modelo A. E bine pentru noi, este rar. Şi, după cum ai observat și tu, este fie o armă nouă, fie una nu prea folosită. Să sperăm că e ultimul caz. Janssen, tu te pricepi să învârți vorbele: te rog frumos, trimite o telegramă către toate secțiile de poliție din zonă. Pune-i să meargă din magazin în magazin, să întrebe dacă nu cumva au vândut un Star Modelo A nou ori puţin uzat sau muniţie pentru un asemenea model, în ultimele câteva luni. Nu, hai să spunem în ultimul an! Vreau numele şi adresele tuturor

cumpărătorilor.

— Da, domnule.

Tânărul inspector candidat îţi notă informaţiile şi plecă spre camera unde se afla telexul.

— Stai puţin, adaugă în postscriptumul mesajului descrierea suspectului nostru. Şi spune-le că este înarmat.

Inspectorul alese cea mai bună fotografie a amprentelor suspectului şi una cu cele luate victimei. Oftând, spuse:

— Şi acum, trebuie să încerc să fiu diplomat. Urăsc chestia asta.

CAPITOLUL ZECE

— Îmi pare rău, inspectore Kohl, departamentul este ocupat.

— În întregime?

— Da, domnule, spuse şeful de birou, un tip chel îmbrăcat într-un costum strâns, închis până sub bărbie.

— Acum câteva ore, ni s-a ordonat să oprim toate celelalte investigaţii şi să alcătuim o listă cu toţi indivizii pe care-i avem prin dosare proveniţi din mediul rusesc sau care ies în evidenţă.

Se aflau în holul biroului marii divizii de identificare a Kripo, acolo unde se tăceau analiza amprentelor şi antropometria.

— Toţi din Berlin?

— Da. Se pare că s-a ridicat gradul de alertă.

A, din nou problema securităţii, pe care Krauss o considerase prea insignifiantă pentru a le-o pomeni inspectorilor Kripo.

— Se folosesc de analişti ai amprentelor pentru a verifica dosare personale? Ce straniu, se folosesc şi de specialişti de la noi.

— Au abandonat totul, răspunse tipul mititel şi spilcuit. Acestea sunt ordinele pe care le-am primit. De la sediul central Sipo.

„Himmler din nou”, se gândi Kohl.

— Te rog, Gerhard, astea sunt extrem de importante.

Îi arătă cartelele cu amprentele victimei şi fotografiile.

— Sunt fotografii bune. Gerhard le examina. Foarte clare.

— Pune trei sau patru analişti să le examineze, te rog. Doar atâta vreau.

Un surâs bolnăvicios crispa faţa administratorului.

— Nu pot, inspectore. Trei? Asta e imposibil.

Kohl era frustrat. Fiindcă studiase ştiinţa criminalisticii din alte ţări, se uita cu invidie la Statele Unite şi la Anglia, unde identificările legiştilor erau făcute aproape exclusiv pe baza analizei amprentelor. Aici, da, amprentele erau folosite pentru identificare, dar, spre deosebire de americani, Germania nu avea un sistem uniform de analiză a amprentelor. Fiecare arie geografică era diferită. Un poliţist din Westfalia putea analiza o amprentă într-un fel, în vreme ce un ofiţer de la Poliţia Criminală o putea analiza diferit. Trimiţând probele dintr-o parte într-alta, s-ar fi putut face o identificare, dar procesul putea dura săptămâni întregi. Kohl pledase multă vreme pentru standardizarea analizei amprentelor pe tot cuprinsul ţării, dar se izbise de o considerabilă rezistenţă şi de o letargie generală. Îi ceruse, de asemenea, superiorului său să cumpere câteva aparate de fotografiat americane, cu cablu de transmisie, echipament remarcabil care putea transmite facsimilat, în doar câteva minute, fotografii şi imagini clare, cum ar fi amprentele, cu ajutorul liniilor telefonice. Preţul lor era, oricum, destul de piperat, iar şeful lui a respins cererea, fără ca măcar să fi adus subiectul în discuţie în faţa comandantului Poliţiei.

Cu toate acestea, şi mai îngrijorător pentru Kohl era că, odată ce naţional-socialiştii ajunseseră la putere, amprentele căpătaseră o importanţă mai mică decât anticul sistem de antropometrie al lui Bertillon[16], în care

[16] Alphonse Bertillon (1853-1914), ofiţer de poliţie francez şi cercetător în biometrie. (n.tr.)

dimensiunile trupului, feţei şi capului erau folosite pentru identificarea criminalilor. Kohl, ca mulţi alţi detectivi moderni, respingea analiza Berlillon, considerând-o greoaie. Da, structura corporală a fiecăruia dintre noi este foarte diferită, dar erau necesare zeci de măsurători precise pentru a defini pe cineva. Şi, spre deosebire de amprente, criminalii lăsau rareori la faţa locului suficiente urme ale corpului care să lege pe cineva de scena crimei, conform datelor lui Bertillon.

Dar interesul naţional-socialiștilor pentru antropometrie depăşea simpla identificare a unei persoane. Această metodă era cheia către ceea ce ei numeau „ştiinţa” criminobiologiei: cu ajutorul acesteia îi puteau clasifica pe oameni, indiferent de comportamentul lor, numai pe baza caracteristicilor lor fizice. Sute de membri Gestapo şi SS se străduiau din răsputeri să coreleze lungimea nasului şi nuanţa pielii, de pildă, cu înclinaţia către criminalitate. Obiectivul lui Himmler nu era şi-i aducă pe criminali în faţa justiţiei, ci să anihileze crima înainte de a se petrece.

În viziunea lui Kohl, acest ţel era pe cât de înfricoşător, pe atât de nebunesc.

Uitându-se la camera imensă, cu mesele ei lungi pline de oameni cocoşaţi deasupra hârtiilor, Kohl decise pe loc că diplomaţia pe care o invocase la venire nu avusese efect. Trebuia aplicată o nouă tactică: viclenia.

— Foarte bine. Spune-mi o dată când poţi începe analiza. Trebuie să-i spun lui Krauss ceva. Mă bate la cap de câteva ore.

O pauză.

— Pietr Krauss al nostru?

— Krauss al Gestapoului, da. Am să-i spun... ce ar trebui şi-i spun, Gerhard? Va dura o săptămână, zece zile?

— Este implicat Gestapoul?

— Krauss şi cu mine investigăm împreună scena crimei.

Cel puţin asta era adevărat. Mai mult sau mai puţin.

— Probabil că acest incident se leagă de securitatea naţională, spuse bărbatul, de data asta cam încurcat.

— Sunt sigur că are legătură, spuse Kohl. Este foarte probabil ca aceste amprente să fie ale rusului cu pricina.

Bărbatul nu mai spuse nimic, dar privi fotografiile. Era atât de slab! De ce purta un costum atât de strâmt?

— Voi da amprentele astea unui specialist. Te voi suna pentru rezultate.

— Fă ce-oi face, rămân profund îndatorat, spuse Kohl, în timp ce se gândea: Văleu, un expert? E mai degrabă inutil, dacă nu cumva se întâmplă să găsească din întâmplare o potrivealã.

Kohl îi mulţumi tehnicianului şi urcă treptele până la etajul unde se afla biroul său. Intră în biroul superiorului său, Friedrich Horcher, şeful inspectorilor din Berlin-Potsdam.

Bărbatul uscăţiv şi cărunt, cu o mustaţă demodată dată cu ceară, fusese un bun investigator în tinereţea sa şi navigase cu pricepere pe curenţii politici din Germania recentă. Poziţia lui Horcher faţă de Partid era ambiguă: fusese membru secret în zilele crunte al inflaţiei, apoi demisionase din cauza extremismului lui Hitler. Recent doar reintrase în partid, probabil fără prea mare tragere de inimă, tras implacabil de direcţia pe care se înscrisese întreaga ţară. Sau poate că era un convertit sincer. Kohl nu avea nicio idee care era adevărul.

— Cum merge cazul ăsta, Willi? Cazul Aleea Dresda?

— Încet, domnule. Adăugă mohorât: Oamenii noştri sunt ocupaţi cu altceva, se pare. Oamenii noştri.

— Da, se întâmplă ceva. S-a dat vreo alarmă ceva.

— Într-adevăr.

— Mă întreb dacă ai auzit ceva despre asta, medită Horcher.

— Nu, nimic.

— Şi, cu toate acestea, suntem supuşi unei asemenea tensiuni... Ei cred că lumea are privirea aţinută către noi şi că un om care a murit lângă Grădina Zoologică ar putea ruina imaginea oraşului nostru pentru totdeauna.

La nivelul lui Horcher, ironia era un lux periculos, iar Kohl nu o detectă deloc în vocea şefului său.

— Avem vreun suspect?

— Câte ceva despre felul în care arată, unele indicii mărunte. Asta e tot.

Horcher îşi ordonă hârtiile de pe birou.

— Ar fi atât de bine dacă făptaşul ar fi...

— ... străin? îi suflă Kohl.

— Exact.

— Vom vedea... Aş vrea să fac un lucru, domnule. Victima nu a fost încă identificată. Acesta este un dezavantaj. Aş vrea să publicăm o fotografie în *Observatorul poporului* şi în *Jurnal,* să vedem dacă îl recunoaşte cineva.

Horcher râse.

— Fotografia unui cadavru în ziar?

— Suntem extrem de dezavantajaţi de faptul că nu ştim cine este victima.

— Le voi pune întrebarea asta propagandiştilor Partidului, să văd ce are de spus ministrul Goebbels. În privinţa asta trebuie să ne lămurim cu el.

— Vă mulţumesc, domnule. Kohl se întoarse să plece. Apoi, după o pauză, spuse: încă ceva, domnule şef al inspectorilor! Aştept încă acel raport de la Gatow. A trecut o săptămână. Mă întrebam dacă nu cumva l-aţi primit dumneavoastră.

— Ce a fost la Gatow? O, incidentul acela armat?

— Cele două incidente, da! îl corectă Kohl. Două incidente cu arme.

În primul, două familii care ieşiseră la picnic pe malul râului Havel, în sud-vestul Berlinului, fuseseră omorâte prin împuşcare: muriseră şapte persoane, inclusiv trei copii. În ziua următoare, a avut loc al doilea măcel: opt muncitori, care trăiau în rulote între Gatow şi Charlottenburg, suburbia vestică la modă a Berlinului.

Comandantul poliţiei din Gatow nu mai avusese de-a face niciodată cu un asemenea caz şi îl pusese pe unul dintre oamenii săi să cheme Poliţia Criminală în ajutor. Raul, un tânăr ofiţer foarte zelos, vorbise cu Kohl şi trimisese fotografii de la scena crimei la sediul Kripo din Piaţa Alexander. Deşi înăsprit de munca sa de la divizia de omucideri, Willi Kohl fusese şocat la vederea mamelor şi a copiilor împuşcaţi. Kripo avea jurisdicţie asupra tuturor crimelor non-politice din toată Germania, iar el voia ca aceste crime să fie o prioritate.

Dar jurisdicţia legală şi alocarea resurselor erau două lucruri foarte diferite, în special în privinţa acestor crime, în care victimele erau, îl informase Raul, evrei, respectiv polonezi.

— Îi vom lăsa pe cei de la Jandarmeria din Gatow să se ocupe de asta, îi spusese Horcher cu o săptămână în urmă.

— Omucideri la o asemenea scară? îl întrebă Kohl, preocupat și sceptic în acelaşi timp.

Jandarmeria suburbană şi rurală investiga accidentele de maşină şi furturile de vaci. Iar şeful poliţiei din Gatow, Wilhelm Meyerhoff, era un funcţionar mărginit şi leneş, care nu-şi putea găsi nici pâinea prăjită pentru micul dejun fără ajutor.

Astfel că Willi Kohl insistase pe lângă Horcher până când primise permisiunea de a cerceta, cel puţin, raportul făcut la locul crimei. Îl sunase pe Raul şi-l învăţase fundamentele tehnicii investigaţiei şi-i ceruse să interogheze martorii. Jandarmul promisese să-i trimită raportul lui Kohl imediat

ce superiorul lui îl va aproba. Kohl primise fotografiile, dar nimic altceva.

Horcher spuse:

— Nu am auzit nimic, Willi. Dar, iartă-mă: evrei, polonezi? Avem acum alte priorităţi.

Kohl spuse gânditor:

— Desigur, domnule. Înţeleg! Mă gândesc doar să nu-i scăpăm pe cei din Kosis.

— Comuniştii? Ce au masacrele astea de-a face cu ei?

— Nu mi-am format nicio idee până nu am văzut fotografiile. Dar am observat că aceste crime presupuneau o anume organizare – şi că nu a existat nicio încercare de a le ascunde. Crimele mi se par prea evidente. Totul pare să fie regizat.

Horcher se gândi un pic la asta.

— Crezi că cei din Kosis au vrut să pară că în spatele acestor crime s-ar afla cei din SS sau din Gestapo? Da, inteligent, Willi. Ticăloşii ăia roşii s-ar fi dedat, cu siguranţă, la asta.

Kohl adăugă apoi:

— În special cu ocazia Olimpiadei, cu presa străină aflată în oraş. Tare le-ar mai plăcea comuniştilor să mânjească imaginea noastră în ochii lumii!

— Mă voi uita peste raport, Willi. Voi da câteva telefoane. Ai avut o intuiţie remarcabilă.

— Vă mulţumesc, domnule!

— Acum scapă de cazul ăsta din Aleea Dresda. Dacă şeful poliţiei noastre vrea un oraş fără pată, va avea unul.

Kohl se întoarse în biroul său şi se aşeză greoi pe scaun masându-şi piciorul şi privind fotografiile celor două familii asasinate. Ceea ce-i spusese lui Horcher era o prostie. Masacrul de la Gatow nu avea nicio legătură cu comuniştii. Naziştii era atraşi însă de conspiraţii ca porcii de găleata cu lături. Era jocurile pe care trebuia să le joace. Vai, cât de

mult se educase după ianuarie 1933!

Puse fotografiile înapoi în dosarul intitulat „Gatow/Charlottenburg” şi-l aşeză deoparte. Adună apoi plicurile maro în care se aflau probele colectate în acea după-amiază şi le puse într-o cutie, pe care scrise „Incidentul din Aleea Dresda”. Adăugă şi fotografii ale amprentelor, ale scenei crimei şi ale victimei. Puse cutia la vedere pe biroul său.

Îl sună pe expertul medical şi află că acesta este la o cafea. Asistentul îi spuse că primiseră cadavrul neidentificat A 25-7-36-Q de pe Aleea Dresda, dar că nu avea nicio idee când urma să fie autopsiat. În acea noapte, probabil. Kohl se încruntă. Sperase să-l prindă pe doctor în timpul autopsiei, dacă nu să afle chiar că a terminat-o. Puse receptorul în furcă. Janssen se întoarse.

— Am trimis telexurile către secţiile de poliţie, domnule. Le-am spus că este urgent.

— Mulţumesc.

Sună telefonul şi răspunse. Era, din nou, Horcher.

— Willi, ministrul Goebbels spune că nu putem prezenta fotografii de oameni decedaţi în paginile ziarelor. Am încercat să-l conving. Am fost cât se poate de convingător, te asigur. Credeam că-l voi convinge. Dar, în cele din urmă, am eşuat.

— Asta este, domnule şef al inspectorilor, vă mulţumesc.

Închise, gândindu-se cu cinism: „Cu siguranţă, a fost tare convingător”. Se îndoia chiar şi de faptul că şeful lui pusese mâna pe telefon să-l sune pe Goebbels.

Kohl îi transmise inspectorului candidat ce-i spusese Horcher.

— Fir-ar, şi vom aştepta zile, ba chiar săptămâni, până când un specialist în amprente ne va lămuri cum stăm cu amprentele pe care le-am găsit. Janssen, ia fotografia aceea a victimei... Nu, nu, cealaltă – unde pare mai puţin

mort. Du-o la tipografia noastră şi pune-i să printeze cinci sute de copii. Spune-le că suntem foarte grăbiţi. Spune-le că este o investigaţie comună Kripo/Gestapo. Putem cel puţin să-l exploatăm pe inspectorul Krauss, de vreme ce el ne-a făcut să întârziem la Grădina de vară. Lucru de care sunt încă tulburat, trebuie să-ţi spun.

— Da, domnule.

Exact când Janssen se întorcea, zece minute mai târziu, telefonul sună iar. Kohl ridică receptorul.

— Da, Kohl la telefon.

— Sunt Georg Jaeger. Ce mai faci?

— Georg! Sunt în regulă. Doar că muncesc sâmbătă, când speram să merg în Lustgarten[17] cu familia. Dar asta e treaba. Tu ce faci?

— Muncesc şi eu. Mereu la muncă.

Jaeger fusese protejatul lui Kohl cu câţiva ani înainte. Era un detectiv foarte talentat şi, după ce Partidul ajunsese la putere, fusese solicitat să intre în Gestapo. A respins oferta şi refuzul său direct i-a ofensat, pare-se, pe nişte oficiali. A redevenit poliţist în uniformă – o retrogradare de la poziţia de detectiv Kripo. Cu toate acestea, după cum s-a dovedit, Jaeger era foarte bun şi la noul lui loc de muncă şi, în scurtă vreme, a ajuns să conducă secţia Orpo din sectorul central-nordic al Berlinului. În mod ironic, părea să fie cu mult mai fericit pe tărâmul său îndepărtat decât în balta plină de intrigi din Piaţa Alexander.

— Te sun pentru că sper să-mi dai o mână de ajutor, profesore.

Kohl râse. Îşi aminti că aşa îl numea Jaeger pe Kohl când

[17] Parc aflat pe Insula Muzeului, în centrul Berlinului, lângă Berliner Stadtschloss. Înfiinţat în secolul al XVI-lea ca o grădină a palatului, parcul a fost redesenat la începutul secolului al XIX-lea de către peisagistul Peter Joseph Lenné, care l-a împărţit in şase sectoare, (n.tr.)

lucrau împreună.

— Despre ce ar fi vorba?

— Tocmai am primit o telegramă despre un suspect într-un caz la care lucrezi.

— Da, da, Georg. Ai găsit vreun magazin de arme care să fi vândut un Spanish Star Modelo A? Deja?

— Nu, dar i-am auzit pe nişte tipi din SA plângându-se de un bărbat care i-a atacat la o librărie de pe Rosenthaler Strasse, nu cu mult timp în urmă. Se potriveşte descrierii din mesajul tău.

— Ce bine! Georg, îmi eşti de mare ajutor. Aş putea să mă întâlnesc cu ei la locul unde a avut loc atacul?

— Nu vor coopera, dar mă fac luntre şi punte pentru că-i pot controla dacă sunt la mine în circumscripţie. Fac tot posibilul să fie prezenţi. Când?

— Acum. Imediat.

— Cu siguranţă, profesore. Jaeger îi dădu adresa din Rosenthaler Strasse. Apoi întrebă: Şi cum este viaţa pe-acolo, la Alex?

— Ar fi mai bine să lăsăm subiectul pe altă dată, cu nişte şnaps şi bere.

— Sigur că da, spuse comandantul Orpo cu înţelegere, gândindu-se probabil că inspectorul nu dorea să vorbească despre asta la telefon.

Ceea ce era, fără îndoială, adevărat. Cu toate acestea, motivul pentru care Kohl puse capăt convorbirii avea mai puţin de-a face cu intrigile de la Alex şi mai degrabă cu un accentuat sentiment de urgenţă că trebuia să-l găsească pe bărbatul cu pălărie ca a lui Göring.

— Mai să fie, mormăi militarul SA sarcastic, a venit un detectiv Kripo să ne salveze? Ia uitaţi-vă, camarazi, asta da privelişte ciudată!

Bărbatul avea peste doi metri înălţime şi, ca multe

Cămăşi brune, era destul de bine făcut: contribuiseră la asta zilele de muncă grea dinainte să intre în SA şi defilările permanente şi fără noimă pe care le făceau în acele zile. Stătea pe marginea trotuarului, ţinând cu vârful degetelor pălăria cilindrică de culoare maro-deschis.

Alt membru SA, mai scund, dar la fel de solid, se sprijinea de zidul din faţă al unei mici băcănii. Pe uşă era atârnat un carton care anunţa: *Astăzi nu avem unt, nu avem carne de vită.* Alături era o librărie a cărei fereastră fusese spartă. Trotuarul era plin de cioburi de sticlă şi de resturi de cărţi. Bărbatul avea faţa crispată de durere, ținându-se de mâna bandajată. Un al treilea stătea posac deoparte. Avea pete de sânge pe pieptul cămăşii.

— Ce te-a scos din birou, inspectare? întrebă primul militar SA şi continuă: Cu siguranţă, nu noi. Ne-ar fi putut mitralia cum a făcut-o Horst Wessel, dar asta tot nu te-ar fi dezlipit de prăjiturică şi cafeaua din Piaţa Alexander.

Janssen se încordă la auzul vorbelor insultătoare, dar Kohl îl linişti din priviri şi detectivul reuşi să se uite la cei trei cu simpatie. Un om al poliţiei sau un oficial guvernamental de nivelul lui Kohl putea să le verse militarilor SA de nivel inferior cum erau aceştia căruţe de insulte, fără să aibă de suferit. Însă acum aveau nevoie de cooperarea lor.

— A, dragii mei domni, nu aveţi niciun motiv să vorbiţi aşa. Kripo este la fel de interesată de bunăstarea dumneavoastră, ca de a oricărui alt cetăţean. Vă rog să-mi daţi amănunte în legătură cu ambuscada de azi.

— Aveţi dreptate, inspectare, spuse matahala, dând din cap la auzul vorbelor atent meşteşugite ale lui Kohl. A fost o ambuscadă. A venit din spate tocmai când aplicam legea referitoare la cărţile inadecvate.

— Şi tu eşti...?

— Hugo Felstedt. Sunt la comanda cazărmii de la *Berliner*

Stadtsckloss[18]*.*

Acesta era depozitul părăsit al unei berării, din câte ştia Kohl. Îl preluaseră vreo două duzini de Cămăşi brune. *Sckloss* ajunsese să însemne „hotel ieftin”.

— Cine erau tipii ăştia? întrebă Kohl, dând din cap către librărie.

— Un cuplu. Soţ şi soţie, se pare.

Kohl se căzni să pari îngrijorat. Privi în jur.

— Au fugit şi ei?

— Exact.

În fine, al treilea militar SA reuşi să spună, printre dinţii sparţi:

— A fost un plan, cu siguranţă. Cei doi ne-au distras atenţia şi apoi a venit al treilea din spate. A sărit pe noi cu un baston.

— Înţeleg. Şi purta o pălărie Stetson? Cum poartă ministrul Göring? Şi o cravată verde?

— Întocmai, aprobă matahala.

— O cravată de o culoare ţipătoare, evreiască.

— I-ai văzut faţa?

— Are un nas uriaş şi fălci cărnoase.

— Sprâncene stufoase. Şi buze groase.

— Era aproape gras, adăugă şi Felstedt. Ca pe coperta din ultima săptămână a revistei *Stormer.* Ai văzut-o? Arăta exact ca omul de pe copertă.

Stormer era revista pornografică şi antisemită a lui Julius Streicher. Cuprindea articole contrafăcute despre crimele comise de evrei şi tâmpenii despre inferioritatea lor rasială. Pe copertă erau prezentate caricaturi groteşti ale evreilor. Jenantă chiar şi pentru cei mai mulţi naţional-socialişti, revista era editată în continuare pentru că lui Hitler îi plăcea stilul ei de tabloid.

[18] Castelul din Berlin, (n.tr.)

— Din păcate, am ratat numărul ăsta, spuse placid Kohl. Şi individul vorbea germana?

— Da.

— Avea accent?

— Un accent evreiesc.

— Bine, bine, dar nu putea fi altfel de accent? Bavarez, vestfalian, saxon?

— Se prea poate. Matahala dădu din cap. Da... cred că da. Şi nu cred că ne-ar fi rănit dacă ne-ar fi abordat bărbăteşte. Dar a procedat ca un laş...

Kohl îl întrerupse, insistând:

— Deci ar putea avea un accent străin?

Cei trei se priviri unul pe celălalt.

— De unde să ştim? N-am ieşit niciodată din Berlin.

— Poate un accent palestinian... spuse altul. O fi de prin zona aia.

— În fine... aşadar, v-a atacat din spate cu bastonul.

— Şi cu astea.

Al treilea îi arătă două boxuri de aramă.

— Astea sunt ale lui?

— Nu, ale mele. Pe ale lui şi le-a luat.

— Da, înţeleg. V-a atacat pe la spate. Totuşi, după câte lovituri a început să vă sângereze nasul?

— Am căzut cu capul înainte după prima lovitură.

— Şi unde aţi fost atacaţi, mai exact?

— Uite acolo.

Îi arătă o grădiniţă care ocupa o porţiune din trotuar.

— Unul dintre camarazii noştri a fugit să strige după ajutor. S-a întors, dar evreul ăla laş a luat-o la sănătoasa, ca un iepure.

— În ce direcţie?

— În partea aia. Câteva alei mai jos, către est. O să vă arăt.

— Numai o clipă, spuse Kohl. Avea cumva o servietă?

— Da.

— A luat-o cu el?

— Desigur. Acolo îşi ascunsese ciomagul.

Kohl dădu din cap către grădiniţă. El şi Janssen se îndreptară acolo.

— Nu are sens, şopti inspectorul asistent către Kohl. Atacaţi de un evreu uriaş înarmat cu un box de alamă şi cu o bâtă... Şi probabil alţi cincizeci de reprezentanţi ai Poporului ales în spatele lui.

— Janssen, simt că relatările martorilor şi ale suspecţilor sunt ca fumul. Cuvintele în sine ar putea părea fără sens, dar ar fi posibil sa ne indice unde este incendiul.

Se plimbară în jurul grădinii, privind pe jos cu atenţie.

— Aici, domnule, îl chemă entuziasmat Janssen.

Descoperiră un mic ghid al Satului olimpic, în engleză.

Kohl prinse curaj. Părea o coincidenţă stranie ca turiştii străini să se fi aflat în această zonă liniştită, şi să fi pierdut ghidul chiar pe locul unde avusese loc atacul. Paginile erau umede şi curate, semn că broşura nu se afla în iarbă de prea multă vreme. Ridică ghidul cu o batistă (existau cazuri în care fuseseră descoperite amprente pe hârtie). Deschizându-l cu atenţie, nu descoperi nimic scris pe pagini şi niciun indiciu care ar fi putut duce la identificarea posesorului. Îl răsfoi şi apoi îl băgă în buzunar. Îi chemă pe militarii SA.

— Veniţi încoace, vă rog!

Cei trei bărbaţi se târâră până la grădină.

— Staţi acolo, pe un rând.

Inspectorul făcu un semn către o palmă de pământ fără iarbă.

Cei trei se aliniară cu precizie, o activitate în care membrii SA dădeau dovadă de rezerve nesfârşite de talent. Kohl le examina ghetele şi compară mărimea şi forma cu amprentele de talpă din noroi, îşi dădu seama că atacatorul

avea picioare mai mari decât ale celor trei şi că flecurile de la tocurile lui erau foarte uzate.

— Bun. Apoi se adresă lui Felstedt: Arată-mi unde te-a urmărit. Voi doi puteţi pleca.

Omul cu faţa însângerată îi spuse:

— După ce-l găsiți, inspectore, să ne chemaţi pe noi. Avem o celulă în cazarmă. Ne ocupăm de el acolo.

— Da, da, probabil că putem aranja ceva. Şi vă voi lăsa suficient timp, în aşa fel încât să se poată ocupa de el mai mult de trei oameni.

Militarul SA ezită, întrebându-se dacă nu cumva tocmai fusese insultat. Se uită la cămaşa sa murdară de pete cărămizii.

— Uitați-vă la asta. Vai de el când îl vom prinde, îl vom face să scuipe tot sângele din el! Să mergem, camarade!

Cei doi se îndepărtară pe trotuar.

— Pe aici... A fugit pe aici.

Felstedt îi duse pe Kohl şi pe Janssen pe două alei, până ajunseră în suprapopulata stradă Gormann.

— Eram siguri că a fugit pe una dintre aceste alei. Am pus oameni să acopere toate ieşirile acestor străduţe, dar individul a dispărut.

Kohl cercetă cu atenție fiecare alee în parte. Unele se desprindeau din stradă, una sfârşind într-o fundătură, altele făcând legătura cu alte străzi.

— În regulă, domnule, vom prelua noi de aici.

Fără camarazii săi alături, Felstedt era mult mai onest. Cu o voce scăzută, spuse:

— Este un om periculos, inspectore.

— Şi susţii în continuare că descrierea pe care i-ai făcut-o este exactă?

Ezită o secundă, apoi răspunse:

— Un evreu. Cu siguranţă un evreu, da. Cu păr creţ ca un etiopian, nas evreiesc. Ochi de evreu.

Militarul SA râcâi petele de sânge de pe cămaşă, apoi se îndepărtă ţanţoş.

— Ce idiot, murmură Janssen privind prudent către Kohl, care adăugă:

— Idiot, ca să fim politicoşi. Inspectorul privi de-a lungul aleilor, gânditor. Cu toate acestea, în ciuda orbirii sale evidente, cred ceea ce ne-a spus „comandantul” Felstedt. Suspectul nostru a fost încolţit, dar a reuşit să scape din mâna a zeci de soldaţi SA. Vom căuta în pubelele de pe alei, Janssen.

— Da, domnule. Credeţi că a aruncat o parte din haine sau servieta pentru a nu putea fi identificat?

— Aşa e logic.

Cercetară fiecare alee, uitându-se în pubele: nimic în afară de cutii vechi de carton, hârtii, conserve, sticle şi resturi putrezite de mâncare.

Kohl rămase o secundă cu mâinile în şold şi, privind înjur, întrebă:

— Cine se ocupă de cămăşile tale, Janssen?

— Cămăşile mele?

— Sunt mereu impecabil de curate şi călcate.

— Soţia mea, desigur.

— Atunci, transmite-i scuzele mele pentru că va trebui să cureţe şi să repare cămaşa pe care o porţi acum.

— De ce ar trebui să-mi cureţe şi să-mi repare cămaşa?

— Pentru că urmează să te aşezi pe burtă şi să te strecori în scurgerea aceea.

— Dar...

— Da, da, ştiu. Dar eu unul am făcut-o... şi încă de atâtea ori. Şi cu vârsta, Janssen, câştigi unele privilegii. Acum scoate-ţi haina. Este atât de mătăsoasă! Pe asta nu va fi nevoită să o repare.

Tânărul îi dădu lui Kohl haina sa verde-închis. Era chiar frumoasă. Familia lui Janssen era destul de înstărită, iar el

avea ceva bani pe lângă salariul său de inspector candidat – era deci norocos, dacă luăm în considerare plata derizorie pe care o primea un detectiv Kripo. Tânărul se aşează în genunchi pe pavaj, iar apoi, sprijinindu-se într-o mână, o strecură pe cealaltă prin grilajul întunecos al scurgerii.

După cum avea să constate, cămaşa sa n-a fost prea tare murdărită în cele din urmă, pentru că nu trecu mult şi tânărul strigă:

— Am găsit ceva aici, domnule!

Ridică privirea şi puse pe pavaj un obiect maro mototolit. Pălăria lui Göring. Şi, ca bonus, în interiorul pălăriei se afla o cravată, de un verde cu adevărat ţipător.

Janssen spuse că le găsise pe o bordură, la numai jumătate de metru sub nivelul gurii de canalizare. Mai cercetă puţin, dar nu mai găsi nimic.

— Avem acum nişte răspunsuri, Janssen, spuse Kohl, examinând interiorul pălăriei. Acolo era eticheta fabricantului: Stetson Mity-Lite. O alta era a magazinului care o pusese în vînzare: *Haine bărbăteşti Manny,* New York City.

— Putem adăuga acum mai multe la portretul suspectului nostru.

Kohl îşi scoase monoclul din buzunarul vestei, şi-l puse, făcând strâmbătura de rigoare, şi începu să examineze câteva fire de păr prinse în banda interioară a pălăriei.

— Are părul de lungime medie, castaniu-închis, uşor roşcat. În orice caz nu are părul negru, nici „creţ”. Este un fir drept. Fără urme de cremă sau de briantină.

Kohl îi dădu pălăria și cravata lui Janssen, linse vârful creionului şi îşi notă aceste ultime informaţii în carneţelul său, pe care apoi îi închise.

— Unde mergem acum, domnule? Ne întoarcem la Alex?

— Şi ce să facem acolo? Să mâncăm biscuiţi şi să ne bem cafeluţa, cum cred camarazii noştri SA că facem toată ziua?

Sau să-i vedem pe cei de la Gestapo drenându-ne resursele pentru a aduna toţi ruşii din oraş? Nu, cred că mai bine am face o excursie cu maşina. Sper că DKW-ul nu s-a supraîncălzit din nou. Ultima dată când Heidi şi cu mine am luat copiii şi am mers la ţară, am stat pur şi simplu două ore pe păturică în Falkenhagen[19], fără să facem altceva decât să ne uităm la vaci.

[19] Localitate situată in nord-vestul Berlinului, acum cartier al oraşului, amplasat administrativ în arondismentul Spandau. (n.tr.)

CAPITOLUL UNSPREZECE

Taxiul pe care-l luase de la Satul olimpic îl lăsă pe Paul lângă Piaţa Lützow, o piaţă aglomerată, aflată lângă un canal cafeniu cu ape stătute, la sudul Grădinii Zoologice.

Paul coborî adulmecând apele fetide şi rămase locului pentru un moment, privind încet în jur şi încercând să se orienteze. Nu văzu nicio privire care să-l măsoare peste marginea ziarelor, nici oameni în maro sau în uniforme care să încerce să treacă neobservaţi. O luă spre est. Era o zonă tăcută, rezidenţială, cu unele case minunate, dar şi altele mai modeste. Amintindu-şi perfect indicaţiile lui Morgan, merse o vreme de-a lungul canalului, îl traversă şi se întoarse pe Prinz Heinrich Strasse. Ajunse de îndată pe o străduţă liniştită. Era Aleea Magdeburg, mărginită de clădiri rezidenţiale cu patru şi cinci etaje care-i aminteau de imobilele cam desuete din cartierul West Side, din Manhattan. Aproape toate clădirile arborau steaguri, multe dintre ele drapelul naţionalist-socialist roşu, alb şi negru, iar pe faţada altora fluturau drapele cu cercurile olimpice. Pe casa pe care o căuta, nr. 26, era arborat un drapel olimpic. Apăsă butonul soneriei. O clipă mai târziu, auzi sunetul paşilor. Perdeaua care acoperea o fereastră laterală se mişcă parcă ridicată de un subit curent de aer. Apoi nimic. Se auzi zgomotul metalic al zăvorului şi uşa se deschise.

Paul dădu din cap către femeie, care se uită la el precaută.

— Bună ziua, spuse el în germană.

— Eşti Paul Schumann?

— Da, eu sunt.

Era o femeie de circa patruzeci de ani, presupuse Paul. Avea o faţă slabă şi era îmbrăcată într-o rochie înflorată, lungă peste genunchi, din cele pe care Marion le eticheta drept „cam nestilate”, demodate chiar de ani de zile. Părul ei blond şi vălurit era tăiat scurt şi, asemenea multor femei văzute de el prin Berlin, nu era machiată. Pielea ei era lipsită de strălucire, iar ochii ei căprui erau obosiţi, dar acestea erau nişte neajunsuri pe care câteva mese mai consistente şi două-trei seri de somn relaxat le-ar fi putut îndrepta. Şi, în mod curios, tocmai aceste trăsături o făceau pe femeie să se pară şi mai atrăgătoare. Nu era ca prietenele lui Marion – sau chiar ca Marion însăşi – care se ferchezuiau atât de tare, că uneori nici nu mai ştiai cum arată cu adevărat.

— Sunt Käthe Richter. Bun venit în Berlin!

Întinse o mână slabă şi congestionată şi i-o strânse pe-a lui cu fermitate.

— Nu am ştiut când veniţi. Domnul Morgan mi-a spus că pe parcursul acestui weekend. Oricum, apartamentul dumneavoastră este pregătit. Vă rog să intraţi!

El intră în hol. Mirosea a naftalină folosită pentru alungarea moliilor, dar şi a scorţişoară, şi mai identifica un iz subtil de liliac, probabil parfumul ei. După ce închise şi zăvorî uşa, femeia ridică iar o clipă perdeaua şi cercetă strada. Apoi îi luă valiza şi servieta din mână.

— Nu, vă rog...

— Le duc eu, spuse ea abrupt. Haideţi pe aici.

Îl conduse către o uşă situată la jumătatea holului întunecos, unde încă se mai găseau lămpile de gaz de odinioară alături de instalaţiile electrice mai noi. Pe ziduri erau agăţate câteva scene pastorale decolorate, pictate în ulei. Käthe deschise uşa şi îi făcu semn să intre.

Apartamentul era mare, curat şi abia mobilat. Uşa de la intrare se deschidea în sufragerie, în planul îndepărtat, la stânga, se vedea dormitorul şi de-a lungul zidului era o mică bucătărie, separată de restul sufrageriei de un paravan japonez vopsit. Mesele erau acoperite cu figurine de animale şi păpuşi, cutiuţe lăcuite din lemn cioplit şi evantaie ieftine de hârtie. Mai văzu şi două lămpi electrice cam instabile. Un gramofon se afla în colţ, alături de un radio masiv, la care gazda se duse şi-l deschise.

— Camera de fumat se află în partea din faţă a casei. Sunt convinsă că sunteţi obişnuit doar cu camere de fumat pentru bărbaţi, dar aici o poate folosi toată lumea. Sunt categorică în privinţa asta.

El nu folosea deloc camera pentru fumat. Dădu din cap.

— Acum, spuneţi-mi dacă vă plac camerele. Mai am şi altele. Aruncând o privire rapidă prin apartament, Paul spuse:

— Îmi plac aşa cum sunt.

— Nu doriţi să vedeţi mai mult? Să vă uitaţi prin dulapuri, să verificaţi instalaţia, să vedeţi dacă vă place priveliştea de în fereastră?

Paul observase că apartamentul era la parter, că ferestrele nu aveau zăbrele, ceea ce însemna că putea ieşi rapid pe fereastra dormitorului, pe cea laterală a sufrageriei sau pe uşa de la hol, care l-ar fi dus la alte apartamente, aşadar, către alte ieșiri posibile. Îi spuse:

— Dacă apa nu iese din canalul peste care am trecut, sunt sigur că va fi bine. În privinţa peisajului, mă voi strădui să mă bucur de el.

După ce tuburile radioului se încălziră, o voce bărbătească umplu camera. Dumnezeule! Cursul despre sănătate continua, insistând din nou asupra desecării mlaştinilor şi a împrăştierii insecticidelor pentru a omorî

ţânţarii. Măcar conversaţiile la gura sobei ale lui FDR[20] erau scurte şi haioase. Merse la aparat, răsuci bulonul de acord, căutând un post cu muzică. Nu găsi niciunul, aşa că închise radioul.

— Nu te deranjează, nu?

— E camera ta. Faci ce vrei. Privi cu un aer nesigur la radioul care amuţise şi apoi îi zise: Domnul Morgan mi-a spus că eşti american. Însă germana ta este foarte bună.

— Mulţumită părinţilor şi bunicilor mei.

Îi luă valiza din mână, se duse în dormitor şi o puse pe pat. Geanta se scufundă în saltea, iar el se întrebă dacă nu cumva aceasta era plină cu puf. Bunica lui îi spusese că, înainte să migreze la New York, avusese în Nürnberg un pat cu saltea de puf, iar toată copilăria lui, Paul fusese fascinat de gândul că ai putea dormi în penele unei păsări.

Când se întoarse în sufragerie, Käthe îi spuse:

— Între şapte şi opt dimineaţa puteţi mânca un mic dejun ușor, de partea cealaltă a holului. Spuneţi-mi, vă rog, de cu seară la ce oră vreţi să luaţi micul dejun. Şi după-amiaza, firește, avem cafea. Veţi găsi o cafetieră în dormitor. Baia este mai încolo, pe hol, dar deocamdată sunteţi singurul nostru musafir. Când ne vom apropia de perioada Olimpiadei, va fi mult mai populat pe-aici. Astăzi sunteţi rege pe Aleea Magdeburg la numărul 25. Castelul e al dumneavoastră. Se îndreptă către uşă. Vă voi aduce acum cafeaua de după-amiază.

— Nu trebuie să vă deranjaţi. De fapt, eu...

— Ba da, ba da, o aduc. Intră în preţ.

---

[20] Serie de treizeci de mesaje neoficiale în legătură cu Marea criză, problemele sociale şi economice din perioada interbelică şi cea a celui de-Al Doilea Război Mondial, înregistrate de preşedintele SUA Franklin D. Roosevelt și radiodifuzate între 1933-1944. El este cel care a iniţiat seria mesajclni difuzate la radio şi la televiziune de către preşedinţii americani, (n.tr.)

După ce ieşi pe hol, Paul se întoarse în dormitor şi văzu că pe podea fojgăiau o duzină de gândaci negri. Deschise servieta și puse exemplarul din *Mein Kampf*-ul lui Hitler, unde avea paşaportul fals şi rublele, pe raftul cu cărţi. Îşi scoase puloverul, își rulă mânecile bluzei sale de tenis, apoi se spălă pe mâini şi se șterse cu un prosop jerpelit.

Käthe se întoarse după un moment cu o tavă pe care avea o cafetieră de argint cam deformată, o ceaşcă şi o farfuriuţă acoperită cu un milieu împletit. Puse totul pe măsuţa din faţa canapelei încărcate cu perne.

— Vă rog să vă aşezaţi.

El se aşeză, încheindu-şi la loc mânecile, apoi întrebă:

— Îl cunoaşteţi bine pe Reggie Morgan?

— Nu, el doar a răspuns la un anunţ pentru cameră şi a plătit în avans.

Acesta era răspunsul pe care-l aştepta şi Paul fu liniştit să afle că femeia nu avea nicio legătură cu Morgan, ceea ce ar fi făcut-o suspectă. Văzu cu coada ochiului că ea îi studia tăietura din obraz.

— Eşti rănit?

— Sunt înalt. Mă lovesc mereu la cap. Paul îşi atinse uşor faţa, de parcă s-ar fi lovit singur, pentru a-şi ilustra cuvintele. Pantomima îl făcu să se simtă prost şi-şi lăsă braţul în jos.

Ea se ridică.

— Aşteaptă o clipă, te rog!

Câteva minute mai târziu se întoarse cu un plasture pe care i-l oferi.

— Mulţumesc.

— Mi-e teamă că n-am tinctură de iod. Am căutat şi n-am găsit.

El se duse în dormitor, unde, în faţa oglinzii de deasupra chiuvetei, îşi aplică plasturele.

Käthe îi spuse:

— Aici nu avem tavane joase, aşa că eşti în siguranţă.

— Este casa ta? întrebă el când se întoarse.

— Nu. Este proprietatea unui bărbat care se află, în prezent, în Olanda, îi răspunse Käthe. Am grijă de casa lui şi beneficiez de masă şi casă.

— Tipul are vreo legătură cu Olimpiada?

— Cu Olimpiada? Nu, de ce?

— Multe dintre steagurile de pe stradă sunt naziste... vreau să spun naţional-socialiste. Dar în faţa casei tale este arborat drapelul olimpic.

— Da, da, răspunse ea surâzând. Zilele acestea suntem pătrunşi de spiritul jocurilor, nu-i aşa?

Germana ei era fără greşeală şi felul ei de-a vorbi era foarte articulat. În trecut, se gândi Paul, avusese o carieră diferită mult mai strălucitoare, dar mâinile muncite cu unghii crăpate și ochii aceia atât de obosiţi spuneau istoria unor greutăţi recente. Totuşi, Paul putea simţi energia care vibra în ea, hotărârea cu care spera la vremuri mai bune. Asta, decise el, era o parte a atracţiei pe care o simţea pentru ea.

Käthe îi turnă cafea.

— Nu avem zahăr pentru moment. Proviziile s-au terminat.

— O beau fără zahăr.

— Însă avem ştrudel. L-am făcut pe când mai aveam zahăr. Luă milieul de deasupra farfuriei pe care se aflau patru bucăţele mici de foietaj. Ştii ce este ştrudelul?

— Mama îmi făcea în fiecare sâmbătă. Fratele şi sora mea o ajutau. Întindeau aluatul atât de subţire, că puteai citi prin el.

— Da, da, spuse ea entuziasmată, tot aşa îl fac şi eu. Nu-i ajutai să întindă aluatul?

— Nu, niciodată. Nu eram prea talentat în bucătărie. Muşcă din ștrudel şi spuse: Dar am mâncat o groază... Este

foarte bun. Dădu din cap către cafetieră. Ai vrea nişte cafea? Să-ţi torn puţină.

— Mie? Femeia clipi. O, nu.

Paul sorbi cafeaua, care era slabă. Era făcută din zaţ refolosit.

— Vom vorbi în limba ta, spuse Käthe. Şi de îndată se lansă: Nu am fost niciodată în ţara ta, dar aş vrea tare mult să merg.

El simţi doar un uşor *v* acolo unde în engleză apare *w,* cel mai greu sunet de pronunţat pentru germani.

— Engleza ta este bună, spuse Paul.

— Vrei să spui „bine”, îi scăpă ei, zâmbind pentru că îl prinsese greşind.

Paul spuse:

— Nu, engleza este *bună.* Vorbeşti *bine* engleză. „Bun” este adjectiv. „Bine” este adverb... de cele mai multe ori.

Ea se încruntă:

— Să mă gândesc... Da, da, ai dreptate. Îmi vine să roşesc de ruşine. Domnul Morgan mi-a spus că eşti scriitor. Şi că ai fost la universitate, desigur.

Studiase doi ani la un mic colegiu din Brooklyn înainte să abandoneze pentru a se înrola în armată şi a pleca să lupte în Franţa. După aceea nu îşi mai găsise timp să-şi termine studiile. Când s-a întors, viaţa se complicase şi perspectiva colegiului se îndepărtase. De fapt, aflase mai multe despre cuvinte şi despre cărţi lucrând cu bunicul şi cu tatăl său în tipografie decât învăţase în colegiu. Dar nu spuse nimic despre asta.

— Sunt profesoară. Adică, ar trebui să spun, am fost profesoară. Îi învăţam literatură pe copii. Dar şi diferenţa dintre „voi face” şi „voi fi făcut” sau dintre „aş putea” şi „pot”. Da, şi dintre „bun” şi „bine”. De aceea sunt acum atât de stânjenită.

— Literatură engleză?

— Nu, germană. Deşi iubesc mult cărţile englezeşti.

Se lăsă un moment de tăcere. Paul căută prin buzunar, îşi scoase paşaportul şi i-l înmâna. Ea se încruntă, învârtindu-l în mâini şi i-l dădu înapoi.

— Sunt cine spun că sunt.

— Nu înţeleg.

— Limba... M-ai întrebat despre limba engleză pentru a vedea dacă sunt chiar un american, şi nu un informator național-socialist. Am dreptate?

— Eu...

Ochii ei căprui se lăsară în grabă în jos, fixând podeaua. Era stânjenită.

— E în regulă, dădu el din cap. Uite aici. Fotografia.

Ea încercă din nou să i-l dea înapoi, dar se opri apoi şi compară fotografia cu figura lui. Paul îşi luă paşaportul înapoi.

— Da, ai dreptate. Sper că mă vei ierta, domnule Schumann.

— Paul.

Ea zâmbi, apoi spuse:

— Trebuie să fii un jurnalist bine cotat ca să ai un spirit atât de... „pătrunzător” e cuvântul?

— Da, exact.

— Cred că Partidul nu este atât de sârguincios şi nici atât de bogat încât să angajeze americani care să spioneze oameni mărunţi ca mine. Aşa că pot să-ţi spun că nu le sunt prea dragă.

Oftă, apoi continuă:

— A fost greşeala mea. Nu m-am gândit. Le vorbeam despre Goethe, poetul, elevilor mei şi am spus, pur şi simplu, că îi respect curajul dovedit atunci când i-a interzis fiului său să lupte în Războiul de Independenţă german. Pacifismul este o crimă în Germania de azi. Am fost concediată pentru că am spus asta şi mi-au confiscat toate

cărţile. Scutură din cap: Iartă-mă. Am început să mă plâng. L-ai citit? Pe Goethe?

— Nu cred.

— Ţi-ar plăcea. Este genial. Pur şi simplu ţese culori din cuvinte. Dintre toate cărţile care mi-au fost luate, ale lui sunt cele care-mi lipsesc cel mai mult.

Käthe privi cu poftă la farfurioara cu ştrudele. Nu mâncase niciunul. Paul îi întinse farfuria, dar ea răspunse:

— Nu, mulţumesc.

— Dacă nu mănânci un ştrudel, voi considera că eşti un agent naţional-socialist care încearcă să mă otrăvească.

Ea cântări prăjiturile din ochi şi luă una. O mâncă foarte repede. Când Paul îşi îndreptă privirea către măsuţă pentru a-şi lua de acolo ceşcuţa cu cafea, o observă cu coada ochiului cum adună firimiturile de pe masă între degete şi le duce la gură, privindu-l cu atenţie pentru a se asigura că n-o observă.

Când se întoarse, Käthe spuse:

— A, dar acum am fost neglijenţi, tu şi cu mine, cum se întâmplă mereu la primele întâlniri. Trebuie să fim mai prudenţi. Asta mi-aduce aminte... Arătă cu degetul telefonul: Trebuie să fie mereu deconectat. Să nu uiţi nicio clipă că au aparatură de ascultare. Iar când telefonezi cuiva, să presupui mereu că participă la convorbire şi o a treia ureche, cea a unui lacheu naţional-socialist. Este valabil în special pentru convorbirile la mare distanţă pe care le faci de la poştă, căci cabinele telefonice de pe stradă sunt, se spune, sigure din punctul ăsta de vedere.

— Mulţumesc, spuse Paul. Dar dacă ar asculta cineva conversaţiile mele telefonice ar muri de plictiseală: care este populaţia Berlinului, câte fripturi au mâncat atleţii, cât de mult a durat construcţia stadionului... Chestii d-astea.

— A, spuse Käthe cu blândeţe, ridicându-se să plece, ceea ce am vorbit în după-amiaza asta, tu şi cu mine, ar

putea fi considerat plicticos de multă lume, dar ar merita cu prisosinţă o vizită a Gestapoului. Dacă nu mai rău.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Rabla Auto Union DKW a lui Willi Kohl reuşi să parcurgă, fără să se supraîncălzească, cei 20 de kilometri până la Satul olimpic din vestul Berlinului, în ciuda soarelui nemilos care-i forţă pe cei doi ofiţeri să-şi scoată hainele – ceea ce contravenea felului lor de-a fi, dar şi regulamentelor Kripo.

Traseul îi purtă prin Charlottenburg şi, dacă şi-ar fi continuat drumul către sud-vest, ar fi ajuns la Gatow, cele două oraşe unde muncitorii polonezi şi familiile de evrei fuseseră ucişi. Îngrozitoarele fotografii ale crimelor continuau să se zbată în memoria lui Kohl, la fel ca peştele stricat în stomac.

Ajunseră la intrarea principală, extrem de aglomerată, a Satului. Maşini particulare, taxiuri şi autobuze aduceau sportivi şi angajaţi ai Satului; camioanele livrau cutii, bagaje şi echipament. Îşi puseră iar hainele şi merseră la poartă, unde îşi prezentară legitimaţiile gardienilor – care erau militari din armata regulată – şi fură lăsaţi să intre în spaţiosul şi bine îngrijitul parc. În jurul lor oamenii trăgeau în cărucioare valize şi cufere pe largile trotuare ale aleii centrale. Alţii, în şorturi şi în cămăşi fără mâneci, făceau exerciţii sau alergau.

— Uite, spuse cu entuziasm Janssen, făcând un semn cu capul către un grup de bărbaţi japonezi sau chinezi.

Kohl fu surprins să-i vadă în cămăşi albe şi în pantaloni de flanel şi nu... ei bine, cine ştie cum altfel. Cu o cârpă în jurul şalelor sau, poate, cu robe din mătase brodate pe ei.

În apropiere, câţiva bărbaţi din Orientul Mijlociu cu un ten măsliniu se plimbau, doi dintre ei râzând de ceea ce spunea al treilea. Willi Kohl se holba ca un şcolar. Cu siguranţă, îi vor plăcea Jocurile Olimpice care începeau săptămâna următoare, dar era curios de asemenea să vadă oameni de pe aproape tot mapamondul, singurele ţări mari care nu participau fiind Spania şi Rusia.

Poliţiştii localizară căminele unde erau cazaţi americanii. În clădirea centrală se afla recepţia. Se apropiară de ofiţerul de legătură german.

— Locotenente, spuse Kohl, observând rangul pe uniforma bărbatului.

Acesta se ridică imediat şi deveni tot mai atent pe măsură ce Kohl se identifica şi i-l prezenta pe asistentul lui.

— Heil Hitler. Aţi venit aici cu treburi, domnule?

— Aşa este.

El descrise suspectul şi îl întrebă pe ofiţer dacă văzuse un asemenea bărbat.

— Nu, domnule, dar numai în căminele americanilor sunt sute de oameni. După cum puteţi observa, clădirile sunt destul de mari.

Kohl încuviinţă.

— Vreau să vorbesc cu cineva care însoţeşte echipa americană. Un oficial.

— Da, domnule, găsesc eu pe cineva.

Cinci minute mai târziu se întoarse cu un bărbat deşirat, trecut de patruzeci de ani. Bărbatul spuse în engleză că este unul dintre antrenorii şefi. Purta pantaloni albi, largi şi, cu toate că era o căldură caniculară, o bluză albă tricotată peste cămaşa sa albă. Kohl îşi dădu seama că, dacă nu cu multă vreme în urmă zona de recepţie fusese goală, acum aproape se umpluse – mai mult de zece atleţi şi alte persoane veniseră în acea sală, prefăcându-se că au de lucru pe-acolo. După cum îşi amintea din armată, nimic nu

se răspândea mai repede ca ştirile printre bărbaţii cazaţi împreună.

Ofiţerul german voia să facă pe interpretul, însă Kohl preferă să le vorbească direct celor pe care-i interoga, astfel că spuse într-o engleză poticnită:

— Domnule, sunt ofiţer la Poliţia Criminală germană, îi prezentă legitimaţia.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu ştim sigur încă. Dar, bun... încercăm să găsim un bărbat cu care am vrea să vorbim. Probabil că-l cunoaşteţi.

— Este o chestiune extrem de importantă, preciză Janssen într-o engleză perfectă.

Kohl nu ştiuse că vorbeşte atât de bine engleza.

— Da, da, continuă inspectorul. A avut această hartă pe care, se pare, a pierdut-o. Îi înmână ghidul, despachetându-l din batista în care fusese înfăşurat. O primesc persoanele care au de-a face cu Jocurile Olimpice, nu-i aşa?

— Întocmai. Adică nu doar atleţii, ci toată lumea. Cred că am dat vreo mie sau pe-acolo. Şi alte ţări au dat versiunea în limba engleză, să ştiţi.

— Da, dar noi am găsit şi pălăria individului şi aceasta a fost cumpărată din New York. Aşa că, foarte probabil, este *americaner.*

— E-adevărat? întrebă prudent antrenorul. Pălăria lui?

Kohl continuă:

— Este un bărbat masiv, credem noi, cu părul castaniu-închis, un pic roşcat.

— Castaniu-închis?

Frustrat că vocabularul său este atât de sărac, Kohl privi la Janssen, care interveni:

— Părul său este drept şi castaniu-închis. Are o nuanţă roşcată. Poartă un costum gri-deschis... mai avea pălăria aceasta şi cravata.

Kohl făcu semn către Janssen, care scoase proba din

geanta sa. Antrenorul le privi fără să spună nimic şi ridică din umeri.

— Poate că ne-ar ajuta mai mult dacă ne-aţi spune despre ce este vorba.

Din nou, Kohl reflectă cât de diferită era viaţa în America. Niciun german nu ar fi îndrăznit să întrebe un poliţist de ce ar vrea să afle ceva anume.

— Este o problemă de securitate a statului.

— Securitate a statului. Mda... Bine, mi-ar plăcea să ajut, cu siguranţă. Numai că, dacă nu ne spuneţi mai clar despre ce este vorba...

Kohl se uită în jur.

— Poate că unii dintre ei îl cunosc pe bărbatul acesta.

Antrenorul îi chemă.

— Ştie vreunul dintre voi ale cui sunt astea?

Atleţii dădură din cap în semn că nu ştiu sau mormăiră; „Nu” sau „Nţţ”.

— Atunci, poate că aveţi o listă... da, da, o listă a persoanelor care au venit cu dumneavoastră. Şi adresele. Să vedem cine locuieşte în New York.

— Vă putem da una, care conţine însă numai membrii echipei şi antrenorii ei. Doar nu credeţi că...

— Nu, nu.

Kohl nu credea că asasinul făcea parte din echipă. Atleții erau în lumina reflectoarelor. Era greu de crezut că vreunul dintre ei s-ar fi evaporat din Sat chiar din prima sa zi petrecută în Berlin, că ar fi omorât un om, ar fi vizitat diferite locuri în oraş având cine ştie ce misiune şi că s-ar fi întors apoi, fără să stârnească suspiciunea cuiva.

— Mă îndoiesc că acest om este sportiv.

— Asta e. Mi-e teamă că nu vă pot ajuta prea mult. Antrenorul îşi încrucişă mâinile peste piept. Ştiţi, domnule ofiţer, pot să pun pariu că departamentul dumneavoastră de imigraţii ştiu care sunt adresele vizitatorilor. I-au urmărit

pe toţi cei care au intrat şi au părăsit ţara, nu-i aşa? Am auzit că aveţi nişte colegi foarte pricepuţi la treaba asta aici, în Germania.

— Da, da. La asta mă gândeam şi eu. Din nefericire, informaţiile nu au şi adresa de acasă, ci doar naţionalitatea persoanei.

— Oh, ghinion!

Kohl insistă:

— Şi mai speram ceva: că există o evidenţă a vaporului, o listă a pasagerilor de pe *Manhattan!* Deseori acolo se găsesc şi adresele.

— A, mda. Asta pun pariu că avem. Deşi cred că înţelegeţi că au fost aproape o mie de oameni pe vapor.

— Înţeleg, dar vă rog... încă sunt încrezător că aş putea să găsesc lista aceasta.

— Sunt convins. Numai că... Nu-mi place deloc să mă pun dea curmezişul, domnule ofiţer, numai că mă gândesc că acest cămin... Ştiţi, cred că am putea avea statut diplomatic. Teritoriu suveran. Aşa că, dacă stau şi mă gândesc, ar trebui să aveţi mandat.

Kohl îşi aminti situaţiile în care un judecător trebuia să aprobe mandatul pentru percheziţionarea casei unui suspect sau să ceară predarea probelor. Constituţia de la Weimar, documentul care a creat Republica Germania după război, avea multe asemenea prevederi, în mare măsură împrumutate de la americani. (Avea o singură scăpare, destul de semnificativă, de care Hitler a profitat imediat: dreptul preşedintelui de a suspenda pe termen nedefinit doar drepturile cetăţenilor.)

— O, deocamdată cercetez doar unele amănunte, aşa că nu am mandat.

— M-aş simţi mult mai bine dacă aţi avea unul.

— Este o chestiune destul de urgentă.

— Sunt sigur că este. Dar, nu-i aşa, ar putea fi mai bine

şi pentru voi. Nu, vrem să jumulim pe nimeni de pene. Din punct de vedere diplomatic, desigur! „Să jumulim penele...”, înţelegeţi ce vreau să spun?

— Înţeleg cuvintele.

— Aşa că, ce zici dacă şefu’ tău sună ambasada sau Comitetul Olimpic? Ei îmi pot da mie acceptul şi atunci, indiferent ce veţi dori, vă voi da pe un platou de argint.

Acceptul. Da, da. Ambasada Statelor Unite probabil că îşi va da aprobarea, se gândi Kohl, dacă se ocupa de cerere în mod potrivit. Americanii nu ar dori să se răspândească ştirea că un ucigaş a intrat în Germania odată cu echipa lor olimpică.

— Foarte bine, domnule, spuse Kohl politicos. Voi lua legătura cu ambasada şi cu Comitetul Olimpic, aşa cum mi-aţi sugerat.

— Bun. Aveţi grijă. Şi, să nu uit, noroc la Jocuri. Băieţii voştri o să ne dea mult de furcă dacă vrem să-i învingem.

— Voi fi de faţă, în public, spuse Kohl. Mi-am cumpărat bilete de mai bine de un an.

Îşi luară rămas-bun, iar Kohl şi inspectorul candidat ieşiră.

— Îl vom căuta pe Horcher de la radioul din maşină, Janssen. Sunt convins că poate lua legătura cu ambasada americană. Asta ar putea fi... Kohl tăcu. Simţi un miros pătrunzător cumva familiar, cu toate acestea nepotrivit. Ceva e în neregulă.

— Ce...?

— Ia-o pe-aici. Repede! Kohl începu să meargă repede, ajungând în spatele clădirii centrale americane. Mirosul era de fum, dar nu părea fum de la bucătărie, ca acela pe care-l simţeai uneori vara de la grătarele cu cărbuni, ci fum de la focul dintr-o sobă, un miros rar în iulie.

— Ce scrie, Janssen? Pe semnul acela? Nu înţeleg engleza.

— Spune *Duşuri/Saună.*

— Nu se poate!

— Ce se întâmplă, domnule?

Kohl intră într-o încăpere de mari dimensiuni, cu pavaj pe jos. Spălătorul era la stânga, duşurile la dreapta şi o uşă separată ducea la saună. Către aceasta se îndreptă Kohl şi o izbi de zid. Înăuntru era o sobă deasupra căreia se afla o tavă mare plină cu pietre. Alături erau găleţi cu apă care, cu ajutorul unor polonice mari, putea fi aruncată peste pietrele încinse, pentru a produce abur. Doi negri îmbrăcaţi în echipament bleumarin de antrenament stăteau lângă soba în care ardea focul. Unul, care se aplecase către uşiţa sobei, avea un chip rotund, plăcut, şi o frunte foarte înaltă, iar celălalt era mai slab, iar părul lui, mai des decât al colegului său, îi acoperea fruntea. Cel cu faţa rotundă se ridică şi închise uşiţa sobei de metal. Se întoarse şi privi către inspector cu un surâs plăcut.

— Bună ziua, domnilor, spuse Kohl, din nou într-o engleză îngrozitoare. Eu sunt...

— Am auzit deja. Ce mai faceţi, domnule inspector? Ați amenajat un loc minunat pentru noi aici. Satul, vreau să spun.

— Mi-a mirosit a fum şi m-am îngrijorat.

— Nu făceam decât să aţâţăm focul.

— Nu e nimic mai bun ca aburul pentru durerile musculare, adăugă şi prietenul lui.

Kohl se holbă la uşa de sticlă a sobei. Şuberul era deschis la maximum şi flăcările se zbateau mânioase. Văzu înăuntru câteva bucăți de hârtie albă care se chirceau, transformându-se în cenuşă.

— Domnule, începu brusc Janssen în germană, ce sunt...?

Dar Kohl îi reteză fraza cu o scuturătură din cap şi îl fixă pe primul bărbat cu care vorbise.

— Sunteţi...?

Kohl se uită chiorâş la el, apoi căscă ochii.

— Da, da, sunteţi Jesse Owens, marele alergător.

Kohl pronunţă numele în engleza sa foarte germanizată, „Yessa Ovens”.

Surprins, bărbatul îi întinse mâna transpirată. Scuturându-i puternic braţul, Kohl se holbă la celălalt negru.

— Ralph Metcalfe, spuse atletul, prezentându-se.

O a doua strângere de mâini.

— Şi el face parte din echipă, spuse Owens.

— Da, da, am auzit şi de dumneavoastră. Aţi câştigat la Los Angeles în statul California la ultimele Jocuri. Bine aţi venit şi dumneavoastră!

Ochii lui Kohl scrutară focul.

— Faceţi saună înaintea exerciţiilor?

— Uneori înainte, alteori după, spuse Owens.

— Obişnuiţi să faceţi saună, domnule inspector? întrebă Metcalfe.

— Da, da, uneori. În ultima vreme, cel mai des fac băi la picioare.

— Dureri la picioare, spuse Owens făcând cu ochiul. Ştiu totul despre asta. Hei, de ce n-am merge afară, domnule inspector? E mult mai răcoare.

Deschise uşa pentru Kohl şi Janssen. Ofiţerii Kripo ezitară. Dar în cele din urmă îl urmară pe Metcalfe pe tăpşanul ierbos din spatele căminului.

— Aveţi o ţară frumoasă, domnule inspector, spuse Metcalfe.

— Da, e-adevărat.

Kohl privi cum se ridică fumul din coşul metalic de deasupra saunei.

— Sperăm să aveţi noroc şi să-l găsiţi pe tipul pe care căutaţi, spuse Owens.

— Da, da. Mă gândesc că nu are vreun rost să vă întreb

dacă ştiţi pe cineva care să poarte o pălărie Stetson şi o cravată verde. Un bărbat masiv?

— Îmi pare rău, nu ştiu pe nimeni care să arate așa.

Se uită la Metcalfe, care dădu din cap, semn că nici el nu ştia.

Janssen întrebă:

— Ştiţi pe cineva care a venit aici cu echipa şi care, probabil, a plecat mai târziu? Să fi plecat în Berlin sau în altă parte?

Cei doi se uitară din nou unul la altul.

— Nţţţ, mi-e teamă că nu, spuse Owens.

— Cu siguranţă, nici eu nu ştiu, adăugă Metcalfe.

— Ei bine, a fost o onoare să vă cunosc.

— Mulţumim, domnule.

— Am urmărit ştirile despre cursele dumneavoastră... de unde oare? Din statul Michigan? Anul trecut, etapele de calificare?

— Ann Arbor. Aţi auzit de ele?

Owens râse, din nou surprins.

— Da, da. Recorduri mondiale. Din nefericire, nu prea mai primim acum multe ştiri din America. Cu toate acestea, aştept cu nerăbdare Olimpiada. Dar am patru bilete şi cinci copii, la care se adaugă soţia şi viitorul ginere. Vom fi prezenţi şi vom participa pe... schimburi, aşa aţi spune dumneavoastră, nu? Căldura nu vă va face probleme?

— Am crescut alergând în Vestul Mijlociu. În mare măsură, era aceeaşi vreme ca aici.

Brusc serios, Janssen spuse:

— Ştiţi, există mulţi oameni în Germania care speră să nu câștigaţi.

Metcalfe se încruntă şi spuse:

— Din cauza tâmpeniei ăleia... ce crede Hitler despre coloraţi?

— Nu, spuse tânărul asistent. Apoi chipul lui se sparse

într-un zâmbet: Pentru că agenţii de pariuri ar fi arestaţi dacă ar accepta pariuri puse pe străini. Nu putem paria decât pe sportivii germani.

Owens râdea în hohote.

— Aşadar, veţi paria împotriva noastră? întrebă el.

— O, am paria pe voi, spuse Kohl. Dar, din păcate, nu putem.

— Pentru că este ilegal?

— Nu, pentru că noi suntem doar nişte sărăcani de poliţişti. Aşa că alergaţi ca *Die Luft,* ca vântul, cum aţi spune voi, americanii, corect? Alergaţi ca vântul, Herr Owens şi Herr Metcalfe! Voi fi în tribune. Şi vă voi încuraja, deşi poate că în tăcere...

— Haide, Janssen.

Kohl făcu câţiva paşi, apoi se opri şi se întoarse: Vreau să vă întreb încă o dată, sunteţi siguri că nimeni nu purta pe-aici pălărie Stetson?... Nu, nu, desigur... nu, că altfel mi-aţi fi spus. Vă urez o zi bună.

Ocoliră clădirea şi se îndreptară către ieşirea din Satul olimpic.

— Acelea erau documentele vaporului, cele care conţineau şi numele ucigaşului, domnule? Foile alea pe care le ardeau negrii în sobă?

— Este posibil. Dar spune mereu „suspectul”, nu uita asta! Nu „ucigaşul”.

Mirosul hârtiei arse plutea prin aerul încins, până la nările lui Kohl, parcă în bătaie de joc, amplificându-i frustrarea.

— Şi ce putem face?

— Nimic, spuse Kohl simplu, oftând supărat. Nu putem face nimic. Şi a fost greşeala mea.

— Greşeala dumneavoastră, domnule?

— Ah, subtilităţile muncii noastre, Janssen... Mi-am dorit să nu dezvălui nimic despre intenţiile noastre, astfel că i-am spus antrenorului aceluia că îl caut pe om pentru

probleme care țin de „securitatea statului”, ceea ce spunem cam prea cu dragă inimă în zilele noastre. Ceea ce am spus le-a sugerat nu că ar fi vorba despre asasinarea unei victime inocente, ci, probabil, despre o ofensă adusă autorităţii guvernamentale – care, desigur, a fost în război cu ţara lor acum mai puţin de douăzeci de ani. Mulți dintre atleţii ăia au pierdut, cu siguranţă, rude, chiar taţi, ucişi de armata Kaiserului, şi poate că li se pare un gest patriotic să protejeze un asemenea om. Iar acum este prea târziu să retrag ceea ce am spus cu atâta neglijenţă.

Când ajunseră pe şoseaua din faţa Satului, Janssen se îndreptă către locul unde parcaseră DKW-ul, dar Kohl îl întrebă:

— Unde te duci?

— Nu ne întoarcem la Berlin?

— Nu încă. Nu au vrut să ne dea lista de pasageri. Dar faptul că au distrus probe implică un motiv, care ar putea fi descoperit, din punct de vedere logic, chiar lângă punctul în care i-am pierdut urma. Așa că vom face nişte investigaţii. Trebuie să ne continuăm cercetările cu propriile noastre forţe şi ajutându-ne de bietele noastre picioare... Mm, mâncarea aia miroase bine, nu? Se găteşte bine pentru sportivi. Îmi amintesc de pe vremea când obişnuiam să înot zilnic. Cu ani în urmă. Din cauza asta puteam mânca orice, fără să mă-ngraş un gram. Tare mi-e că acele zile sunt departe, în urmă! Ia-o la dreapta aici, Janssen, la dreapta!

Reinhard Ernst aruncă telefonul în furcă şi închise ochii. Se lăsă pe spate, în fotoliul său masiv din biroul pe care-l avea în Cancelarie. Pentru prima dată în ultimele câteva zile, se simţea mulţumit – nu, de fapt era chiar fericit. Îl cotropi un sentiment al victoriei, la fel de intens ca acela când el şi cei şaizeci şi şapte de supravieţuitori cuceriseră,

la Verdun, reduta de nord-vest, înfrângând cei trei sute de soldaţi ai Aliaţilor. Aşa a câştigat Crucea de fier, clasa I, şi o privire admirativă din partea lui Wilhelm II (şi numai braţul beteag al Kaiserului l-a oprit să prindă el însuşi decoraţia pe pieptul lui Ernst) – dar succesul de astăzi, care, desigur, putea să nu fie întâmpinat cu aclamaţii publice era cu mult mai plăcut.

Una dintre cele mai mari probleme cu care se confrunta în reconstrucţia marinei germane era acea secţiune din Tratatul de la Versailies care interzicea Germaniei să aibă submarine și limita flota de nave de război la şase cuirasate, şase crucișătoare de mic tonaj, douăsprezece distrugătoare şi douăsprezece nave torpiloare.

Absurd, fireşte, chiar şi pentru un sistem defensiv rudimentar.

Însă în ultimul an Ernst pusese la cale o lovitură. El şi impertinentul ambasador plenipotenţiar Joachim von Ribbentrop negociaseră Tratatul naval anglo-german, care permitea construcţia de submarine şi ridica limitele flotei de suprafaţă la 35 la sută din mărimea pe care o avea flota Angliei. Dar cea mai importantă parte a pactului nu fusese pusă la încercare până acum. Fusese ideea strălucitoare a lui Ernst să-l sfătuiască pe Ribbentrop să negocieze procentajul nu ca număr de nave, uşa cum prevedea Tratatul de la Versailies, ci ca tonaj.

Germania avea acum dreptul legal să construiască şi mai multe vase decât cele britanice, câtă vreme tonajul total al fiolei nu depăşea magicele 35 de procente. Mai mult, Ernst şi Erich Raeder, comandantul-şef al marinei, doriseră dintotdeauna să creeze o flotă de luptă mai uşoară, mai flexibilă şi mai mortală decât cuirasatele mătăhăloase care constituiau miezul flotei de război britanice – vapoare atât de vulnerabile la atacurile aeriene şi submarine.

Singura problemă era dacă englezii nu vor pretinde că au

fost înşelaţi când vor revizui rapoartele şantierelor navale şi vor descoperi că flota germană este mult mai mare decât se aşteptau.

Cu toate acestea, cel care se aflase la capătul celălalt al liniei telefonice, un consultant diplomatic german de la ambasada din Londra, îi spusese că guvernul britanic revizuise cifrele şi le aprobase fără să ezite.

Ce succes imens!

Ernst scrise o notă către Führer pentru a-i transmite veştile bune şi chemă un curier care avea să i-o livreze personal.

Chiar când ceasul din perete sună ora patru, în biroul lui Ernst intră un bărbat cu chelie, de vârstă medie, purtând o haină verde de tweed şi pantaloni largi reiaţi:

— Colonele, eu tocmai...

Ernst scuturǎ din cap şi-şi puse degetul pe buze, făcându-i semn să tacă profesorului doctor Ludwig Keitel. Colonelul se răsuci şi privi pe fereastră.

— Ce după-amiază minunată!

Keitel se încruntă. Era una dintre cele mai toride zile ale anului, aproape 34 de grade, iar vântul purta particule de nisip. Rămase însă tăcut, cu o sprânceană ridicată.

Ernst făcu un semn către uşă. Keitel încuviinţă şi ieşiră împreună pe hol, apoi părăsiră clădirea Cancelariei. O luară spre nord, pe Wilhelm Strasse, îşi continuară plimbarea pe Unter den Linden şi apoi merseră către vest, discutând doar despre vreme, Olimpiadă, despre un nou film american a cărui premieră urma să aibă loc în curând. Ca şi Führer-ul, amândoi erau admiratori ai actriţei americane Greta Garbo. Filmul ei *Anna Karenina*[21] tocmai fusese aprobat pentru difuzare în cinematografele din Germania,

[21] Film regizat de Clarence Brown şi lansat în 1935. Greta Garbo a primit Premiul criticii americane din New York pentru cea mai bună actriță. (n.tr.)

în ciuda decorurilor ruseşti şi a moralităţii îndoielnice. Discutând despre filmele ei recente, cei doi intrară în Tiergarten, imediat după Poarta Brandenburg.

În cele din urmă, uitându-se să vadă dacă nu au fost urmăriţi sau dacă nu sunt cumva supravegheaţi, Keitel spuse:

— Despre ce este vorba, Reinhard?

— S-a declanşat nebunia, doctore.

Ernst oftă.

— Glumeşti, nu? întrebă profesorul pe un ton sardonic.

— Ieri, Führer-ul mi-a cerut un raport despre Studiul Waltham. Keitel tăcu un moment, părând că digeră această veste.

— Führer-ul însuşi?

— Speram să fi uitat. A fost extrem de preocupat de Olimpiadă. Dar se pare că nu... îi arătă lui Keitel biletul primit de la Hitler şi îi povesti apoi cum aflase Führer-ul despre studiu. Să-i mulţumim tipului cu multe riduri şi multe, mult mai multe kilograme.

— Hermann grăsanul, spuse tare Keitel, oftând cu amărăciune.

— Stt, făcu Ernst. Vorbeşte şi tu mai înflorat.

Era o expresie banală pe-atunci, care însemna să spui numai lucruri bune atunci când pomeneşti numele oficialilor partidului în public.

Keitel ridică din umeri. Apoi, cu o voce mai temperată, continuă:

— De ce i-ar păsa de noi?

Ernst nu avea nici timp şi nici energie să discute maşinațiunile din interiorul guvernării național-socialiste cu un om a cărui viaţă era esențialmente academică.

— Ei bine, prietene, spuse Keitel, ce vom face de-acum înainte?

— Am hotărât că apărarea cea mai bună e atacul. Vom

riposta energic. Luni îi voi înainta un raport. Un raport detaliat.

— Peste două zile? îl luă Keitel peste picior. Nu avem decât date brute şi chiar şi astea sunt foarte limitate. Nu poţi să-i spui că în câteva luni vom avea o analiză mai temeinică? Am putea...

— Nu, doctore, spuse Ernst râzând.

Dacă nu putea vorbi mai înflorat, măcar să vorbească în şoaptă.

— Nimeni nu are voie să-i spună Führer-ului să aştepte câteva luni. Sau zile sau minute. Nu, cel mai bine pentru noi este să o facem acum. O lovitură de fulger. Aşa trebuie să facem. Göring îşi va continua intriga şi şi-ar putea băga coada suficient pentru ca Führer-ul să sape mai adânc, să nu-i placă ce găseşte şi să pună capăt studiului în întregime. În dosarul pe care l-a furat erau pomenite câteva dintre scrierile lui Freud. Asta a pomenit la întâlnirea de ieri. Cred că expresia a fost „doctorii ăia evrei care se ocupă cu mintea omului”. Ar fi trebuit să vezi faţa Führer-ului. Credeam că sunt pe drumul spre Oranienburg.

— Freud a fost genial, şopti Keitel. Importante sunt ideile.

— Ne putem folosi de ideile lui. Şi de acelea ale altor psihologi. Dar...

— Freud a fost psihanalist.

„Ah, universitarii ăştia, îşi spuse Ernst. Mai răi decât politicienii.”

— Dar n-o să-i citărm în studiul nostru.

— Asta este o fraudă, din punct de vedere intelectual, spuse morocănos Keitel. Integritatea morală este importantă.

— În aceste circumstanţe, nu, nu este, replică ferm Ernst. Nu vom publica cercetările astea într-o revistă universitară. Nu despre asta este vorba.

— Bine, bine, spuse Keitel nerăbdător. Chestiunea asta

nu rezolvă nicicum îngrijorarea mea. Nu sunt suficiente date.

— Ştiu. Am decis că trebuie să găsim mai mulţi voluntari. Doisprezece. Va fi cel mai mare grup de până acum, să-l impresionăm pe Führer şi să-l facem să nu mai plece urechea la ce spune Göring.

Profesorul râse la auzul vorbelor lui Ernst.

— Nu vom avea timp. Până luni dimineaţă? Nu, nu, clar nu putem.

— Ba da, putem, Trebuie să putem! Munca noastră este prea importantă ca să pierdem această dispută. Vom organiza o nouă sesiune la colegiu, mâine după-amiază. Voi pune pe hârtie pentru Conducător viziunea noastră magnifică despre noua armată germană. Voi folosi cel mai bun discurs diplomatic de care sunt în stare. Ştiu cele mai bune întorsături de frază. Se uită în jur. O altă şoaptă: Cât despre ministrul aviaţiei, îi vom trage preşul de sub picioarele alea grase.

— Bănuiesc că putem încerca, spuse Keitel nesigur.

— Nu, chiar vom face asta, spuse Ernst. Nu există „să încercăm”. Fie reuşim, fie nu. Îşi dădu seama că părea un ofiţer care dăscăleşte un subordonat. Zâmbi gânditor şi adăugă: Situaţia asta nu mă face mai fericit ca tine, Ludwig. La sfârşitul ăsta de săptămână speram să mă relaxez. Să petrec ceva timp cu nepotul meu. Voiam să construim împreună o barcă, dar va fi timp de relaxare după aceea. Colonelul adăugă: După ce murim.

Keitel nu spuse nimic, dar Ernst văzu cu coada ochiului că profesorul îşi întoarse, nesigur, capul către el.

— Glumesc, prietene, spuse colonelul. Glumesc. Acum, lasă-mă să-ţi spun nişte noutăţi extraordinare despre noua noastră forţă navală.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Bronzul înverzit al statuii lui Hitler, ridicându-se falnic peste trupele căzute în luptă, dar care-şi păstraseră noblețea, monument ridicat în Piaţa Noiembrie 1923, era impresionant, însă era situat într-o zonă foarte diferită de celelalte văzute de Paul în Berlin. Prin vântul plin de praf zburau hârtii şi mirosea acru a gunoi. Telalii vindeau marfă ieftină şi fructe, iar un artist care-şi avea atelierul într-un căruţ şubred ţi-ar fi putut desena portretul pentru câţiva pfenigi. În pragul uşilor stăteau curve bătrâne fără licenţă sau puicuţe tinere. Bărbaţi fără un membru şi echipaţi cu hamuri bizare şi proteze metalice se târau sau trăgeau de roţile cărucioarelor de invalizi în susul şi-n josul trotuarului, cerșind. Unul avea un carton pe piept pe care scria: *Mi-am dat picioarele pentru ţara mea.. Tu ce poţi să-mi dai mie?* Era de parcă ar fi trecut dincolo de perdeaua după care își măturase Hitler tot gunoiul şi toţi nedoriţii Berlinului.

Paul depăşi poarta de fier ruginit şi se aşează cu faţa la statuia lui Hitler, pe una dintre băncile parcului, dintre care vreo şase erau ocupate.

Observă o placă de bronz şi o citi, aflând că monumeniul era dedicat Puciului de la berărie din toamna lui 1923[22], când, conform prozei bombastice gravate în metal, nobilii

[22] Puciul de la berărie (*Hitlerputsch)* a fost o tentativă eşuată de lovitură de stat, care a avut loc între 8 şi 9 noiembrie 1923, când Adolf Hitler și generalul Erich Ludendorff au încercat să preia puterea politică în Munchen, Bavaria și Germania. (n.tr.)

vizionari ai naţional-socialismului se ridicaseră eroic împotriva puterii corupte de la Weimar şi încercaseră să scoată ţara din mâinile celor-care-înjunghie-pe-la-spate (limba germană, după cum știa Paul, era foarte bună când era vorba să compui un cuvânt din cât mai multe posibil).

În scurtă vreme, nesfârşitele şi obositele laude aduse lui Hitler şi Göring îl obosiră. Se sprijini de spătarul băncii şi-şi frecă faţa. Soarele începuse să coboare, dar era încă strălucitor și nemilos de fierbinte. Stătea acolo doar de un minut sau două, când Reggie Morgan traversă strada, trecu de poartă şi veni lângă el.

— Ai găsit locul fără probleme, după câte văd, vorbi el din nou în germana sa impecabilă. Râse, dând din cap către statuie, şi-şi coborî vocea: Glorios, nu? Adevărul este că o gaşcă de beţivi au încercat să cucerească oraşul München şi au fost stârpiţi ca muştele. La primul foc de armă, Hitler s-a aruncat la pământ şi a scăpat doar pentru că l-a acoperit o grămadă de tovarăşi căzuţi peste el.

Îl studie apoi pe Paul.

— Arăți diferit. Părul tău. Hainele. Apoi observă plasturele. Ce s-a întâmplat?

El îi spuse despre confruntarea cu Cămăşile brune.

Morgan se încruntă.

— Are vreo legătură cu povestea din Aleea Dresda? Te-au căutat?

— Nu. Îi băteau pe oamenii ăia care aveau o librărie. Nu am vrut să mă implic, dar nu le puteam permite să-i omoare. M-am schimbat hainele. De asemenea, părul. Doar că va trebui să evit Cămăşile brune.

Morgan dădu din cap.

— Nu cred că este un pericol prea mare. Nu vor merge la SS sau la Gestapo să le ceară o anchetă, preferă să se răzbune singuri. Însă cei cu care te-ai bumbăcit vor sta în apropiere de Rosenthaler Strasse. Ei nu vor merge prea

departe de cazarma lor. Altfel nu eşti rănit? Mâna cu care tragi este în regulă?

— Da, fără probleme.

— Bun. Dar fii atent, Paul! Ar fi putut să te împuşte pentru asta. Ei nu pun întrebări, nu te arestează. Te execută, pur și simplu, la faţa locului.

Paul îşi coborî vocea:

— Ce a aflat omul tău din ministerul informaţiei despre Ernst?

Morgan se încruntă.

— Se întâmplă ceva ciudat. El spunea că au loc tot soiul de întâlniri misterioase peste tot în Wilhelm Strasse. Că, de obicei, sâmbetele era pe jumătate pustiu pe-acolo, dar că SS şi SD sunt acum peste tot. Are nevoie de mai mult timp. Ar trebui să-l sunăm într-o oră sau cam aşa.

Se uită la ceas.

— Acum însă, omul nostru cu puşca stă mai sus, pe strada asta. Şi-a închis magazinul astăzi, pentru că ştia că venim noi. Dar locuieşte în apropiere. Ne aşteaptă. Am să-l sun acum.

Se ridică şi-şi roti privirea. Printre speluncile soioase şi restaurantele din zonă, doar unul, Cafeneaua Ariană, afişa semnul că înăuntrul s-ar găsi un telefon public.

— Mă întorc într-un moment.

Pe când Morgan trecea strada, Paul îl urmări din ochi şi văzu că unul dintre veteranii handicapaţi îşi făcuse drum către curtea restaurantului, cerând de pomană. Un chelner zdravăn făcu câţiva paşi către balustrada de la intrare şi-l alungă.

Un bărbat de vârstă medie, care stătea câteva bănci mai încolo de Paul, se ridică şi se aşeză lângă Paul. Făcu o grimasă care-i puse în evidenţă dinţii înnegriţi, apoi mormăi:

— Ai văzut asta? E o crimă cum îi tratează unii oameni pe

eroi.

— Da, aşa este.

Ce ar fi trebuit să facă? se întrebă Paul. Ar fi dat mai mult de bănuit dacă s-ar fi ridicat pur şi simplu şi ar fi plecat. Spera ca omul să tacă.

Dar germanul îl privi mai de-aproape şi continuă:

— Ai şi tu o vârstă. Ai luptat.

Nu era o întrebare, iar Paul presupuse că doar în circumstanţe extraordinare un german de peste douăzeci de ani ar fi putut evita să lupte în timpul războiului.

— Da, bineînţeles.

Mintea lui o luase la galop.

— În ce bătălie ai căpătat aia?

Făcu un semn către cicatricea de pe obrazul lui Paul. Acea bătălie nu presupusese, oricum, vreo acţiune militară. Inamicul său fusese un mercenar sadic pe numele său Morris Starble, care-i făcuse tăietura cu un cuţit în taverna Hell’s Kitchen, în spatele căreia a şi murit, cinci minute mai târziu.

Bărbatul privi spre el, plin de speranţă. Paul trebuia să îi răspundă ceva, aşa că pomeni o bătălie pe care o cunoştea:

— St. Mihiel.

Pentru patru zile, în septembrie 1918, Paul şi camarazii săi, soldaţi în Prima Divizie de infanterie, Corpul IV de armată, se târâseră printr-o ploaie puternică şi prin noroiul cleios, luând cu asalt tranşeele germane adânci de trei metri şi apărate de sârmă ghimpată şi cuiburi de mitralieră.

— Da, da. Am fost acolo! Strălucind de fericire, bărbatul strânse călduros mâna lui Paul. Ce coincidenţă extraordinară! Camarade!

„Bună alegere, se gândi Paul cu amărăciune. Care erau şansele să se întâmple asta?” Dar încercă să pară plăcut surprins de această întâmplare. Germanul continuă să-i

spună fratelui său de arme:

— Deci ai făcut parte din Detaşamentul C! Ce ploaie! N-am mai văzut asemenea potop nici înainte şi nici după ziua aceea. Unde erai?

— La vest de avanpost.

— Eu mă aflam în faţa Corpului 2 al armatei coloniale franceze.

— Noi îi aveam pe americani călare pe noi, spuse Paul, bâjbâind disperat prin amintirile vechi de două decenii.

— Ah, colonelul George Patton! Ce om nebun şi genial era! Şi-ar fi trimis trupele să măture întregul câmp de luptă. Şi tancurile lui! Apăreau aşa, deodată, ca printr-o vrajă. Nu ştiam niciodată unde vor lovi data viitoare. Nu mă îngrijora infanteria, nu, ci tancurile...

Îşi scutură capul, făcând o grimasă.

— Da, a fost o bătălie pe cinste.

— Dacă asta e singura rană pe care ai căpătat-o acolo înseamnă că ai fost norocos.

— Dumnezeu m-a păzit de mai rău, e adevărat.

Paul întrebă apoi:

— Ai fost şi tu rănit?

— O bucată de şrapnel în pulpă. O am şi astăzi acolo, i-am arătat nepotului meu rana. Are forma unei clepsidre. A atins cicatricea aia lucioasă şi a râs de n-a mai putut. Ah, ce timpuri erau pe-atunci! Bău dintr-o sticlă. Mulţi oameni şi-au pierdut prietenii la St. Mihiel. Eu, nu. Ai mei muriseră înainte de ziua aceea.

Tăcu şi-i oferi sticla lui Paul, care scutură din cap.

Morgan ieşi din cafenea şi îi făcu semn să vină.

— Trebuie să plec, îi spuse Paul bărbatului. A fost o plăcere să întâlnesc un camarad veteran şi să depanăm amintiri.

— Da.

— Bună ziua, domnule, Heil Hitler.

— A, da, Heil Hitler.

Paul se alătură lui Morgan, care spuse:

— Ne poate întâlni acum.

— I-ai spus de ce îmi trebuie puşca?

— Nu, nu adevărul, cel puţin. Crede că eşti german şi că vrei să omori un şef de bandă din Frankfurt care te-a înşelat.

Cei doi bărbaţi continuării sa meargă pe stradă încă şase sau şapte cvartale, în timp ce cartierul devenea tot mai ponosit, până când ajunseră în apropierea unei case de amanet. Instrumente muzicale, valize, aparate de ras, bijuterii şi sute de alte fleacuri umpleau vitrinele murdare şi zăbrelite. Pe uşă era afişai un carton pe care scria „Închis”. Aşteptară doar câteva minute în antreu, înainte să apară un om scund şi chelbos. Dădu din cap către Morgan, îl ignoră pe Paul, aruncă o privire în jur şi apoi îi lăsă să intre. Se uită iar de-a lungul străzii, închise și zăvori uşa, apoi trase perdelele.

Străbătură magazinul mucegăit şi plin de praf.

— Veniţi pe-aici.

Proprietarul le deschise două uşi zdravene, pe care le închise și le zăvorâ după ce trecură de ele. Coborâră apoi o scară lungă, până ce ajunseră într-un subsol umed, luminat doar de două becuri minuscule. După ce ochii se obişnuiră cu lumina puternică, Paul observă vreo două duzini de puşti în rastelul prins de zid.

Omul îi înmâna lui Paul o puşcă cu lunetă.

— Este un Mauser Karabiner. Are calibrul de 7.92 milimetri. Se strică uşor, de aceea trebuie s-o cari în cutie. Priveşte luneta. Este cea mai bună sculă optică din lume!

Omul apăsă un buton şi imediat se aprinseră nişte becuri care iluminau un tunel lung de vreo 30 de metri, la capătul căruia se aflau saci cu nisip şi, agăţată de unul, o ţintă de hârtie.

— Este complet izolat fonic. Este un tunel de aprovizionare care a fost săpat cu ani în urmă.

Paul luă arma în mâini. Simţi lemnul catifelat al patului de armă bine polizat şi lăcuit. Mirosi aroma uleiului şi a creozotului, dar şi a pielii curelei. Folosise rareori puşti în misiunile sale şi combinaţia dintre mirosurile dulci, lemnul solid şi metal îl ducea cu mulţi ani în urmă. Îi mirosea ca nămolul tranşeelor, mizeria din jur, aburii de kerosen. Şi ca duhoarea morţii şi mucavaua umedă, cuprinsă de putrefacţie.

— De asemenea, acestea sunt gloanţe speciale, găurite la vârf, după cum puteţi vedea. Au un efect cu mult mai distrugător decât gloanţele standard.

Paul trase de câteva ori fără muniţie, pentru a simţi trăgaciul. Apoi îndesă câteva gloanţe în magazie şi se aşeză pe o bancă; îşi sprijini arma de o bucată de lemn acoperit cu o pânză, apoi începu să tragă. Zgomotul era asurzitor, dar el aproape că nu-i dădea atenţie. Paul privea fix prin lunetă, concentrându-se doar asupra punctelor negre de pe ţintă. Ajusta luneta şi trase apoi, rar, ultimele douăzeci de gloanţe din cutia de muniţie.

— Bun, spuse el ţipând, pentru că aproape nu mai auzea deloc. O armă bună.

Dând din cap, îi dădu înapoi arma cămătarului, care o luă, o curăţă şi o împachetă cu tot cu muniţie într-o cutie răpănoasă din pal melaminat. Morgan luă cutia şi-i dădu un plic patronului, care închise luminile din tunel şi-i conduse pe scări, la parter. Privi dincolo de uşă, dădu din cap că totul este în regulă şi, în scurt timp, erau din nou afară, plimbându-se pe stradă. Paul auzi o voce metalică umplând aerul. Izbucni în râs.

— Nu poţi scăpa nicăieri.

Peste stradă, într-o staţie de tramvai, era un difuzor din care o voce bărbătească huruia fără oprire – alte şi alte

informaţii despre sănătatea publică.

— Nu se opresc niciodată?

— Nu, niciodată, spuse Morgan. Când vom evalua trecutul, cam asta va fi contribuţia culturală a național-socialismului: clădiri oribile, sculpturi hidoase din bronz şi discursuri nesfârşite...

Arătă cu capul cutia în care se afla Mauser-ul.

— Acum, să ne întoarcem în piaţă şi să-l sunăm pe informatorul meu... Să vedem dacă a găsit suficiente informaţii ca să putem pune la lucru capodopera asta de tehnică germană.

Prăfuita maşină DKW întoarse în Piaţa Noiembrie 1923 şi, în imposibilitatea de a descoperi un loc de parcare în haosul din zonă, evită cu mare greutate un vânzător ce se agita să vândă nişte fructe fleşcăite, când se sui cu roţile din faţă pe trotuar.

— Aşa, iată-ne ajunşi, Janssen, spuse Willi Kohl, ştergându-se pe faţă. Ai pistolul la îndemână?

— Da, domnule.

— Atunci, hai să vânăm.

Coborâră din maşină.

Inspectorul se decisese să facă ocolul acesta, după ce părăsiseră căminul american, pentru a-i interoga pe şoferii de taxi care staţionau în faţa Satului olimpic. Graţie clarviziunii naţional-socialiste, nu li se permisese decât şoferilor poligloţi să lucreze în zona Satului, ceea ce însemna nu doar că nu erau prea mulţi, dar şi că urmau să se întoarcă în faţa Satului după ce-şi lăsau pasagerii la destinaţie. Kohl se gândi că asta ar însemna, logic, că unul dintre ei l-a condus pe suspectul lor undeva.

După ce şi-au împărţit taxiurile între ei şi au vorbit cu peste douăzeci de taximetrişti, Janssen găsi un şofer care avea, într-adevăr, o poveste cu adevărat interesantă

pentru Kohl. Clientul acestuia părăsise Satul olimpic nu cu mult timp înainte. Avea un geamantan şi o servietă maro, uzată. Era un tip zdravăn, cu un uşor accent. Părul lui nu părea să fie prea lung sau cu nuanţe roşcate, ci era negru şi dat pe spate, dar asta, se gândi Kohl, ar fi putut fi din pricina uleiului sau a loţiunii de păr. Şoferul le mai spuse că bărbatul nu purta costum, ci haine deschise la culoare, deşi nu le putu descrie în detaliu.

Bărbatul se dăduse jos din taxi în Piaţa Lützow şi dispăruse în mulţime. Aceasta era una dintre cele mai populate intersecţii din oraş, cu un trafic infernal. Erau puţine şanse să dea de urma suspectului acolo. Oricum, şoferul de taxi adăugase că bărbatul îi ceruse informaţii despre traseul către Piaţa Noiembrie 1923 şi se întreba dacă poate ajunge acolo pe jos din Piaţa Lützow.

— A întrebat şi altceva despre piaţa asta? A spus ceva anume? Ceva despre intenţiile lui? Despre camarazii pe care speră să-i întâlnească? Ceva anume?

— Nu, domnule inspector. Nimic. I-am spus că va avea foarte mult de mers pe jos până în piaţă. Iar el mi-a mulţumit şi a plecat. Asta a fost tot. Nu l-am privit în faţă, spuse el. M-am uitat la drum.

„Orbirea, desigur”, se gândi cu amărăciune Kohl.

Se întorseseră la secţia centrală şi luaseră de acolo documentele tipărite ale victimei de pe Aleea Dresda. Apoi se grăbiseră să ajungă aici, la monumentul ridicat în onoarea puciului eşuat din 1923 (numai naţional-socialiştii puteau transforma o înfrângere atât de jenantă într-o victorie fără egal). În vreme ce Piaţa Lützow era prea vastă pentru a putea fi cercetată eficient, această piaţetă era cu mult mai mică şi putea fi examinată cu uşurinţă.

Kohl îşi aruncă privirea asupra persoanelor de acolo: cerşetori, vânzători, prostituate, clienţi, bărbaţi şi femei fără ocupaţie, pierzându-şi vremea prin cafenelele prizărite

din zonă. Trase adânc în piept acrul înţepător, plin de miasmă fetidă a gunoaielor, şi întrebă:

— Simţi pe-aici mirosul prăzii, Janssen?

— Eu...

Asistentul părea încurcat de acest comentariu.

— E un sentiment, spuse Kohl, sondând adâncul străzii, cum stătea în umbra curajosului şi sfidătorului Hitler de bronz. Nu cred în ocultism. Tu crezi?

— Nu prea, domnule. Nu am o fire prea religioasă, dacă la asta vă referiţi.

— Ei bine, eu nu am renunţat complet la religie. Heidi nu ar fi de acord. Dar este vorba despre o iluzie a spiritualității bazată pe percepţii şi pe experienţă. Şi acum am acest sentiment. Este în apropiere.

— Da, domnule, spuse inspectorul candidat. Dar de ce credeţi asta?

„O întrebare potrivită”, se gândi Kohl. El era de părere că tinerii detectivi ar trebui să-i ia mereu la întrebări pe mentorii lor. Îi explică: pentru că acest cartier era o parte a Berlinului nordic. Aici puteau fi găsiţi o mare parte a răniţilor din război, precum şi săracii, şomerii, comuniştii şi socialiştii în ilegalitate, dar şi găştile de *Edelweißpiraten* care erau împotriva Partidului, găinari şi agitatori sindicali care se ascundeau după ce confederaţiile fuseseră scoase în afara legii. Era populat de acei germani cărora le lipsea în mod fatal perioada de dinainte: nu Republica de la Weimar, desigur (nimănui nu-i plăcuse Republica), ci gloria Prusiei, a lui Bismarck, a lui Wilhelm, a celui de-Al Doilea Reich. Ceea ce însemna că erau puţini membri şi simpatizanţi ai Partidului. Şi puţini denunţători, aşadar, gata să alerge schelălăind la Gestapo sau la garnizoana locală SA.

— Indiferent ce urma să facă aici, acesta este locul unde va găsi sprijin şi camarazi. Stai mai retras, Janssen! Este

mereu mai simplu să identifici o persoană care se uită după un suspect, cum suntem noi, decât să-l localizezi pe suspect însuşi.

Inspectorul asistent se trase în umbra unei pescării, ale cărei containere puturoase erau în mare măsură goale. Nu avea de vânzare decât ţipari stricaţi, crapi şi păstrăvi bolnăvicioşi de canal. Ofiţerii urmăriră străzile pentru câteva momente, în căutarea prăzii.

— Hai să ne gândim, Janssen. A coborât dintr-un taxi cu valiza şi servieta aceea care-l încriminează atâta, în Piaţa Lützow. Nu a vrut ca maşina să-l aducă direct aici de la Satul olimpic, probabil, pentru că şi-a lăsat bagajele acolo unde s-a cazat acum şi pentru că a venit aici cu alte scopuri. De ce? Să întâlnească pe cineva? Să livreze ceva, poate servieta? Să ia ceva sau pe cineva? A fost în Satul olimpic, pe Aleea Dresda, în Grădina de vară, pe Rosenthaler Strasse, în Piaţa Lützow şi acum aici? Mă întreb ce au în comun toate aceste locuri?

— Să verificăm toate magazinele şi depozitele?

— Cred că aşa ar trebui. Dar îţi spun eu, Janssen, îngrijorarea pe care mi-o produce înfometarea este acum foarte serioasă. Simt că am capul gol. Vom investiga, la început, cafenelele şi, în acelaşi timp, vom lua ceva care să ne facă să supravieţuim.

Kohl îşi mişcă în pantofi degetele, care făcuseră cârcei de durere. Pielea de miel alunecase în interior şi picioarele lui erau sfâşiate acum de durere. Făcu un semn cu capul către cel mai apropiat restaurant, Cafeneaua Edelweiss, şi intrară amândoi în local.

Era un loc sordid. Kohl observă că ochii clienţilor îi evitau pe ai lui, aşa cum era întâmpinată, în mod tipic, apariţia unui oficial. Pe când se uitau la clienţi sperând ca suspectul lor newyorkez să se afle acolo, Kohl îi arătă legitimaţia unui chelner, care deveni deodată plin de solicitudine.

— Heil Hitler. Cu ce vă pot ajuta?

În spelunca aceea afumată, Kohl se îndoia că se auzise vreodată de *maitre d'hotel* aşa că întrebă pur și simplu de director.

— Domnul Grolle, da, domnule. Îl chem imediat. Vă rog aşezaţi-vă, domnilor! Şi, dacă doriţi vreo cafea şi ceva de mâncare, spuneţi-mi, vă rog:

— Vreau o cafea şi un ştrudel cu mere. Mai bine o bucată dublă. Şi colegul meu...

Ridică o sprânceană către Janssen.

— Doar o Coca-Cola.

— Vreţi şi frişcă la ştrudel? întrebă şeful de sală.

— Bineînţeles că vreau, spuse Willi Kohl cu o voce surprinsă, de parcă ar fi fost un sacrilegiu să servească ştrudelul fără.

Întorcându-se de la traficantul de arme din nou la Cafeneaua Edelweiss, de unde Morgan urma să-l sune pe omul să din ministerul informaţiei, Paul întrebă:

— Ce ne va spune? Ceva despre locul în care se află Ernst.

— Mi-a spus despre Goebbels că insistă că trebuie să ştie unde ar putea fi văzuţi în public toţi înalţii demnitari. El decide, atunci, dacă este important să trimită şi o echipă de filmare sau un fotograf pentru a imortaliza evenimentul.

Zâmbi acru, apoi continuă:

— Mergi să vezi, să zicem, *Revoltă pe Bounty*[23] şi nu apuci şi vezi nici măcar un desen animat cu Mickey Mouse fără douăzeci de minute de ştiri plicticoase cu Hitler care gâdilă copilaşi sub bărbie şi cu Göring făcând paradă cu uniformele sale ridicole în faţa a o mie de muncitori din

[23] Versiunea din 1935, regizată de Frank Lloyd, cu Charles Laughton ş Clark Gable, (n.tr.)

Reichsarbeitsdienst[24].

— Şi Ernst este pe acea listă?

— Asta sper. Am auzit că domnul colonel nu prea înghite propaganda şi că-l detestă pe Goebbels la fel de mult ca pe Göring, dar că a învăţat regula jocului. Nu reuşeşti să te menţii în guvern în zilele noastre dacă nu ştii regula jocului.

Când se apropiară de Cafeneaua Edelweiss, Paul observă o maşină neagră ieftină parcată pe trotuar, lângă statuia lui Hitler, în faţa restaurantului. Detroit părea să aibă totuşi un avantaj faţă de industria auto germană. Văzuse, e drept, unele modele Mercedes şi BMW arătoase, dar cea mai mare parte a mașinilor din Berlin erau ca aceasta, pătrăţoasă şi deşelată. Când se va întoarce în Statele Unite şi va avea în buzunar cele zece bătrâne, îşi va cumpăra maşina visurilor sale, un Lincoln negru strălucitor. Marion ar arăta nemaipomenit într-o maşină ca aia.

Paul se simţi dintr-odată foarte însetat. Decise că se va aşeza la o masă cât timp Morgan va da telefon. Specialitatea casei la Cafeneaua Edelweiss păreau să fie produsele de patiserie şi cafeaua, dar, într-o zi toridă ca aceea, nu-l atrăgeau de foc. Nu, decise el, îşi va continua educaţia în arta rafinată a fabricării berii germane.

[24] Agenție nazistă provenită din fuziunea mai multor organizații profesionale. Aceasta își propunea să reducă șomajul. În război a fost o forță armată auxiliară, construind fortificații, plantând mine și ajutând chiar la menținerea ordinii și la paza prizonierilor. (n.tr.)

CAPITOLUL PAISPREZECE

Stând în Cafeneaua Edelweiss, la o masă şubredă, Willi Kohl îşi termină ştrudelul şi cafeaua. „Mult mai bine”, gândi el. Mâinile lui începuseră, practic, să tremure de foame. Nu era sănătos să o duci fără hrană atâta timp.

Nici directorul, nici clienţii nu văzuseră pe cineva care să se potrivească descrierii suspectului. Dar Kohl spera ca cineva din acest cartier nenorocit să fi văzut victima care murise după atacul din Aleea Dresda.

— Janssen, ai la tine fotografiile bietului om, cel care a murit?

— În maşină, domnule.

— Bine, adu-le.

— Da, domnule.

Tânărul îşi termină Coca-Cola şi se duse la maşină.

Kohl îl urmă până la uşă, pipăindu-şi absent pistolul din buzunar. Îşi şterse sprânceana şi se uită în stradă la dreapta, de unde se auzea din nou sunetul unei sirene. Auzi uşa maşinii trântindu-se şi se întoarse, privind către Janssen. Când făcu acest gest, inspectorul băgă de seamă o mişcare rapidă în spatele asistentului său, la stânga lui Kohl.

Se pare că un bărbat îmbrăcat într-un costum negru, cărând cutia de placaj a unui instrument muzical, se întorsese şi intrase rapid în curtea unei clădiri de apartamente, imensă şi ruinată, vecină cu Cafeneaua Edelweiss. Fusese ceva nenatural în modul abrupt în care

bărbatul îşi schimbase direcţia şi sărise de pe trotuar. I se păru ciudat, de asemenea, ca un bărbat în costum să intre într-o clădire atât de dărăpănată.

— Janssen, îl chemă Kohl, ai văzut chestia asta?

— Ce?

— Bărbatul care a intrat în curte?

Tânărul ofiţer ridică din umeri.

— Nu foarte clar. Am văzut doar nişte bărbaţi pe trotuar. Cu coada ochiului.

— Bărbaţi?

— Doi, cred.

Instinctele lui Kohl învinseră.

— Trebuie să cercetăm chestia asta!

Clădirea de apartamente era legată de o altă construcţie la dreapta şi, privind pe alee, inspectorul putu vedea că nu există uşi laterale.

— Trebuie să fie o intrare de serviciu în spate, ca la Grădina de vară. Du-te şi păzeşte-o! Voi intra prin faţă. Consideră că ambii bărbaţi sunt înarmaţi şi disperaţi. Ţine pistolul în mână. Acum aleargă! Le poţi ieşi înainte dacă te grăbeşti.

Inspectorul candidat sprintă pe alee. Kohl scoase şi el pistolul şi se apropie încet de curte.

În capcană.

Ca în apartamentul lui Malone.

Paul şi Reggie Morgan se opriseră, gâfâind după un sprint scurt prin curtea mohorâtă, plină de gunoaie şi de tufe de ienupăr maronii. Doi adolescenţi în haine soioase aruncau cu pietre în porumbei.

— Nu sunt aceiaşi poliţişti? întrebă gâfâit Morgan.

— Cei de la Grădina de vară? Imposibil.

— Aceiaşi.

Paul nu era sigur că fuseseră observaţi, dar ofiţerul cel

tânăr, în costum verde, privise către ei, exact când Paul îl trase pe Morgan în curte. Trebuia să considere că fuseseră observaţi.

— Cum ne-au găsit?

Paul ignoră întrebarea şi se uită în jurul lui. Merse către uşa de lemn de la intrare, plasată chiar în centrul formei de U a clădirii. Era închisă şi încuiată. Ferestrele primului etaj erau la o înălţime de vreo trei metri, greu de escaladat. Multe erau închise, dar Paul observă una deschisă, iar apartamentul către care ducea părea părăsit.

Morgan observă privirea lui Paul şi spuse:

— Ne putem ascunde acolo, putem trage jaluzelele, dar întrebarea e cum urcăm acolo!

— Alo, îl chemă Paul pe unul dintre băieţii care arunca cu pietre, locuieşti aici?

— Nu, domnule, doar venim aici ca să ne jucăm.

— Vrei să câştigi o marcă pe bune?

— Iisuse, spuse unul din ei, holbându-se la cei doi bărbaţi.

Veni către ei.

— Da, vrem.

— Bun. Dar trebuie să acţionaţi repede.

Willi Kohl făcu o pauză în faţa intrării în curtea interioară.

Aşteptă un moment până când se asigură că Janssen îşi ocupase poziţia în spatele clădirii, apoi dădu colţul. Nici urmă de suspectul de pe Aleea Dresda sau de bărbatul care transporta cutia unui instrument muzical. Doar câţiva adolescenţi, care stăteau în jurul unei grămezi de lăzi de lemn pentru transportat laptele, în cealaltă parte a curţii. Aceştia se uitară la el neliniştiţi şi începură să se îndrepte către ieşirea din curte.

— Hei, băieţi! îi strigă Kohl.

Aceştia se opriră şi îl priviră, neliniştiţi.

— Da?
— Aţi văzut cumva doi bărbaţi?
O altă privire stânjenită.
— Nu, domnule.
— Ia veniţi încoace!

O scurtă pauză, apoi, simultan, băieţii începură să alerge și dispărură din curte, ridicând nori de praf de sub picioare. Kohl nici măcar nu încercă să meargă pe urma lor. Strângând tocul pistolului, se uită în jurul curţii. Toate apartamentele de la parter aveau perdelele trase sau plante anemice pe pervaz, semn că erau ocupate. Doar unul era fără perdele şi cam întunecos.

Kohl se apropie de el încet şi observă că în praful de sub fereastră erau urme – de la cutiile de lemn, se gândi el. Suspectul şi tovarăşul său îi plătiseră pe băieţi să care lăzile la fereastră, apoi să le ia de-acolo după ce oamenii urcaseră în apartament.

Strângând puternic tocul pistolului, inspectorul apăsă pe sonerie, pentru a-l chema pe administratorul blocului.

Un moment mai târziu, apăru un bărbat cu faţă plictisită. Administratorul, un bărbat vânos şi cărunt, deschise uşa şi se uită cu o căutătură nervoasă la pistolul din mâna lui Kohl.

Kohl intră în clădire, uitându-se în spatele administratorului pe coridorul întunecos. Se vedea mişcare la capătul celălalt al holului. Kohl se ruga din suflet ca Janssen să fie în continuare vigilent. Măcar inspectorul trecuse prin încercările câmpului de luptă. Fusese împuşcat şi, socoti el, împuşcase unul sau doi soldaţi inamici, Janssen însă? Deşi era un ţintaş redutabil, trăsese doar în ţinte de hârtie. Cum s-ar descurca el dacă s-ar ajunge la un schimb de focuri?

Şopti către administrator:
— Apartamentul de la acest nivel, al doilea pe dreapta, îi

făcu un semn cu mâna. Este neocupat?

— Da, domnule.

Kohl făcu un pas înapoi în aşa fel încât să ţină sub observaţie şi curtea, în caz că suspecţii ar încerca să sară pe fereastră şi să fugă. Îi spuse administratorului:

— La intrarea cealaltă mai este un ofiţer. Du-te şi adu-l imediat aici.

— Da, domnule.

Chiar când pleca însă, o bătrână îndesată, cu o rochie pu purie şi cu o basma albastră, se împletici către ei.

— Domnule Greitel, domnule Greitel! Repede, trebuie să chemaţi poliţia!

Kohl se întoarse către ea.

Administratorul îi spuse:

— Poliţia este aici, doamnă Haeger.

— A, dar cum aşa?

Ea clipi nelămurită. Inspectorul o întrebă:

— De ce aveţi nevoie de poliţie?

— Hoţii!

Instinctul îi spuse lui Kohl că toate acestea aveau legătură cu cei pe care-i urmărea.

— Spuneţi-mi, doamnă! Mai repede, vă rog!

— Apartamentul meu dă în partea din faţă a clădirii. De la fereastra mea am observat doi oameni care se ascundeau în spatele cutiilor de lapte, pe care, trebuie să subliniez cu hotărâre, domnule Greitel, mi-aţi promis de câteva săptămâni că o să le căraţi în altă parte.

— Vă rog, continuaţi. S-ar putea să fie nevoie să luăm măsuri urgente.

— Cei doi dădeau târcoale, era evident. Apoi, chiar acum câteva clipe, i-am văzut ridicându-se şi luând două biciclete din rastelul de la uşa din faţă a clădirii. Nu ştiu a cui era una dintre cele două biciclete, dar cealaltă era cu siguranţă a domnişoarei Bauer, iar ea nu se mai vede cu niciun

bărbat de doi ani, aşa că ştiu precis că nu a împrumutat nimănui bicicleta.

— Nu! şopti Kohl şi se grăbi afară.

Înţelesese imediat că suspectul îi plătise pe băieţi să pun nişte cutii sub fereastră ca să lase urme în praf şi apoi să le ducă din nou în grămada de lăzi, în spatele căreia stătuseră ascunși cei doi. Ei le spuseseră băieţilor să pară stânjeniţi, de parcă ar fi avut ceva de ascuns, făcându-l pe Kohl să creadă că astfel intraseră suspecţii în clădire.

Se năpusti în curte şi se uită în susul şi-n josul străzii, culegând la faţa locului o probă vie a unei statistici pe care el, ca ofiţer de poliţie conştiincios, o ştia prea bine: cea mai populară formă de transport în Berlin era bicicleta, iar străzile din jur erau împânzite de sute de biciclete, ascunzându-i pe cei doi la fel de eficient ca o perdea densă de fum.

Cei doi îşi abandonaseră bicicletele şi mergeau pe jos pe o stradă aglomerată, la aproape un kilometru distanţă de Piaţa Noiembrie 1923. Paul şi Morgan căutau din ochi o altă cafenea sau vreun bar care să aibă şi telefon.

— De unde ai ştiut că erau în Cafeneaua Edelweiss? întrebă Morgan, respirând greu din cauza cursei rapide pe bicicletă pe care o făcuseră.

— Maşina, cea parcată lângă bordură.

— Cea neagră?

— Da. Nu mi-a dat de gândit la început, apoi ceva a făcut un declic în mintea mea. Mi-am amintit ce mi s-a întâmplat acum câţiva ani când mă duceam într-una dintre misiuni. S-a dovedit că nu eram singurul care urma să-l viziteze pe Bo Gillette. Câţiva poliţişti din Brooklyn ajunseseră acolo primii. Fuseseră însă neglijenţi şi parcaseră afară, urcând maşina pe bordură, gândindu-se că, fiind o maşină fără număr, cine şi-ar bate capul cu ea? Ei bine, Bo a observat-o. A apărut, şi-a dat seama că-l caută şi a dispărut. Mi-a

trebuit o lună să-l găsesc din nou. Undeva, în subconştient, m-am gândit: o maşină a poliţiei. Aşa că, atunci când tipul mai tânăr a ieşit, am înţeles de îndată că este acelaşi om pe care l-am văzut în patio, la Grădina de vară.

— Ne-au urmărit din Aleea Dresda la Grădina de vară şi apoi aici... Cum dracu?

Paul rememoră ultimele ceasuri. Nu-i spusese lui Käthe Richter că urma să vină aici şi verificase de zeci de ori să fie sigur că nu-l urmăreşte nimeni de la pensiune la staţia de taxiuri. Nu spusese nimănui nimic în Satul olimpic. Cămătarul ar fi putui să-i trădeze, dar nu ar fi ştiut de Grădina de vară. Nu. Cei doi poliţişti sârguincioşi îi urmăriseră fără niciun ajutor.

— Taxiurile, spuse într-un final Paul.

— Ce?

— Asta ar fi singura legătură. Spre Grădina de vară şi aici. De acum înainte, dacă nu putem parcurge drumul pe jos, îi vom cere şoferului să ne lase la o distanţa de două-trei străzi faţă de locul în care mergem.

Se îndepărtară de Piaţa Noiembrie 1923. Câteva blocuri mai departe descoperiră o berărie care avea telefon public. Morgan intră pentru a suna persoana de legătură, în vreme ce Paul comandă nişte halbe de bere; crispat şi atent, continuă să monitorizeze strada. Nu ar fi fost surprins dacă i-ar fi văzut pe cei doi poliţişti alergând pe stradă, ţinându-se încă după ei.

Cine dracului erau?

Când Morgan se întoarse la masă, avea o figură îngrijorată.

— Avem o problemă. Luă o înghiţitură de bere şi apoi îşi şterse mustaţa. Se aplecă înainte şi spuse: Nu furnizează nicio informaţie. S-a primit ordin de la Himmler sau de la Heydrich, omul meu nu e sigur de la cine –, dar nu se vor furniza informaţii despre apariţiile publice ale oficialilor de

partid sau ai guvernului până la alte indicaţii. Nicio conferinţă de presă. Nimic. Anunţul a fost făcut acum câteva ore.

Paul bău dintr-odată jumătate de halbă.

— Ce ne facem? Ştim altceva despre programul lui Ernst?

— Nu ştiu nici măcar unde locuieşte, doar că undeva în Charlottenburg. L-am putea supraveghea, probabil, când pleacă de la Cancelarie, să-l urmărim până acasă. Dar va fi extrem de dificil. Dacă te afli la mai puţin de două sute de metri de un şef de la partid, te poţi aştepta să fii oprit ca să prezinţi actele, iar dacă nu le convine ce găsesc, poţi fi chiar dus la puşcărie.

Paul se gândi un moment, apoi spuse:

— Am o idee. Aş putea obţine ceva informaţii.

— Despre ce?

— Despre Ernst, spuse Paul.

— Tu? întrebă Morgan surprins.

— Da, dar am nevoie de câteva sute de mărci.

— Îţi pot da, desigur.

Numără câteva bancnote şi le strecură lui Paul.

— Şi omul tău din ministerul informaţiei? Crezi că poate afla câte ceva despre persoane care nu fac parte dintre oficiali?

Morgan ridică din umeri.

— Nu sunt sigur. Dar pot să-ţi spun un lucru de care nu mă îndoiesc: dacă e vreun lucru la care naţional-socialiştii să se priceapă, acesta este colectarea informaţiilor despre propriii cetăţeni.

Janssen şi Kohl părăsiră curtea clădirii.

Doamna Haeger nu-i putea descrie pe suspecţi, deşi, în mod ironic, acest fapt se datora orbirii reale, şi nu celei politice, de care suferea bătrâna. Cataractele din ochii ei îi permiseseră băgăreţei femei să-i observe pe cei doi bărbaţi

ascunzându-se, apoi dispărând cu bicicletele, dar nu-i permiteau să dea mai multe amănunte.

Descurajaţi, se întoarseră în Piaţa Noiembrie 1923 şi-şi reluară cercetările, în susul şi-n josul străzii, vorbind cu vânzătorii de prin magazine şi cu chelnerii, arătând afişul cu chipul victimei şi întrebând despre suspectul lor.

Nu avură deloc succes până când nu ajunseră la o brutărie aflată dincolo de parc, ascunsă în umbra statuii lui Hitler. Un bărbat grăsuliu, într-un halat alb, recunoscu la întrebarea lui Kohl că zărise un taxi care oprise pe partea cealaltă a străzii, cu o oră şi mai bine înainte. Un taxi pe strada aceea era ceva neobişnuit, spuse el, de vreme ce locuitorii cartierului nu şi-ar fi putut permite unul şi nici nu exista un motiv imaginabil pentru care o persoană locuind în altă parte să vină în acea zonă sau cel puţin nu cu taxiul.

Bărbatul observase coborând din maşină un om masiv, cu părul bine pieptănat şi lucios, uitându-se în jur şi mergând la statuie. A stat pe bancă vreo câteva minute înainte să plece.

— Ce fel de haine avea?

— Nişte haine lejere. Nu le-am văzut prea clar.

— Ai mai observat şi alte amănunte?

— Nu, domnule, aveam un client.

— Căra vreo servietă cu el sau vreo valiză?

— N-aş prea crede, domnule.

Aşadar, se gândi Kohl, bănuiala lui era corectă: cel mai probabil, se cazase undeva pe lângă Piaţa Lützow şi venise aici ca să facă vreun comision.

— În ce parte a mers?

— Nu am observat, domnule. Iertați-mă.

Orbirea, desigur. Dar, cel puţin, avea confirmarea că suspectul lor nu ajunsese de multă vreme aici. Chiar atunci un Mercedes negru ieşi de după colţul străzi, puse frână şi opri.

— Ah, murmură Kohl, văzându-l pe Peter Krauss ieşind din maşină şi uitându-se în jur.

Ştia cum îi dăduse de urmă. Regulamentele pretindeau să informeze mereu biroul departamental al ofiţerilor când părăsea sediul Alex în timpul orelor de serviciu şi să spună unde se va afla. Ezitase să le furnizeze astăzi aceste informaţii. Dar lui Willi Kohl îi era greu să calce în picioare regulamentul, aşa că, înainte de a pleca, pusese pe hârtie *Piaţa Noiembrie 1923* şi ora la care anticipa că se va întoarce.

Krauss dădu din cap a salut.

— Îmi fac doar rondul, Willi. Mă întreb cum merge ancheta în cazul ăsta.

— Care caz? întrebă Kohl, doar pentru că se simţea iritat.

— Cadavrul din Aleea Dresda, desigur.

— A, se pare că resursele departamentului nostru sunt foarte reduse. Adăugă apoi pe un ton ironic: Din nu ştiu ce motive. Dar credem că suspectul ar fi putut ajunge aici, nu cu multă vreme în urmă.

— Ţi-am spus că voi face investigaţii prin oamenii mei. Sunt încântat să-ţi raportez că informatorul meu are confirmarea certă a faptului că ucigaşul este străin.

Kohl îşi scoase carneţelul şi creionul.

— Şi care este numele suspectului?

— Nu-l ştie.

— De ce naţionalitate este?

— Nu mi-a putut spune.

— Bine, dar cine este informatorul ăsta? întrebă Kohl, exasperat.

— O, nu pot să-ți dezvălui.

— Trebuie să-l intervievez, Peter. Dacă este martor.

— Nu este martor. Are propriile sale surse, care sunt...

— ... de asemenea, confidenţiale.

— Într-adevăr. Îţi spun asta doar pentru că e încurajator

să aflu că bănuielile tale s-au confirmat.

— Bănuielile *mele.*

— Că nu este german.

— Nu am spus niciodată asta.

— Cine eşti? întrebă Krauss, întorcându-se către brutar.

— Inspectorul tocmai mă întreba câte ceva în legătură cu un bărbat pe care l-am zărit.

— Suspectul tău? îl întrebă Krauss pe Kohl.

— Probabil.

— Uau, ce tare eşti, Willi! Suntem la kilometri de Aleea Dresda şi ai găsit urma suspectului tocmai aici, în gaura asta de şarpe.

Se uită la martor, apoi întrebă: Cooperează?

Brutarul răspunse cu voce tremurândă:

— Nu am văzut nimic, domnule. Nu prea am văzut. Doar un bărbat ieşind dintr-un taxi.

— Unde era bărbatul ăsta?

— Eu nu...

— Unde? mârâi Krauss.

— Vizavi. Serios, domnule, nu am văzut nimic. Era cu spatele la mine. El...

— Mincinosule!

— Jur pe... Mă jur pe Führer-ul nostru.

— Un om care jură strâmb este un mincinos. Krauss făcu un semn către unul dintre tinerii săi asistenţi, un ofiţer cu fața rotundă. Îl vom duce în Prinz Albrecht Strasse. O zi acolo şi ne va face o descriere completă.

— Nu, vă rog, domnule, vreau să vă ajut. Vă promit.

Willi Kohl dădu din umeri.

— Dar adevărul e că nu ne ajuţi.

— V-am spus...

Kohl ceru actele de identitate ale brutarului.

Cu mâini tremurânde, acesta îi întinse inspectorului cartea sa de identitate, pe care Kohl o deschise şi începu s-

o examineze. Krauss se uită iar la asistentul său.

— Pune-i cătuşele. Du-l la sediu.

Tânărul ofiţer Gestapo trase mâinile omului la spate şi le încătuşă. Ochii acestuia se umplură de lacrimi:

— Am încercat să-mi amintesc. Sincer, am încercat...

— Bine, ai să-ţi aminteşti, te asigur.

Kohl îi spuse:

— Sunt la mijloc probleme extrem de importante. În locul tău aş coopera acum. Dar dacă colegii mei vor să te ducă pe Prinz Albrecht Strasse – inspectorul îşi ridică o sprânceană către bărbatul înspăimântat din faţa lui – lucrurile ar putea decurge rău pentru dumneata, domnule Heydrich. Foarte rău.

Omul clipi şi-şi şterse lacrimile.

— Dar, domnule...

— Da, da, într-adevăr ei vor... vocea lui Kohl se stinse. Se uită iar la actele de identitate. Eşti... unde te-ai născut?

— La Gottburg, în apropiere de München.

— Ah.

Chipul lui Kohl rămase neclintit. Dădu din cap lent. Krauss se uită la el.

— Dar, domnule, cred...

— Şi oraşul este mititel?

— Da, domnule, eu...

— Te rog, taci, spuse Kohl, continuând să se holbeze la actul de identitate pe care-l ţinea în mâini.

În cele din urmă, Krauss întrebă:

— Ce e asta, Willi?

Kohl îi făcu un semn inspectorului Gestapo că vrea să-i spună ceva, îi şopti:

— Cred că Poliţia Criminală nu mai este interesată de acest om. Poţi să faci ce vrei cu el.

Krauss tăcu o clipă, încercând să înţeleagă brusca schimbare de atitudine a lui Kohl.

— De ce?

— Şi, te rog, fă-mi o favoare, nu spune că eu şi Janssen l-am arestat.

— Trebuie să te întreb din nou, Willi: de ce?

După o clipă, Kohl spuse:

— Gottburg este oraşul natal al şefului SD, Führer-ul Heydrich.

Reinhard Heydrich, şeful serviciului secret al SS şi mâna dreaptă a lui Himmler, era considerat cel mai crud om din Al Treilea Reich. Heydrich era un robot fără inimă (lăsase însărcinată o fată pe care, ulterior, o abandonase pentru că ura femeile de moravuri uşoare). S-a spus că lui Hitler nu-i plăcea să producă durere, dar tolera tortura dacă servea scopurilor sale. Heinrich Himmler se bucura să producă durere, dar habar nu avea să se folosească de asta pentru a-şi atinge scopurile. Lui Heydrich, în schimb, îi plăcea să producă durere şi era un artist în ale torturii.

Krauss se holbă la brutar şi întrebă stânjenit:

— Şi sunt... vrei să spui că sunt rude?

— Aş prefera să nu-mi asum riscuri. Voi, cei din Gestapo, aveţi o relaţie cu mult mai bună cu SD decât are Kripo. Îl poţi investiga fără să te temi prea tare de consecinţe. Dacă-mi văd numele legat de al lui în vreo anchetă, cariera mea ar putea lua sfârşit.

— Însă, totuşi, să interogăm una dintre rudele lui Heydrich? Krauss se uită de-a lungul străzii. Îl întrebă pe Kohl: Crezi cu ştie ceva care să ne folosească?

Kohl se uită la amărâtul brutar.

— Probabil că ştie mai mult, dar nimic care să ne ajute în mod special. Cred că ceea ce te gândeşti tu că ascunde domnul Heydrich nu este de fapt altceva decât că îndoaie făina cu rumeguş sau că foloseşte unt de pe piaţa neagră. Inspectorul se uita de jur împrejur, cercetând cartierul. Sunt sigur că, dacă eu şi Janssen continuăm aici ancheta, vom

descoperi toate informaţiile posibile referitoare la incidentul de pe Aleea Dresda şi, în acelaşi timp (spuse el coborându-şi vocea), ne vom păstra şi slujbele.

Krauss făcu câţiva paşi, încercând pesemne să-şi amintească dacă-i spusese numele său brutarului, care l-ar fi putut transmite vărului său Heydrich. Spuse abrupt:

— Scoate-i cătuşele. Iar când tânărul ofiţer le scoase, Krauss spuse: Avem nevoie urgentă de un raport referitor la Aleea Dresda, Willi.

— Bineînţeles.

— Heil Hitler.

— Heil.

Cei doi ofiţeri Gestapo urcară în Mercedesul lor, ocoliră statuia Führer-ului şi se pierdură în viteză printre celelalte maşini.

După ce maşina plecă, Kohl îi înapoie actele de identitate brutarului.

— Asta e, domnule Rosenbaum. Vă puteţi întoarce la muncă acum, nu vă vom mai deranja.

— Vă mulţumesc, oh, vă mulţumesc, spuse brutarul cu căldură.

Îi tremurau mâinile şi lacrimile-i alunecau prin ridurile săpate în jurul gurii.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnule.

— Şşşşt, spuse Kohl, necăjit de recunoştinţa aceasta manifestată atât de indiscret. Acum întoarce-te în magazinul dumitale.

— Da, domnule. Nu vreţi să vă dau o bucată de pâine? Nişte ştrudel?

— Nu, nu.

Intră în magazin. Bărbatul se grăbi să intre înăuntru.

Când se îndreptară către maşină, Janssen întrebă:

— Numele lui nu era Heydrich? Era Rosenbaum?

— În această privinţă, Janssen, cel mai bine pentru tine

ar fi să nu pui întrebări. Nu te-ar ajuta să devii un inspector mai bun.

— Da, domnule.

Tânărul încuviinţă cu un aer înţelegător.

— Acum, continuă Kohl, ştim că suspectul nostru a ieşit din taxi şi a stat în piaţă înainte să plece de aici în misiune, indiferent care o fi fost aceasta. Hai să-i întrebăm pe pierde-vară ăştia de aici dacă nu au văzut ceva.

Nu avură noroc defel cu acei indivizi, dintre care mulţi nu erau, după cum îi explică Kohl lui Janssen, câtuşi de puţin înţelegători cu Partidul sau cu Poliţia. Niciun noroc, asta până să ajungă la un bărbat care stătea la umbra Führerului de bronz. Kohl se uită cu atenţie la el şi intui că era soldat – fie din armata regulată, fie din *Freikorps,* miliţia paramilitară constituită după război.

Dădu din cap cu putere când Kohl îl întrebă despre suspect.

— A, da, da, ştiu la cine vă referiţi.

— Cine eşti, domnule?

— Sunt Helmut Gershner, fost caporal în armata Kaiserului Wilhelm.

— Şi ce ne poţi spune, caporale?

— Am vorbit cu bărbatul acesta acum nu mai mult de 45 de minute. Se potriveşte descrierii.

Kohl simţi că inima începe să i-o ia razna.

— Ştii cumva, mai este pe-aici?

— Nu, din câte am văzut.

— Ei bine, spune-ne despre el.

— Da, domnule inspector. Am vorbit despre război. La început am crezut că am fost camarazi, dar după aceea am avut un sentiment ciudat.

— Ce sentiment ai avut, domnule?

— A vorbit despre bătălia de la St. Mihiel. Cu toate acestea, nu părea tulburat când povestea.

— Tulburat?

Bărbatul dădu din cap.

— Au fost capturaţi 15 mii dintre noi în acea bătălie şi au murit mulţi, foarte mulţi alţii. A fost o zi neagră pentru unitatea mea, Detaşamentul C. Ce tragedie! Americanii şi francezii ne respinseseră pe Linia Hindenburg. Bărbatul părea că ştie multe despre luptă. Cred că a fost acolo. Dar bătălia nu-i stârnea oroarea. Puteam vedea în ochii săi că acele zile teribile nu i se păreau mare lucru. Şi privirea caporalului se umplu de indignare: Nu a vrut să bem din sticla mea în onoarea celor căzuți în luptă. Nu ştiu de ce îl căutaţi, dar reacţia asta m-a făcut bănuitor. Cred că a fost dezertor. Sau laş. Sau poate că a trădat.

„Sau poate era chiar inamicul”, se gândi cu ironie Kohl. Inspectorul întrebă:

— V-a spus ceva, cu ce treburi a venit pe-aici? Sau cu ce se ocupă în general?

— Nu, domnule, nu mi-a spus. Am vorbit doar câteva minute.

— Era singur?

— Cred că nu. Mi se pare că s-a întâlnit cu cineva, parcă o persoană mai scundă ca el. Dar nu am văzut clar. Îmi pare rău. Nu le-am dat atenţie.

— Te-ai descurcat bine, soldat, spuse Janssen, apoi se adresă lui Kohl: Probabil că bărbatul pe care l-am văzut în curte era colegul său. Mai mic, îmbrăcat cu un costum negru.

Kohl dădu din cap.

— E posibil. Unul dintre cei cu care s-a întâlnit la Grădina de vară. Îl întrebă pe veteran: Cam ce vârstă avea individul ăsta solid?

— Cam patruzeci, poate un an sau doi mai mult. Era de-o seamă cu mine.

— Şi ai putut să-l vezi bine?

— O, da, domnule. Eram aproape de el... cam cum suntem noi acum. Vi-l pot descrie cu uşurinţă.

Slavă cerului, se gândi Kohl. Oamenii nu mai aveau orbul găinilor! Se uită de-a lungul străzii, căutând o persoană pe care o observase când făceau cercetări prin piață, cu o jumătate de oră în urmă. Îl luă pe veteran după el şi, ridicând un braţ ca să oprească traficul, îl conduse pe bărbatul care şchiopăta puternic de partea cealaltă a străzii.

— Domnule, se adresă el unui comerciant îmbrăcat cu o salopetă pătată de vopsea, postat în faţa unui cărucior pe care înşiruise nişte lucrări de pictură.

Artistul străzii ridică privirea de pe o natură moartă cu flori pe care tocmai o picta. Îşi puse jos pensula şi se ridică alarmat când văzu legitimaţia lui Kohl.

— Iertați-mă, domnule inspector. Vă asigur că am încercat de multe ori să obţin un permis, dar...

Kohl se năpusti fără să-l mai lase să-şi termine fraza:

— Ştii să foloseşti creionul sau doar pictezi?

Artistul îl privi nedumerit.

— Creionul! Te descurci cu el?

— Da, domnule. Deseori încep să fac schiţa preliminară cu un creion şi apoi...

— Da, da, bine, Uite, am ceva de lucru pentru tine.

Îl puse pe caporalul infirm pe scaunul şchiop tapiţat cu pânză şi-i întinse pictorului un carneţel de hârtie.

— Vreţi să-l desenez pe bărbatul ăsta? întrebă pictorul, gata să înceapă, dar destul de confuz.

— Nu, vreau să desenezi o persoană pe care acest bărbat ţi-o va descrie.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Taxiul trecu în viteză pe lângă un hotel imens pe care fluturau steagurile naziste negre-albe-roşii.

— A, aici este Metropol, spuse şoferul. Ştiţi cine stă acum aici? Marea artistă şi cântăreaţă Lillian Harvey. Am văzut-o cu ochii mei. Cu siguranţă vă plac spectacolele ei muzicale.

— Este bună.

Paul nu avea nici cea mai mică idee cine era femeia aceea.

— Chiar acum turnează un film în Babelsberg pentru studiourile UFA. Mi-ar plăcea să-mi fie clientă, dar bineînţeles că are limuzină.

Paul privi absent la hotelul acela cochet, locul cu adevărat potrivit unde să stea o starletă de cinema. Apoi Opelul viră către nord şi dintr-odată peisajul urban se schimbă, devenind tot mai sordid, cu fiecare bloc de care treceau. Cinci minute mai târziu, Paul îi spuse şoferului:

— Te rog, opreşte aici.

Şoferul opri lângă bordură şi, conştient acum de riscul pe care-l presupuneau taxiurile, Paul aşteptă până când maşina dispăru în trafic înainte să meargă pe jos încă două străzi până pe Dragoner Strasse şi apoi mai departe, către Cafeneaua Ariană.

Înăuntru, nu trebui să se uite prea mult după Otto Webber. Germanul stătea la o masă în faţa barului, discutând în contradictoriu cu un bărbat îmbrăcat cu un costum albastru-deschis soios şi cu o pălăriuţă de paie pe cap. Webber ridică privirea, iar pe faţa lui se întinse un surâs larg văzându-l pe Paul, apoi îi făcu semn comeseanului său să plece.

— Vino aici, vino aici, domnule John Dillinger! Ce mai faci, prietene?

Webber se ridică să-l îmbrăţişeze.

Se aşezară. Chiar înainte ca Paul să se descheie la haină, Liesl, tânăra şi atrăgătoarea chelneriţă care-i servise mai devreme, se grăbi către el.

— Aha, te-ai întors, spuse ea, lăsindu-şi o mână pe umărul lui şi strângându-l cu putere. Ţi-a fost dor de mine! Ştiam eu! Ce vrei să bei?

— Pschorr pentru mine, spuse Paul. Pentru el, o bere Berlin.

Degetele chelneriţei îl mângâiară pe ceafă când plecă de la masa lor.

Ochii lui Webber o urmăriră pe Liesl.

— Se pare că ţi-ai făcut un prieten special. Şi ce te face să te întorci aici? Trupul lui Liesl? Sau ai mai bătut ceva cămăşi căcănii şi ai nevoie de ajutorul meu?

— M-am gândit că am putea face ceva afaceri, la urma urmei.

— Aa, cuvintele tale sună ca ariile lui Mozart în urechile mele. Ştiam eu că eşti tâlhar de-al meu.

Liesl le aduse berile degrabă. Paul observă că cel puţin doi dintre clienţii care comandaseră mai devreme nu fuseseră încă serviţi. Aşa că fata făcu o grimasă, privind clienţii din bar.

— Trebuie să muncesc acum, zise ea, altfel m-aş aşeza şi eu lângă tine şi te-aş lăsa să-mi cumperi nişte şnaps.

Plecă supărată.

Webber îşi ciocni halba de a lui Paul.

— Mulţumesc pentru asta.

El dădu din cap către bărbatul îmbrăcat în costum albastru-deschis, care stătea acum la bar.

— Am atâtea probleme! Nici nu ai crede. Hitler a anunţat anul trecut, la Târgul Auto din Berlin, că va fi produsă o

nouă maşină. Mai bună decât Audi, mai ieftină decât DKW. I se va spune „maşina populară”, Volkswagen. O maşină pentru toată lumea. O poţi plăti în rate şi s-o ridici după ce ai terminat plăţile. Nu e o idee rea. Compania se poate folosi de bani şi-i păstrează dacă nu plăteşti toate ratele. Nu e genial?

Paul dădu din cap.

— Şi am fost îndeajuns de norocos să găsesc mii de anvelope.

— Serios?

Webber ridică din umeri şi spuse:

— Mda, şi acum am aflat că nenorociţii de ingineri au schimbat dimensiunea roţilor piticaniei ăsteia de maşină, prin urmare, depozitul meu de anvelope este inutilizabil.

— Cât ai pierdut?

Webber se uită la spuma berii sale.

— De fapt, nu am pierdut bani. Dar nici nu voi câştiga, ceea ce este la fel de rău. Automobilele sunt unul dintre lucrurile pe care țara asta le face bine. Piticul a refăcut toate şoselele. Însă circulă deja o glumă: poţi călători oriunde în ţară cu viteză şi confortabil. Dar de ce ai face-o? La capătul drumului nu vei descoperi altceva decât şi mai mulţi naţional-socialişti.

Izbucni într-un râs gros, ca un muget.

Din partea cealaltă a încăperii Liesl se uita la Paul, plină de speranţă. Ce dorea? Să comande altă bere, să se rostogolească în fân, să o ceară de soţie? Paul se întoarse către Webber.

— Trebuie să recunosc că ai dreptate, Otto. Sunt ceva mai mult decât un jurnalist sportiv.

— Asta dacă eşti, până la urmă, şi jurnalist sportiv.

— Vreau să-ţi fac o propunere.

— Bine, bine. Dar hai să vorbim între patru ochi. Înţelegi ce vreau să spun? Fără nimeni prin preajmă. Cunosc un loc

mai bun unde putem vorbi şi trebuie să şi livrez ceva.

Îşi băură berile, iar Paul lăsă câteva mărci pe masă. Webber ridică o plasă de cumpărături care avea imprimate pe-o parte cuvintele *KaDeWe – Cel mai bun magazin din lume.* Ieşiră fără să-şi ia rămas-bun de la Liesl.

— Vino pe-aici.

Afară o luară spre nord, îndepărtându-se de centrul oralului, de magazine, de mondenul Hotel Metropol, şi se scufundară într-un cartier incredibil de pestriţ.

Fuseseră mai multe cluburi de noapte şi cabarete pe-aici, dar toate aveau acum uşile şi ferestrele barate cu scânduri.

— Ah, ia te uită! Vechiul meu cartier. S-a dus dracului cu totul! Uite ce e, domnule John Dillinger, vreau să-ţi spun că am fost foarte faimos în Berlin. Exact ca mafioţii voştri despre care am citit în romanele poliţiste, noi avem aici propriul nostru Ringvereine.

Paul nu cunoştea termenul a cărui traducere literală era „cerc de afaceri” dar, cu ajutorul explicaţiilor pe care le dădu Webber, decise că înseamnă „cercuri mafiote”.

Webber continuă:

— A, am avut multe de-astea. Foarte puternice. Al meu era denumit după Vestul Sălbatic al vostru. Noi eram cowboy. Am fost preşedintele acestuia pentru o perioadă... Da, preşedinte. Pari surprins. Dar să ştii că organizam alegeri când ne numeam liderii.

— Democraţie...

Webber deveni serios:

— Trebuie să-ţi aminteşti că pe-atunci eram republică, iar guvernul nostru german era democrat. Preşedinte era Hindenburg. Cercurile noastre mafiote erau foarte bine conduse. Erau imense. Aveam clădiri şi restaurante şi organizam petreceri simandicoase. Chiar şi baluri mascate la care invitam politicieni şi oficiali ai poliţiei. E-adevărat, eram criminali, dar cât se poate de respectabili. Oricum,

eram tare mândri şi pricepuţi la ceea ce făceam. Odată am să mă laud cu cele mai mari şmecherii pe care le-am făcut. Nu ştiu multe despre mafia voastră, domnule John Dillinger – Al Capone, Dutch Schultz ai voştri dar a noastră a început în cluburile de box. Muncitorii se întâlneau să boxeze după muncă şi au pus la punct reţele de protecţie. După război, ţara a cunoscut ani în şir de răscoale şi tulburări sociale, în lupta cu comuniştii. O nebunie... Şi apoi, înfricoşătoarea inflaţie... Era mai ieftin să dai foc bancnotelor ca să te încălzeşti decât să le iroseşti pe lemne. Puteai cumpăra cu un dolar de-al vostru miliarde de mărci. Erau nişte vremuri cumplite. Avem o expresie la noi în ţară: „Dracul joacă în buzunarele goale”. Şi toate buzunarele noastre erau goale. De aceea a reuşit Piticul să vină la putere. Şi din acelaşi motiv am cunoscut şi eu succesul. Lumea însemna troc şi piaţă neagră într-o asemenea atmosferă, am înflorit pur şi simplu.

— Îmi imaginez, spuse Paul. Apoi făcu un semn cu capul către scândurile bătute-n uşile şi ferestrele cabaretelor: Iar naţional-socialiştii au făcut curăţenie.

— A, ăsta e un fel de a spune lucrurilor pe nume. Depinde ce înţelegi prin „curăţenie”. Piticul nu prea e în toate minţile. Nu bea, nu fumează, nu-i plac femeile. Sau bărbaţii. Uită-te cum îşi ţine pălăria la coaie în timpul manifestaţiilor. Noi spunem că protejează în felul ăsta ultimul şomer din Germania!

Webber izbucni în hohote. Apoi râsul lui se stinse.

— Nu-i de râs. Graţie lui, deţinuţii au preluat controlul puşcăriei.

Continuară să meargă în tăcere pentru o vreme. Apoi Webber se opri şi arătă cu mândrie o clădire ruinată.

— Am ajuns, prietene. Uită-te la nume.

Pe semnul decolorat era scris, în engleză, The Texas Club.

— Acesta era cartierul nostru general. Al găştii mele, cowboy, după cum ţi-am spus. Era mult, mult mai drăguţ pe-atunci. Vezi pe unde calci, domnule John Dillinger! Sunt unii care adorm uneori mahmuri pe treptele de la intrare. Ah, dar cred că m-am plâns destul de cât de mult s-au schimbat vremurile!

Webber îi dădu misterioasa sacoşă de cârpă barmanului şi luă în schimb un plic.

Camera era plină de fum şi puţea a gunoi şi a usturoi. Podeaua era inundată de ţigări şi chiştoace fumate până la ultimul fir de tutun.

— Să nu iei de aici decât bere, îl avertiză Webber. Nu pot contraface butoaiele. Vin sigilate de la berărie. În privinţa celorlalte băuturi? Păi, amestecă şnapsul cu etil şi adaosuri alimentare. Iar vinul... Aoleu, mai bine nu întreba. Şi în ceea priveşte mâncarea...

Făcu un semn cu capul către seturile de cuţite, furculiţe şi linguri legate cu lanţul de zidul de lângă fiecare masă în parte. Un tânăr îmbrăcat cu haine jigărite mergea prin sala de mese, clătind tacâmurile folosite într-un ciubăr unsuros.

— Mai bine pleci flămând, spuse Webber. Sau s-ar putea să nu mai pleci deloc.

Comandară şi se aşezară. Barmanul, holbându-se tot timpul încruntat la Paul, aduse berile. Bărbaţii şterseră buzele paharelor înainte de a bea. Webber se uită din întâmplare în jos şi se încruntă. Îşi puse unul dintre picioarele sale groase peste genunchiul celuilalt şi-şi examină pantalonii. Manşeta cracului de pantaloni se destrămase şi atârnau fire de material.

Făcu o evaluare a pagubei.

— Of, şi ăştia erau pantaloni din Anglia! Bond Street! Bine, o să o chem pe una dintre fetele mele să mi-i repare.

— Fete? Ai fiice?

— Aş putea avea. Şi fii, probabil. Nu ştiu. Dar mă refer la

una dintre femeile cu care trăiesc.

— Femei? Trăieşti cu toate la grămadă?

— Bineînţeles că nu, spuse Webber. Uneori, stau în apartamentul uneia, alteori în apartamentul alteia. O săptămână aici, o săptămână dincolo. Una dintre ele este o bucătăreasă posedată de Escoflier[25], alta coase la fel de genial cum sculpta Michelangelo, alta are o experienţă extraordinară în pat. Da, fiecare este o perlă în felul ei.

— Şi se cunosc...?

— Dacă se cunosc între ele? Webber ridică din umeri. Poate că da, poate că nu. Ele nu întreabă, iar eu nu le spun. Se aplecă spre Paul: Acum, domnule John Dillinger, ce pot face pentru dumneata?

— Vreau să-ţi spun ceva, Otto. Iar dacă nu-ţi convine ce spun, poţi să te ridici şi să pleci. Te voi înţelege. Sau poţi să rămâi și să mă asculţi până la capăt. În cazul ăsta şi dacă mă poţi ajuta, vei primi o sumă frumuşică.

— Deja sunt curios. Continuă.

— Am un asociat în Berlin. Unul dintre oamenii lui de legătură a făcut ceva cercetări în ceea ce te priveşte.

— M-a cercetat? Sunt flatat.

Şi chiar părea să fie.

— Te-ai născut în Berlin în 1886, te-ai mutat în Koln pe când aveai 12 ani şi te-ai întors după trei ani, după ce ai fost exmatriculat de la şcoală.

Auzind ultima parte, Webber se încruntă.

— Am plecat de bunăvoie. Povestea asta este deseori greşit interpretată.

— Pentru furtul alimentelor din bucătărie şi o afacere sentimentală cu una dintre cameriste.

— Ea a fost cea care m-a sedus...

[25] Georges Auguste Escoflier (1846-1935), bucătar, director de restaurant, scriitor francez pe teme culinare. A popularizat metodele şi reţetele tradiţionale franceze, (n.tr.)

— Ai fost arestat de şapte ori şi ai stat 13 luni, în total, la Moabit[26].

Webber radia de fericire.

— Atât de multe arestări şi totuşi sentinţe atât de scurte! Ceea ce atestă calitatea legăturilor pe care le am cu diverse persoane sus-puse.

Paul concluziona:

— Şi niciun britanic nu te iubeşte prea tare pe-aici din cauza uleiului rânced pe care l-ai vândut bucătăriei ambasadei anul trecut. Şi, de asemenea, nici francezii, din cauza cărnii de cal pe care le-ai vândut-o ca fiind de miel. Au un anunţ prin care avertizează să nu se mai facă afaceri cu tine niciodată.

— Ah, francezii ăştia, spuse Otto zeflemitor. Aşadar, vrei să-mi spui că doreşti să te asiguri că te poţi încrede în mine şi că sunt cu adevărat criminalul care pretind că sunt, şi nu un găinar tembel, cum sunt spionii naţional-socialiştilor. Eşti pur şi simplu prudent. De ce ar trebui să mă simt insultat de asta?

— Nu, ai putea fi insultat, în schimb, de faptul că asociatul meu a aranjat ca unele persoane din Berlin să afle despre tine, oameni din guvernul nostru. Acum, eşti liber să alegi să nu mai ai de-a face cu mine. Dezamăgitor, dar de înţeles. Dar dacă te vei decide să mă ajuţi pentru ca dup-aia să mă trădezi, tipii ăştia te vor găsi. Şi consecinţele vor fi neplăcute. Înţelegi ce spun?

Mita şi ameninţarea erau, în Berlin, pietrele de boltă ale încrederii, după cum îi spusese Reggie Morgan.

Webber îşi şterse faţa, îşi coborî privirea şi şopti:

— Ţi-am salvat viaţa şi aşa mă tratezi?

---

[26] Închisoare din departamencul Moabit, zonă care aparţinea, în perioada în care se petrece acţiunea romanului, fostului sector Tiergarten (Grădina Zoologică). După atentatul împotriva lui Hitler din 20 iulie 1944, a devenit închisoarea Gestapoului, (n.tr.)

Paul oftă. Îi plăcea omul ăsta de-a dreptul neverosimil, dar nu vedea altă cale prin care să afle informaţii despre agenda lui Ernst. Nu avusese de ales decât să pună contactele lui Morgan să-i dea informaţii despre antecedentele lui Webber şi să se asigure că acesta nu-i va trăda. Erau precauţii vitale într-un oraş atât de periculos.

— Deci presupun că ne vom termina berile în tăcere şi ne vom vedea fiecare de drumul lui.

După o clipă, gheaţa de pe chipul lui Webber se topi şi acesta îi zâmbi:

— Trebuie să admit că nu mă simt chiar atât de insultat pe cât ar trebui să fiu, domnule Schumann.

Paul clipi. Nu-i spusese numele său lui Webber.

— Vezi, am avut eu însumi dubiile mele în ceea ce te priveşte. La Cafeneaua Ariană, la prima noastră întâlnire, când te-ai dus să-ţi împrospătezi machiajul, cum ar spune fetele mele, ai trecut pe lângă mine şi am putut să-ţi şutesc paşaportul, să văd cu cine am de-a face. A, nu miroseai a naţional-socialist, dar, după cum ai sugerat, nu eşti niciodată suficient de prudent în acest oraş nebunesc. Astfel că am făcut propria mea investigaţie. Omul meu a reuşit să descopere că nu ai nicio legătură cu Wilhelm Strasse. Apropo, cum m-am descurcat? Nu ai simţit nimic, nu-i aşa? Când ți-am luat paşaportul...

— Nu, spuse Paul, zâmbind jenat.

— Aşa că sper că am câştigat amândoi suficient respect din partea celuilalt, râse el ironic, încât să putem discuta un proiect comun de afaceri. Te rog, continuă, domnule John Dillinger. Spune-mi despre ce-i vorba!

Paul scoase o sută de mărci din banii primiţi de la Morgan şi i-i dădu lui Webber, care-l privea cu sprâncenele ridicate.

— Ce vrei să cumperi?

— Vreau nişte informaţii.

— A, informaţii. Da, da. Astea pot costa o sută de mărci. Sau mai mult. Informaţii despre ce sau despre cine?

Se uită în ochii omului care stătea la masă, în faţa lui.

— Reinhard Ernst.

Buza de jos a lui Webber ieşi în afară şi el înclină capul.

— Aşadar, am pus la locul ei ultima piesă din puzzle. Eşti aici pentru un nou şi foarte interesant sport olimpic: vânătoarea de animale mari. Şi ai făcut o bună alegere, prietene!

— Bună? întrebă Paul.

— Da, da. Colonelul face multe schimbări pe-aici şi nu în beneficiul ţării. Ne pregăteşte de belea. Piticul este nebun, dar a adunat oameni deştepţi pe lângă el, iar Ernst este unul dintre cei mai deştepţi.

Webber îşi aprinse unul dintre trabucurile sale puturoase. Paul, o ţigară Chesterfield, pe care şi-o aprinse de astă dată doar cu două beţe din cutia ieftină de chibrituri.

Webber îl privi cu rezervă, apoi spuse:

— L-am servit pe Kaiser trei ani. Până la capitulare. Oh, am făcut unele chestii eroice, te asigur! Compania mea avansase la un moment dat o sută de metri între liniile britanice şi ne-au trebuit doar două luni să facem asta. Ne-a adus nişte medalii, asta a făcut. Celor care am supravieţuit. Există în unele sate plachete pe care scrie doar atât: *Celor căzuţi.* Oraşele nu şi-au permis suficient bronz pentru a grava toate numele morţilor acolo.

Îşi scutură capul.

— Voi, yankeii, aveaţi Maxim[27]. Noi aveam mitralierele noastre. La fel ca tunurile Maxim. Am furat schema de la voi sau a fost invers. Nu-mi amintesc care pe care. Dar britanicii, mamă! Britanii aveau Vickers[28]. Răcite cu apă. În

[27] Prima mitralieră autoalimentată inventata de sir Hiram Maxim în 1884. (n.tr.)

[28] După cumpărarea companiei Maxim în 1896, Vickers a îmbunătăţit

mâinile voastre, astea erau nişte maşini de tocat carne. Erau o capodoperă de metal... Nu, nu, nu vrem un alt război, indiferent ce spune Piticul, niciunul dintre noi nu vrea. Ar fi sfârşitul zilelor. Şi asta este ce şi-a pus în cap colonelul.

Webber strecură suta de mărci în buzunar şi pufăi din trabucul său ieftin.

— Ce vrei să ştii? întrebă el.

— Ce program are pe Wilhelm Strasse. Când ajunge la birou, când pleacă, ce maşini conduce, unde parchează, dacă va fi acolo mâine, luni sau marţi, pe ce rute o apucă, ce cafenele frecventează în zona Cancelariei.

— Poţi afla orice dacă ai suficient timp. Şi ouă.

— Ouă?

Îşi mângâie buzunarul.

— Bani. Trebuie să fiu sincer, domnule John Dillinger. Nu vorbim să dăm pe sub mână păstrăv de canal vechi de trei zile din Landwehr spunând că e proaspăt pescuit din Havel[29]. Asta e o problemă care va necesita să mă retrag o vreme. Vor fi repercusiuni serioase şi va trebui să mă fac nevăzut.. Vor fi...

— Otto, spune-mi doar un număr.

— Foarte periculos... Dincolo de asta, ce înseamnă banii pentru voi, americanii? Voi îl aveţi pe FDR al vostru. Spuse apoi în engleză: Nu vă mai săturaţi de cozonac!

— De caşcaval, îl corectă Paul. Un număr?

— O mie de dolari americani.

— Ce???

---

mitraliera, reducându-i greutatea şi simplificandu-i mecanismele. Este o mitralieră care a fost folosiră de armata britanică până în anii 1960. (n.tr.)

[29] Râu cu lungimea de 325 kilometri aflat din nord-estul Germaniei, afluent al fluviului Elba. (n.tr.)

— Nu mărci. Ei spun că inflaţia a trecut, dar nimeni dintre cei care au trăit-o nu crede asta. De ce, în 1928, un litru de petrol costa cinci sute de mii de mărci? Şi în...

Paul scutură capul.

— O groază de bani!

— Dar nu-i chiar aşa, dacă îţi aduc informaţiile pe care le vrei! Şi-ți garantez că și le aduc. Mă plăteşti numai jumătate în avans.

Paul arătă spre buzunarul lui Webber în care acesta pusese mărcile.

— Asta este arvuna ta.

— Dar...

— Vei primi restul când şi dacă aduci informaţiile. Şi dacă primesc aprobarea.

— Trebuie să fac anumite cheltuieli.

Paul îi strecură suta de mărci pe care o mai avea.

— Uite aici.

— O să-mi ajungă cu greu, dar mă voi descurca eu. Apoi se uită îndeaproape la Paul şi spuse: Sunt curios.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu tine, domnule John Dillinger. Care este povestea ta?

— Nu e nicio poveste.

— A, mereu este o poveste. Haide, spune-i lui Otto povestea ta. Suntem parteneri de afaceri acum. Nici în pat n-am fi atât de intimi. Şi, aminteşte-ţi, el vede tot, şi adevărul, şi minciunile. Pari a fi un candidat atipic pentru treaba asta. Şi, probabil, tocmai de aceea ai fost ales să ne vizitezi minunatul oraş. Pentru că pari atipic. Cum ai ajuns să practici această nobilă meserie?

Paul tăcu un moment, apoi zise:

— Bunicul meu a venit în America acum mulţi ani. A

luptat în Războiul franco-prusac[30] şi se săturase de război. A pus pe picioare o tipografie.

— Cum îl chema?

— Wolfgang. Spunea că prin venele sale curge cerneală tipografică şi pretindea că predecesorii săi locuiseră în Mainz şi că lucraseră cu Gutenberg.

— Poveştile bunicilor, spuse Webber, dând din cap înţelegător. Al meu susţinea că e verişorul lui Bismarck.

— Compania lui se afla în New York, în cartierul Lower East Side, zona germano-americană a oraşului. În 1904, s-a petrecut o tragedie – peste o mie de persoane de acolo au fost ucise când un vas de agrement a luat foc pe East River. Se numea *Generalul Stocum*[31]*.*

— Vai, ce nenorocire!

— Bunicul meu era la bord. El şi bunica mea au supravieţuit, însă el a suferit arsuri îngrozitoare pe când a ajutat la salvarea pasagerilor şi nu a mai putut munci după aceea. Apoi, cei mai mulţi membri ai comunităţii germane s-au mutat în Yorkville, în nordul Manhattanului. Oamenii erau prea întristaţi pentru a mai locui în Mica Germanie. Afacerea lui era pe punctul de a da faliment, pentru că bunicul era foarte bolnav şi nu prea mai era lume de la care să preia comenzi de tipărituri. Astfel că tatăl meu a preluat

[30] Război din 1870 dintre Al Doilea Imperiu Francez și Regatul prusac ajutat de Confederaţia statelor nord-germane și alte câteva state germane sudice. Împăratul Napoleon al III-lea a fost capturat cu întreaga sa armată, după Bătălia de la Sedan. Înfrângerea Franţei a dus la unificarea Germaniei sub conducerea împăratului Wilhelm I şi la constituirea celui de-Al Doilea Reich. (n.tr.)

[31] Pasagerii vaporului erau membrii Bisericii lutherane Sfântul Marcu. Vaporul a luat foc şi au murit aproximativ 1 300 de oameni. Cel mai mare dezastru din zona New Yorkuiui, până la atacul împotriva Turnurilor gemene din 11 septembrie 2001**.** (n.tr.)

afacerea. Nu voia să fie tipograf, voia să joace baseball. Ai auzit de baseball?

— A, bineînţeles.

— Dar nu a avut de ales. Avea de hrănit acum o soţie, o fiică, pe fratele meu şi pe mine şi, de asemenea, pe bunicii mei. Însă am putea spune că s-a ridicat la înălţimea provocării. Şi-a făcut datoria. S-a mutat în Brooklyn, a început să tipărească şi în engleză şi şi-a extins compania. A făcut-o extrem de eficientă. Fratele meu nu s-a putut duce în armată în timpul Marelui Război şi au condus compania împreună, în vreme ce eu eram în Franţa. După ce m-am întors, m-am alăturat lor, iar afacerea a evoluat frumuşel. Râse. Acum, nu ştiu dacă ai auzit de asta, dar ţara noastră a trecut prin chestia asta, Prohibiţia. Ştii...

— Da, da, desigur. Am citit un roman poliţist, îmi amintesc... Era ilegal să bei alcool. Ce nebunie!

— Întreprinderea tatălui meu era chiar pe malul râului, în Brooklyn. Avea un debarcader şi o hală imensă pentru depozitarea hârtiei şi a materialelor tipărite. Una dintre bandele de gangsteri voia să pună mâna pe el şi să depoziteze acolo whisky-ul pe care-l aduceau în port, prin contrabandă. Tatăl meu s-a împotrivit. Au venit doi bătăuşi să-l vadă într-o zi. L-au bătut pe fratele meu şi, pentru că tata nu a cedat, i-au prins mâinile în presele din tipografie.

— O, nu, prietene...

Paul continuă:

— A fost mutilat cumplit. A murit câteva zile mai târziu. Iar fratele meu şi mama le-au vândut fabrica în ziua următoare, pentru o sută de dolari.

— Aşa că nu ai avut de lucru şi te-ai înhăitat cu tipi dubioşi?

— Nu, lucrurile s-au petrecut altfel, spuse încet Paul. Am mers la poliţie. Nu dădeau ghes să ne ajute să-i descoperim pe asasinii ăştia. Înţelegi?

— Mă întrebi dacă am auzit despre poliţişti corupţi?

Webber râdea în hohote.

— Aşa că am găsit vechiul meu Colt din armata, pistolul meu. Am aflat unde sunt ucigaşii. I-am urmărit permanent timp de o săptămână. Am aflat totul despre ei. Apoi i-am „declanşat”.

— Tu?

Paul îşi dădu seama că tradusese fraza literal, astfel că nu avea niciun sens în germană.

— Noi spunem că „îi declanşăm”. Adică le-am tras un glonţ în ceafă.

— A, da. Webber murmură fără să zâmbească acum: Noi spunem că le-am stins lumânarea...

— Da... Bine, ştiam de asemenea pentru cine lucrau contrabandiştii care ordonaseră ca tata să fie torturat. I-am lăsat reci și pe ăştia.

Webber îşi pierduse vocea. Paul îşi dădu seama că nu povestise această istorie nimănui până atunci.

— Ţi-ai recăpătat compania înapoi?

— O, nu. Federalii, oamenii guvernului, au făcut razii acolo înainte de asta şi au confiscat depozitul. În ceea ce mă priveşte, am dispărut din peisaj, în Hell’s Kitchen, Manhattan. Şi era cât pe ce să fiu lichidat.

— Să fii lichidat?

— Am ucis un tip foarte important. Şeful ăsta mafiot. Ştiam că asociaţii săi sau altcineva ar fi putut porni să mă vâneze şi să mă ucidă. Mi-am acoperit urmele foarte bine, iar poliţia nu m-ar fi bănuit. Dar mafioţii ştiau că eu fusesem. Nu voiam să-i conduc la familia mea – pe-atunci fratele meu pusese pe picioare propria lui companie tipografică – astfel că, în loc să mă întorc înapoi în afaceri, mi-am luat o slujbă într-o sală de sport. Ajutam la antrenamentul boxerilor, făceam curat şi primeam, în schimb, un acoperiş deasupra capului.

— Şi aşteptai să mori. Dar nu pot să nu observ, domnule John Dillinger, că încă eşti cât se poate de viu. Cum făcuşi de se-ntâmplă?

— Alţi tipi...

— Şefi de bandă.

— Au auzit ce am făcut. Nu se înţelegeau prea bine cu tipul pe care l-am omorât şi nu se împăcau cu felul în care făcea el afacerile, de pildă torturându-l pe tatăl meu şi ucigând poliţişti. Ei considerau că un criminal trebuie să fie profesionist. Gentleman.

— Ca mine, spuse Webber, împungându-se cu degetul mare în piept.

— Ei auziseră cum i-am ucis pe gangster şi pe oamenii lui. Au fost omorâţi curat, fără urme. Şi fără să moară vreun tip nevinovat. Mi-au cerut să-i fac acelaşi lucru altui tip, un alt individ foarte rău. Nu am vrut, dar am aflat ce făcuse. Ucisese un martor şi pe membrii familiei acestuia, chiar şi pe cei doi copii. Aşa că am fost de acord. Şi l-am „declanşat” şi pe ăsta. Mi-au dat o groază de bani. Apoi am ucis pe altul. Am economisit banii pe care mi i-au dat şi mi-am cumpărat o sală mică de antrenament. Eram pe punctul să renunţ. Dar ştii ce înseamnă să intri în rutină?

— Da, asta chiar ştiu.

— Ei bine, rutina asta a fost viaţa mea pentru mulţi ani...

Paul rămase tăcut câteva clipe, apoi adăugă:

— Deci, asta este povestea mea. Adevărul.

În cele din urmă, Webber întrebă:

— Te deranjează? Să faci asta ca să-ţi câştigi existenţa?

— Ar trebui să mă deranjeze mai mult, cred, spuse el după o tăcere scurtă. M-am simţit rău lăsându-i reci pe băieţii voştri în timpul războiului. În New York, am lăsat reci doar alţi ucigaşi. Tipi răi. Cei care făceau ce i-au făcut ăia tatălui meu. Râse. Obişnuiesc să spun că nu fac altceva decât să corectez greşelile lui Dumnezeu.

— Îmi place asta, domnule John Dillinger, spuse Webber aprobator. Greşelile lui Dumnezeu. O, avem şi noi câteva greşeli din astea pe-aici, da, chiar avem.

Îşi termină berea, apoi spuse:

— Azi e sâmbătă. Greu de cules informaţii într-o zi ca asta. Să ne întâlnim mâine la Tiergarten. Este un iaz la capătul aleii Stern. În partea de sud. Când ţi-ar conveni să ne vedem?

— Devreme. Să spunem la opt.

— A, foarte bine, spuse Webber ridicându-se încruntat. Este devreme. Dar voi veni atunci.

— Mai am nevoie de ceva, spuse Paul.

— Ce? Whisky? Ţigări? Pot să-ţi aduc, dacă vrei, şi cocaină. Nu prea a mai rămas multă în oraş. Cu toate acestea eu...

— Nu este pentru mine. Este pentru o femeie. Un cadou.

Webber râmji cu toţi dinţii.

— O, domnule John Dillinger, drăguţ din partea dumneavoastră! Aţi venit în Berlin de câteva ore şi deja inima dumneavoastră a început să vorbească. Sau poate că vorbeşte altă parte a corpului tău. Ei bine, nu i-ar plăcea prietenei tale nişte jartiere cu ciorapi asortaţi? Din Franţa, desigur. O bustieră roşu cu negru? Sau este mai modestă? O bluză de caşmir. Poate ceva ciocolată belgiană. Sau nişte dantelă. Parfumul merge mereu de minune. Iar ţie, prietene, am să ţi le vând la un preţ special.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Vremuri solicitante... Erau zeci de probleme care ar fi putut ocupa mintea uriaşului şi asudatului bărbat care, în acea după-amiază târzie de sâmbătă, zăcea în spaţiosul său birou, din recent finalizata clădire de trei hectare şi jumătate a ministerului, un birou pe potriva sa, mai mare decât Cancelaria şi apartamentele lui Hitler la un loc. Hermann Göring ar fi putut, de pildă, să reia lucrul la constituirea uriaşului imperiu industrial pe care-l tot plănuia (şi care, bineînţeles, i-ar fi purtat numele). Ar fi putut schiţa un memorandum către jandarmeria rurală din toată ţara, reamintindu-le că Legea de stat pentru protecţia animalelor, pe care el însuşi o scrisese, urma să fie aplicată cu stricteţe şi că toţi cei care vor fi prinşi vânând vulpi cu ajutorul câinilor de vânătoare vor fi pedepsiţi cu severitate.

Sau era chestiunea extrem de importantă a petrecerii pe care urma să o dea în cinstea Olimpiadei, eveniment pentru care Göring construia propriul său sat în interiorul ministerului aviaţiei (reuşise să-şi arunce ochii peste planurile lui Goebbels pentru acest eveniment şi-şi îmbunătăţise propria gală pentru a fi cu zeci de mii de mărci mai strălucitoare ca a viermelui ăluia). Şi, desigur, era mereu vitala problemă a costumului pe care-l va purta la petrecere. S-ar fi putut întâlni chiar cu adjuncţii săi pentru a discuta recenta sa misiune în cel de-Al Treilea Reich: aceea de a pune la punct cea mai eficientă forţă aeriană din lume.

Dar ceea ce-l preocupa acum pe Hermann Göring, care avea 43 de ani pe muchie, era o văduvă pensionară care avea de două ori vârsta lui, care trăia într-o vilă mică din

afara oraşului Hamburg.

Nu-i vorbă că bărbatul – printre ale cărui titluri se numărau cele de ministru fără portofoliu, comisar pentru aviaţie, comandant-şef al forţelor aeriene, preşedinte-ministru prusac, ministru al aerului şi maestru-şef de vânătoare al imperiului – nu făcea el însuşi cercetări referitoare la doamna Ruby Kleinfeldt, desigur. O duzină de subalterni şi ofiţeri Gestapo scobeau după informaţii în Wilhelm Strasse şi în Hamburg, săpând prin dosare şi interogând diverse persoane.

Göring însuşi se holba pe fereastra imensului său birou, mâncând o farfurie consistentă de spaghete. Era felul de mâncare preferat al lui Hitler, iar Göring îl văzuse pe Führer ciugulind dintr-un bol cu o zi înainte. Porţia neconsumată îl îndurera pe Göring, iar durerea se transformă într-o poftă teribilă: deja dăduse gata trei porţii în acea zi.

„Ce vom găsi despre dumneata?” o întrebă el tăcut pe bătrâna doamnă care nu ştia nimic despre ancheta agitată pe are o stârnise. Investigaţiile păreau o rătăcire absurdă, luând în considerare multele proiecte vitale din calendarul lui. Totuşi, acest proiect era şi el de o importanţă vitală, pentru că ar fi putut provoca prăbuşirea lui Reinhard Ernst.

Viaţa de soldat era cea mai apropiată de sufletul lui Hermann Göring, care-şi amintea deseori de fericitele zile ale războiului, când zbura cu avionul său biplan alb Fokker D-7 peste Franţa şi Belgia, confruntându-se cu orice pilot aliat care era suficient de nebun încât să zboare în apropierea lui (rapoartele oficiale confirmau că douăzeci şi doi dintre ei plătiseră aceasta greşeală cu viaţa, deşi Göring era ferm convins că omorâse mult mai mulţi). Putea fi acum o matahală care nici nu mai încăpea în cabina bătrânului său avion, un bărbat a cărui viaţă se rezuma la analgezice, mâncare, bani, artă şi putere. Însă, dacă-l întrebai cine era el în adâncul sufletului, răspunsul lui

Göring ar fi fost: „Sunt un soldat”.

Şi încă un soldat care ştia cel mai bine cum ar fi putut să-ţi transforme ţara într-o naţiune de luptători: trebuia să-ţi arăţi muşchii. Nu negociezi, nu baţi coclaurile şi nici nu te ascunzi în spatele mărăcinilor de lângă grajd să tragi din pipa lui tăticu’, năravul colonelului Reinhard Ernst.

Când se ocupa de treburile curente, individul avea fragilitatea unei femei. Chiar şi homosexualul de Roehm, şeful SA omorât de Göring şi de Hitler în timpul puciului, cu doi ani în urmă, era un buldog în comparaţie cu Ernst. Negocierile secrete pe picior de egalitate cu Krupp, transferul nevrotic al resurselor de pe un şantier naval pe altul, obligarea armatei lor actuale, aşa cum era ea, să se antreneze cu arme de lemn şi cu artileria în grupuri mici pentru a nu atrage atenţia asupra lor... Zeci de alte stratageme la fel de fandosite.

De ce ezitările astea? Pentru că loialitatea omului faţă de naţionalist-socialism, credea Göring, era dubioasă. Führer-ul şi Göring nu erau naivi. Ştiau că nu toţi îi sprijină. Poţi câştiga voturi cu pumnii şi cu armele; nu poţi câştiga inimi. Şi multe inimi din ţara lor nu erau devotate naţional-socialismului, inclusiv persoane de la vârful forţelor armate. Ernst ar fi putut foarte bine să-şi târşească intenţionat cizmele lui prusace pentru a-i ţine departe pe Hitler şi pe Göring de instituţia pe care şi-o doreau cu disperare: o armată puternică. Se părea chiar că Ernst însuşi spera să ajungă la butoane, dacă cei doi conducători ar fi fost îndepărtaţi.

Graţie vocii sale blânde, comportamentului său chibzuit, felului său de a fi lipsit de asperităţi, celor două blestemate de Cruci de fier şi altor zeci de decoraţii, Ernst intrase actualmente pe sub pielea Lupului (pentru că îl făcea să se simtă apropiat Führer-ului, lui Göring îi plăcea să folosească porecla cu care-l pomeneau uneori femeile pe Hitler, deşi

ministrul devenea aşa de intim doar în gândurile sale).

Fir-ar sa fie, uite doar cum îi atacase colonelul pe Göring ieri pe tema prezentării avioanelor de luptă Me 109 la Olimpiadă! Ministrul aviaţiei zăcuse treaz jumătate de noapte, înfuriat de ceartă, revăzându-l mereu şi mereu pe Lup întorcându-şi ochii lui albaştri către Ernst şi fiind de acord cu el!

Fu cutremurat de un alt val de furie.

— Dumnezeule mare!

Göring aruncă farfuria cu spaghete pe jos. Explodă în zeci de cioburi.

Una dintre ordonanţe, un veteran al războiului, alergă împiedicat, cu un picior beteag şi ţeapăn.

— Domnule?

— Curăţă pe jos!

— Mă duc să aduc o găleată...

— Nu am spus să speli podeaua. Adună pur şi simplu bucăţile. Vor spăla în seara asta.

După care matahala se holbă la cămaşa lui şifonată şi văzu şi pe ea pete de roşii. Furia lui se amplifică.

— Vreau o cămaşă curată, se răsti el. Bolul de porţelan este prea mic pentru porţiile de spaghete. Spune-i bucătarului să găsească ceva mai mare. Führer-ul are setul verde cu alb de porţelan de Meissen. Vreau farfurii ca acelea.

— Da, domnule.

Bărbatul se aplecă să culeagă cioburile.

— Nu, cămaşa în primul rând.

— Da, domnule ministru al aviaţiei.

Veteranul se grăbi să iasă. Se întoarse câteva clipe mai târziu, cu o cămaşă verde-închis pe un umeraş.

— Nu aia. Ţi-am spus când mi-ai mai adus-o luna trecută că mă face să semăn cu Mussolini.

— Aceea era cămaşa neagră, domnule. Pe care am

aruncat-o. Asta e verde.

— Ei bine, vreau una albă. Adu-mi o cămaşă albă! Una de mătase!

Bărbatul părăsi camera, apoi se întoarse din nou, de data aceasta cu cămaşa dorită.

O clipă mai târziu, unul dintre aghiotanții lui Göring intră în birou.

Ministrul luă cămaşa şi o puse alături. Era conştient de greutatea lui şi nu i-ar fi trecut nicicând prin cap să se dezbrace în fața unui subaltern. Îl cuprinse un nou acces de furie, de data aceasta gândindu-se la felul în care arăta Ernst. În timp ce ordonanţa aduna cioburile de porţelan, aghiotantul spuse:

— Domnule ministru al aviaţiei, cred că avem ştiri bune.

— Ce?

— Agenţii noştri din Hamburg au descoperit câteva scrisori referitoare la doamna Kleinfeldt. În ele se sugerează că doamna cu pricina este evreică.

— „Se sugerează”?

— Demonstrează, domnule ministru. Se demonstrează.

— Pură?

— Nu. Doar pe jumătate. Dar din partea mamei. Aşa că este o dovadă indiscutabilă.

Legile de la Nürnberg referitoare la cetăţenie şi rasă, adoptate cu un an în urmă, retrăseseră cetăţenia evreilor germani, desemnându-i ca „supuşi” ai statului şi incriminând, de asemenea, căsătoria sau sexul între evrei şi arieni. De asemenea, legea definea exact cine era urmaş evreu în cazul unei căsătorii mixte a predecesorilor. Cu doi bunici evrei şi alţi doi ne-evrei, doamna Kleinfeldt era evreică pe jumătate.

Nu era chiar atât de condamnabil, dar descoperirea îl încântă pe Göring datorită nepotului doamnei Kleinfeldt: profesorul doctor Ludwig Keitel, partenerul lui Reinhard

Ernst în Studiul Waltham. Göring încă nu ştia care era, până la urmă, obiectul acestui misterios studiu. Dar faptele erau suficient de incriminante: Ernst lucra cu un descendent al unor evrei şi foloseau scrierile unui doctor de creiere evreu, Freud. Şi cea mai mare dovadă de vinovăţie era faptul că Ernst ţinuse studiul secret pentru primii doi oameni ai guvernului; el şi Lupul.

Göring era surprins că Ernst îl subestimase în aşa mare măsură. Colonelul presupusese că ministrul aviaţiei nu monitoriza telefoanele din cafenelele din jurul străzii Wilhelm. Nu știa plenipotenţiarul că în acest district contaminat de paranoia tocmai acele telefoane meritau cel mai mare efort? El primise transcrierea convorbirii telefonice pe care o avusese Ernst cu profesorul doctor Keitel în acea dimineaţă, prin care-i cerea să se vadă de urgenţă.

Ce s-a întâmplat în timpul întâlnirii nici nu mai avea vreo importanţă. Cel mai important pentru Göring era că aflase numele bunului profesor şi faptul că-i curgea sânge evreiesc prin vene. Consecinţele acestor fapte? Asta depindea în mare măsură de ce-şi dorea Göring să obţină. Keitel, un intelectual semi-evreu, va fi trimis în lagărul din Oranienburg. Nu încăpea îndoială în legătură cu asta. Dar cum rămânea cu Ernst? Göring decise că ar fi mai bine să-l păstreze la vedere. Va fi înlăturat din poziţiile de conducere ale guvernului, dar va fi păstrat într-o poziţie de slugă. Da, de săptămâna viitoare, bărbatul va fi norocos dacă va fi angajat să tropăie pe lângă ministrul apărării von Blomberg, cărând servieta chelbosului.

Exuberant acum, Göring aruncă pe gât alte câteva analgezice, strigă după o altă farfurie de spaghete şi se premie pentru intrigile sale de succes, întorcându-şi atenţia către petrecerea dedicată Olimpiadei. Se întreba dacă să apară în costumul unui vânător german, al unui şeic arab

sau dacă să se îmbrace în Robin Hood, din cap până în picioare, cu tolbă de săgeţi şi arc în spinare.

Există momente în care oamenii pur şi simplu aproape că nu se pot decide.

Reggie Morgan era îngrijorat.

— Nu am autoritatea să aprob o mie de dolari. Iisuse Hristoase! O mie?

Mergeau prin Grădina Zoologică, trecând de un militar SA îngrozitor de transpirat care stătea într-o tribună improvizată şi dăscălea un grup mic de oameni. Era evident că unii își doreau să fi fost în altă parte, iar alţii din spate aveau dispreţ în priviri. Însă unii erau hipnotizaţi. Paul îşi aminti ce-i spusese Heinsler pe vapor: „Îl iubesc pe Führer şi aş face orice pentru el şi pentru Partid…”

— Ameninţarea a funcţionat? întrebă Morgan.

— O, da. De fapt, cred că l-am făcut să mă respecte şi mai mult.

— Şi chiar poate obţine informaţii utile?

— Dacă poate cineva, el este acela. Îi cunosc p-ăştia ca el. Este uimitor cât de plini de resurse pot fi unii când scuturi sacul cu bani în faţa lor.

— Atunci să vedem dacă putem face rost.

Părăsiră Grădina Zoologică şi plecară spre sud, către Poarta Brandenburg. Câteva blocuri mai încolo, trecură de palatul înzorzonat care urma să devină, după ce reparaţiile de după incendiu se vor fi terminat, Ambasada Statelor Unite.

— Ia priveşte, spuse Morgan. Minunat, nu? Sau va fi, când se vor termina reparaţiile.

Chiar dacă palatul nu era încă oficial Ambasada Statelor Unite, în faţa clădirii era arborat drapelul american. Vederea lui îl impresionă pe Paul şi îl făcu să se simtă bine, cu mult mai liniştii.

Se gândi la membrii *Hitlerjugend* din Satul olimpic.

Şi negrul... crucile cu cârlige. Vreţi să spuneţi svastica... A, ai siguranţă, ştiţi ce înseamnă...

Morgan intră pe o alee, apoi coti pe alta şi, cercetând străduţa din spatele lor, deschise o uşă. Pătrunseră în clădirea tăcută şi întunecoasă şi străbătură câteva coridoare până când ajunseră la o uşă mică de lângă bucătărie. Intrară. Camera întunecoasă era austeră: un birou, câteva scaune şi un radio imens, mai mare decât oricare aparat văzut de Paul vreodată. Morgan puse în funcţiune radioul şi, pe măsură ce tuburile se încălzeau, acesta începu să bâzâie.

— Ascultă toate transmisiunile de pe unde scurte din afara ţării, spuse Morgan, aşa că vom transmite cu ajutorul releelor către Amsterdam şi de acolo la Londra. Mesajul va fi transmis printr-o linie telefonică spre Statele Unite. Le va lua o vreme naziştilor să intre pe frecvenţă, spuse bărbatul punându-şi căşti, dar ar putea fi norocoşi, aşa că trebuie să porneşti de la prezumţia că te ascultă. Să nu-ţi iasă asta din cap, indiferent ce spui.

— Desigur.

— Trebuie să fim rapizi. Eşti gata?

Paul dădu din cap, luă perechea de căşti pe care i-o întinsese Morgan şi băgă conectorul gros în mufa pe care i-o indică acesta. Pe cadranul plasat pe faţa staţiei se aprinse, în cele din urmă, o luminiţă verde. Morgan se duse la o fereastră, se holbă afară pe alee, apoi lăsă perdeaua să cadă la loc. Trase apoi microfonul aproape de gură şi apăsă pe butonul de pe pupitru.

— Am nevoie de o conexiune peste ocean cu prietenul din sud.

Repetă fraza, după care eliberă butonul de transmisiune şi-i spuse lui Paul:

— Bull Gordon este „prietenul nostru din sud”.

Washington, ştii. „Prietenul nostru din nord” este senatorul.

— Am recepţionat, spuse o voce tânără.

Era a lui Avery.

— O clipă. Aşteaptă. Am făcut legătura.

— Sal’tare, spuse Paul.

Pauză.

— Hai să trăieşti, răspunse Avery. Cum o mai duci?

— O, de minune. Mă bucur să-ţi aud vocea.

Lui Paul nu-i venea să creadă că-i spusese rămas-bun cu doar o zi înainte. Părea că trecuseră luni.

— Ce face jumătatea ta mai bună?

— Se păzeşte de belele.

— Greu de crezut.

Paul se întrebă dacă Manielli le spunea şi soldaţilor olandezi aceleaşi vorbe de duh ca cele pe care le spusese lui în America.

— Vezi că aici eşti pus pe difuzor, se auzi vocea iritată a lui Manielli. Asta aşa, ca să ştii.

Paul râse.

Urmă o tăcere încărcată de zgomote electrostatice.

— Ce oră e la Washington? îl întrebă Paul pe Morgan.

— Este prânzul.

— E sâmbătă. Unde este Gordon?

— Nu trebuie să ne preocupe asta. Îl vor găsi.

În căşti se auzi o voce feminină care spuse:

— Un moment, vă rog. Vă fac legătura.

O clipă mai târziu, Paul auzi un telefon sunând. Apoi o altă voce feminină care răspunse:

— Da?

Morgan spuse:

— Aş vrea să vorbesc cu soţul dumneavoastră, vă rog. Iertaţi-mă că vă deranjez.

— Rămâneţi la aparat.

De parcă ar fi ştiut că nu trebuie să întrebe cine sunase.

Un moment mai târziu, Gordon veni la telefon.

— Alo?

— Noi suntem, domnule, spuse Morgan.

— Dă-i drumul.

— S-au modificat datele problemei. Trebuie să luăm legătura cu cineva de-aici pentru informaţii.

Gordon tăcu o clipă.

— Cine este? Aşa, în general?

Morgan îi făcu un semn lui Paul, care spuse:

— Ştie pe cineva care ne poate duce mai aproape de clientul nostru.

Morgan dădu din cap, aprobând modul în care-şi alesese cuvintele, şi adăugă:

— Furnizorul meu nu mai are nimic de livrat.

Comandantul întrebă:

— Omul ăsta lucrează pentru cealaltă companie?

— Nu, lucrează de unul singur.

— Ce alte opţiuni avem?

Morgan spuse:

— Cealaltă posibilitate este să stăm şi să aşteptăm, sperând că vor veni vremuri mai bune.

— Ai încredere în el?

După un moment, Paul răspunse:

— Da. Este unul de-al nostru.

— Al nostru?

— De-al meu, explică Paul. Lucrează în branşa mea. Am aranjat târgul... să zicem că la un nivel oarecare de încredere.

— Este vorba de bani?

Morgan spuse:

— De aceea am şi sunat. Vrea mulţi şi imediat.

— Ce înseamnă mulţi?

— O mie. Moneda dumneavoastră.

O pauză.

— Asta ar putea fi o problemă.

— Nu avem de ales, spuse Paul. Trebuie să vezi cum aranjezi ploile...

— Te-am putea aduce înapoi mai repede din călătorie...

— Nu, nu cred că doriţi să faceţi asta, spuse Paul cu emfază.

Sunetul care se auzi în radio ar fi putut fi un val de emisii statice sau oftatul lui Bull Gordon.

— Trebuie să aveţi răbdare. Vă voi căuta cât de repede pot.

— Aşadar, ce ne pod spune despre bani?

— Nu ştiu detaliile, îi transmise Bull Gordon lui Gyrus Adam Clayborn, care se afla în New York la capătul celălalt al liniei telefonice. Nu au putut să-mi spună amănunte. Să nu fie interceptată convorbirea, ştii. Se pare, însă, că naziştii au blocat accesul lui Schumann la informaţiile de care avea nevoie pentru a ajunge la Ernst. Eu asta am înţeles.

Clayborn mormăi ceva.

În mod surprinzător, Gordon se simţea în largul său, ţinând cont de faptul că vorbea cu cel care era cotat al patruzeci şi cincilea în topul celor mai bogaţi oameni din ţară. (Fusese cândva al doilea, dar criza bursieră îl făcuse să cadă mai multe locuri.) Erau extrem de diferiţi, dar împărtăşeau două caracteristici vitale: aveau armata în sânge şi erau amândoi patrioți. Dispăreau astfel în mare măsură diferenţele de avere şi de situaţie socială.

— O mie? Bani gheaţă?

— Da, domnule.

— Îmi place Schumann ăsta. A fost destul de pătrunzător comentariul ăsta despre realegeri. FDR speriat ca un iepure.

Clayborn chicoti.

— Mă gândeam că senatorul o să se scape pe el chiar în momentul ăla.

— Aşa părea.

— OK. Voi face rost de bani.

— Mulţumesc, domnule.

Clayborn anticipă următoarea întrebare a lui Gordon.

— Desigur, este sâmbătă seara în Hunville. Iar el are nevoie de banii ăştia acum, nu?

— Aşa e.

— Aşteaptă puţin.

Trei minute mai târziu magnatul reveni la telefon.

— Spune-le să meargă la funcţionarul nostru de la locul obişnuit de livrare din Berlin. Morgan va şti unde. Banca Maritimă a Americilor. La numărul 88, pe Bulevardul Unter den Linden sau cum dracului i-o fi spunând. Nu nimeresc niciodată.

— Unter den Linden. Înseamnă „Pe sub tei”.

— Bine, bine, paznicul îi va da pachetul.

— Mulţumesc, domnule.

— Bull?

— Da, domnule?

— Nu avem suficienţi eroi în ţara asta. Vreau ca băiatul ăsta să vină înapoi nevătămat. Ţinând cont de resursele noastre...

Clayborn şi toţi cei ca el nu ar fi spus niciodată „banii mei”. Omul de afaceri continuă:

— Ţinând cont de resursele noastre, ce am putea face ca să-i îmbunătăţim şansele de reuşită?

Gordon îşi măsură cu atenţie răspunsul. Un singur lucru îi veni în minte:

— Să ne rugăm, spuse el şi puse receptorul în furca telefonului, apoi, după un moment de pauză, îl ridică din nou.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Inspectorul Willi Kohl stătea la biroul său din Alex, încercând să înţeleagă inexplicabilul, un joc nicăieri jucat mai des decât în sediile poliţiei de pretutindeni.

Fusese mereu un om curios prin natura sa, mirat, să zicem, de modul în care, amestecând pur şi simplu cărbune, sulf și azotat, poţi produce praf de puşcă. Sau cum funcţionează submarinele, de ce păsările se adună pe aceeaşi linie de telegraf, ce se petrece în sufletul oamenilor care se transformă din cetăţeni raţionali în fanatici, când cine ştie ce frustrat naţional-socialist le vorbeşte la o manifestaţie.

Mintea lui era ocupată acum cu o întrebare: ce fel de om poate lua viaţa altuia? Şi de ce?

Şi, desigur, „cine”, îşi şopti el, gândindu-se la portretul făcut de artistul ambulant din Piaţa Noiembrie 1923. Janssen îl dusese la tipografia de la parter pentru a-l multiplica, aşa cum făcuseră şi cu fotografia victimei. Nici nu era un desen prea rău, se gândi Kohl. Desenatorul făcuse nişte ştersături pentru că veteranul fie îi dăduse indicaţii prea vagi, fie revenise asupra lor: un maxilar pătrat şi arătos, gâtul gros, părul uşor ondulat, o cicatrice pe bărbie şi un petic de leucoplast pe obraz.

— Cine eşti? şopti el privind portretul bărbatului.

Willi Kohl ştia faptele: înălţimea şi vârsta omului, culoarea părului şi, probabil, naţionalitatea, poate chiar şi oraşul în care locuia. Dar învăţase în anii de investigaţii că,

pentru a descoperi un criminal anume, avea nevoie de mult mai multe detalii. Pentru a-i înţelege, era nevoie de ceva mai mult de atât, era nevoie de intuiţie – unul dintre cele mai mari talente ale lui Kohl. Mintea lui făcea conexiuni şi salturi care, uneori, îl mirau chiar şi pe el. Nu însă şi acum. Ceva în acest caz ieşea din tipare.

Se sprijini de spătarul scaunului, examinându-şi notele, în timp ce trăgea din pipa sa fierbinte (unul dintre avantajele de a face parte din mult hulita Poliţie Criminală era că dispreţul lui Hitler pentru fumat nu ajungea şi acolo, pe acel tărâm păgân). Suflă fumul spre tavan şi oftă.

Trebuia să aştepte rezultatele probelor de laborator depuse mai devreme. Tehnicianul de la laborator nu descoperise nicio amprentă pe ghidul olimpic găsit la locul încăierării cu militarii SA, iar expertul poliţiei (Kohl băgă de seamă cu amărăciune că tot un singur expert rămăsese) nu identificase amprente similare cu cele colectate din Aleea Dresda. Şi încă nu primise nimic de la medicul legist. Cât dracului durează să tai un om în două şi să faci analiza sângelui?

Dintre zecile de rapoarte referitoare la persoane dispărute care inundaseră în acea zi Poliţia Criminală, niciunui nu se potrivea cu descrierea omului care, cu siguranţă, era fiu şi poate tată, poate soţ, poate iubit...

Sosiseră câteva telegrame de la secţiile din jurul Berlinului, dându-i informaţii despre cei care cumpăraseră pistoale spaniole Star Modelo A sau muniţie Largo în ultimul an. Însă lista era îngrozitor de incompletă, iar Kohl află descurajat că făcuse o greşeală: arma crimei nu era defel atât de rar întâlnită pe cât crezuse el. Poate din pricina relaţiilor apropiate dintre Germania şi forţele naţionaliste ale lui Franco din Spania, multe astfel de arme, puternice şi eficiente, se vindeau în Berlin. La acel moment lista conţinea numele a 56 de persoane din Berlin şi din zonele

adiacente, însă urmau să mai fie investigate unele magazine care vindeau arme. Poliţiştii raportaseră, de asemenea, că unele magazine nici nu dădeau chitanţe după cumpărare sau că erau închise la sfârşit de săptămână.

În plus, dacă omul sosise în oraș ieri, aşa cum părea acum, cel mai probabil era că nu cumpărase arma el însuşi, (deşi lista ar fi putut fi folositoare chiar şi-aşa: asasinul putea fura arma, putea s-o ia de la victimă sau de la un tovarăş de-al său care se afla în Berlin de mai multă vreme.) *Înțelegând inexplicabilul...*

Sperând încă să-şi poată arunca un ochi pe lista pasagerilor de pe *Manhattan,* Kohl trimisese telegrame oficialilor din Hamburg şi companiei United States Lines, care deţinea şi opera vaporul, cerând o copie a documentului. Însă Kohl nu era prea optimist şi nici nu era prea sigur că la căpitănia portului se putea găsi o copie a listei. În ceea ce priveşte linia maritimă, compania ar fi putut găsi documentul, l-ar fi putut copia şi trimite apoi cu poşta sau prin telex la sediul Kripo, dar asta ar fi putut dura zile întregi. Oricum, până acum nu primise niciun răspuns la solicitările sale.

Trimisese chiar o telegramă la magazinul de haine bărbăteşti Manny din New York, cerându-le să-i spună cine cumpărase recent pălării Stetson Mity-Lites. Această cerere rămăsese tot fără răspuns, până în prezent.

Se uită nerăbdător la ceasul de alamă de pe biroul lui. Începuse să se facă târziu şi simţea cum îl apucă foamea. Kohl îşi dorea să facă o pauză în investigarea cazului sau să se ducă acasă pentru a cina cu familia.

Konrad Janssen intră în birou.

— Iată-le, domnule, spuse el.

Ţinea un afiş încă mirosind a cerneală tipografică, o gravură după desenul făcut de artistul ambulant.

— Bun... Acum, din nefericire, Janssen, mai ai ceva de făcut în seara asta.

— Da, domnule, orice e nevoie.

O calitate suplimentară a lui Janssen cel serios era că nu se fofila când venea vorba să muncească din răsputeri.

— Ia DKW-ul şi întoarce-te în Satul olimpic. Arată portretul ăsta tuturor celor pe care-i găseşti acolo, american sau de altă naţionalitate, şi vezi dacă-l recunoaşte cineva. Lasă-le câteva exemplare şi numărul nostru de telefon. Dacă nu ai noroc acolo, ia nişte exemplare şi du-te la secţia noastră din Piaţa Lützow. Dacă se întâmplă să-l descopere pe suspect, spune-le să-l reţină doar ca martor şi să mă sune pe mine. Chiar şi acasă.

— Da, domnule.

— Mulţumesc, Janssen... Stai puţin, e pentru prima dată când investighezi o crimă, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Ah, prima investigaţie n-o vei uita niciodată. Te descurci de minune.

— Vă sunt recunoscător, domnule.

Kohl îi dădu cheile de la DKW.

— Umblă cu atenţie la starter. Îi place aerul la fel de mult ca şi benzina. Poate chiar mai mult.

— Da, domnule.

— Voi fi acasă. Telefonează-mi şi ține-mă la curent cu orice nouă informaţie.

După ce tânărul inspector plecă, Kohl îşi desfăcu şireturile şi-şi scoase pantofii. Deschise sertarul biroului, scoase o cutie cu lână de miel şi înfăşură câteva bucăţi în jurul degetelor, ca să protejeze zone dureroase. Mai puse câteva ghemotoace strategice în pantofi şi, tresărind, îşi strecură picioarele din nou înăuntru.

Privirea lui alunecă peste portretul suspectului şi se opri asupra fotografiilor sumbre ale asasinatelor din Gatow şi

Charlottenburg. Nu mai auzise nimic despre raportul referitor la scena crimei sau despre interogarea martorilor. Bănuia că invenţia sa despre conspiraţia comunistă pe care i-o livrase inspectorului-şef Horcher rămăsese fără efect.

Privi din nou fotografiile: un băiat mort, o femeie care încerca să apuce piciorul unui bărbat ce zăcea prea departe de ea, un muncitor ţinându-se strâns de lopata sa uzată... Sfâşietor. Se uită fix timp de câteva minute. Ştia că putea fi periculos să continue acest caz. Cu siguranţă, periculos pentru carieră, dacă nu cumva şi pentru viaţa sa. Şi cu toate acestea, nu avea de ales.

De ce? se întrebă el. De ce se simţea mereu obligat să rezolve un caz de asasinat?

Pentru că în moarte, presupunea Willi Kohl, îşi descoperise, în mod ironic, sănătatea. Sau, mai exact, în efortul de a aduce ucigaşii în faţa justiţiei. Simţea că acesta este ţelul său pe pământ, iar a ignora un asasinat, indiferent dacă victima era un grăsan de pe o alee sau o întreagă familie de evrei, ar fi însemnat pentru el să-şi ignore propria natură şi ar fi fost, tocmai de aceea, un păcat.

Inspectorul puse apoi fotografiile deoparte. Îşi luă pălăria, ieşi în holul bătrânei clădiri şi începu să străbată întinderea prusacă de cărămidă, piatră şi lemn măcinat de vreme, pe care nu puteai zări, în ciuda vechimii, nicio pată de mizerie şi care strălucea de curăţenie. Trecu printre coloanele joase şi roz pe care le proiecta lumina soarelui – în acea perioadă a anului, sursa principală de iluminaţie pentru sediul Kripo. Berlinul devenise cheltuitor, ca o mare cocotă, sub guvernarea naţional-socialiştilor („Mai întâi arme, apoi unt”, spunea fără încetare Göring), iar inginerii constructori făceau tot posibilul să conserve resursele.

De vreme ce-i dăduse maşina lui Janssen, urma să meargă acasă cu tramvaiul, aşa că mai coborî două rânduri

de scări pentru a ieşi pe uşa din spate a clădirii, o scurtătură către staţie.

La capătul treptelor se aflau semne care arătau drumul către celulele de detenţie din sediul Poliţiei Criminale, iar la stânga şi drept în faţă era drumul către arhivele unde se aflau dosarele vechilor cazuri. Se îndrepta în acea direcţie, amintindu-şi timpul pe care-l petrecuse acolo pe când era inspector detectiv asistent, citind dosarele nu doar pentru a învăţa tot ce putea de la marii detectivi prusaci ai trecutului, dar şi, pur și simplu, din bucuria de a vedea istoria Berlinului spusă pe limba celor care vegheau la aplicarea legilor.

Logodnicul fiicei sale, Heinrich, era funcţionar civil, însă era pasionat de investigaţiile poliţieneşti. Kohl se hotărâse să-l aducă pe tânăr aici cândva, să frunzărească împreună dosarele. Inspectorul i-ar putea arăta chiar câteva dintre cazurile la care lucrase el însuşi cu ani în urmă.

Dar când împinse uşa către arhivă, rămase ţintuit locului: arhivele dispăruseră. Kohl fu surprins să vadă că se găsea într-un coridor iluminat festiv, unde se aflau şase oameni înarmaţi. Nu purtau, oricum, uniformele verzi ale Schupo, ci uniformele negre SS. Ca la un semn, toţi se întoarseră către el.

— Bună seara, domnule, spuse cel mai apropiat de el. Era un bărbat subţire cu o faţă uimitor de prelungă. Îl cercetă cu atenţie pe Kohl: Dumneavoastră sunteţi...?

— Inspectorul detectiv Kohl. Dumneavoastră cine sunteţi?

— Dacă vreţi să ajungeţi la arhive, să ştiţi că au fost mutate la etajul al doilea.

— Nu. Vreau, pur şi simplu, să folosesc uşa din spate.

Kohl porni înainte. Militarul SS făcu un pas aproape insesizabil către el.

— Îmi pare rău să vă raportez, uşa aceasta nu mai poate

fi folosită.

— Eu nu ştiu nimic despre asta.

— Nu? Ei bine, s-a decis astfel de câteva zile. Trebuie să urcaţi înapoi scările.

Kohl auzi un sunet ciudat. *Ce-o fi asta?* Un pocnet mecanic...

Holul fu străbătut de o rază de soare când doi dintre soldaţii SS deschiseră uşa din fundal şi împinseră înăuntru cărucioare încărcate cu cutii. Intrară într-una dintre camerele de la capătul culoarului.

Kohl îi spuse pazniculuí:

— Aceea este uşa despre care vorbeam. Pare să fie folosită.

— Nu pentru toată lumea, domnule.

Sunetele...

Se auziră din nou pocnetul şi, în spate, mormăitul unui motor sau al unei maşini...

Se uită la dreapta, printr-o uşă întredeschisă, şi zări câteva instalaţii mecanice de mari dimensiuni. O femeie în halat alb alimenta cu bucăţi de hârtie una dintre acele maşinării. Ar fi trebuit să fie o parte a departamentului tipografic al Poliţii Criminale. Dar observă atunci că nu erau bucăţi de hârtie, ci carduri perforate pe care maşinăria le sorta.

Ah, se lumină Kohl. Găsise răspunsul la un vechi mister. Cu câtva timp în urmă, auzise că guvernul închiria maşini de calculat şi sortat numite DeHoMags, după firma care le producea, subsidiara germană a companiei internaţionale americane International Business Machines. Aceste aparate se foloseau de carduri perforate pentru a analiza şi corela informaţiile. Kohl fusese încântat când aflase. Aceste maşinării puteau fi de nepreţuit în investigaţiile criminaliştilor; puteau restrânge categoriile dactiloscopice sau informaţiile balistice de o sută de ori mai repede decât

o făcea un tehnician care lucra manual. Puteau, de asemenea, să coreleze modurile de operare pentru a lega un criminal şi o crimă şi puteau să ţină socoteala celor eliberaţi condiţionat sau a criminalilor recidivişti. Entuziasmul inspectorului se ofili în scurtă vreme, când află că această aparatură nu era disponibilă şi pentru Kripo. Se întrebase cine o luase şi unde se afla. Dar acum, spre stupoarea lui, se părea că cel puţin două sau trei astfel de maşini se aflau la mai puţin de o sută de metri de biroul său şi erau păzite de militari SS.

La ce erau folosite?

Îl întrebă pe paznic.

— Nu v-aş putea spune, domnule, spuse bărbatul cu o voce spartă. Nu am fost informat nici eu.

Femeia în alb din încăpere se uită afară. Se opri din lucru şi vorbi cu cineva. Kohl nu putea auzi ce spune şi nici nu putea vedea persoana cu care vorbeşte. Dar uşa se închise încet, parcă de una singură.

Gardianul cu faţă prelungă făcu un pas înaintea lui Kohl şi deschise uşa care ducea înapoi la scări.

— Repet, domnule inspector, pe aici nu se poate ieşi. Veţi găsi o altă uşă la nivelul următor şi...

— Cunosc clădirea, spuse Kohl morocănos şi se întoarse către scări.

— Ţi-am adus ceva, spuse el.

În sufrageria lui Paul din pensiunea de pe Aleea Magdeburg, Käthe Richter luă micul pachet cu o privire curioasă, plină de un respect prudent, de parcă ar fi trecut ani de când îi oferise cineva un cadou. Pipăi cu degetele mari hârtia maro ce acoperea cadoul pe care Otto Webber îl găsise pentru el.

— Oh, făcu tânăra, surprinsă la vederea volumului îmbrăcat în piele, pe coperta căruia era gravat titlul *Poeme*

alese de Johann Wolfgang von Goethe.

— Prietenul meu spune că nu este ilegal, dar nici legal. Ceea ce înseamnă că în scurtă vreme va fi ilegal.

— E în suspensie, spuse ea aprobator. La fel a fost pentru o vreme şi cu jazzul american, care acum este interzis.

Continuând să zâmbească, Käthe răsuci volumul pe toate părţile.

Paul spuse:

— Nu ştiam că rudele mele au avut acelaşi nume.

Ea ridică o privire mirată.

— Pe bunicul meu îl chema Wolfgang. Iar tata era Johann.

Käthe râse de coincidenţă şi răsfoi cartea.

— Mă întrebam, spuse el. Dacă nu eşti ocupată, poate luăm cina, ceva...

Faţa ei rămase imobilă.

— După cum ți-am spus, nu pot să-ţi ofer decât micul dejun, nu...

El începu să râdă.

— Nu, nu. Vreau să te invit să cinăm. Poate să vedem ceva din Berlin.

— Vrei să...

— Aş vrea să te invit la o plimbare.

— Eu... nu, nu, nu pot.

— A, ai un prieten sau un soţ... Se uită la mâinile ei și nu văzu niciun inel, dar nu era sigur că acesta este modul în care îşi leagă oamenii destinele în Germania. Te rog, invită-l și pe el.

Käthe rămăsese fără grai. În cele din urmă, spuse:

— Nu, nu, nu e vorba de altcineva. Dar...

Paul spuse ferm:

— Niciun „dar”. Nu stau în Berlin multă vreme. Mi-ar fi de folos dacă aş avea pe cineva care să-mi arate împrejurimile. Îi surâse. Şi apoi adăugă în engleză: Îţi spun

eu, domnişoară, n-oi accepta un refuz.

— Nu înţeleg forma asta „n-oi accepta”, spuse ea. Dar nu am mai fost într-un restaurant de foarte multă vreme. Probabil că un asemenea eveniment ar putea fi plăcut.

Paul se încruntă.

— Ai folosit greşit forma englezească.

— Da? Cum ar fi trebuit să spun? întrebă ea.

— Forma corectă este „va fi foarte plăcut”, nu „ar putea fi”.

Ea râse uşor şi acceptă să se revadă într-o jumătate de oră. Se întoarse în camera ei, în vreme ce Paul făcu un duş și-și schimbă hainele.

Treizeci de minute mai târziu, auzi un ciocănit la uşă. Cînd deschise, clipi orbit. Käthe devenise o cu totul altă persoană.

Purta o rochie neagră care ar fi satisfăcut-o chiar şi pe zeița modei Marion din Manhattan. Strânsă pe talie, dintr-un material strălucitor, cu o crăpătură îndrăzneaţă pe o parte şi cu mâneci mici care abia-i acopereau umerii. Rochia mirosea vag a naftalină cu care o protejase împotriva moliilor. Părea ușor stângace, parcă jenată că poartă o rochie atât de elegantă, de parcă tot ceea ce purtase în ultima vreme fusese doar rochii de casă. Dar ochii ei luceau, iar Paul avu acelaşi gând ca atunci când o văzuse pentru prima dată: că ea iradia pasiune şi o frumuseţe difuză, în ciuda oaselor proeminente, a pielii bolnăvicioase, a figurii palide şi a ridurilor dintre sprâncene.

Cât despre Paul, părul lui era tot negru datorită loţiunii, doar că acum era pieptănat diferit. (Şi, când aveau să iasă, urma să fie acoperit cu o pălărie foarte diferită de Stetsonul său maro: va purta pălăria neagră, cu boruri largi, pe care o cumpărase în acea după-amiază, după ce-l părăsise pe Morgan.) Purta un costum bleumarin de in și o cravată argintie la cămaşa albă marca Arrow. Din magazinul de

unde cumpărase pălăria, luase şi un borcan cu fond de ten ca să acopere vânătaia și rana de pe faţă, aşa că renunţase la plasture.

Käthe luă cartea de poeme pe care o lăsase în camera lui înainte să plece să se schimbe şi-i răsfoi paginile.

— Aceasta este una dintre favoritele mele, spuse ea. Se numește *Aproape de cel drag* . Îi citi cu voce tare:

La tine mă gândesc când valu-n soare,
Pe mări sclipeşte,
Când licărul de lună, din izvoare
Se oglindeşte.

Te văd pe tine când în drum, sub zare

Colb se ridică.
În bezne, când drumeţul pe cărare
E prins de frică.

Te-aud pe tine-n văjăirea-adâncă
De val, în ropot
Adesea merg s-ascult când, stins, în luncă,
E orice şopot.[32]

Citea cu voce joasă, iar Paul şi-o imagina stând în faţa clasei, iar pe elevii ei vrăjiţi de dragostea ei evidentă faţă de aceste cuvinte.

Käthe râse şi-şi ridică ochii strălucitori.

— Mi-ai făcut o mare bucurie.

Apucă apoi cartea cu mâinile sale puternice şi rupse coperta de piele, pe care o aruncă în cutia de gunoi.

Paul se uită la ea, ridicând din sprâncene.

[32] Din volumul Johann Wolfgang von Goethe – *Poezii,* Editura Tineretului, 1957, traducere de Maria Bănuș, (n.tr)

Käthe surâse trist.

— Voi păstra poemele, dar trebuie să arunc acea parte a cărţii unde apar titlul și numele poetului. Astfel, niciun vizitator sau musafir nu va putea *citi din* greşeală cine a scris-o şi fi va fi tentat să mă toarne. În ce vremuri trăim! Şi o voi lăsa deocamdată, în camera ta. Cel mai bine e să nu ai asupra ta unele lucruri când mergi pe stradă, chiar dacă e vorba despre o carte fără copertă. Acum, hai să mergem! spuse ea cu o încântare de şcolăriţă. Trecu apoi pe engleză, spunând: Vreau să fac oraşul. Aşa spuneţi voi, nu?

— Mda. A face oraşul. Unde vrei să mergem?... Dar mai întâi am două rugăminţi la tine.

— Te rog...

— În primul rând, mi-e foame şi mănânc mult. Şi, a doua, mi-ar plăcea să văd faimoasa voastră Wilhelm Strasse.

Chipul ei împietri pentru o clipă.

— A, sediul guvernului nostru.

El se gândise că, fiind o persoană pe care naţional-socialiştii o persecutaseră, nu s-ar fi bucurat prea mult dacă ar fi vizitat acel loc anume. Cu toate acestea, trebuia să afle care ar putea fi cel mai bun loc să-l lichideze pe Ernst şi ştia că un bărbat singur pare mult mai dubios decât unul care are o femeie la braţ. Aceasta fusese a doua misiune a lui Reggie Morgan în acea zi – trebuise nu doar să studieze trecutul lui Otto Webber, dar şi să strângă informaţii în legătură cu Käthe Richter. Fusese, într-adevăr, concediată de la catedră şi fusese stigmatizată ca intelectuală şi pacifistă. Nu existau dovezi că ar fi fost vreodată informatoarea naţional-socialiştilor.

Acum, văzând privirea în care învăluise cartea de poezii, simţi un junghi de vinovăţie pentru că se folosea de ea astfel, dar se consolă la gândul că ea nu era fan ai naziştilor şi că ajutându-l aşa, participa fără să ştie la evitarea războiului plănuit de Hitler.

Ea spuse:

— Da, desigur. Îţi voi arăta. Iar în ceea ce priveşte prima cerere, am în minte un restaurant. Are să-ţi placă acolo. Adăugă cu un zâmbet misterios: Este locul potrivit pentru persoane ca tine şi ca mine.

Eu, tu...

Paul se întrebă ce voia să spună.

Porniră la plimbare prin seara călduroasă. El observă amuzat că, în momentul în care au făcut primul pas pe trotuarul din faţa casei, au privit amândoi într-o parte şi-ntr-alta, verificând dacă nu sunt cumva urmăriţi de cineva.

În timpul plimbării, vorbiră despre cartier, vreme, neajunsuri, inflaţie. Despre familia ei. Părinţii ei muriseră şi avea o singură soră care locuia lângă Spandau, împreună cu soţul şi în cei patru copii. Ea vru să afle amănunte despre viaţa lui, dar prudentul mercenar dădea răspunsuri vagi şi făcea cumva ca discuţia să se concentreze din nou asupra vieţii ei.

Wilhelm Strasse era prea departe pentru a merge acolo pe jos, îi spuse ea. Paul ştia asta, amintindu-şi harta oraşului. Era încă prudent cu taxiurile, dar – după cum s-a dovedit – acum nu mai avea de ce. Era sfârşitul de săptămână dinaintea deschiderii Olimpiadei şi oamenii năpădiseră oraşul. Käthe sugeră să ia un autobuz cu etaj. Urcară în maşină pe platforma de sus, unde se aşezară unul lângă altul pe bancheta de piele strălucitor de curată. Paul se uită cu atenţie în jur, dar nu zări pe nimeni care să le acorde atenţie în mod special (deşi, cumva, se aştepta să-i vadă pe cei doi poliţişti care îl hăituiseră toată ziua, poliţistul acela greoi în haine bej şi cel subţiratic în costum verde).

Autobuzul se legănă când trecură pe sub Poarta Brandenburg, ratând cu puţin picioarele ei de piatră, şi mulţi pasageri traseră aer în piept cu o spaimă comică în

ochi, ca pasagerii unui montagne russe în Coney Island. El presupuse că reacţia lor era o tradiţie berlineză.

Käthe trase de clopoţel şi coborâră pe Unter den Linden lângă Wilhelm Strasse, apoi merseră spre sud, de-a lungul bulevardului larg unde se afla centrul guvernului nazist. Era un bulevard oarecare, cu clădiri gri şi monolitice de birouri de o parte şi de alta. Foarte curată, părând aproape aseptică, strada radia o forţă tulburătoare. Paul văzuse fotografii cu Casa Albă şi cu Congresul american. Păreau pitoreşti şi prieteneşti. Aici faţadele şi micile ferestre ale etajelor de piatră şi ciment ridicate unul peste altul erau lugubre.

Şi, lucrul cel mai important în acea seară, erau foarte bine păzite. Nu mai văzuse niciodată atâta pază.

— Unde este Cancelaria? întrebă el.

— Uite acolo. Käthe arătă o clădire veche şi pompoasă, cu faţada acoperită în mare măsură de schele.

Paul se simţea descurajat. Cercetă locul cu ochiul lui ager. Pază armată în faţă. Zeci de militari SS şi alţii care păreau că aparţin armatei regulate patrulau pe stradă, oprindu-i pe trecători şi cerându-le actele. Pe clădire se aflau alţi militari înarmaţi. Erau, probabil, o sută de militari în zonă. Era practic imposibil să găseşti un loc de unde să tragi. Şi, chiar dacă ar fi găsit, ar fi fost fără îndoială capturat sau ucis în încercarea de a părăsi zona.

El încetini pasul.

— Cred că am văzut suficient.

Ochise câţiva bărbaţi zdraveni, în uniforme negre, care opriseră doi indivizi care mergeau pe trotuar înaintea lor şi le ceruseră actele.

— Nu e atât de pitoresc pe cât te-ai fi aşteptat? Ea râse şi se pregăti să spună ceva, probabil „Ţi-am spus eu”, dar se gândi mai bine şi adăugă: Dacă ai mai mult timp, nu-ți face griji, îţi pot arăta zone din oraş care sunt chiar

frumoase. Acum mergem la masă? întrebă ea.

— Da, hai să mergem!

Tânăra îl conduse către o staţie de tramvai de pe Unter den Linden. Se urcară şi merseră o vreme, apoi coborâră la semnalul ei.

Käthe îl întrebă ce impresie şi-a făcut despre Berlin în scurtul răstimp de când sosise. Paul dădu un răspuns evaziv şi îndreptă iar conversaţia către ea. O întrebă:

— Ieşi cu cineva?

— „Ieşi”?

El îi explică:

— Vreau să spun, ai o relaţie sentimentală?

Ea îi răspunse fără fasoane:

— Până nu demult, am avut un iubit. Acum nu mai suntem împreună. Dar ocupă încă un loc însemnat în sufletul meu.

— Cu ce se ocupă? o întrebă el.

— Reporter, ca şi tine.

— Eu nu sunt chiar reporter. Eu scriu diverse materiale de presă şi sper să le vând. Noi le spunem „de interes uman”.

— Şi scrii şi despre politică?

— Politică? Nu. Doar despre sport.

— Sport.

Vocea ei sună dispreţuitor.

— Nu-ţi plac sporturile?

— Îmi pare rău să spun că-mi displace sportul.

— De ce?

— Pentru că ne confruntăm cu atât de multe probleme, nu doar aici, pretutindeni în lume... Sporturile sunt... ei bine, frivole.

Paul îi replică:

— Aşa este şi plimbarea pe străzile Berlinului într-o frumoasă seară de vară. Dar asta facem acum.

— A, spuse Käthe cu ironie. Singurul principiu educativ din Germania de azi este să clădeşti trupuri puternice, nu minţi, băieţii noştri joacă numai jocuri războinice, mărşăluiesc la tot pasul. Ai auzit că au început recrutările?

Paul îşi aminti că Bull Gordon îi vorbise despre noile recrutări din armata germană, însă îi răspunse că nu.

— Unul din trei băieţi este respins pentru că are platfus din cauza marşurilor pe care le fac la şcoală. E o ruşine.

— Ei bine, cred că exagerezi, spuse el. Mie-mi plac sporturile.

— Da, pari atletic. Faci culturism?

— Câteodată. Dar cel mai des fac box.

— Box? Vrei să spui că loveşti alţi oameni?

El râse.

— Asta e singurul tip de box.

— Ce barbarie!

— Poate fi, dacă laşi garda jos.

— Glumeşti, spuse ea. Dar cum ai putea să-i asmuţi pe oameni să se lovească unul pe celălalt?

— Nu-ţi pot spune. Dar îmi place. Este distractiv.

— Distractiv, spuse ea pe un ton batjocoritor.

— Mda, distractiv, spuse Paul, tot mai supărat şi el. Viaţa este grea. Câteodată trebuie să găseşti ceva distractiv, când restul lumii devine tot mai mizerabilă în jurul tău... De ce să nu mergi la un med de box cândva? Mergi să-l vezi pe Max Schmeling. Să bei nişte bere, să ţipi până răguşeşti. S-ar putea să-ţi placă.

— *Kakfif,* spuse ea fără ezitare.

— Poftim?

— *Kakfif,* repetă Käthe. Este prescurtarea pentru „nici nu poate fi vorba”.

— Faci cum vrei.

Ea tăcu o clipă, apoi spuse:

— Sunt pacifistă, după cum ţi-am spus mai devreme. Toi

prietenii din Berlin sunt pacifişti. Nu poţi să te distrez rănind oameni.

— Eu nu mă învârt prin oraş ca militarii SA, bătând oamenii nevinovaţi. Tipii cu care mă antrenez? Ei vor să facă asta.

— Îi încurajezi să producă durere.

— Nu, îi descurajez să mă lovească. Despre asta e vorba în luptă.

— Ca nişte copii, murmură ea. Eşti ca un copil.

— Nu înţelegi.

— Şi de ce spui asta? Pentru că sunt femeie? ripostă ea.

— Poate, mda, poate d-asta.

— Nu sunt proastă.

— Nu este vorba despre inteligenţă. Vreau doar să spun că femeile nu sunt înclinate către luptă.

— Noi nu suntem înclinate să fim agresive. Vom lupta să ne protejăm casele.

— Uneori lupul nu este la tine în casă. Nu ieşi ca să-l omori tu înainte s-o facă el?

— Nu.

— Îl ignori şi speri să se care?

— Da. Exact. Şi-l înveţi că nu trebuie să distrugă totul în jur.

— E ridicol, spuse Paul. Nu poţi să transformi cu predicile un lup în oaie.

— Ba eu cred că se poate, dacă-ţi doreşti s-o faci, spuse ea. Şi dacă munceşti din greu la asta. Sunt prea mulţi bărbaţii care nu doresc asta. Ei vor să se lupte. Vor să distrugă totul pentru că asta le produce plăcere.

Pentru un răstimp îndelungat, între ei se lăsă o cortină densă de tăcere. Apoi ea spuse, cu vocea îmblânzită:

— Vai, Paul, te rog, iartă-mă! Eşti aici, alături de mine, batem oraşul împreună. Cum n-am mai făcut-o de atât de multe luni! Şi te răsplătesc purtându-mă ca o scorpie.

Femeile americane sunt la fel de scorpii ca mine?

— Unele da, altele nu. Nu că ai fi una.

— E dificil să stai lângă mine. Trebuie să înţelegi, Paul, multe femei din Berlin îmi seamănă. Trebuie să fim aşa. După război, nu au mai rămas bărbaţi în ţară. A trebuit să devenim bărbaţi şi să fim la fel de tari ca ei. Îmi cer iertare.

— Nu e cazul. Mi-a plăcut discuţia. Este o altă formă de luptă.

— Ah, lupta! Iar eu sunt o pacifistă.

Râse feciorelnic.

— Ce ar spune prietenii tăi? întrebă Paul.

— Da, chiar, ce ar spune? repetă ea şi-l luă de braţ să traverseze strada.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Chiar dacă era „călduţ” – adică era neutru politic şi nu intrase în Partid – Willi Kohl se bucura de unele privilegii rezervate de regulă naţional-socialiştilor fervenţi.

Unul dintre acestea era că, atunci când un oficial de nivel înalt din Kripo s-a mutat la München, lui Kohl i s-a oferit şansa să se mute în apartamentul acestuia cu patru dormitoare, situat într-o zonă curată, la capătul unei fundături străjuite cu tei care se făcea din Berliner Strasse, lângă Charlottenburg. Berlinul se confrunta cu o criză acută a locuinţelor încă de pe vremea războiului şi celor mai mulţi inspectori Kripo, chiar şi celor de nivelul lui Kohl, le fuseseră alocate apartamente pătrăţoase şi insignifiante, înghesuite unu-ntr-altul în blocurile din cartiere.

Kohl nu era prea sigur de ce fusese recompensat astfel. Mulţi credeau că asta se datora faptului că era mereu gata să-i ajute pe tovarăşii săi ofiţeri să analizeze informaţiile de la locul crimelor, să facă deducţii pe marginea probelor sau să intervieveze martorii sau suspecţii de crimă. Kohl ştia că, în orice slujbă, cel mai inestimabil om este cel care îşi poate face colegii şi, în special, superiorii să pară şi ei de nepreţuit.

Aceste camere erau sanctuarul său. Erau la fel de intime pe cât era de public locul său de muncă. Aici se aflau cele mai apropiate persoane de sufletul său: soţia şi copiii şi, ocazional (dormind mereu în camera de primire, desigur), logodnicul lui Charlotte, Heinrich.

Apartamentul era situat la etajul al doilea şi, pe când urca scările, cutremurat de efort, simţi mirosul de ceapă şi carne. Heidi nu avea program de făcut mâncare. Unii colegi ai lui Kohl declaraseră cu solemnitate sâmbetele, lunile şi miercurile, de pildă, „Zilele fără carne”, din loialitate faţă de stat. Din gospodăria lui Kohl, care număra cel puţin şapte guri de hrănit, lipsea deseori carnea, atât din cauza sărăciei, cât şi a preţurilor exorbitante, dar Heidi nu voia să se supună unui ritual. Această seară de sâmbătă ar putea avea vinete cu şuncă şi sos sau budincă de rinichi sau *sauerbraten* sau chiar pastă cu roşii italienească. Mereu ceva dulce, desigur. Lui Willi Kohl îi plăceau tortul Linzer şi ştrudelul.

Respirând cu greutate după treptele urcate, abia deschise uşa când fetiţa lui, Hanna, care avea 11 ani, alergă la el. Fetiţa – care era, din cap până-n picioare, o blondă fecioară nordică, în ciuda părului castaniu al părinţilor – îşi încolăci braţele în jurul trupeşului bărbat.

— Tati! Pot să duc eu pipa la locul ei?

El pescui prin buzunare după pipa sa din spumă de mare şi i-o dădu. Ea o duse în dulapul din cabinet, unde se aflau alte zeci de pipe.

— Sunt acasă, strigă el.

Heidi apăru în pragul uşii şi-şi sărută bărbatul pe ambii obraji. Era cu câţiva ani mai tânără decât soţul ei şi se rotunjise bine de-a lungul anilor de căsătorie. Îi crescuse o bărbie dublă, iar pieptul ei era uriaş, adăugând kilogram după kilogram odată cu fiecare nou copil. Dar aşa trebuia să fie; Kohl simţea că ar trebui să crească împreună cu partenerul tău atât în suflet, cât şi în talie. Cei cinci copii îi aduseseră un certificat de la Partid (femeile se bucurau de respect proporţional cu numărul de vlăstare; dacă produceai nouă copii, primeai o stea de aur; şi, într-adevăr, un cuplu cu mai puţin de patru progenituri nu avea dreptul

să-şi spună „familie”). Dar Heidi îndesase supărată pergamentul în ultimul sertar al biroului ei. Avea copii pentru că se bucura de ei, îi plăcea tot ce avea legătură cu ei – să le dea viaţă, să-i crească, să-i educe –, și nu pentru că Piticul dorea să sporească populaţia celui de-Al Treilea Reich.

Soţia lui dispăru, apoi se întoarse un moment mai târziu cu un păhărel de şnaps. Îl lăsa să bea doar câte un pahar de tărie înainte de cină. El bodogănea uneori pe tema acestei raţionalizări, dar era, în secret, de acord cu ea. Ştia că foarte mulți poliţişti nu s-ar fi oprit la al doilea pahar. Sau la a doua sticlă.

Îi dădu bineţe şi Hildei, fiica sa de 17 ani, pierdută, ca de obicei, într-o carte. Ea se ridică şi-l îmbrăţişă, apoi se întoarse pe divan. Fetiţa lor cea subţirică era savanta familiei. Dar trecea, de la o vreme, printr-o perioadă dificilă. Însuşi Goebbels spusese că singurul scop al femeii este să fie frumoasă şi să populeze Al Treilea Reich. În acele zile universităţile le erau în mare măsură interzise fetelor, iar cele admise nu aveau dreptul să participe decât la două linii de studiu: ştiinţe domestice (în urma cărora câştigau ceea ce era numit ironic „diploma de budincă”) sau educaţie. Hilde, pe de altă parte, îşi dorea să studieze matematica şi ştiinţele şi, în cele din urmă, să devină profesor universitar. Dar în acele vremuri nu se putea permite să predea decât în învăţământul preuniversitar. Kohl considera cu ambele lui fete mai mari erau la fel de deştepte, dar Hilde avea o mai mare putere de învăţare decât atletica şi vioaia Charlotte, care era cu patru ani mai mare. Era deseori mirat de faptul că el şi Heidi aduseseră pe lume fiinţe omeneşti atât de asemănătoare, dar, în fapt, atât de diferite.

Inspectorul ieşi în micuţul balcon, unde stătea uneori noaptea târziu şi-şi fuma pipa. Balconul dădea către vest şi

acum vedea fioroşii nori roşii-portocalii, aprinşi de lumina soarelui agonic. Luă o înghiţitură din şnapsul tare. A doua fu mai plăcută, iar el se aşeză confortabil în fotoliul său, încercând din greu să nu se gândească la bărbaţi graşi şi morţi, la asasinatele tragice de la Gatow şi Charlottenburg, la Pietr, pardon, Peter Krauss sau la misterioasele şi zgomotoasele maşini DeHoMags de la parterul Poliţiei Criminale, făcu tot posibilul să nu se mai gândească nici la inteligentul lor suspect, clientul magazinului Manny’s din New York.

Cine eşti?

Din holul de la intrare se auziră chiţăieli şi zarvă. Se întorceau băieţii. Bubuiau cu picioarele pe trepte, în timp ce urcau către etaj. Herman, care era mezinul, trecu primul pragul, încercând să-i trântească uşa în nas lui Günter, care puse piciorul blocând-o şi începu să pescuiască orbeşte cu mâna prin cameră. Îl observară după aceea pe tatăl lor şi încăierarea încetă.

— Tati! ţipă Herman îmbrățișându-şi tatăl.

Günter şi ridică bărbia, în semn de salul. Băiatul de şaisprezece ani încetase să-şi mai îmbrăţişeze părinţii cu exact optsprezece luni în urmă. Kohl presupuse că fiii respectă acest program încă de pe vremea lui Otto I[33], dacă nu cumva dintotdeauna.

— Să vă spălaţi înainte de cină, le spuse Heidi.

— Dar am înotat. Am fost la bazinul din strada Wilhelm Marr.

— Atunci, adăugă tatăl lor, vă veți spăla apa de bazin de pe voi.

— Ce avem de mâncare, Mutti? întrebă Herman.

— Cu cât te speli mai repede, îi spuse ea, cu atât mai

[33] Cunoscut şi ca Otto cel Mare, primul împărat al Sfântului Imperiu Roman (912-973). (n.ir.)

repede vei afla.

Cei doi se luară la întrecere pe coridor, o adevărată catastrofă-adolescină-în-mişcare.

Câteva momente mai târziu, sosi şi Heinrich cu Charlotte. Lui Kohl îi plăcea băiatul (nu şi-ar fi lăsat vreo fiică să se mărite cu un bărbat pe care el nu-l respecta). Dar fascinaţia chipeşului blond faţă de problemele poliţiei o determina să-l chestioneze îndelung pe Kohl, punându-i tot felul de întrebări entuziaste despre cazurile sale recente. În mod normal, inspectorului îi plăceau aceste discuţii, dar, în seara aceea, era ultimul lucru pe care şi l-ar o dorit, să vorbească despre ziua care abia trecuse. Kohl deschise aşadar o discuţie despre Olimpiadă, cu care se apără de orice alt subiect. Toţi auziseră diferite zvonuri despre echipe, sportivi favoriţi, mulţimea ţărilor reprezentate.

La scurtă vreme după aceea se aşezară la masă. Kohl deschise două sticle de vin Saar-Ruwer şi turnă pentru fiecare, punând chiar şi pentru copiii mai mici câte puţin vin în pahare. Conversaţia, cum se întâmpla de obicei în casa lui Kohl, merse în multe direcţii. Pentru inspector, acesta era unul dintre momentele preferate ale zilei. Să fii cu cei dragi... şi să poţi vorbi în libertate. Privirea lui Kohl se abătea de la unul la altul în timp ce vorbeau şi râdeau, şi se certau. Ochii lui se mişcau rapid, le asculta vocile, le observa gesturile şi expresiile de pe chip. S-ar fi putut spune că făcea asta din reflex, după ani de zile petrecuţi în poliţie. Dar, de fapt, nu era deloc aşa. El observa şi trăgea concluzii, pentru că era de părere că asta trebuie să facă un părinte. În seara aceea observă un lucru care-l nelinişti, dar pe care-l îndosarie în minte, aşa cum făcea cu indiciile descoperite la locul unei crime.

Cina se termină relativ repede, adică în aproximativ o oră. Căldura diminuase pofta de mâncare a tuturor, mai puţin în cazul lui Kohl şi al fiilor săi. Heinrich propuse să

joace cărţi. Dar Kohl scutură din cap.

— Eu, nu. Mă duc să fumez, anunţă el. Şi să-mi înmoi picioarele, cred. Te rog, Günter, să-mi aduci şi mie o cană cu apă fierbinte.

— Da, tată.

Kohl îşi luă ligheanul pentru picioare şi sărurile. Se lăsă în fotoliul său de piele din birou, fotoliul în care stătuse şi tatăl său după o zi lungă de muncă la câmp, îşi îndesă pipa cu tutun şi o aprinse. Câteva minute mai târziu, fiul său cel mare intră în cameră, cărând fără efort, cu o singură mână, cana cu apă clocotită, care probabil atârna vreo zece kilograme. Umplu ligheanul. Kohl îşi rulă manşetele pantalonilor, îşi scoase şosetele şi, ferindu-se să privească încheieturile strâmbe şi bătăturile galbene, îşi strecură picioarele în apa fierbinte în care turnă şi nişte săruri.

— Ah, asta e!

Băiatul se întoarse şi vru să plece, dar Kohl îi spuse:

— Günter, stai puţin.

— Da, tată.

— Aşază-te.

Băiatul se aşeză prudent şi puse cana pe podea. În ochii săi se zărea o sclipire de vinovăţie adolescentină. Kohl se întrebă, amuzat, ce gânduri păcătoase treceau acum prin mintea fiului său. O ţigară, un păhărel de şnaps, ceva cotrobăială exploratorie prin lenjeria intimă a tinerei Lisa Wagner?

— Günter, ce se întâmplă? Ceva te-a deranjat la masă, am văzut asta.

— Nimic, tată.

— Nimic?

— Nimic.

Cu o voce blândă, dar fermă, Willi Kohl spuse:

— Îmi vei spune despre ce este vorba.

Băiatul părea că examinează podeaua. În cele din urmă,

spuse:

— Şcoala va începe curând.

— Mai e o lună.

— Însă... mă gândeam, tată... Nu m-ai putea transfera la o altă şcoală?

— Dar de ce? Şcoala Hindenburg este una dintre cele mai bune din oraş, Directorul Muntz este o persoană foarte respectată.

— Te rog...

— Ce nu merge aici?

— Nu ştiu. Pur şi simplu nu-mi place.

— Notele tale sunt bune, iar profesorii spun că eşti un elev foarte bun.

Băiatul tăcea.

— Este vorba despre altceva decât orele de curs?

— Nu ştiu.

Ce ar putea fi?

Günter dădu din umeri.

— Te rog, nu aş putea merge la altă şcoală până în decembrie?

— De ce decembrie?

Băiatul nu voia să răspundă şi evita ochii tatălui său.

— Haide, spuse Kohl ca blândeţe.

— Pentru că...

— Hai, spune...

— Pentru că în decembrie toţi trebuie să intre în *Hitlerjugend.* Iar acum, ei bine, tu nu m-ai lăsa.

Ah, iarăşi asta. Eterna problemă. Însă era această nouă informaţie adevărată? Va deveni obligatorie intrarea în *Hitlerjugend?* Un gând înfricoşător. După venirea naţional-socialiștilor la putere, ei adunaseră asociaţiile şi cluburile de tineret sub pălăria organizaţiei *Hitlerjugend,* toate celelalte fiind scoase în afara legii. Kohl era convins de utilitatea organizaţiilor pentru copii – în adolescenţă fusese

el însuşi membru al unor cluburi de înot şi de drumeţie pe care le îndrăgise foarte mult –, dar *Hitlerjugend* nu era altceva decât o organizaţie de pregătire militară, formată şi condusă, nici mai mult, nici mai puţin, de înşişi tinerii respectivi; cu cât erau mai turbaţi tinerii lideri naţional-socialişti, cu atât era mai bine.

— Şi acum doreşti să intri în organizaţie?

— Nu ştiu. Toată lumea râde de mine pentru că nu sunt membru. La meciul de fotbal de azi, era pe-acolo şi Helmut Gruber. El este liderul *Hitlerjugend* de la noi. Spunea că e mai bine să intru cât mai repede.

— Dar nu se poate să fii tu singurul care nu este membru.

— Tot mai mulţi intră în organizaţie, în fiecare zi, îi răspunse Gunter. Cu cei care nu sunt membri se poartă foarte rău. Când jucăm „Arienii şi evreii” la şcoală, eu sunt mereu evreu.

— Ce jucaţi? se încruntă Kohl.

Nu auzise niciodată de asta.

— Ştii tu, tată, jocul acela, „Arienii şi evreii”. Ne vânează. Nu ar trebui să ne rănească – profesorul doctor Klindst spune că nu ar trebui. Se presupune doar că te marchează. Dar când domnul Klindst nu se uită, ei ne trântesc pe jos.

— Eşti un băiat puternic şi te-am învăţat cum să te aperi. De ce nu-i împingi şi tu?

— Câteodată îi împing, da. Însă în echipa arienilor sunt mult mai mulţi.

— Ei bine, mi-e teamă că nu poți merge la altă şcoală, spuse Kohl.

Günter se uită la norul de fum care se ridica din pipa tatălui său către tavan. Ochii lui străluceau.

— Poate că aş putea denunţa pe cineva. Poate că atunci mă vor lăsa să joc în tabăra ariană.

Kohl se încruntă. Denunţul: altă pacoste naţional-socialistă. Îi spuse hotărât fiului său:

— Nu vei denunţa pe nimeni. Ar merge la puşcărie. Ar putea fi torturaţi. Sau ucişi.

Günter ridică sprâncenele, surprins de reacţia tatălui său:

— Dar nu aş denunţa decât un evreu, tată.

Lui Kohl începură să îi tremure mâinile, inima îi bătea cu putere şi îi pierise graiul. Forţându-se să fie calm, el întrebă în cele din urmă:

— Ai denunţa un evreu fără niciun motiv?

Fiul său părea confuz.

— Bineînţeles că nu. L-aş denunţa pentru că este evreu. Mă gândeam că tatăl lui Helen Morrell lucrează la supermagazinul din Karstadt. Şeful lui este evreu, dar le spune tuturor că nu este. Ar trebui denunţat.

Kohl trase adânc aer în piept, cântărindu-şi vorbele ca un măcelar o raţie de carne, şi spuse:

— Fiule, trecem prin vremuri foarte dificile. Totul este derutant. Este derutant pentru mine şi este, cu siguranţă, infinit mai derutant pentru tine. Singurul lucru pe care trebuie să ţi-l aminteşti mereu – dar să nu-l spui niciodată cu voce tare – este că un om decide de unul singur ce este bine şi ce este rău. El ştie asta din ceea ce vede şi constată despre viaţă, despre cum trăiesc şi colaborează oamenii unii cu alţii sau după cum simte el. El ştie în sufletul lui ce este bine şi ce este rău.

— Dar evreii sunt răi. Nu ne-ar învăţa asta la şcoală dacă nu ar fi adevărat.

Sufletul lui Kohl se zvârcoli de furie şi durere auzind asta.

— Nu vei denunţa pe nimeni, Günter, spuse el cu severitate. Asta e dorinţa mea.

— Foarte bine, tată, spuse băiatul plecând.

— Günter, îl strigă Kohl.

Băiatul se opri la uşă.

— Câţi sunt copiii care nu s-au înscris în organizaţie la tine la şcoală?

— Nu prea ştiu, tată. Dar intră zilnic tot mai mulţi. În scurtă vreme, nu va mai rămâne nimeni care să facă pe evreul, în afară de mine.

Restaurantul la care se gândise Käthe era Crama Luttei und Wegner, care avea o vechime de peste o sută de ani şi prestigiul unei adevărate instituţii în ochii berlinezilor. Sălile erau întunecoase, afumate şi intime. Iar pe aici nu se preumblau Cămăşi cafenii, ofiţeri SS sau bărbaţi în costum purtând brasarde roşii cu crucea aceea cu cârlige, „cu-siguranţă-ştiți-ce-înseamnă”.

— Te-am adus aici pentru că, după cum ţi-am spus, asta e vizuina celor ca tine şi ca mine.

— Ca tine şi ca mine?

— Da, vizuina boemilor, pacifiştilor, gânditorilor şi a celor ca tine, a scriitorilor.

— Aha, a scriitorilor, da...

— E.TA. Hoffmann şi-a găsit inspiraţia aici. Era un băutor de şampanie veşnic însetat; obişnuia să bea şampanie cu sticlele! Şi apoi scria toată noaptea. L-ai citit, cu siguranţă.

Paul nu citise nimic de el. Dădu însă din cap că da.

— Îţi poţi imagina un scriitor mai bun al romantismului german? Eu personal nu pot. *Spărgătorul de nuci şi regele şoarecilor* mult mai întunecos şi mult mai realist decât şi l-a imaginat Ceaikovski, Baletul lui este o simplă flaterie, nu crezi?

— Cu certitudine, fu de acord Paul.

Se gândi că parcă-l văzuse cândva, de Crăciun, în copilărie. Îşi dorea să fi citit cartea, să poată spune câteva vorbe inteligente despre ea. Îi făcea atât de bine chiar să şi discute pur şi simplu cu ea. Pe când îşi sorbeau cocktailurile, el se gândi la „lupta” pe care o dăduse cu

Käthe pe drumul spre restaurant. Fusese serios când îi spusese ce crede despre cearta cu ea. Îi dădea poftă de viaţă. Nici nu-şi amintea să fi avut vreo neînţelegere cu Marion în lunile de când erau împreună. Nu-şi amintea ca ea să se fi enervat vreodată. Uneori se mai ducea firul la un ciorap nou şi scotea un „fir-ar” sau „al dracului”. După care îşi acoperea gura cu degetele, ca un preludiu la o bezea, şi-şi cerea scuze pentru vorbele dulci scăpate.

Chelnerul le aduse meniurile şi apoi comandară picioare de porc, *spaetzle*[34], varză şi pâine („Uau, unt adevărat!” şopti ea uluită, holbându-se la cuburile galbene mititele). Ea comandă de băut un vin dulce, auriu. Mâncară fără să se grăbească, vorbind şi râzând tot timpul. După ce terminară, Paul îşi aprinse o ţigară. Observă că ea părea frământată de ceva. Vorbindu-le parcă elevilor săi, ea spuse:

— Am fost prea serioşi azi. Vreau să îţi spun un banc.

Vocea ei se reduse până la intensitatea unei şoapte:

— Ai auzit de Hermann Göring?

— Un demnitar din guvern?

— Da, da. Este cel mai apropiat camarad al lui Hitler. Un tip ciudat, extrem de gras. Iese în public purtând costume ridicole, acompaniat de celebrităţi şi de femei frumoase. Ei bine, s-a căsătorit anul trecut, în fine.

— Asta este gluma?

— Nu încă, nu... Chiar s-a căsătorit. Uite gluma. Käthe făcu pe îmbufnata: Ai auzit de soţia lui Göring? Biata de ea a renunţat la religie. Şi acum tu trebuie să mă întrebi de ce.

— Te rog să-mi spui: de ce a renunţat soţia lui Göring la religie?

— Pentru că, după noaptea nunţii, şi-a pierdut încrederea în învierea trupească.

Râseră amândoi din plin. Paul observă că ea era roşie ca

[34] Tip de paste care au în compoziţie ouă, utilizate în general drept garnitură pentru mâncărurile cu carne. (n.tr.)

para focului.

— O, Doamne, Paul! Am spus o glumă deocheată unui bărbat pe care nu-l cunosc. Şi încă o glumă care ne-ar putea azvârli în fundul puşcăriei.

— Nu pe noi, spuse el impasibil. Doar pe tine. Nu eu am spus bancul.

— O, chiar să şi râzi la un banc ca acesta este un motiv suficient ca să fii arestat.

El plăti nota, apoi plecară, renunţând la tramvai şi parcurgând tot drumul până la pensiune pe jos, pe trotuarul care mărginea hotarul sudic al Grădinii Zoologice.

Paul se simţea ameţit din cauza vinului, din care nu prea obişnuia să bea. Senzaţia era plăcută, mai plăcută decât ghiontul pe care i-l dădea un whisky de porumb. Briza călduroasă era liniştitoare. La fel şi braţul lui Käthe, strâns de al lui.

Mergând spre pensiune, vorbiră despre cărţi şi politicii, contrându-se uneori, râzând alteori, un cuplu neobişnuit, care se împleticea pe străzile imaculate ale oraşului. Paul auzi la un moment dat voci bărbăteşti în faţa lor. La vreo treizeci de metri în faţă zări trei militari SA. Făceau glume, foarte gălăgioşi. În uniformele lor cafenii, cu feţele lor tinereşti, păreau nişte şcolari fericiţi. Spre deosebire de derbedeii cu care avusese de-a face mai devreme, cei trei păreau să nu dorească altceva decât să se bucure de seara aceea minunată. Nu-i băgau în seamă pe ceilalţi trecători.

Paul o simţi pe Käthe încetinind. Se uită la ea. Faţa el devenise o mască, iar mâna începuse să-i tremure.

— Ce se întâmplă?

— Nu vreau să trec pe lângă ei.

— Nu ai niciun motiv să te îngrijorezi.

Ea se uită în stânga, panicată. Strada era aglomerată şi se aflau la câteva blocuri distanţă de prima trecere de pietoni. Pentru a-i evita, nu aveau decât o singură soluţie:

Tiergarten.

El îi spuse:

— Sincer, eşti în siguranţă. Nu trebuie să fii îngrijorată.

— Îţi simt braţul, Paul. Simt că eşti gata să te baţi cu ei.

— Tocmai de aceea îţi şi spun că eşti în siguranţă.

— Nu. Ea se uită la poarta care ducea în parc. S-o luăm pe aici.

Se întoarseră în parc. Coamele dese ale copacilor reduceau mult zgomotul traficului şi, în scurtă vreme, zumzetul insectelor şi strigătele baritonale ale broaştelor din lacuri umpleau aerul serii. Militarii SA continuară să meargă pe trotuar, nebăgând în seamă nimic altceva în afara cântecelor şi a conversaţiei lor exuberante. Trecură fără să arunce vreo privire în parc. Cu toate acestea, Käthe îşi ţinea privirea în jos. Mersul ei rigid îi aminti lui Paul de felul în care umblase după ce-şi rupsese o coastă după o partidă de box.

— Ţi-e bine? întrebă el.

Tăcere.

Ea privi înjur, tremurând.

— Ţi-e frică aici? întrebă ei din nou. Vrei să plecăm?

Din nou, ea nu spuse nimic. Ajunseră la intersecţia unor cărări – una mergea la stânga, spre sud, în afara parcului şi înapoi spre pensiune. Ea se opri. Apoi, după un moment, spuse:

— Vino, s-o luăm pe aici.

Întorcându-se, Käthe îl duse şi mai departe, în adâncimea parcului, către nord, de-a lungul potecilor şerpuite. Ajunseră, în cele din urmă, pe malul unui lac, lângă un hangar pentru bărci. Zeci de bărci de închiriat stăteau cu fundul în sus, strânse una lângă alta. În noaptea aceea fierbinte, zona era pustie.

— Nu am mai fost de trei ani în Tiergarten, şopti ea.

Paul nu spuse nimic. În cele din urmă, ea continuă:

— Bărbatul care se află în sufletul meu...

— Da. Prietenul tău ziarist...

— Michael Klein. A fost reporter la *München*er *Post*[35]. Hitler s-a lansat la München. Michael a scris mult despre felul în care s-a ridicat, despre tacticile lui, despre intimidare, bătăi şi asasinate. El a ţinut o evidenţă continuă a asasinatelor nesoluţionate, în care victimele erau cei care se opuseseră Partidului. El credea chiar că Hitler şi-a ucis propria nepoată în 1932, pentru că era obsedat de ea, iar ea era îndrăgostită de altcineva. Partidul şi SA i-au ameninţat atât pe el, cât şi pe toţi ceilalţi de la *München*er *Post.* Porecliseră ziarul „Cazanul cu otravă". Dar, înainte ca naţional-socialiştii să ajungă la putere, nu i-au făcut nimic rău. Apoi a fost incendiat Reichstagul... O, uite, poţi vedea. Acolo.

Ea făcu un semn către nord-est. Paul întrezări o clădire imensă, care avea deasupra un dom.

— Parlamentul nostru. La doar câteva săptămâni după ce Hitler a devenit cancelar, cineva a incendiat clădirea. Şi Hitler, şi Göring au dat vina pe comunişti şi i-au prins cu sutele. La fel şi pe social-democraţi. Au fost arestaţi conform decretului care proclama starea de urgenţă. Michael era printre ei. A fost dus la una dintre închisorile improvizate în apropierea oraşului L-au ţinut acolo câteva săptămâni. Eram înnebunită. Nu mi-a spus nimeni ce s-a petrecut, nu-mi spunea nimeni unde se află. A fost îngrozitor. Mi-a spus mai târziu că l-au bătut, că-i dădeau să mănânce doar o dată pe zi, în cel mai fericit caz, că-l puneau să doarmă dezbrăcat pe podeaua de ciment. În

[35] Ziar care a dezvăluit multe dintre practicile nazismului. Încă din 1931, a făcut public planul nazist pentru o „soluţie finală" în cazul evreilor, aşadar, cu mai bine de zece ani înaintea Conferinţei de la Wannsee. A fost interzis în 1933, după venirea lui Hitler la putere, (n.tr.)

cele din urmă, un judecător a decis să-i dea drumul, pentru că nu comisese nicio crimă. După ce a ieşit din închisoare, l-am întâlnit la el în apartament, nu departe de aici. Era o zi de primăvară, în mai, o zi splendidă. Ora două după-amiaza. Voiam să închiriem o barcă. Chiar aici, pe lacul ăsta. Adusesem ceva pâine uscată să hrănesc păsărelele. Stăteam aici când au venit la noi patru militari SA şi m-au împins la pământ. Veniseră după noi. Ne-au spus că-l urmăreau încă de când ieşise din puşcărie. I-au zis că judecătorul care îl eliberase luase o decizie ilegală şi că ei trebuie acum să aplice sentinţa. Se înecă o clipă. Apoi l-au bătut până l-au omorât, chiar în faţa mea, Uite aici. Auzeam cum se rup oasele. Vezi...

— Oh, Käthe. Te rog, nu...

— ... vezi pătratul acela de ciment? Acolo a căzut. Acela. Al patrulea de la stratul de iarbă. Acolo îşi pusese Michael capul când a murit.

Paul îşi puse mâna peste umerii ei. Ea nu opuse rezistenţă, dar nici nu părea reconfortată de apropierea dintre ei. Stătea îngheţată de durere.

— Mai a devenit acum cea mai urâtă lună, şopti ea. Apoi se uită în jur, la baldachinul ţesut de coroanele pomilor. Acest parc se numeşte Tiergarten.

— Ştiu.

Ea spuse în engleză:

— „Tier” înseamnă „animal sau „bestie”. Iar „Garten” înseamnă, desigur, „grădină”. Aşadar, aceasta este grădina bestiilor, locul unde vânau familiile regale ale Germaniei imperiale. Dar în argou „Tier” înseamnă, de asemenea, şi derbedeu sau criminal. Iar aceştia sunt cei care mi-au ucis iubitul, criminalii.

Vocea ei devenea tot mai rece.

— Aici, chiar aici, în Grădina fiarelor.

O strânse şi mai mult lângă el.

Ea privi încă o dată spre lac şi apoi la pătratul de ciment, al patrulea de la iarbă. Apoi spuse:

— Te rog, du-mă acasă, Paul.

În hol, în faţa uşii lui, se opriră.

Paul strecură mâna în buzunar şi găsi cheia. Se uită la Käthe, care, în schimb, privea spre podea.

— Noapte bună, şopti el.

— Am uitat atâtea, spuse ea, ridicând brusc privirea către el. Mergând prin oraş, văzând iubiţii prin cafenele, spunându-şi glume fără perdea, stând acolo unde au stat scriitori şi gânditori faimoşi... plăcerea unor lucruri ca acestea. Am uitat cum este. Am uitat atâtea...

Mâna lui se întinse către mâneca rochiei ei, delicată ca o scoică, acoperindu-i umărul, apoi îi atinse gâtul, simţindu-i oasele prin piele. „Atât de subţire, se gândi el. Atât de subţire.”

Cu cealaltă mână îi dădu la o parte părul căzut peste faţă şi apoi o sărută.

Ea se încordă deodată, iar el înţelese că făcuse o greşeală. Era vulnerabilă, tocmai văzuse locul în care murise iubitul ei, se plimbaseră prin Grădina bestiilor... El vru să se retragă, dar ea îşi aruncă mâinile în jurul lui şi începu să-l sărute apăsat, dinţii ei rănindu-i buzele. Simţi gustul sângelui.

— O, spuse ea şocată. Îmi pare rău.

Dar el râse blând, apoi râse şi ea.

— Ţi-am spus că am uitat multe, şopti ea. Mi-e teamă că ăsta este un alt lucru care mi-a dispărut din memorie.

El o trase la pieptul lui şi rămaseră aşa în holul întunecos, sărutându-se şi mângâindu-se flămânzi. Imagini fulgerătoare: haloul în care lampa din spatele ei îi îmbrăca părul auriu, dantela crem a fumului deasupra dantelei mai deschise la culoare a sutienului, mâinile ei descoperind cicatricea lăsată de glonţul tras de Albert Reilly cu

Derringerul său ascuns – un pistol mic, de calibru 22 care însă ricoşase când lovise osul şi traversase bicepsul dintr-o parte într-alta, geamătul ei ascuţit, respiraţia fierbinte, senzaţia mătăsii, a bumbacului, mâna sa alunecând şi descoperindu-i degetele care-l ghidară printre straturile complicate de îmbrăcăminte şi chingi, portjartierul ei, extrem de uzat şi cârpit peste tot.

— Camera mea, şopti el.

În câteva secunde uşa fu trântită de perete, iar ei se împleticiră înăuntru, unde aerul părea chiar mai fierbinte decât zăpuşeala coridorului.

Patul era la kilometri distanţă, dar ajunseră într-o clipă pe sofaua pestriţă cu braţe extensibile. El căzu cu spatele pe perne şi auzi lemnul trosnind. Käthe era deasupra lui şi îi prinsese braţele ca într-o menghină, de parcă, dacă i-ar fi dat drumul, s-ar fi înecat în apa cafenie a canalului Landwehr.

Îl sărută violent, apoi faţa ei îi căută gâtul. O auzi vorbind în şoaptă cu el, cu ea însăşi sau poate cu nimeni.

— Cât timp a trecut?

Ea începu să-i desfacă febrilă nasturii de la cămaşă.

— Ah, ani şi ani...

Ei bine, se gândi el, nu trecuse chiar atâta timp în cazul lui... Dar când îi înlătură rochia şi furoul dintr-o singură mişcare, extrem de calmă, cu mâinile alunecând pe transpiraţia spatelui ei delicat, el înţelese că, în ciuda faptului că avusese experienţe recente, trecuseră ani de când nu mai simţise aşa ceva.

Apoi, prinzându-i faţa în palmele sale, o aduse mai aproape de el, din ce în ce mai aproape, pierzându-se cu totul, devenind poate mai bun.

Şi poate pentru totdeauna.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Ritualurile serii în familia Kohl se isprăviseră. Farfuriile se uscaseră, paturile erau făcute, rufele fuseseră spălate.

Picioarele inspectorului erau acum mai puţin dureroase, așa că acesta aruncă apa din lighean, îl uscă şi-l puse la loc. Împacheta sărurile şi le puse la locul lor, sub chiuvetă.

Se întoarse apoi în biroul său, unde-l aştepta pipa. Un moment mai târziu, Heidi se alătură şi se aşeză în propriul ei fotoliu, cu trusa de croşetat. Kohl îi povesti discuţia pe care o avusese cu Günter.

Ea dădu din cap.

— Deci despre asta era vorba. Şi ieri a fost supărat, când a venit acasă de pe terenul de fotbal. Dar nu mi-ar spune mie nimic! Nu i-ar spune mamei lui, nu asemenea lucruri...

Kohl continuă:

— Trebuie ca noi să le vorbim lor. Cineva trebuie să îi înveţe tot ceea ce am învăţat şi noi. Bine sau rău.

Nisipurile mişcătoare ale moralei..

Heidi clincăni expertă andrelele groase de lemn. Împletea o păturică pentru primul copil a] lui Charlotte şi al lui Heinrich, care, presupunea ea, va apărea pe lume la circa nouă luni și jumătate, după ce se vor căsători în mai, anul viitor. Îl întrebă cu o şoapta aspră:

— Şi apoi, apoi ce se va întâmpla? Günter le va spune prietenilor săi în curtea şcolii că tatăl său susţine că este greşit să arzi cărţi şi că ar trebui să permitem aducerea ziarelor americane în ţară? A, apoi eşti arestat şi nu mai

auzim de tine niciodată. Sau îmi trimit cenuşa ta într-o cutie cu svastica pe ea.

— Le zicem să ţină secret ce le spunem. Ca într-un joc. Trebuie să fie secret.

Un zâmbet de la soţia lui.

— Sunt copii, dragul meu. Ei nu pot ţine un secret.

„Adevărat, se gândi Kohl. Cât de adevărat! Ce criminali geniali sunt Führer-ul şi şleahta lui! Ne răpesc naţiunea, confiscându-ne copiii. Hitler spune că imperiul lui va dura o mie de ani. Iar în felul acesta îşi va atinge scopul.”

El spuse:

— Voi vorbi cu…

Holul casei se umplu deodată de sunetul profund al ciocănelului de bronz de la intrarea casei lui Kohl.

— Dumnezeule mare, spuse Heidi şi sări în picioare, răsturnând împletitura şi privind către camerele copiilor.

Willi Kohl înţelese de îndată că fie SD, fie Gestapo avea un microfon la ei în casă şi auziseră multe discuţii dubioase între el şi soţia lui. Era tehnica favorită a Gestapoului – aduna date pe ascuns şi apoi te aresta chiar în casa ta, fie dimineaţa devreme, fie la cină sau imediat după, când te aşteptai cel mai puțin la apariţia lor.

— Deschide imediat radioul, vezi dacă transmite, spuse el.

De parcă dacă asculta discursurile găunoase ale lui Goebbels s-ar fi putut păzi de poliţia politică.

Ea deschise radioul. Scala se lumină gălbui, dar nu se auzea încă nimic din difuzoare. Era nevoie de câteva secunde pentru ca tuburile radioului să se încălzească.

Alte bătăi în uşă.

Kohl se gândi la pistolul lui, însă îl ţinea la birou. Nu ar fi lăsat arma în ruptul capului în apropierea copiilor săi. Dar, chiar şi dacă ar fi avut-o, ce ar fi putut face cu ea împotriva unei companii ca Gestapo sau SS? Se duse în living, unde

văzu pe Charlotte şi pe Heinrich stând alături, uitându-se neliniştiţi unul la celălalt. Hilde apăru în pragul uşii, cu cartea atârnându-i în mână.

Glasul baritonal şi pasional al lui Goebbels începu să se dezlănţuie la radio, vorbind despre infecţii, sănătate şi boli.

Îndreptându-se către uşă, Kohl se întrebă dacă nu cumva Günter făcuse deja ceva comentarii neglijente în legătură cu părinţii săi, discutând cu vreun prieten. Poate că băiatul denunţase în cele din urmă pe cineva, pe tatăl său, chiar fără să-şi dea seama. Kohl se uită înapoi spre Heidi, care înconjurase cu braţul umerii fiicei lor mai mici. Trase zăvorul şi deschise larg uşa grea de stejar.

În pragul uşii stătea Konrad Janssen, arătând proaspăt cu un copil în ziua sfintei comuniuni. Privi dincolo de inspector şi-i spuse lui Heidi:

— Iertaţi-mă pentru deranj, doamnă Kohl. Este de neiertat la ora asta târzie.

„Sfântă Fecioară născătoare de Dumnezeu”, se gândi Kohl, simţind că mâinile şi inima se zbat incontrolabil. Se întrebă dacă nu cumva inspectorul candidat îi poate auzi inima bubuind în piept.

— Da, da, Janssen, ora nu este o problemă. Dar, data viitoare, o bătaie mai uşoară în uşă, dacă nu ţi-e cu supărare.

— Desigur.

Faţa lui tânără, de obicei atât de calmă, era transfigurată de entuziasm.

— Domnule, am arătat portretul suspectului nostru prin tot Satul olimpic şi aproape unei jumătăţi din Berlin, din câte mi s-a părut.

— Şi?

— Am găsit un reporter de la un ziar britanic. A venit din New York pe *SS. Manhattan.* Scrie un reportaj despre stadioanele de atletism din toată lumea şi...

— Britanicul ăsta e suspectul nostru, bărbatul din portretul făcut de desenator?

— Nu, dar...

— Atunci această porţiune din povestea ta nu ne interesează, Janssen.

— Desigur, domnule. Iertaţi-mă. Era suficient să spun că reporterul respectiv l-a recunoscut pe omul nostru.

— A, foarte bine, Janssen. Spune-mi, ce a avut de zis??

— Nu prea multe. Tot ce ştia era că este american.

O fi meritat această confirmare nesemnificativă şocul prin care trecuse? Kohl oftă. Însă inspectorul candidat, se pare, făcuse doar o pauză pentru a-şi recăpăta respiraţia. Apoi continuă:

— Iar numele lui este Paul Schumann.

Cuvinte rostite în beznă. Cuvinte rostite parcă în vis.

Stăteau aproape unul de altul, descoperind în celălalt un corp confortabil, cu genunchii împingând, din spate, încheietura picioarelor, abdomenul lipit de spate, bărbia proptită pe umărul celuilalt. Patul îi ajuta: salteaua de pene din dormitorul lui Paul formase un V sub greutatea lor comună şi-i ţinea acum cu fermitate unul lângă celalalt. Nu ar fi putut sta la distanţă nici dacă ar fi vrut.

Cuvinte rostite în anonimatul noii poveşti de dragoste, a pasiunii ce trecuse doar de o clipă. Mirosindu-i parfumul, a cărui sursă era liliacul pe care-l adulmecase atunci când o zărise prima dată. Paul o sărută pe ceafă.

Cuvinte rostite între iubiţi, vorbind despre tot şi despre nimic. Mofturi, glume, fapte, speculaţii, speranţe, un torent de vorbe.

Käthe îi vorbi despre viaţa ei la cârma pensiunii. Apoi tăcu. Prin fereastra deschisă se auzea din nou muzica lui Beethoven, tot mai tare, de parcă cineva dintr-un apartament învecinat ar fi ridicat volumul radioului. O clipă

mai târziu se auzi ecoul unei voci ferme în moliciunea nopţii.

— Ah, spuse ea, scuturând capul. Vorbeşte Führer-ul. Asta e Hitler însuşi.

Vorbea iarăşi despre germeni, ape stătătoare şi infecţii. Paul râse.

— De ce e atât de obsedat de sănătate?

— Sănătate?

— De-a lungul întregii zile toţi vorbesc despre germeni şi curăţenie. Nu pop scăpa de asta.

Ea izbucni în râs.

— Germeni?

— Ce e atât de amuzant?

— Nu înţelegi ce spune?

— Eu... ei bine, nu.

— Nu vorbeşte despre germeni. E vorba despre evrei. Şi-a schimbat discursul pe timpul Olimpiadei. Nu spune „evreu”, dar ăsta e înţelesul. Nu vrea să-i irite pe străini, dar nici să ne lase să uităm dogmele naţional-socialiste. Paul, nu ştii ce se întâmplă aici? Uite, la parterul a jumătate dintre hotelurile şi pensiunile din Berlin sunt însemne care au fost date jos pe durata Olimpiadei şi care vor fi puse la loc după ce pleacă străinii. Pe acestea scrie „Interzis evreilor”. Sau: „Evreii nu sunt bineveniţi aici”. Pe drumul către casa surorii mele din Spandau se află o curbă periculoasă. Semnul de circulaţi avertizează: „Curbă periculoasă. 30 km/h. Pentru evrei 70 km/h”. Este un semn de circulaţie! Nu este mâzgălit de cine ştie ce vandal, ci este pus acolo de guvernul nostru!

— Vorbeşti serios?

— Serios, Paul! Da! Ai văzut steagurile de pe casele aflate pe Aleea Magdeburg, strada asta. Ai comentat ceva despre steagul de la intrare când ai ajuns aici.

— Steagul olimpic.

— Da, într-adevăr. Nu steagul național-socialist, ca pe multe dintre casele de pe strada asta. Ştii de ce? Pentru că această clădire este proprietatea unui evreu. Pentru el este ilegal să arboreze drapelul german. Vrea să fie mândru de patria lui ca toţi ceilalţi. Dar nu poate. Şi, în definitiv, cum ar putea să arboreze steagul naţional-socialist? Svastica? Crucea aia cu braţele rupte? Este simbolul antisemitismului.

A, deci acesta era răspunsul.

Cu siguranţă, ştiţi...

— Ai auzit despre arianizare?

— Nu.

— Guvernul pune mâna pe o casă sau pe afacerea unui evreu. E o hoţie, pur şi simplu. Göring este specialist la asta.

Paul îşi aminti casele pustii pe lângă care trecuse dimineaţă, mergând către Aleea Dresda ca să-l întâlnească pe Morgan. Afişele de la intrare spuneau că urmează să fie puse în vânzare obiectele din interior.

Käthe se trase mai aproape de el. După o tăcere lungă, ea spuse:

— Cunosc un om... Are un număr artistic la un restaurant. Fantezia se numeşte. Adică numele restaurantului este Fantezia. Dar trebuie să-ți spun că este vorba despre ceva chiar fantastic. Foarte frumos. Am fost odată la acest restaurant şi bărbatul despre care ţi-am spus atârna într-o cuşcă de sticlă în mijlocul sălii restaurantului. Ştii ce era? Un artist al foamei.

— Nu ce?

— Un artist al foamei. Ca în povestirea lui Kafka. Urcase în cuşca lui cu câteva săptămâni înainte şi supravieţuise acolo fără să mănânce nimic, băuse doar apă. Era acolo pentru ca toţi să vadă. Nu mânca nimic.

— Cum...?

— I se permitea să meargă la toaletă. Însă era însoţit mereu de cineva, care controla ca nu care cumva să mănânce ceva. Zi după zi...

Vorbe rostite în beznă, vorbe între iubiţi...

Ce însemnau acele cuvinte nu era important uneori. Alteori, însă, era.

Paul şopti:

— Spune mai departe.

— L-am cunoscut după ce a stat în cuşca aceea de sticlă patruzeci şi opt de zile.

— Fără mâncare? Probabil că era un schelet...

— Era foarte slab, aşa e. Arăta bolnav. Dar ieşise din cuşcă de câteva săptămâni. L-am cunoscut printr-un prieten. L-am întrebat de ce a ales să facă asta ca să-şi câştige existenţa. Mi-a spus că a lucrat ca funcţionar guvernamental timp de câţiva ani, undeva la transporturi. Dar când Hitler a venit la putere, şi-a părăsit slujba.

— A fost concediat pentru că nu era naţional-socialist?

— Nu, a plecat pentru că nu le putea accepta valorile şi nu putea lucra pentru acel guvern. Dar avea un copil şi trebuia să facă bani cumva.

— Un copil?

— Da, şi avea nevoie de bani. Dar, oriunde a căutat, nu a găsit niciun post care să nu fie pervertit de influenţa Partidului. A găsit că singurul lucru pe care-l putea face păstrându-și integri... Care este cuvântul?

— Integritate.

— Da, da, integritatea... era să fie un artist al foamei. Era o meserie pură. Nu putea fi coruptă. Şi ştii câţi oameni veneau să-l vadă? Mii! Mii de oameni veneau să-l vadă pentru că era sincer şi e atât de puţină cinste în vieţile noastre în zilele acestea!

Un tremur uşor îl făcu pe Paul să înţeleagă că ea plângea în hohote.

Cuvinte între iubiţi...

— Käthe?

— Ce au făcut? Părea că nu mai are aer. Ce au făcut?... Nu înţeleg ce s-a petrecut! Suntem un popor căruia îi plac muzica şi trăncăneala, ne bucurăm când ne iese perfect cusătura cămăşii bărbaţilor noştri, ne curăţăm lună pavajul de pe aici și ne prăjim la soare pe plajă la Wannsee, şi le cumpărăm copiilor noştri îmbrăcăminte şi dulciuri, suntem emoţionaţi până la lacrimi de *Sonata lunii, de* scrierile lui Goethe şi Schiller dar, cu toate acestea, acum suntem posedaţi. De ce? Vocea ei se stinse. De ce?

Un moment mai târziu ea şopti:

— Ah, aceasta este o întrebare al cărei răspuns, mi-e teamă, va veni prea târziu.

— Părăseşte ţara, şopti Paul.

Ea se răsuci cu faţa spre el. El îi simţi braţele puternice, întărite de curăţatul băilor şi de spălatul podelelor, cuprinzându-l, simţi cum piciorul ei trecut peste şoldul lui îi atinge spatele cu călcâiul şi-l trage mai aproape, tot mai aproape.

— Pleacă, repetă el.

Tremurul încetă. Respiraţia ei se potoli.

— Nu pot pleca.

— De ce nu?

— Aceasta este ţara mea, şopti ea simplu. Nu o pot abandona.

— Dar nu mai e deloc ţara ta. Este a lor. Cum ai spus? *Tier.* Bestii, fiare, criminali. A fost cucerită de bestii... Pleacă! Îndepărtează-te până nu va fi mai rău de atât!

— Crezi că situaţia se va înrăutăţi? Spune-mi, Paul! Te rog! Tu eşti scriitor. Drumul către care se îndreptă lumea asta nu este şi drumul meu. Nu se mai învaţă nici Goethe, nici poezie. Eşti un om deştept. Ce crezi?

— Cred că va fi tot mai rău. Trebuie să scapi de aici. Cât

de repede poţi.

Ea îşi slăbi strânsoarea disperată şi spuse:

— Chiar dacă aş vrea, nu pot. După ce am fost concediată, numele meu a fost trecut pe o listă. Mi-au luat paşaportul. Nu voi mai primi niciodată viza de ieşire. Le e frică să nu lucrăm împotriva lor din Anglia sau de la Paris. Aşa că ne ţin sub lacăt.

— Vino cu mine. Te pot scoate de aici.

Cuvinte între iubiţi...

— Hai în America.

Oare nu îl auzise? Sau decisese deja că nu va ceda?

— Avem şcoli minunate. Poţi să predai. Engleza ta este la fel de bună ca a celorlalţi.

Ea inspiră adânc.

— Ce vrei să spui?

— Hai să plecăm împreună.

Un râs aspru.

— O femeie plânge, un bărbat îi spune ceva care să-i oprească lacrimile. Ah, nici măcar nu te cunosc.

Paul îi spuse:

— Nici eu nu te cunosc. Nu te cer de soţie. Nu spun că vom trăi împreună. Spun doar că trebuie să pleci dracului de aici. Pot aranja asta.

În tăcerea care urmă, Paul se gândi că nu, nu îi ceruse mâna. Nimic de genul ăsta. Dar Paul Schumann nu se putea împiedica să nu se întrebe dacă oferta lui nu era cumva ceva mai mult decât o mână întinsă pentru a o ajuta să scape din acest infern. O, avusese parte de femei-fete bune şi de femei-fete rele, şi de fete bune care se prefăceau că sunt rele. Pe unele a crezut că le iubeşte, iar pe altele ştia că le iubise. Dar ştia că niciodată nu simţise pentru ele ce simţea pentru această femeie după o atât de scurtă perioadă de timp. Da, într-un fel o iubea pe Marion. Şi-ar fi petrecut ocazional o noapte cu ea în Manhattan. Sau

ea cu el în Brooklyn. Ar sta în pat, ar vorbi despre filme, despre cât de lungi vor fi rochiile anul următor, despre restaurantul lui Luigi, despre mama ei, despre sora sa, despre Dodgers... Dar nu erau cuvinte între îndrăgostiți, își dădu seama Paul Schumann. Nu erau ca cele schimbate în această noapte cu femeia aceasta complicată, pasională.

În cele din urmă, ea spuse dispreţuitoare, iritată:

— Ah, nu pot pleca. Spune-mi, cum aş putea? Ţi-am spus despre paşaport şi despre documentele de plecare.

— Este exact ce-ţi spun. Nu trebuie să te preocupe asta. Am relaţii.

— Ai?

— Nişte tipi din America îmi datorează ceva.

Asta măcar era adevărat. Se gândi la Avery şi la Manielli aflaţi în Amsterdam, gata să trimită un avion care să-l scoată din Germania când li se va cere. Apoi o întrebă:

— Ai legături aici? Ce se aude cu sora ta?

— A, sora mea... Este căsătorită cu un fidel al Partidului. Nici măcar nu mă mai vede. Sunt o ruşine. După un moment, Käthe spuse: Nu, nu am decât fantome aici. Iar fantomele nu au niciun motiv să rămână. Au motive să plece.

Afară, râsete şi strigăte de beţivi. O voce de bărbat bolborosea un cântec:

— După ce Jocurile-s sfârşite, / Vom băga-n evrei cuţite...

Apoi zgomot de ferestre sparte. Alt cântec, intonat de data aceasta de mai multe voci:

— Ţineţi sus steagul, strângeţi rândurile... / SA mărşăluieşte cu paşi hotărâți... /Faceţi loc, faceţi loc, batalioanelor brune, / În vreme ce batalioanele de şoc vor deschide drumul...

Paul recunoscu imnul intonat ieri de membrii *Hitlerjugend* pe când coborau drapelul în Satul olimpic. Roşu, alb, crucea neagră cu cârlige.

A, cu siguranţă ştiţi..

— O, Paul, chiar poţi să mă scoţi din ţară fără documente?

— Da. Însă voi pleca în scurtă vreme. Mâine-noapte, sper. Sau noaptea următoare.

— Cum?

— Lasă-n grija mea detaliile... Ai putea să pleci imediat?

După un moment de tăcere, ea spuse:

— Pot face asta. Da.

Îl luă de mână, îi mângâie palma şi-şi împleti degetele cu ale lui. Acesta era, de departe, cel mai intim moment dintre ei în acea noapte.

O îmbrăţişă strâns, întinse mâna şi lovi ceva tare ascuns sub pernă. Atinse acel obiect şi, după mărime şi formă, înţelese că era volumul de poeme de Goethe pe care i-l dăruise mai devreme.

— Nu ai...

— Şşşt, şopti el.

Îi mângâie părul.

Paul Schumann ştiu că erau momente în care vorbele dintre îndrăgostiţi trebuie să se încheie.

IV
ŞASE LA CINCI ÎMPOTRIVĂ DE DUMINICĂ, 26 IULIE, PÂNĂ LUNI, 27 IULIE, 1936

CAPITOLUL DOUĂZECI

Era în biroul lui de la Alex de vreo oră, de la cinci dimineaţa, scriind cu mari dureri de cap o telegramă în engleză, pe care o compusese în minte câtă vreme stătuse în pat fără să doarmă alături de iubitoarea Heidi, parfumată de pudra cu care-şi dăduse înainte de a se sui în pat.

Willi Kohl îşi privea acum opera:

SUNT INSPECTORUL DETECTIV SUPERIOR WILLI KOHL DE LA KRIMINALPOLIZEI (POLIŢIA CRIMINALĂ) DIN BERLIN STOP CĂUTĂM INFORMAŢII ÎN LEGĂTURĂ CU UN AMERICAN POSIBIL DIN NEW YORK ACTUALMENTE ÎN BERLIN PAUL SCHUMANN ÎN LEGĂTURĂ CU O OMUCIDERE STOP A SOSIT ÎMPREUNĂ CU ECHIPA OLIMPICĂ AMERICANĂ STOP VĂ ROG SĂ-MI TRIMITEŢI INFORMAŢII DESPRE ACEST OM LA SEDIUL KRIMINAL-POLIZEI ALEXANDERPLATZ BERLIN ÎN ATENŢIA INSPECTORULUI WILLI KOHL STOP FOARTE URGENT STOP MULŢUMIRI TOATE CELE BUNE.

Se chinui din greu să pună cuvintele unul lângă altul. Departamentul avea traducători, dar niciunul nu lucra duminica şi voia să trimită telegrama de îndată. Ar fi fost mai simplu în America. Nu era prea sigur în legătură cu timpul zonal şi presupuse că este după miezul nopţii, însă spera că apărătorii legii aveau şi ei ture, ca în poliţia multor altor ţări.

Kohl reciti telegrama şi hotărî că, deşi şchiopăta, era

suficient de bună. Pe o bucată de hârtie separată, dădea indicaţii ca telegrama să fie transmisă Comitetului Internaţional Olimpic, Departamentului de Poliţie din New York City şi Biroului Federal de Investigaţii. Coborî la biroul telegrafic, însă fu dezamăgit să vadă că nu venise încă nimeni la datorie. Supărat, se întoarse în biroul său.

După câteva ore de somn, Janssen se îndrepta, la acea oră, înapoi spre Satul olimpic, pentru a vedea dacă nu găseşte şi alte indicii acolo. Ce altceva ar fi putut face Kohl? Nu-i trecu nimic prin cap, poate doar să-l hărţuiască pe medicul legist pentru autopsie şi pe expertul poliţiei, ca să facă urgent analiza amprentelor. Dar aceştia, evident, nu se aflau încă la birou, ba poate că nu lucrau deloc duminica.

Avu un sentiment acut de frustrare.

Ochii îi căzură pe textul atât de muncit al telegramei.

„Ah, asta este absurd.”

Nu ar trebui să mai aştepte deloc. Cât de dificil poate fi să foloseşti telexul? Kohl se ridică şi se grăbi să se întoarcă în departamentul respectiv, imaginându-şi că ar face mai bine dacă ar putea transmite el însuşi telegrama în Statele Unite. Şi dacă, din cauza degetelor sale stângace, va apuca să o trimită din greşeală într-o sută de locuri din America, ei bine, asta va fi chiar mai bine.

Ea se întorsese în camera ei nu cu mult înainte, pe la 6 dimineaţa, şi revenise apoi în al lui, purtând o rochie de casă albastră-închis; părul îi era prins cu clame şi era uşor îmbujorată. Paul stătea în prag, ştergându-şi clăbucii cremei de bărbierit rămaşi pe faţă. Acoperi lama maşinii de bărbierit şi o aruncă într-o geantă pătată de pânză.

Käthe adusese cafea şi pâine, alături de nişte margarină gălbuie, brânză, cârnaţi uscaţi şi o marmeladă apoasă. Înaintă prin lumina joasă, prăfoasă, strecurată pe fereastra

din faţă a sufrageriei sale, şi puse tava pe masa de lângă bucătărie.

— Uite, anunţă ea, făcând un semn cu capul. Nu e nevoie să vii în sala de mese pentru micul dejun. Îl privi rapid, apoi îşi mută privirea în altă parte. Am de gospodărit.

— Aşa, deci încă eşti în cărţi? o întrebă el în engleză.

— Cum adică „în cărţi”?

El o sărută.

— Înseamnă ce te-am întrebat noaptea trecută. Încă mai doreşti să vii cu mine?

Ea aşează mai bine ceştile de porţelan pe tavă, deşi lui se părea că sunt deja aranjate perfect.

— Sunt în cărţi. Tu eşti?

El ridică din umeri.

— Nu te-aş fi lăsat să te răzgândeşti. Ar fi fost *Kakfif.* Nici nu s-ar fi pus problema.

Ea râse. Apoi ridică o sprânceană.

— Vreau să-ţi mai spun un lucru.

— Ce este?

— Mă reped cu părerea destul de des. Lăsă ochii în jos. Şi destul de dur. Michael spunea despre mine că sunt ca un ciclon. Vreau să spun, referitor la subiectul sporturi: pot învăţa să-mi placă şi sporturile.

Paul scutură din cap.

— Mai bine nu.

— Nu?

— Atunci îmi închipui că ar trebui să-mi placă şi mie poezia.

Ea îşi apăsă capul pe pieptul lui. Paul se gândi că zâmbeşte.

— Îţi va plăcea America, spuse el. Iar dacă nu, când toate astea se vor duce pe apa sâmbetei, poţi veni înapoi. Nu e nevoie să-ţi părăseşti ţara pe vecie.

— O, înţeleptul meu scriitoraş... Tu crezi că toate astea

se vor – care era expresia ta? — se vor duce pe apa sâmbetei?

— Da, aşa cred. Cred că nu vor mai rămâne la putere multă vreme.

Se uită la ceas. Era aproape 7 şi jumătate.

— Trebuie să mă întâlnesc acum cu asociatul meu.

— Duminică dimineaţa? Ah, în fine v-am aflat secretul.

El o privi cu un zâmbet prudent.

— Scrii despre preoţii care fac sport! râse ea. Asta e reportajul tău bombă! Apoi zâmbetul ei păli. Şi care e motivul pentru care trebuie sa pleci atât de rapid dacă scrii despre sporturi sau despre metrii cubi de ciment folosiţi pentru stadion?

— Nu trebuie să plec rapid. Doar că am câteva întâlniri importante acasă, în Statele Unite.

Paul îşi bău cafeaua repede şi mâncă o bucată de pâine prăjită cu cârnat.

— Termină tu ce a rămas. Mie nu mi-e foame acum.

— Ei bine, întoarce-te repede la mine. Îmi voi face bagajele. Dar voi lua numai o geantă, cred. Dacă iau mai multe, s-ar putea ca vreo fantomă să încerce să se ascundă într-una. Un chicotit, apoi spuse: Ah, acum vorbesc ca un personaj din povestirile macabrului nostru prieten E.TA. Hoftmann.

El o sărută şi apoi părăsi pensiunea, păşind în aerul dimineţii deja fierbinţi, care îi acoperi pielea cu haina umedă a transpiraţiei. După ce privi scurt în susul şi-n josul străzii, el se îndreptă spre nord, peste canal, şi apoi se avântă în Tiergarten – Grădina fiarelor.

Paul îl găsi pe Reggie Morgan stând pe o bancă, în faţa aceluiaşi lac lângă care fusese omorât în bătaie iubitul lui Käthe Richter, cu trei ani în urmă. Deşi era devreme, pe aleile parcului se aflau deja zeci de persoane. Unii se

plimbau pe jos, alţii erau pe biciclete. Morgan îşi scosese haina şi-şi rulase mânecile cămăşii.

Paul se aşeză lângă el. Morgan dădu un bobârnac unui plic aflat în buzunarul interior al hainei.

— Am luat verzişorii, şopti el în engleză.

Apoi se întoarseră la germană.

— Au încasat un cec sâmbătă noaptea? întrebă Paul râzând. Trăiesc într-o lume cu totul nouă.

— Crezi că Webber va veni? întrebă Morgan cu un aer sceptic.

— O, da. Dacă sunt bani la mijloc, va veni. Nu sunt sigur cât ne va fi de ajutor. Am vizitat Wilhelm Strasse seara trecută. Sunt zeci de paznici, poate sute. Este mult prea riscant să dai lovitura acolo. Vom vedea ce spune Otto. Poate a găsit un alt loc.

Tăcură o vreme. Paul îl văzu apoi pe Morgan privind parcul de jur împrejur. Morgan părea visător. Spuse:

— Îmi va lipsi ţara asta foarte tare.

Pentru un moment chipul bărbatului îşi pierdu duritatea, iar ochii lui erau trişti.

— Sunt mulţi oameni buni aici. Cred că sunt mai amabili decât parizienii şi mai deschişi decât londonezii. Şi-şi petrec cu mult mai mult timp bucurându-se de viaţă decât newyorkezii. Dacă am fi avut timp, te-aş fi dus în Lustgarten şi în Luna Park. Îmi place să mă plimb pe aici, prin Tiergarten. Îmi place să văd păsările. Bărbatul cel uscăţiv părea jenat de asta: O distracţie prostească...

Paul râse în sinea lui, gândindu-se la modelele de avioane care stăteau pe raftul lui din Brooklyn. Prostia era în ochiul privitorului.

— Aşadar, vei pleca? întrebă Paul.

— Nu pot rămâne. Sunt aici de prea multă vreme. În fiecare zi pe care o petrec aici mă expun altor riscuri de a face vreo greşeală. Cine ştie ce neglijenţă mă va da de gol!

Şi, după ce suntem pe cale să facem, îi vor cerceta cu mare atenţie pe toţi străinii care au avut treburi pe-aici recent. Dar, după ce viaţa va reveni la normal şi naţional-socialiştii vor pleca, pot să mă întorc.

— Ce vei face când te vei întoarce?

Morgan strălucea.

— Mi-ar plăcea să fiu diplomat. D-asta fac ce fac. După tot ce am văzut prin tranşee...

Făcu un semn către o cicatrice lăsată de un glonț care-i străpunsese mâna.

— După asta, m-am decis că voi face tot ce voi putea pentru a opri războiul. Aşa că nu e total lipsit de sens să intru în diplomaţie. I-am scris senatorului despre asta şi el mi-a sugerat Berlinul. O ţara pe culmea valului, aşa spunea el. Aşa că, iată-mă! Sper să fiu ofiţer de legătură în câţiva ani. Apoi, ambasador sau consul. Ca ambasadorul nostru Dodd de aici. Este un tip genial, un adevărat politician. Nu aş fi trimis aici, nu de prima dată. E o ţară prea importantă. Aş putea începe în Olanda. Sau poate în Spania, mă rog, după ce se termină războiul lor civil, desigur. Dacă mai rămâne ceva din Spania. Franco este la fel de rău ca Hitler. Va curge mult sânge. Dar, da, mi-ar plăcea să mă întorc aici, atunci când ţara asta se va însănătoşi.

O clipă mai târziu, Paul îl văzu pe Otto Webber coborând pe potecă, mergând încet şi cam instabil, privind încruntat din cauza razelor puternice ale soarelui.

— Iată-l.

— El este? Seamănă cu un primar. Şi încă unul care şi-a petrecut noaptea într-un butoi cu bere. Putem avea încredere în el?

Webber se apropie de banca lor şi se aşează, respirând cu greutate.

— Ce zi toridă! Nu mi-am imaginat că poate fi atât de cald dimineaţa. Rareori mă trezesc la ore d-astea. Dar nici

cămăşile căcănii nu se trezesc, aşa că ne putem întâlni fără să ne facem griji prea mari. Dumneavoastră sunteţi asociatul domnului John Dillinger?

— Dillinger? întrebă Morgan.

— Eu sunt Otto Webber.

Zgâlţâi viguros mâna lui Morgan.

— Dumneavoastră sunteţi...?

— Dacă nu vă supăraţi, nu am să vă spun numele meu.

— A, da, zău, e în regulă.

Webber se uită cu atenţie la Morgan, apoi spuse:

— Uite, am nişte pantaloni grozavi. Ţi-i pot vinde ieftin. Ha, da, foarte ieftin. Cea mai bună editate. Direct din Anglia. Pot vorbi cu una dintre fetele mele să-i croiască să-ţi vină perfect. Ingrid este liberă. Şi foarte talentată... De asemenea, e foarte drăguţică. O adevărată perlă.

Morgan aruncă o privire către nădragii lui gri din flanel.

— Nu, nu-mi trebuie alte haine.

— Şampanie? Ciorapi?

— Otto, spuse Paul, cred că singura tranzacţie care ne interesează este cea despre care am vorbit ieri.

— A, da, domnule John Dillinger. Doar că am nişte veşti care sigur nu-ţi vor plăcea. Toate contactele mele mi-au spus că peste Wilhelm Strasse s-a tras cortina. Ceva i-a făcut să fie extrem de prudenţi. Paza a fost întărită mai mult ca de obicei. Şi toate astea de ieri. Nimeni nu are nicio informaţie despre persoana de care mi-ai vorbit.

Paul se strâmbă de dezamăgire. Morgan murmură:

— Am petrecut jumătate de noapte ca să fac rost de bani.

— Bun, spuse Webber luminându-se la faţă. Dolari, nu?

— Prietene, spuse americanul cel uscăţiv pe un ton caustic, nu ești plătit decât dacă obţinem ce dorim.

— Dar nu suntem fără speranţă. Încă mai pot găsi pe cineva care să mă ajute.

— Dă-i drumul, spuse nerăbdător Morgan.

Se uită din nou la pantalonii săi, râcâind o pată de pe ei.

Germanul continuă:

— Nu vă pot spune unde-i găina, dar ce-aţi spune dacă v-aş băga în coteţ, să găsiți voi ce vă interesează?

— În ce?

El îşi cobori vocea:

— Vă pot duce în Cancelarie. Ernst este invidiat de toţi miniştrii. Toţi încearcă să se culcuşească în apropierea Piticului şi să facă rost de birouri în clădire, dar mulţi dintre ei nu obţin, în cel mai bun caz, decât sedii prin apropiere. Faptul că Ernst este tolerat acolo îi face pe mulţi să-şi bage unghia-n gât.

Paul îl luă peste picior:

— Am văzut zona seara trecută. Sunt militari de gardă peste tot. Nu ai putea să mă duci înăuntru.

— A, dar eu sunt de cu totul altă opinie, amice.

— Cum dracului ai putea face asta?

Paul reveni la engleză, apoi repetă întrebarea în germana.

— Trebuie să-i mulţumim Piticului. Este obsedat de arhitectură. Renovează întruna Cancelaria de când a venit la putere. Muncitorii sunt acolo şapte zile din şapte. Voi face rost de o salopetă de muncitor, documente de identitate false şi două legitimaţii pentru accesul în clădire. Unul dintre oamenii mei de contact munceşte la tencuitul clădirii şi are acces la toată documentaţia.

Morgan se gândi la propunere, apoi dădu din cap, de data asta mai puţin neîncrezător.

— Prietenii mei spun că Hitler îşi doreşte să aibă covoare în toate birourile de la etajele importante. Printre acestea, este şi al lui Ernst. Furnizorii de covoare măsoară birourile. Unele au fost măsurate, altele nu. Să sperăm că al lui Ernst nu a fost încă. În cazul în care a fost, poţi să spui că s-a ivit

ceva neprevăzut şi că trebuie măsurat din nou. Legitimaţia pe care ţi-o voi da este din partea unei companii care este cunoscută, printre altele, pentru covoarele ei fine. Îţi voi da, de asemenea, şi un metru de lemn şi un carneţel.

— De unde ştii că pot avea încredere în omul ăsta? îl întrebă Paul.

— Pentru că foloseşte tencuială ieftină şi bagă în buzunar diferenţa dintre banii pe care i-i dă statul şi ce plăteşte el cu adevărat. Este o crimă capitală când construieşti sediul puterii lui Hitler. Aşa că am un oarecare avantaj faţă de el. Nu mă va minţi. Pe de altă parte, el consideră că vrem doar să facem o şmecherie, ca să mai scădem din preţul real al covoarelor. Desigur, i-am promis o parte din ou.

— Ou? întrebă Morgan.

Paul îi explică:

— Bani.

Cine-mi dă să mănânc o pâine acela îmi spune ce muzică să cânt...

— Dă-i din cei o mie de dolari.

— Vreau să subliniez faptul că nu am mia de dolari.

Morgan îşi scutură capul, băgă mâna în buzunar și extrase o bancnotă de o sută.

— E în regulă. Vezi, nu sunt lacom.

Morgan îşi rostogoli ochii către Paul.

— Nu e lacom? Valeu, e mai lacom decât Göring.

— Ah, am să iau asta ca pe un compliment, domnule. Ministrul aviaţiei noastre este un om de afaceri foarte descurcăreţ.

Webber se întoarse apoi către Paul şi spuse:

— Acum vor fi unii oficiali în clădire, chiar şi duminica. Dar omul meu îmi spune că vor fi unii dintre boşii cei mari, în special în zona cabinetului Führer-ului, aripa din stânga, de care nu ţi se va permite oricum să te apropii. La stânga sunt birourile oficialilor de rangul doi şi acolo este biroul lui

Ernst. Cel mai probabil va fi ca demnitarii şi secretarii sau consilierii lor să nu fie acolo. Îţi va trebui ceva timp să cotrobăi prin biroul lui și, dacă ai noroc, să-i găseşti calendarul sau agenda, sau chiar vreo notă în legătură cu întâlnirile pe care le va avea în zilele următoare.

— Nu e rău, spuse Morgan.

Webber adăugă:

— Îmi va trebui cam o oră să pun la punct toate amănuntele. Voi aduce salopeta, documentele şi un camion. Ne întâlnim la statuia de acolo, femeia aia cu ţâţe mari, la zece dimineaţa. Şi am să-ţi aduc şi ţie nişte pantaloni, zise el întorcându-se spre Morgan. Douăzeci de mărci. Un preţ prea bun. Zâmbi, apoi îi spuse lui Paul: Prietenul tău mă urmărește cu o privire foarte ciudată, domnule John Dillinger. Nu cred că are încredere în mine.

Reggie Morgan ridică din umeri:

— Să-ţi spun ceva, Otto Wilhelm Friedrich Georg Webber! Aruncă o privire spre Paul. Colegul meu aici de faţă ţi-a spus câte ceva despre precauţiile pe care ni le-am luat pentru a ne asigura că nu ne trădezi. Nu, amice, nu încrederea e problema. Mă uit la tine aşa pentru că vreau să ştiu ce dracu' e în neregulă cu pantalonii de pe mine!

Văzu chipul lui Mark în băiatul din faţa lui.

Era de aşteptat, firește, să vadă tatăl în chipul fiului. Cu toate acestea, era tulburător.

— Vino aici, Rudy, îi spuse Reinhard Ernst nepotului său.

— Da, Opa.

Era duminică devreme, iar menajera aduna farfuriile de la micul dejun de pe masa pe care lumina soarelui cădea galbenă ca polenul. Gertrud era în bucătărie, cercetând o gâscă jumulită, pe care o pregătea pentru cină. Nora lor plecase la biserică, să aprindă lumânări în memoria lui Mark Albrecht Ernst, acelaşi tânăr pe care-l vedea acum

colonelul oglindindu-se în chipul nepotului său.

El legă şireturile pantofilor lui Rudy. Îl privi din nou pe puşti în faţă şi-l zări iarăşi pe Mark, deşi observă, de astă dată o căutătură diferită pe faţa sa: curioasă, cercetătoare.

Era cu adevărat straniu.

Oh, îi lipsea atât de mult fiul său...

Trecuseră optsprezece luni de când Mark îşi luase rămas-bun de la părinţi, de la soţie şi de la Rudy, în gara Lebrter. Ernst îşi salutase fiul ofiţer în vârstă de 27 de ani cu un salut real, nu cu cel fascist. Fiul său se urca în trenul spre Hamburg, de unde urma să preia comanda vaporului său.

Tânărul era pe deplin conştient de pericolele pe care le presupunea acel vapor ruinat, dar cu toate acestea şi le asumă întru totul. Pentru că aşa fac soldaţii şi marinarii.

Ernst se gândea la Mark în fiecare zi. Dar niciodată înainte spiritul fiului său nu se apropiase atât de mult de el ca acum, descoperind aceste trăsături familiare pe chipul nepotului său, atât de direct, de încrezător, de curios. Existau oare dovezi că fiul moştenise felul de a fi al tatălui său? Rudy urma să fie recrutat peste zece ani. Unde va fi Germania atunci? În război? Va fi pace? Vor recăpăta pământurile furate prin Tratatul de la Versailles? Va fi plecat Hitler de la conducere? Era ca un motor extrem de puternic, care are convulsii şi apoi ia foc... Va fi oare Führer-ul încă la putere, finisându-şi viziunea despre noua Germanie? Ernst simţea în sufletul lui că aceste întrebări erau cruciale. Cu toate acestea, ştia că nu se poate îngrijora în legătură cu ele. Tot ce putea face era să se concentreze să-şi facă datoria.

Un bărbat trebuie să-şi facă până la capăt datoria.

Chiar dacă asta însemna să conduci un vapor de şcoală îmbătrânit, care nu ar fi trebuit să care praf de puşcă şi nici torpile, a cărui magazie improvizată era prea apropiată de cambuză şi de camera motoarelor, sau de o instalaţie care

scotea scântei (nimeni nu va şti vreodată), consecinţa fiind că, la un moment dat, vaporul implicat în manevre de război în apele reci ale Balticei a explodat pur şi simplu într-un nor coroziv, iar coca lui s-a scufundat prin bezna apelor până pe fundul mării. Datoria...

Chiar dacă asta însemna să-şi petreacă jumătate de vieţi bătându-se în tranşeele din Wilhelm Strasse, croindu-şi drum către Führer, dacă era nevoie, pentru a face ce era mai bun pentru Germania.

Ernst strânse pentru ultima oară şiretul lui Rudy, pentru a se asigura că nu se va desface, iar băiatul nu se va împiedica de el. Apoi se ridică şi privi în jos către versiunea miniaturală a fiului său. Cât se poate de nefiresc pentru el, întrebă impulsiv:

— Rudy, trebuie să văd pe cineva dimineaţa asta. Dar nu vrei, mai târziu, să vii cu mine la Stadionul Olimpic? Ţi-ar plăcea?

— O, da, Opa.

Faţa băiatului înflori într-un zâmbet imens.

— Pot alerga pe pistă.

— Alergi repede.

— Gunni şi cu mine am alergat la şcoală de la stejar până la verandă şi el este mai mare cu doi ani decât mine, dar tot l-am întrecut.

— Bine, bine. Atunci o să-ți placă după-amiază. Vei veni cu mine şi vei putea alerga pe aceeaşi pistă pe care se vor întrece sportivii de la Olimpiadă. Apoi, când vom vedea Jocurile săptămâna viitoare, le poţi spune tuturor că ai alergat pe aceeași pistă. Nu e grozav?

— O, da, Opa.

— Trebuie să plec acum. Dar vin în jurul prânzului să te iau.

— Mă antrenez la alergare.

— Da, aşa să faci.

Ernst merse în biroul său, adună câteva dosare despre Studiul Waltham, apoi o găsi pe soţia sa dereticând prin cămară. Îi spuse că îl va lua cu el pe Rudy ceva mai târziu. Din nou, acum? Da, da, era duminică dimineaţa, dar mai trebuia să se ocupe de câteva lucruri importante. Şi nu, nu puteau aştepta.

Indiferent ce se spunea despre el, Hermann Göring era neobosit.

Azi, de exemplu, ajunsese la biroul său din sediul ministerului aviaţiei la opt dimineaţă. Duminică, nici mai mult, nici mai puţin. Şi fusese nevoit să facă şi o oprire pe drum.

Transpirând furios, el intrase în Cancelarie de o jumătate de oră, ducându-se direct spre biroul lui Hitler. Era posibil ca Lupul să fie treaz – *încă* treaz, adică. Insomniac, omul stătea deseori treaz până în zori. Dar nu, Führer-ul era în pat. Militarul de gardă îi raportă că se retrăsese pe la cinci, dând instrucţiuni să nu fie deranjat.

Göring se gândi o clipă, apoi aşternu o notă pe o foaie de hârtie, pe care i-o dădu gărzii.

Führer-ul meu,

Am amănunte legate de o chestiune de interes suprem. Ar putea fi vorba despre trădare. Miza acestei chestiuni sunt planuri importante de viitor. Vă voi dezvălui această informaţie personal, de îndată ce se va ivi ocazia.

Göring.

Îşi alesese bine vorbele. „Trădare” era un bun detonator. Evreii, comuniştii, social-democraţii, republicanii – pe scurt, trădătorii – îşi vânduseră ţara Aliaţilor la sfârşitul războiului şi încă ameninţau să joace rolul lui Pilat faţă de Iisus al lui Hitler.

O, Lupul lua foc de fiecare dată când auzea cuvântul ăsta.

„Planuri de viitor” era, de asemenea, o bună alăturare de cuvinte. Orice obstacol care ar fi ameninţat viziunea pe care Hitler o avea despre Al Treilea Reich îi atrăgea atenţia de îndată.

Deşi Cancelaria era practic după colţul străzii, fusese extrem de neplăcut să facă această plimbare, un om atât de gras într-o dimineaţă atât de caldă. Dar Göring nu avusese de ales. Nu putea da telefon şi nici nu putea trimite un curier. Reinhard Ernst nu era un adversar suficient de priceput la intrigi încât să-şi fi organizat propria sa reţea pentru a-şi spiona colegii, dar mulţi alţii ar îi fost încântaţi să fure informaţiile lui Göring despre strămoşii evrei ai lui Ludwig Keitel şi să-l informeze pe Führer, dându-i de înţeles că ar fi fost descoperirea lor. Goebbels, de pildă, principalul rival al lui Göring pentru graţiile Lupului, ar fi făcut asta cât ai clipi.

Acum, aproape de ora nouă dimineaţa, ministrul îşi întoarse atenţia către dosarul descurajator de impozant referitor la arianizarea unei mari întreprinderi chimice din vestul ţării, în vederea transformării acesteia în Uzinele Hermann Göring. Sună telefonul.

Aghiotantul său răspunse din anticameră:

— Biroul ministrului Göring.

Ministrul se aplecă înainte şi privi dincolo de uşa biroului; îşi putea vedea subalternul stând smirnă şi vorbind la telefon. Apoi puse telefonul în furcă şi veni către uşă.

— Führer-ul vă poate vedea în jumătate de oră, domnule.

Göring dădu din cap şi se duse la masa aflată în capătul celălalt al biroului. Se aşeză şi luă o porţie de mâncare din tava supraîncărcată. Aghiotantul îi turnă cafea. Ministrul aviației răsfoi informaţiile financiare ale companiei chimice, dar nu reuşi să se concentreze. Din tabelele cu cifre îi

răsărea fără încetare în faţa ochilor imaginea lui Reinhard Ernst dus din Cancelarie de doi ofiţeri Gestapo, pe chipul colonelului – de altfel enervant de liniştit – plutind un aer de confuzie şi de înfrângere.

O fantezie frivolă, mai degrabă, furnizându-i în schimb un oarecare subiect de distracţie, câtă vreme hăpăia un uriaş platou cu cârnaţi şi ouă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Într-un apartament spaţios, dar prăfuit şi neîngrijit, de pe strada Krausen, construit în zilele lui Bismarck şi ale lui Wilhelm, jumătate de kilometru la sud-est de clădirile guvernamentale, doi tineri stăteau la o masă frumos decorată. Discutau în contradictoriu de ore în şir. Discuţia fusese lungă şi înfocată, pentru că subiectul era, nici mai mult, nici mai puţin, supravieţuirea lor.

Ca în multe alte situaţii din acele zile, cea mai importantă problemă cu care se confruntau era cea a încrederii.

Îi va salva acel bărbatul sau vor fi trădaţi şi vor plăti cu viaţa credulitatea lor?

Zang, zang, zang...

Kurt Fischer, cel mai în vârstă dintre cei doi fraţi cu păr auriu, spuse:

— Încetează cu zgomotul ăla!

Hans lovea cu un cuţit farfuria în care avea un măr decojit şi coaja de la brânză, rămăşiţele derizoriului lor mic dejun. El continuă zăngănitul timp de câteva clipe, apoi puse cuţitul pe masă.

Cinci ani era diferenţa dintre cei doi fraţi, însă între ei se căscau prăpăstii care-i despărţeau cu mult mai tare.

Hans spuse:

— Ne-ar putea denunţa pentru bani. Ne-ar putea denunţa pentru că e otrăvit de nazism. Ne-ar putea denunţa pentru că este duminică şi-şi face, pur şi simplu, hatârul de a

denunţa pe cineva.

Asta era sigur, într-adevăr.

— Şi, cum am mai zis, ce e atâta grabă? De ce azi? Mi-ar plăcea să o văd pe Ilsa din nou. Ţi-o aminteşti, nu? O, este la fel de frumoasă ca Marlene Dietrich.

— Glumeşti, nu? spuse Kurt exasperat. Suntem îngrijoraţi de propria supravieţuire şi tu jeleşti o fată cu sânii mari pe care o cunoşti de mai puțin de o lună.

— Am putea pleca mâine. Dar de ce nu după Olimpiadă? Sunt mulţi care vor pleca devreme de la Jocuri, vor renunţa la biletele pe-o zi. Am putea intra la Jocuri după-amiaza.

Asta era, se pare, punctul vital al conflictului: Olimpiada. Prin viaţa unui tânăr chipeş ca Hans vor mai trece, cu siguranţă, multe Ilse. Ea nu era frumoasă în mod special şi nici prea strălucită (deşi părea de-a dreptul destrăbălată conform standardelor naţional-socialiste). Dar ce-l preocupa cel mai mult pe Hans în legătură cu fuga lor din Germania era că pierdeau Jocurile Olimpice.

Frustrat, Kurt oftă. Fratele său avea 19 ani, o vârstă la care mulţi bărbaţi deţineau poziţii de mare responsabilitate în armată sau în comerţ. Dar fratele său fusese mereu cam impulsiv şi visător şi, de asemenea, un pic cam leneş.

Ce era de făcut? se gândi Kurt, preferând să reia dezbaterea în sinea lui. Mesteca o bucată de pâine uscată. Nu mai aveau unt de o săptămână. De fapt, nu prea mai aveau de mâncare deloc. Dar Kurt detesta să iasă din casă. În mod ironic, se simţea mult mai vulnerabil acolo, când, de fapt, era probabil mult mai periculos să te afli în apartament, de vreme ce acesta era cercetat cu certitudine, din când în când, de Gestapo sau SD.

Se gândi din nou: totul până la încredere. S-o facă sau nu?

— Ce-a fost asta? întrebă Hans, ridicând o sprânceană.

Kurt îşi scutură capul. Vorbise tare, fără să îşi dea seama

întrebarea le era adresată singurilor doi oameni care ar fi răspuns onest şi judecând în profunzime. Părinţii lor. Dar Albrecht și Lotte Fischer nu erau prezenţi. Social-democraţi, extrem de pacifişti, cuplul participase la o conferinţă mondială de pace la Londra cu două luni înainte. Chiar înainte însă de a reveni în ţară, aflară de la un prieten că numele lor se aflau pe o listă a Gestapoului. Poliţia secretă intenţiona să-i aresteze la Tempelhof, după ce vor fi venit. Albrecht făcuse două încercări de a se strecura în ţară pentru a-şi scoate fiii, o dată prin Franţa, iar a doua oară prin regiunea sudetă din Cehia. De fiecare dată i se interzisese intrarea, a doua oară fiind chiar pe punctul de a fi arestat.

Găzduiţi la Londra, protejaţi de profesori ca ei şi lucrând ca translatori şi învăţători, îndureraţii părinţi reuşiseră să le transmită băieţilor câteva mesaje, cerându-le să plece. Însă paşapoartele lor fuseseră confiscate, iar cărţile de identitate marcate. Ei nu erau doar copiii unor pacifişti şi socialişti fervenţi, dar, se pare, Gestapoul le făcuse şi băieţilor dosare. Ei împărtăşeau credinţele politice ale părinţilor, iar poliţia consemnase faptul că frecventaseră cluburi ilegale de swing şi jazz, unde era cântată muzica negrilor americani, iar fetele fumau şi *punch*-ul era condimentat cu votcă rusească. Aveau şi prieteni care erau activişti.

Extrem de subversiv. Arestarea lor era doar o problemă de timp. La fel şi riscul de a muri de foame. Kurt fusese dat afară de la serviciu. Hans îşi făcuse stagiul obligatoriu de şase luni în *Reichsarbeitsdienst* şi acum se întorsese acasă. Fusese alungat de la Universitate – Gestapoul avusese grijă şi de asta – şi, asemenea fratelui său, era şomer. Ar fi putut deveni foarte bine, în viitorul apropiat, boschetari în Piaţa Alexander sau în Piaţa Oranienburg.

Şi astfel apăru problema încrederii. Albrecht Fischer

reuşise să ia legătura cu un fost coleg, Gerhard Unger, de la Universitatea din Berlin. Pacifist şi socialist el însuşi, Unger îşi părăsise catedra nu mult după ce naţional-socialiştii ajunseseră la putere şi se întorsese la compania de dulciuri a familiei. Călătorea deseori peste graniţă şi, fiind împotriva lui Hitler fără rezerve, era mai mult decât fericit să ajute la trecerea ilegală a băieţilor dincolo de graniţele Germaniei, într-unul din camioanele companiei sale. În fiecare duminică dimineaţa, Unger pleca în Olanda să livreze bomboane şi să aducă înapoi ingredientele. Avându-i în vedere pe toţi vizitatorii care intrau în ţară pentru Olimpiadă, se gândeau că grănicerii vor fi suprasolicitaţi şi nu vor da atenţie unui camion comercial care părăseşte ţara conform unui program, cum o mai făcuse şi înainte.

Dar puteau să-şi rişte totuşi vieţile având încredere în el?

Aparent, nu aveau niciun motiv să n-o facă. Unger şi Albrecht fuseseră prieteni. Gândeau la fel. Îi urau pe naţional-socialişti.

Cu toate acestea, în zilele acelea se găseau atât de multe scuze pentru trădare! Ar fi putut să-i denunţe pentru că era duminică...

Şi mai exista un motiv pentru care Kurt Fischer ezita să plece. Băiatul era pacifist şi social-democrat în mare măsură datorită părinţilor şi prietenilor. Nu fusese niciodată foarte activ din punct de vedere politic. „Viaţa” însemna pentru el drumeţiile şi fetele, şi călătoriile, şi schiatul. Dar acum, că naţional-socialiştii veniseră la putere, era surprins să descopere în el o dorinţă puternică de a lupta, de a le deschide ochii oamenilor asupra intoleranţei şi a răului. Probabil, se gândea el, ar fi fost mai bine să rămână şi să dea cu ei de pământ.

Dar erau atât de puternici, atât de vicleni! Şi atât de mortali...

Kurt se uită la ceasul de pe poliţa căminului. Nu mai mergea. El şi Hans uitau mereu să-l întoarcă. Fusese treaba tatălui lor şi imaginea ceasului încremenit îl săgetă pe Kurt direct în inimă. Scoase ceasul de buzunar şi se uită să vadă cât este ora.

— Trebuie să plecăm acum sau să-l sunăm să-i spunem că nu mergem.

Zang, zang, zang... Cuţitul îşi reluă docănitul pe marginea farfuriei.

Apoi o lungă tăcere.

— Eu zic să stăm, spuse Hans.

Se uită la fratele său cu speranţă. Ei doi erau mereu la întrecere, dar cu toate acestea fratele cel tânăr s-ar fi supus indiferent care ar fi fost decizia fratelui mai mare.

„Dar voi decide corect?”

Supraviețuire...

Kurt Fischer spuse în final:

— Plecăm. Ia-ţi bocceaua.

Zang, zang...

Kurt îşi puse raniţa pe umeri şi îl privi sfidător pe fratele său. Dar starea de spirit a lui Hans se schimba ca vremea de primăvară. El izbucni deodată în râs şi făcu un semn către hainele lor. Aveau şorturi, cămăşi cu mânecă scurtă şi ghete de drumeţie.

— Ia te uită la noi: vopseşte-ne în maro şi suntem din *Hitlerjugend!*

Kurt nu putu să nu zâmbească.

— Să mergem, camarade, folosi el, sarcastic, termenul utilizat şi de cei din SA, şi de cei din *Hitlerjugend* când se refereau la tovarăşii lor.

Refuzându-şi o ultimă privire prin apartament, de frică să nu izbucnească în plâns, Kurt Fischer deschise uşa şi păşiră amândoi pe culoar.

De partea cealaltă a holului, îndesata doamnă Lutz, o

văduvă de război cu obrajii rotofei ca nişte mere, îşi curăţa preşul de la intrare. Femeia era, de obicei, retrasă, dar uneori se mai oprea pe la uşile unor vecini – doar la cei care îi respectau standardele stricte de vecinătate, oricare ar fi fost acelea – pentru a le oferi din miraculoasele ei mâncăruri. Îi considera pe cei din familia Fischer prietenii ei şi, de-a lungul anilor, le lăsase multe sufertaşe cu budincă de plămân, găluşte cu prune, tobă, castraveciori muraţi, sos de usturoi şi fidea cu măruntaie. De cum o văzu, Kurt începu să saliveze.

— Aa, fraţii Fischer!

— Bună dimineaţa, doamnă Lutz. Aţi început să gospodăriţi devreme.

— Va fi şi azi caniculă, aşa am auzit Ah, ce bună ar fi o ploicică!

— O, nu vrem ca ploaia să strice Olimpiada, spuse Hans cu o scânteie de ironic. Abia aşteptăm să o urmărim!

Ea râse.

— Nişte tolomaci alergând şi sărind îmbrăcaţi doar în lenjerie intimă! Cine are nevoie de ei când bietele mele plante mor de sete? Ia te uită la florile de barba-ţapului din faţa intrării! Şi begoniile! Acum, spune-mi, unde sunt părinţii voştri? Tot în călătoria aceea?

— Da, la Londra.

Problemele politice ale părinţilor lor nu erau cunoscute şi, cum era de înţeles, fraţii nu aveau chef să vorbească despre ele cu nimeni.

— Au trecut câteva luni. Mai bine s-ar întoarce mai repede, altfel n-o să vă mai recunoască. Încotro vă duceţi?

— Facem o plimbare. La Grunewald.

— O, ce drăguţ e acolo! Şi mult mai multă răcoare ca-n oraş.

Ea reîncepu să cureţe meticulos covoraşul.

Pe când coborau treptele, Kurt îi aruncă o privire fratelui

său şi observă că pe chipul lui revenea cu rapiditate supărarea.

— Ce se întâmplă?

— Mi se pare că-ţi imaginezi că în oraşul ăsta dracul îşi face de cap, dar nu este deloc aşa. Sunt milioane de oameni ca ea. Făcu un semn în spate, către scările pe care coborâseră. Oameni buni, persoane amabile. Şi noi îi părăsim. Ca să plecăm unde? Undeva unde nu cunoaştem pe nimeni, ca să vorbim o limbă pe care abia de-o ştim, într-un loc unde nu avem de lucru, într-o ţară cu care am fost în război în urmă cu mai puţin de douăzeci de ani? Cât de bine crezi că vom fi primiţi?

Kurt nu găsi niciun răspuns potrivit. Fratele său avea dreptate sută la sută. Şi s-ar mai fi găsit, probabil, alte zece motive împotriva plecării.

Afară, scrutară strada în sus şi-n jos. Erau puţini oameni în ora aceea toridă şi nimeni nu le dădu atenţie.

— Să mergem, spuse Kurt, apoi se repezi pe trotuar gândindu-se că, într-un fel, fusese sincer cu doamna Lutz.

Mergeau la plimbare – numai că nu la vreun hotel rustic de prin pădurile îmbătătoare din vestul Berlinului, ci către o viaţă nouă și nesigură, pe un tărâm cu totul şi cu totul necunoscut.

Sări în picioare când telefonul său începu să sune.

Sperând să fie doctorul legist care examina cazul de pe Aleea Dresda, înşfăcă receptorul.

— La telefon Kohl.

— Vino la mine în birou, Willi!

Cling!

Un moment mai târziu, cu inima bătând din răsputeri, străbătea holul către biroul lui Friedrich Horcher.

Ce-o fi asta? Şeful inspectorilor se afla la sediu într-o dimineaţă de duminică? Aflase cumva Peter Krauss că

inspectorul Kohl fabricase povestirea despre Reinhard Heydrich şi Gottburg (tipul era originar din Halle) pentru a salva martorul, pe brutarul Rosenbaum? Îl auzise oare cineva pe când îi spunea lui Janssen cine ştie ce remarcă nechibzuită? Ordonase cineva de mai sus ca inspectorul care se ocupă de evreii morţi în Gatow să fie mustrat oficial?

Kohl intră în biroul lui Horcher.

— Domnule?

— Intră, Willi.

Se ridică şi închise uşa, făcându-i semn lui Kohl să se aşeze.

Inspectorul se supuse. Se uită în ochii şefului său, aşa cum le spusese fiilor săi să procedeze atunci când se uitau la altă fiinţă umană cu care ar fi putut avea dificultăţi de comunicare.

Se aşternu tăcerea, în vreme ce Horcher se aşeză din nou şi începu să se legene înainte şi înapoi în somptuosul său fotoliu de piele, jucându-se absent cu banderola sângerie de pe braţul său stâng Era unul dintre puţinii funcţionari superiori ai Poliţiei Criminale care chiar purta o banderolă la Alex.

— Dosarul crimei de pe Aleea Dresda... te ţine ocupat, nu-i aşa?

— Este un caz interesant.

— Mi-e dor de zilele în care făceam investigaţii, Willi!

— Da, domnule.

Horcher îşi aşeză meticulos hârtiile pe birou.

— Te vei duce la Jocuri?

— Mi-am luat bilete de acum un an.

— Da? Copiii tăi abia aşteaptă, nu?

— Într-adevăr. Şi soţia mea la fel.

— Aha, bine, bine...

Horcher nu auzea nimic din ce spunea Kohl. Tăcerea

păru şi mai adâncă, pentru o clipă. El îşi mângâie mustaţa ceruită, după cum era obişnuit să facă atunci când nu se juca cu banderola sângerie. Apoi spuse:

— Uneori, Willi, este necesar să faci lucruri dificile, nu eşti de acord?

Horcher îi cviti privirea când îi spuse asta. Îngrijorat, Kohl se gândi: „Iată de ce tipul nu va avansa prea mult în Partid, nu e în apele lui când trebuie să dea veşti proaste”.

— Da, domnule.

— Persoanele stimabilei noastre organizaţii s-au interesat, când şi când, de tine.

Ca şi Janssen, Horcher era incapabil să fie sarcastic. Cuvântul „stimabilă” trebuie să fi fost adevărat, deşi era un mister la care organizaţie făcea el referire, data fiind ierarhia incomprehensibilă a poliţiei. Spre stupefacţia sa, află răspunsul când Horcher continuă:

— SD are un dosar destul de serios în ceea ce te priveşte, cu totul independent de dosarul făcut de Gestapo.

Aceste cuvinte îl îngheţară pe Kohl până-n măduva oaselor. Toţi funcţionarii guvernamentali puteau fi siguri că au dosar la Gestapo. Ar fi fost insultător să nu aibă. Dar la SD, care era serviciul secret de elită al SS-ului? Şi ai cărui lider era nimeni altul decât Reinhard Heydrich în persoană?! Aşadar, povestea pe care i-o depănase lui Krauss despre oraşul de baştină al lui Heydrich îl izbea acum în plină figură. Şi toate acestea pentru a salva un brutar evreu, pe care nici măcar nu-l cunoştea.

Respirând greu, umezindu-şi pantalonii cu palmele transpirate, Willi Kohl încuviinţă ameţit, văzând cum sfârşitul carierei – şi poate chiar al vieţii sale – începe să se deruleze în faţa sa.

— Au fost discuţii despre tine, se pare, la nivel înalt.

— Da, domnule.

Spera ca vocea să nu-i tremure. Îşi aţinti ochii în privirea

lui Horcher, care – după câteva secunde electrice – şi-o retrase şi începu să examineze un bust de bachelită al lui Hitler aflat pe masa de lângă uşă.

— S-a ivit ceva şi, din nefericire, nu am putut face nimic în legătură cu asta.

Nici nu s-ar fi aşteptat la vreun ajutor din partea lui Friedrich Horcher, care nu numai că era doar un ofiţer al Poliţiei Criminale, cel mai de jos rang al Sipo, ci era, în acelaşi timp, şi un laş recunoscut.

— Da, domnule, despre ce este vorba?

— Se doreşte... de fapt s-a *ordonat ca* tu să ne reprezinţi la ICPC în Londra, în luna februarie.

Kohl dădu din cap încet, aşteptând continuarea. Dar nu, se pare că aceasta fusese întreaga salvă de ştiri proaste.

Comisia Internaţională a Poliţiei Criminale (ICPC), fondată prin anii 1920 la Viena, era o reţea de cooperare a forţelor poliţieneşti din întreaga lume. Schimbau informaţii despre crime, criminali şi tehnici de aplicare a legilor cu ajutorul publicaţiilor, telegramelor şi radioului. Germania era membră a organizaţiei şi Kohl era fericit să afle că, deşi America nu era, la conferinţă participau şi reprezentanţi FBI, pentru a analiza posibilitatea înscrierii în comisie.

Horcher îşi inspectă biroul, la a cărui suprafaţă se holbau de asemenea şi Hitler, Göring şi Himmler, spânzuraţi pe perete, în ramele lor de lemn. Kohl trase aer în piept de câteva ori pentru a se linişti. Spuse:

— Ar fi o onoare.

— Onoare?

Horcher se încruntă. Se aplecă în faţă spunând în şoaptă:

— Ce generos din partea ta!

Kohl înţelese ironia superiorului său. Participarea la conferinţă ar fi putut fi o pierdere de timp. Graţie zgomotoasei propagande național-socialiste conform căreia Germania era o ţară care se bizuia pe propriile-i forţe,

ultimul lucru de care avea nevoie Hitler era o alianţă internaţională pentru diseminarea informaţiilor. Acesta era motivul pentru care Gestapo[36] era acronimul pentru „poliţia secretă a statului”.

Kohl era trimis ca simplu figurant, mai degrabă pentru a păstra aparenţele. Niciun alt ofiţer cu grad mai înalt nu ar îi îndrăznit să participe – pentru un oficial naţional-socialist, părăsirea ţării pentru două săptămâni însemna că era posibil ca locul său de muncă să fie ocupat de altcineva până la întoarcere. Dar Kohl, de vreme ce era mai degrabă o albină lucrătoare, neavând nicio intenţie să urce în ierarhia Partidului, putea să dispară paisprezece zile şi să se întoarcă fără pericol – mă rog, în afara consecinţei mărunte că o duzină de dosare ar fi fost întârziate, iar violatorii şi asasinii ar fi putut fi eliberaţi.

Ceea ce nu era problema lor, desigur.

La reacţia detectivului, Horcher se simţi uşurat. Întrebă însufleţit:

— Când a fost ultima ta vacanţă, Willi?

— Heidi şi cu mine mergem frecvent la Wannsee şi în Pădurea Neagră.

— Voiam să spun peste hotare.

— Ah, da... acum câţiva ani. În Franţa. Şi o călătorie la Brighton în Anglia.

— Ar trebui să-ţi iei şi soția la Londra.

Simpla sugestie a fost suficientă pentru a-l face pe Horcher să simtă că şi-a ispăşit vina; după ce chibzui o clipă, el îi spuse lui Kohl:

— Mi s-a spus că preţul biletelor de feribot şi de tren este chiar rezonabil în acea perioadă a anului. Făcu o altă pauză. Deşi, desigur, vom acoperi cheltuielile de drum şi de cazare.

— Foarte generos.

[36] Geheime Staatspolizei, în germană, (n.tr.)

— Repet, îmi pare rău că trebuie să porţi crucea asta în spinare, Willi! Dar vei mânca şi vei bea bine. Berea britanică este mult mai bună decât se vorbeşte. Şi poţi vedea Turnul Londrei!

— Da, mi-ar plăcea.

— Ce desfătare! Turnul Londrei, repetă şeful inspectorilor cu entuziasm. Ei bine, să ai o zi bună, Willi!

— O zi bună şi dumneavoastră, domnule!

Străbătând holurile misterioase şi posomorâte, în ciuda coloanelor de lumină răsfrânte din lambriurile de stejar şi din marmură, Kohl reveni în biroul său, liniştindu-se încetul cu încetul.

Se trânti greoi pe scaun şi se uită la cutia cu probe şi la notele referitoare la incidentul din Aleea Dresda.

Apoi, ochii săi alunecară pe un dosar care se afla alături de cutia de probe. Ridică receptorul telefonului şi îi ceru operatoarei din Gatow să-i facă legătura cu o reşedinţă privată.

— Da? îi răspunse prudent vocea unui bărbat tânăr, neobişnuit, pare-se, să primească telefoane duminică dimineaţa.

— Jandarmul Raul? întrebă Kohl.

O pauză.

— Da.

— Sunt inspectorul Willi Kohl.

— A, da, domnule inspector. Heil Hitler. Îmi telefonaţi acasă. Duminica.

Kohl chicoti.

— Aşa e. Iertare pentru deranj. Te sun referitor la raportul despre scena crimei în cazul împuşcăturilor din Gatow şi în cel cu muncitorii polonezi.

— Iertaţi-mă, domnule, nu prea am experienţă. Raportul, sunt sigur, e mult mai prost decât cele cu care sunteţi obişnuit. Desigur, nu e de calitatea celor pe care le puteţi

face dumneavoastră. L-am făcut cât de bine am putut.

— Vrei să spui că raportul este complet?

Altă ezitare, mai lungă decât prima.

— Da, domnule. Şi a fost depus pe biroul comandantului de jandarmi Meyerhoff.

— Înţeleg... Când s-a întâmplat asta?

— Ultima zi de miercuri, cred. Da. Aşa e.

— Comandantul l-a citit?

— Am observat un exemplar pe biroul său vineri seara. Am cerut, de asemenea, să vă fie trimisă o copie şi dumneavoastră. Mă miră că n-aţi primit-o încă.

— Bine, voi încerca să lămuresc problema asta cu superiorul tău... Spune-mi, Raul, eşti mulţumit de modul în care ai procesat locul crimei?

— Cred că am făcut o treabă temeinică, domnule.

— Ai ajuns la vreo concluzie? îl întrebă Kohl. În acest stadiu al investigaţiei, nu e deloc deplasat să speculăm.

Tânărul spuse:

— Tâlhăria nu pare să fie motivul?

— Dumneata mă întrebi pe mine?

— Nu, domnule. Vă spun concluzia. Mă rog, speculaţia.

— Bun. Le-a luat cineva lucrurile?

— Banii lor au dispărut. Însă bijuteriile şi celelalte efecte nu au fost luate. Unele dintre ele păreau chiar destul de valoroase. Cu toate că...

— Continuă...

— Lucrurile erau asupra victimelor atunci când au fost aduse la morga noastră. Îmi pare rău să declar că efectele personale au dispărut după aceea.

— Asta nu mă interesează şi nici nu mă surprinde. Ai găsit vreun indiciu care să demonstreze că i-ar fi duşmănit cineva? Pe oricare dintre ei?

— Nu, domnule, cel puţin nu în cazul familiilor din Gatow. Erau tăcuţi, munceau din greu, erau persoane decente,

după cum se pare. Evrei, da, dar nu erau practicanţi ai religiei lor. Nu făceau parte, desigur, din Partid, însă nu erau nici disidenţi. În ceea ce-i priveşte pe muncitorii polonezi, aceştia plantau copaci pentru Olimpiadă şi sosiseră aici din Varşovia cu doar trei zile înainte de a fi asasinaţi. Nu erau nici comunişti şi nici agitatori, din informaţiile noastre.

— Mai ai vreo idee?

— A fost vorba despre doi sau trei asasini. Am urmărit amprentele de tălpi, aşa cum m-aţi instruit. În ambele incidente, aceleaşi urme.

— Ce tip de armă au folosit?

— Nu am nicio idee, domnule. Cartuşele gloanţelor dispăruseră înainte ca eu să ajung.

— Dispăruseră? O avalanşă de asasini conştiincioşi, pare-se. Ei bine, gloanţele de plumb ne vor spune mai multe. Ai recuperat vreunul nedeformat?

— Am verificat locul cu atenţie, dar nu am găsit niciunul.

— Cu siguranţă legistul a recuperat vreunul.

— L-am întrebat, domnule, dar mi-a spus că nu a găsit niciunul.

— Niciunul?

— Îmi pare rău, domnule.

— Nu sunt supărat pe dumneata, jandarm Raul. Dumneata faci cinste profesiei. Şi iartă-mă că te-am deranjat acasă. Ai copii? Cred că aud un copilaş plângând pe-acolo pe undeva. Eu l-am trezit?

— Pe ea, domnule, că e fetiţă. Dar e suficient de mare. Am să-i spun despre onoarea de a fi trezită de un investigator atât de cunoscut ca dumneavoastră.

— O zi bună.

— Heil Hitler.

Kohl aruncă telefonul în furcă. Era în ceaţă. Modul în care fuseseră înfăptuite aceste asasinate sugera un asasinat al

SS, al Gestapoului sau al trupelor de asalt. Dar, dacă ar fi fost aşa, lui Kohl şi jandarmului li s-ar fi ordonat să înceteze de îndată investigaţia – cum li se spusese detectivilor de la Kripo să înceteze de îndată cercetările într-un caz recent referitor la piaţa neagră, atunci când firele descoperite în urma investigaţiei duseseră la amiralul Raeder din Marină şi la Walter von Braunchitsch, un ofiţer de armată superior.

Nu le fusese retras cazul, dar li se puneau piedici. Ce sens avea ambiguitatea asta?

Părea că, oricare le-ar fi fost motivaţia, asasinatele erau nişte ispite scoase în calea lui pentru a-i testa loialitatea. Oare sunase comandantul Meyerhoff la Kripo din ordinul SD, pentru a vedea dacă inspectorul va refuza să se ocupe de aceste cazuri de asasinat împotriva unor evrei şi polonezi? Ar putea fi la mijloc aşa ceva?

Dar nu, nu, asta era deja paranoia. Se gândea la asta doar pentru că aflase de dosarul pe care-l avea SD despre el.

Kohl putea să nu afle niciodată răspunsul la aceste întrebări, aşa că se ridică şi străbătu din nou holurile tăcute până în camera telexului, pentru a afla dacă nu cumva, printr-un alt miracol, colegii săi americani deciseseră să răspundă întrebărilor sale insistente.

Rabla cu care mergeau, caldă ca un cuptor înăuntru, intră în Piaţa Wilhelm şi parcă pe o alee.

— Cum mă adresez oamenilor? întrebă Paul.

— Domnule, spuse Webber. Mereu „domnule”.

— Nu sunt femei?

— Ah, o întrebare bună, domnule John Dillinger! Da, s-ar putea să fie câteva. Dar nu sunt în poziţii oficiale, desigur. Sunt ca tine: secretare, femei de serviciu, funcţionare, dactilografe. Ar putea fi singure – femeile necăsătorite pot munci aşa că spune-le „domnişoară”. Şi poţi flirta puţin cu

ele dacă vrei. N-ar fi deplasat pentru un muncitor, dar, în acelaşi timp, dacă le vei ignora, ele vor considera că doreşti doar să-ţi faci treaba cât mai degrabă şi să ajungi cât mai repede acasă, la masa de duminică.

— Bat la uşi sau pur şi simplu intru?

— Baţi mereu, explică Morgan.

Webber dădu din cap.

— Şi spun „Heil Hitler”?

Webber îl luă peste picior:

— Cât de des doreşti. Nu va merge nimeni la închisoare pentru că a spus asta.

— Şi fac salutul ăla al vostru. Cu mâna în aer?

— Nu e obligatoriu, spuse Morgan. Nu pentru un muncitor, îi reaminti: Şi nu uita cum pronunţi g-ul. Înmoaie-l. Vorbeşte ca un berlinez. Potoleşte suspiciunile dinainte de a apărea.

În spatele camionetei încinse, Paul îşi dădu jos hainele şi îşi trase pe el salopeta pe care i-o adusese Webber.

— Se potriveşte perfect, spuse acesta. Ți le-aș putea vinde dacă vrei să le păstrezi.

— Otto, spuse Paul oftând. Examină actul de identitate ponosit, pe care era lipită poza unui bărbat care îi semăna.

— Cine e tipul?

— Există un depozit, nu prea folosit, unde Weimar-ul a depozitat dosarele soldaţilor care au luptat în război. Sunt milioane de dosare, desigur. Le folosesc uneori pentru a falsifica permise de trecere şi alte documente. Găsesc o fotografie care seamănă cu cel care cumpără documentele. Fotografiile sunt vechi şi uzate, dar la fel sunt şi cărţile noastre de identitate, pentru că trebuie să le avem la noi tot timpul.

Se uită la fotografie şi apoi la Paul.

— Acesta este un bărbat care a fost ucis la Argonne-Meuse. În dosarul lui se spune că a câştigat multe medalii

înainte să moară. S-au gândit apoi să-i dea Crucea de Fier. Arăţi bine pentru un mort.

Webber îi înmânã apoi douã permise de lucru, care îi deschideau calea cãtre Cancelarie. Paul îşi lãsase propriul paşaport şi pe cel rusesc la pensiune, cumpãrase un pachet de ţigãri germane şi luase o cutie de chibrituri ieftine, nemarcate, de la Cafeneaua Arianã; Webber îl asigurase cã va fi percheziţionat cu atenţie în faţa clãdirii.

— Uite.

Webber îi înmâna un carnet, un creion şi un metru de tâmplãrie rãpãnos. De asemenea, îi mai dãdu o riglã micã de oţel, cu care ar fi putut forţa, la nevoie, uşa biroului lui Ernst.

Paul privi la toate acestea, apoi îl întrebã pe Webber:

— Chiar vor crede?

— O, domnule John Dillinger, dacã vrei certitudini, cred te-ai apucat de meseria greşitã.

Scoase unul dintre trabucurile sale din frunzã de varzã.

— Doar nu vrei sã fumezi chestia aia aici, spuse Morgan.

— Şi unde ai vrea s-o fumez? Pe scara de la intrarea în reşedinţa Führerului, aprinzând chibritul de curul gãrzilor SS?

Aprinse trabucul şi fãcu un semn cu capul cãtre Paul.

— Te vom aştepta aici.

Hermann Göring strãbãtu clãdirea Cancelariei de parcã ar fi fost moşia lui. Şi probabil cã, într-o bunã zi, chiar avea sã fie.

Ministrul îl iubea pe Adolf Hitler aşa cum îl iubea Petru pe Hristos.

Dar Iisus ajunsese, în cele urmã, prins în cuie pe un T din lemn, iar Petru preluase controlul asupra operaţiunii.

Asta se va întâmpla în Germania, Göring ştia. Hitler era o creaţie nepãmânteanã, unicã în istoria lumii. Magnetic,

genial dincolo de cuvinte. Şi tocmai de aceea nu va supravieţui până la bătrâneţe. Lumea nu-i acceptă pe vizionari şi nici pe salvatori. Lupul va fi mort peste cinci ani, iar Göring va jeli şi se va bate în piept, străpuns de o imensă şi autentică durere. Va lua apoi hăţurile în mâini în timpul prelungului priveghi. Apoi îşi va conduce patria în poziţia de cea mai importantă naţiune a lumii. Hitler spunea că acesta va fi un imperiu de o mie de ani. Dar Hermann Göring îşi va face regimul să dureze o eternitate.

Deocamdată însă, obiective mai mărunte: măsuri tactice, ca să se asigure că el va prelua rolul Führer-ului.

După ce-şi termină ouăle şi cârnaţii, ministrul îşi schimbă hainele din nou (în mod normal schimba câte patru-cinci costume pe zi). Avea acum o uniformă militară de un verde flamboaiant, acoperită de şnururi, panglici şi decoraţii, unele câştigate, multe însă cumpărate. Se îmbrăcase astfel pentru că simţea în misiune. Iar scopul său? Să prindă capul lui Reinhard Ernst pe perete (Göring era, la urma urmei, maestrul de vânătoare al Imperiului).

Cu dosarul care dezvăluia ascendenţa evreiască a lui Keitel vârât sub braţ ca o cravaşa, străbătu cu paşi mari culoarele întunecoase. Întorcându-se după un colţ, se strâmbă de durere din cauza rănii – un glonţ primit în vintre în noiembrie 1923, în timpul Puciului de la berărie. Îşi luase pilulele cu doar o oră înainte – nu putea trăi fără ele însă efectul analgezic începuse deja să dispară. Ah, probabil că farmacistul greşise concentraţia pilulelor. Îl va ocări pe tema asta mai târziu.

Făcu un semn către gardienii SS şi intră în anticamera biroului liderului, zâmbindu-i secretarei.

— Mi-a spus să vă las să intraţi imediat, domnule ministru.

Göring străbătu cu paşi repezi covorul din hol, apoi intră în biroul Führerului. Hitler stătea aplecat peste marginea

biroului său, aşa cum făcea mai mereu. Lupul nu se simţea niciodată bine stând liniştit. El trebuia să se plimbe prin cameră, să se cocoaţe pe câte un scaun, să se legene înainte şi-napoi, holbându-se pe ferestre. Sorbi din ciocolată, apoi puse ceaşca şi farfurioara pe birou şi făcu un semn solemn către cineva care stătea într-un fotoliu înalt. După care ridică privirea şi spuse:

— A, domnule ministru al aviaţiei, intră, intră...

Hitler culese de pe birou nota pe care i-o scrisese Göring mai devreme.

— Trebuie să aflu mai multe despre asta. Este interesant că ai menţionat o conspiraţie... Camaradul nostru aici de faţă are, după cum se pare, ştiri asemănătoare...

După ce străbătu jumătate din uriaşul birou, Göring clipi apoi se opri brusc văzându-l pe celălalt vizitator al Führer-ului ridicându-se din fotoliu. Era Reinhard Ernst. Acesta dădu din cap şi-i zâmbi.

— Bună dimineaţa, domnule ministru.

Göring se făcu că nu-l vede şi-l întrebă pe Hitler:

— O conspiraţie?

— Într-adevăr, spuse Hitler. Discutam despre proiectul colonelului, Studiul Waltham. Se pare că unele persoane care-l duşmănesc au falsificat informaţii despre asociatul său, profesorul doctor Ludwig Keitel. Îţi imaginezi? Au mers atât de departe încât au sugerat că profesorul este de origine evreiască. Te rog, stai jos, Hermann, şi spune-mi despre conspiraţia pe care ai descoperit-o tu.

Reinhard Ernst se gândi că nu va uita niciodată expresia întipărită atunci pe faţa umflată a lui Hermann Göring; Ochii lui văzură cum gogoaşa roşcată de carne surâzătoare începe să fie cuprinsă de şoc. Un fanfaron pus la pământ.

Ernst nu se simţi neapărat satisfăcut de lovitura dată, pentru că, după ce şocul trecu, chipul lui Göring se

desfigură de ură.

Führer-ul nu părea să observe confruntarea tăcută dintre cei doi oameni ai săi. El alinie cu grijă câteva documente pe birou.

— I-am cerut colonelului Ernst câteva informaţii în legătură cu studiul asupra armatei pe care-l întreprinde, informaţii pe care mi le va furniza mâine.

O privire pătrunzătoare către Ernst, care dădu din cap şi-l asigură:

— Bineînţeles, Führer-ul meu.

— Şi, pe când se pregătea, a aflat că cineva a falsificat dosarul rudelor profesorului doctor Keitel, precum şi pe cel al altora care lucrează cu guvernul. Oameni de la Krupp, Farben, Siemens.

— Şi, rosti Ernst, am fost şocat să descopăr că lucrurile au mers chiar şi mai departe de atât. Ei au falsificat până şi dosarele unor rude şi străbuni ai multor oficiali proeminenţi ai Partidului. Au plantat informaţii în şi în jurul oraşului Hamburg, în special. Am decis să le distrug în mare parte, pe măsură ce dădeam de ele. Ernst îl măsură pe Göring din cap până-n călcâie: Unele minciuni se referă la persoane situate la cel mai înalt nivel. Sugestii de legături cu spoitori evrei, copii bastarzi şi alte asemenea.

Göring se încruntă.

— Teribil.

Scrâşnea din dinţi – era furios nu numai din cauza înfrângerii suferite, ci şi din cauza aluziei lui Ernst că s-ar putea găsi, de asemenea, chiar şi în biografia ministrului aviaţiei ceva rădăcini evreieşti.

— Cine ar face aşa ceva?

Începu să răsfoiască dosarul pe care-l adusese cu el.

— Cine? bolborosi Hitler. Comuniştii, evreii, social-democraţii! Eu însumi am fost incomodat în ultima vreme de catolici. Nu trebuie să uităm defel că ei sunt adversarii

noştri. Este uşor să fie puşi la locul lor, ţinând cont de ura noastră comună faţă de evrei. Dar cine ştie? Avem atâţia inamici!

— Avem, într-adevăr.

Göring aruncă din nou o privire către Ernst, care întrebă dacă-i poate pune ministrului nişte cafea sau ciocolată.

— Nu, mulţumesc, Reinhard, îl refuză el cu o voce rece.

Ca soldat, Ernst învăţase de timpuriu că, dintre toate armele din arsenalul militarului, cea mai eficientă este inteligenţa pură. Insistase mereu să afle exact ce intenţiona să facă inamicul. Făcuse greşeala să-şi imagineze că spionii lui Göring nu monitorizau cabina telefonică aflată la câteva blocuri distanţă de Cancelarie. Din cauza acestei neglijenţe, ministrul aviaţiei aflase numele coautorului Studiului Waltham. Însă, din fericire, Ernst – chiar dacă părea nepriceput în arta intrigii – dispunea, oricum, de persoane de încredere plasate în locuri de unde ar fi putut fi folositori. Omul care-i furniza informaţii în mod constant lui Ernst în legătură cu tot ce se întâmpla la ministerul aviaţiei îi raportase cu o noapte înainte, chiar după ce curăţase cioburile unei farfurii cu spaghete şi pregătise o cămaşă curată pentru ministru, că Göring descoperise unele informaţii referitoare la bunica lui Keitel.

Dezgustat de faptul că trebuie să joace un asemenea joc, dar conştient de riscul mortal la care-l expunea situaţia, Ernst plecase imediat să-l vadă pe Keitel. Profesorul doctor presupusese că legătura evreiască a femeii era adevărată, dar spusese că el nu mai avusese de-a face cu acea ramură a familiei de ani de zile. Ernst şi Keitel petrecuseră ore întregi noaptea trecută creând documente false, pentru a sugera că oameni de afaceri şi oficiali din guvern care erau arieni pursânge aveau de fapt rădăcini evreieşti.

Singura dificultate care ameninţa stratagema lui Ernst

era că trebuia să se asigure cumva că va ajunge la Hitler înaintea lui Göring. Însă una dintre tehnicile de război în care excela Ernst în domeniul planificării strategice militare era ceea ce el numea „lovitură fulgerătoare”. Prin aceasta înţelegea să se mişte atât de repede, încât inamicul să nu aibă timp să-şi pregătească apărarea, chiar dacă era cu mult mai puternic. Colonelul năvălise în biroul Führer-ului devreme în acea dimineață şi devoalase conspiraţia, prezentându-şi falsurile.

— Cu treaba asta vom merge până la capăt, spunea acum Hitler. Se îndepărtă de birou ca să-şi toarne o ceaşcă de cacao fierbinte şi să ia câteva bucăţi de *zwieback* de pe o farfurie.

— Acum, Hermann, ce-mi poţi spune despre biletul tău? Ce ai descoperit?

Cu un zâmbet lansat către Ernst, uriaşul refuză să se recunoască înfrânt. Îşi scutură, în schimb, capul şi, cu o încruntătură crâncenă, spuse:

— Am auzit de insubordonarea celor din Oranienburg. Lipsă totală de respect din partea gardienilor de acolo. Sunt îngrijorat că s-ar putea declanşa revolte. Aş vrea să recomand represalii. Represalii severe.

Era o absurditate. Reconstruit în mare măsură de sclavi și redenumit Sachsenhausen, lagărul de concentrare era perfect securizat; nu exista defel riscul să se declanşeze vreo rebeliune. Prizonierii stăteau închişi în ţarc, cu ghearele tăiate ca nişte animale. Göring făcea aceste comentarii dintr-un singur motiv: ca să se răzbune, voia să arunce la picioarele lui Ernst o serie de morţi inocenţi.

Pe când Hitler se gândea la toate acestea, Ernst spuse neprotocolar:

— Ştiu puţine despre lagăr, Führer-ul meu, iar ministrul aviaţiei are dreptate. Trebuie să fim absolut siguri că nu există vreun adversar.

— Dar... Simt că eziţi, colonele, spuse Hitler.

Ernst ridică din umeri.

— Mă întreb doar dacă nu ar fi mai bine să trecem la astfel de represalii după Olimpiadă. Lagărul nu este departe de Satul olimpic, la urma urmei. Mai cu seamă că avem acum atâţia reporteri străini în oraş... ar fi chiar îngrozitor dacă asemenea poveşti ar ajunge la urechile lor. Cred că ar fi de preferat să ținem lagărul cât se poate de secret până după aceea.

Ernst observi încă din prima clipă că această idee nu-l încânta deloc pe Hitler. Dar, înainte ca Göring să poată protesta, Führerul spuse:

— Sunt de acord că aşa ar fi probabil cel mai bine. Să rezolvăm problema asta peste o lună sau două.

„Când el şi Göring vor fi uitat deja această chestiune”, se gândi Ernst plin de speranţă.

— Acum, Hermann, trebuie şi ştii, colonelul are multe alte știri bune. Britanicii au acceptat în întregime cotele noastre de vapoare şi submarine, conform tratatului de anul trecut. Planul lui Reinhard a funcţionat.

— Ce noroc, bâigui Göring.

— Domnule ministru al aviaţiei, ai adus dosarul acela pentru mine?

Ochii Führer-ului, cărora le scăpau puţine lucruri, se uitau la documentele de sub braţul lui Göring.

— Nu, domnule. Nu contează.

Führer-ul îşi mai turnă nişte ciocolată şi se apropie apoi de modelul la scară al Stadionului Olimpic.

— Veniţi, domnilor, şi priviţi aceste noi anexe. Sunt chiar drăguţe, nu credeţi? Elegante, aş spune. Îmi place acest stil modern. Mussolini crede că el l-a inventat. Dar el este un hoţ, desigur, după cum bine ştim cu toţii.

— Aşa e, Führer-ul meu, spuse Göring.

Ernst murmură şi el nişte cuvinte de aprobare. Ochii

jucăusi ai lui Hitler i-l aduceau în minte pe Rudy, când băiatul îi arătase bunicului său un castel de nisip extrem de complex, construit de el anul trecut pe plajă.

— Mi s-a spus că azi va fi mai cald ca oricând. Să sperăm, de dragul sesiunii noastre de fotografii, că aşa va fi. Colonele, vei purta uniformă?

— Cred că nu, Führer-ul meu. Sunt, la urma urmei, mai degrabă un funcţionar civil acum. Nu aş vrea să apar ostentativ în compania distinşilor mei colegi.

Ernst privi cu atenţie macheta stadionului şi, cu mult efort, evită să se uite la uniforma pretenţioasă a lui Göring.

Biroul plenipotenţiarului pentru stabilitate internă – titulatură pictată cu ţepene caractere gotice – se afla la etajul al treilea al Cancelariei. Lucrările de renovare de la acel nivel păreau să se fi terminat în mare măsură, deşi mirosul de vopsea, ipsos şi lac plutea greu în aer.

Paul intrase fără dificultăţi în clădire, deşi fusese cercetat scrupulos de doi gardieni înarmaţi cu puşti cu baionete. Documentele lui Webber se dovediseră eficiente, deşi fu oprit şi percheziţionat din nou la etajul al treilea.

Aşteptă până când o patrulă trecu de el şi dispăru pe hol, apoi bătu respectuos în geamul jivrat al uşii biroului lui Ernst.

Nu primi niciun răspuns.

Răsuci mânerul şi descoperi că uşa era deschisă. Străbătu anticamera întunecoasă către uşa care ducea la biroul personal al lui Ernst. Se opri dintr-odată, îngrijorat de posibilitatea cu Ernst să fie totuşi acolo, de vreme ce lumina care venea pe sub uşă era atât de puternică. Bătu din nou şi nu-i răspunse nimeni. Deschise uşa şi descoperi că lumina aceea puternică era reflexia razelor de soare; biroul avea ferestrele către răsărit, iar lumina dimineţii năvălea torenţial în cameră. În ceea ce priveşte uşa, el

decise s-o lase deschisă. Închiderea ei ar fi fost probabil împotriva regulamentului şi i-ar fi băgat la bănuieli pe gardienii care-şi făceau rondul.

Prima sa impresie a fost cea a dezordinii din birou: hârtii, broşuri, situații contabile, rapoarte oficiale, hărţi, scrisori. Toate acestea acopereau biroul lui Ernst şi o masă de mari dimensiuni aflată în colţ. Pe rafturi se aflau multe cărţi, în mare parte cărţi de istorie militară, aşezate, după cum se părea, cronologic, începând cu *De Bello Gallico* al lui Cezar. După tot ce-i spusese Käthe despre cenzura germană, fu surprins să descopere aici cărţi de şi despre americani şi englezi: Pershing[37], Teddy Roosevelt[38], lord Cornwallis[39], Ulysses S. Grant[40], Abraham Lincoln[41], lord Nelson[42].

În birou se mai afla un şemineu, gol în acea dimineaţă, desigur, şi curăţat cu peria. Pe marginea alb-neagră din marmură erau dispuse plăci cu decoraţiile de război, o baionetă, steaguri de bătălie, fotografii ale unui Ernst mai tânăr îmbrăcat în uniformă, alături de un bărbat corpolent cu o mustaţă fioroasă şi un coif cu vârf de metal.

---

[37] John Joseph zis *Black Jack* Pershing (1850-1948), general american care a condus forţele expediţionare americane din timpul Primului Război Mondial (n.tr.)

[38] Theodore „Teddy” Roosevelt (1858-1919) a fost al 26-lea preşedinte american (1901-1909) (n.tr.)

[39] Familie de nobili şi militari englezi, aflată în posturi de comandă în toate războaiele majore ale ultimelor secole, George Cornwallis-West a fost tatăl vitreg al lui Winston Churchill (n.tr.)

[40] Hiram Ulysses Grant (1822-1885) a fost al 18-lea preşedinte american, unul dintre personajele-cheie ale Războiului de Secesiune (n.tr.)

[41] Abraham Lincoln (1809-1865) a fost al 16-leapreşedinte american (n.tr.)

[42] Horațio Nelson (1758-1805), amiral britanic cunoscut în istorie ca învingător în bătălia de la Trafalgar, în care a şi murit (n.tr.)

Paul îşi deschise carneţelul în care desenase o duzină de planuri de cameră, apoi măsură cu pasul perimetrul biroului şi adăugă dimensiunile. Nu se obosi să le măsoare cu metrul; trebuia să fie credibil, nu exact. Mergând la birou, Paul se uită la lucrurile care se aflau acolo. Văzu câteva fotografii înrămate, îi înfăţişau pe colonel cu familia. Altele erau cu o brunetă chipeşă, probabil soţia lui, în alta erau trei personaje – un tânăr în uniformă alături de, pare-se, soţia sa şi un copil. Apoi alte două fotografii ale aceleiaşi tinere cu copilul, făcute la distanţă de câţiva ani şi mult mai recente. Paul îşi abătu privirea de la fotografii şi citi la repezeală zecile de documente de pe birou. Era gata să se întindă către una dintre grămezile de hârtii şi să cotrobăie prin ea, când se opri, alertat de un sunet – sau, mai degrabă, de o tăcere stranie. Intensitatea sunetelor care ajungeau la el se redusese, iar Paul se lăsă instinctiv în genunchi şi puse metrul pe podea, apoi începu să-l mute dintr-o parte a camerei într-alta. Ridică privirea şi văzu un bărbat care intra încet, uitându-se la el curios.

Fotografiile de pe poliţa de deasupra căminului şi cele pe care persoana de contact a lui Morgan le arătase erau vechi de câţiva ani, dar nu încăpea nicio îndoială că bărbatul care stătea în faţa lui era Reinhard Ernst.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

— Heil Hitler, spuse Paul. Iertaţi-mă dacă vă deranjez, domnule.

— Heil, răspunse bărbatul apatic. Cine eşti dumneata?

— Sunt Fleischman. Iau măsuri pentru covoare.

— A, covoare...

În cameră apăru o altă persoană, un gardian solid, îmbrăcat în uniformă neagră. Îi ceru lui Paul documentele, le citi atent, apoi se întoarse în anticameră punând un scaun chiar lângă uşa biroului. Ernst îl întrebă pe Paul:

— Şi cât de mare este camera asta?

— Opt pe nouă metri şi jumătate.

Inima lui Paul batea cu putere. Aproape că spusese „iarzi”.

— Aş fi putut paria că e mai mare.

— A, păi e mai mare, domnule. Eu mă refer la dimensiunile covorului. În general, mai ales cu podeaua aceasta atât de frumoasă, clienţii noştri vor să lăsăm un chenar din lemnul podelei la vedere.

Ernst se uită la podea de parcă n-ar mai fi văzut până atunci lemnul de stejar. Îşi scoase haina şi o agăţă într-un cuier din spatele biroului său. Se aşeză pe scaun rezemându-se de spătar, îşi închise ochii şi şi-i frecă. Apoi se aplecă în faţă, îşi puse nişte ochelari cu rame de sârmă pe nas şi începu să citească nişte documente.

— Lucraţi duminica, domnule? întrebă Paul.

— Ca şi dumneata, îi replică Ernst cu un chicot de râs,

fără să-l privească.

— Führer-ul doreşte să termine renovarea clădirii.

— A, cu siguranţă asta doreşte.

Când se aplecă să măsoare o firidă din apropiere, Paul privi pieziş la Ernst, observându-i mâinile pline de cicatrice, ridurile din jurul gurii, ochii roşii, expresia care părea a cuiva în mintea căruia se zbat mii de gânduri şi care are pe suflet mii de greutăţi.

Un sunet slab când Ernst îşi roti scaunul către fereastră, dându-şi jos ochelarii. Părea să absoarbă cu aviditate strălucirea şi căldura soarelui, cu evidentă plăcere, dar şi cu o urmă de regret, de asemenea, de parcă ar fi fost un om obişnuit să stea sub cerul liber, nu prea fericit că datoria îl transformase într-un sclav al biroului.

— De când faci meseria asta, Fleischman? îl întrebă el fără să se întoarcă.

Paul se ridicase în picioare, strângând carnetul sub braţ.

— De-o viaţă, domnule. De la război.

Ernst continuă să se încălzească la soare, lăsat ușor pe spate, cu ochii închişi. Paul se duse rapid către poliţa de deasupra şemineului. Baioneta era lungă. Era neagră şi nu mai fusese ascuţită de ceva vreme, dar încă putea să ia viaţa cuiva.

— Şi-ţi place? întrebă Ernst.

— Mi se potriveşte.

Putea să smulgă într-o secundă lama cenuşie şi să sară în spinarea lui Ernst, să-i omoare rapid. Mai omorâse cu lama înainte. Folosirea unui cuţit nu seamănă cu duelurile din filmele lui Douglas Fairbanks. Lama este, mai degrabă, o extensie mortală a pumnului. Un boxer bun este un bun cuţitar.

Atingerea gheţii...

Dar cum s-ar descurca cu gardianul de afară? Acel om ar fi trebuit să moară şi el. Cu toate acestea, Paul nu omorâse

niciodată gărzile celor pe care-i lichida, nici nu voia să ajungă în situaţia în care ar fi trebuit s-o facă. Ar putea să-l ucidă pe Ernst cu baioneta, apoi să-l culce pe gardian la pământ. Dar cu toți soldaţii aceia care roiau pe-acolo, cineva ar fi putut auzi tărăboiul şi l-ar fi arestat. Pe de altă parte, se ordonase să facă tot posibilul ca moartea colonelului să se petreacă în public.

— Ți se potriveşte, repetă Ernst. O viaţă simplă, fără conflicte şi fără alegeri dificile.

Telefonul sună. Ernst ridică receptorul.

— Da? Da, Ludwig, întâlnirea a decurs avantajos pentru noi... Da, da... Acum, spune-mi, ai găsit ceva voluntari? A, bine... Dar poate alţi doi-trei... Da, ne întâlnim acolo. Bună ziua.

Punând telefonul în furcă, Ernst îl privi pe Paul, apoi privi către poliţa căminului.

— Câteva amintiri. Am cunoscut militari toată viaţa şi părem cu toţii nişte hârciogi care strâng suvenire d-astea. Am mult mai multe acasă. Nu e ciudat că păstrăm amintiri despre evenimente atât de îngrozitoare? Uneori mi se pare o nebunie.

Se uită la ceasul de pe birou.

— Ai terminat, Fleischman?

— Da, domnule, am terminat.

— Am acum ceva de făcut în particular.

— Vă mulţumesc că mi-aţi permis să vă deranjez, domnule. Heil Hitler.

— Fleischman?

Paul se întoarse în pragul uşii.

— Eşti un om fericit că te ocupi de lucrurile care se potrivesc cu dorinţele şi cu felul tău de a fi. Se întâmplă atât de rar!

— Presupun că da, domnule. Vă urez o zi bună.

— Da, heil.

Afară, în hol.

Paul avea încă în minte, incandescente, chipul şi vocea lui Ernst. Cobora treptele, cu privirea înainte, mişcându-se încet, trecând invizibil printre oamenii de acolo, cei care purtau uniforme negre sau cenuşii, costume sau salopete de muncitori. Şi, peste tot, ochii severi, bidimensionali, holbându-se la el din picturile de pe pereţi: trinitatea cu nume gravate pe tăbliţe de alamă, *A. Hitler, H. Göring* şi *P.J. Goebbels.*

La parter, precedat de ecoul propriilor paşi, făcu colţul către uşa strălucitoare de la intrare, care dădea în strada Wilhelm. Webber îi adusese ghete uzate, potrivite cu salopeta, doar că o ţintă străbătuse pielea flecului şi se hârşâia asurzitor la fiecare pas, fără să conteze cât de mult îşi strâmba Paul piciorul pentru a atenua zgomotul.

Mai avea vreo douăzeci de metri până la ieşirea din clădire, care părea o explozie solară înconjurată de un halou.

Cincisprezece metri.

Zang, zang, zang... Şapte metri.

Putea vedea acum afară şuvoiul de maşini care treceau pe stradă.

Trei metri...

Zang... zang...

— Tu! Opreşte-te!

Paul îngheţă. Se întoarse şi văzu un tip între două vârste, îmbrăcat într-o uniformă cenuşie, repezindu-se către el.

— Ai coborât pe scările alea. Unde ai fost?

— Eu am fost doar...

— Ia, actele la control.

— Am fost să iau măsuri pentru covoare, domnule, spuse Paul, scoţând din buzunar actele date de Webber.

Ofiţerul SS se uită la repezeală prin ele, compară fotografia şi citi ordinul de lucru. Smulse metrul de

tâmplărie din mâna lui Paul, de parcă ar fi fost o armă.

Reveni la ordinul de lucru şi apoi ridică privirea.

— Unde este permisul tău special?

— Permis special? Nu mi s-a spus că am nevoie de unul.

— Ca să ai acces pe scări, trebuia să ai unul.

— Şeful meu nu mi-a spus asta.

— Asta nu e treaba noastră. Toţi cei care ajung la etajele superioare au nevoie de un permis special. Ai legitimaţia cu membru de partid?

— Eu... Nu am luat-o cu mine.

— Nu eşti membru de partid?

— Bineînţeles că sunt, domnule. Sunt un naţional-socialist loial, credeţi-mă.

— Nu eşti un naţional-socialist loial dacă nu porţi legitimaţia cu tine.

Ofiţerul îl percheziţionă, îi frunzări carnetul, se uită la schiţa camerelor şi la dimensiunile notate. Îşi scutură capul. Paul spuse:

— Urmează să revin săptămâna asta, domnule. Vă pot aduce atunci permisul special şi legitimaţia de partid. Adăugă: Şi atunci pot să vă măsor şi dumneavoastră biroul.

— Biroul meu se află la parter, în secţiunea din spate, o zonă care nu este programată pentru renovări, spuse acru ofiţerul SS.

— Un motiv în plus să puneţi în birou un covor persan de calitate. Din care se întâmplă să avem mai multe decât ne-au fost repartizate. Şi nu am avea altceva de făcut cu ele decât să le lăsăm să putrezească prin depozit.

Bărbatul se gândi la spusele lui Paul. Apoi îşi consultă ceasul de la mână şi zise:

— Nu am timp de asta. Sunt subofiţerul de securitate Schechter. Găseşti biroul meu dac-o iei în jos pe scări la dreapta. Numele este pe uşă. Acum ieşi, dar când te întorci, să ai cu tine permisul special că, de nu, te trimit în

Prinz Albrecht Strasse!

Pe când cei trei părăseau Piaţa Wilhelm, din apropiere se auzi o sirenă. Paul şi Reggie Morgan priviră neliniştiţi pe ferestrele dubei, care puţea a varză şi a transpiraţie.

Webber râse:

— Este o ambulanţă. Liniştiţi-vă.

O clipă mai târziu, de după colţ se ivi o salvare.

— Cunosc sunetele tuturor maşinilor oficiale. În zilele astea este o deprindere foarte utilă.

După câteva momente, Paul spuse liniştit:

— L-am întâlnit.

— L-ai întâlnit? Pe cine? întrebă Morgan.

— Pe Ernst.

Morgan căscă ochii.

— Era acolo?

— A venit în birou exact când am ajuns şi eu acolo.

— Ah, ce ne facem? spuse Webber. Nu ne mai putem întoarce în Cancelarie. Cum vom afla unde se va duce?

— O, am aflat deja asta, spuse Paul.

— Da? întrebă Morgan.

— Am avut timp să mă uit pe biroul lui înainte să ajungi. Va fi la stadion astăzi.

— Care stadion? întrebă Morgan. Sunt cu duzinile în oraş.

— Stadionul Olimpic. Am văzut un memorandum. Hitler se fotografiază cu oficialii de vârf ai Partidului în această după-amiază. Se uită la un turn cu ceas din apropiere. Dar avem doar câteva ore ca să mă plasez în dispozitiv. Cred că vom avem nevoie de ajutorul tău din nou, Otto!

— A, te duc de îndată unde doreşti, domnule John Dillinger. Fac miracole... iar dumneata plăteşti pentru ele. De aceea suntem noi atât de buni parteneri, desigur. Şi, pentru că tot vorbeam despre asta, verzişorii mei americani, dacă nu vă supăraţi...

În timp ce lăsă transmisia dubitei să huruie supraturată în viteza a doua, ridică mâna dreaptă cu palma în sus, până când Morgan îi puse acolo un plic.

Imediat după aceea, Paul simţi cum Morgan îl scrutează din ochi. Îl întrebă:

— Cum era Ernst? Pare cel mai periculos om din Europa?

— Era politicos, preocupat, epuizat. Şi trist.

— Trist? întrebă Webber.

Paul dădu din cap, amintindu-şi ochii ageri, dar împovăraţi ai lui Ernst, ochii cuiva care se aştepta să depăşească grelele încercări prin care trecea.

Soarele se ridică în cele din urmă peste clădiri...

Morgan privi magazinele şi clădirile, şi steagurile de pe vastul bulevard Unter den Linden, apoi întrebă:

— Ai vreo problemă?

— Problemă?

— Faptul că l-ai întâlnit te face să eziţi să... să îndeplineşti misiunea pentru care ai venit? E vreo diferenţă?

Paul Schumann şi-ar fi dorit din tot sufletul să spună că este. Că a vedea pe cineva de aproape și a-i vorbi ar putea topi gheaţa, l-ar face să ezite să-i ia viaţa omului. Dar răspunse onest:

— Nu. Nu e nicio diferenţă.

Transpirau din cauza căldurii, iar Kurt Fischer, cel puţin, transpira şi din cauza fricii.

Fraţii se aflau acum la două blocuri de piaţa unde urmau să-l întâlnească pe Unger, omul care ar fi trebuit să-i facă nevăzuţi în noua lor ţară, ducându-i alături de părinţii lor.

Bărbatul căruia îi încredinţaseră vieţile lor.

Hans se aplecă, apucă o piatră şi o făcu să sară pe suprafaţa Canalului Landwehr.

— Termină! şopti aspru Kurt. Nu atrage atenţia asupra

noastră.

— Relaxează-te, frăţioare. Să arunci cu pietre în lac nu e ceva care să atragă atenţia. Toată lumea aruncă. Dumnezeule, ce căldură! Nu ne putem opri să luăm o bere de ghimbir?

— A, tu crezi că suntem în vacanţă, nu-i aşa?

Kurt aruncă o privire în jur. Nu erau prea mulţi oameni în zonă. Era devreme, iar căldura era deja cumplită.

— Ai văzut pe cineva care ne urmăreşte? îl întrebă fratele său, amestecând ironia cu mirarea.

— Vrei să rămâi în Berlin? După toate astea?

— Tot ce ştiu este că, dacă renunţăm la casă, n-o vom mai vedea vreodată.

— Dacă nu renunţăm la ea, nu-i vom mai revedea niciodată pe mama şi pe tata. Probabil că nu vom mai vedea pe nimeni niciodată.

Hans se ghemui şi luă o altă piatră. Reuşi s-o facă să salte de trei ori de astă dată.

— Ia uite. Ai văzut?

— Grăbeşte-te!

Luară colţul şi ajunseră pe o stradă pe care erau instalate tarabele comercianţilor. Pe stradă şi pe aleile lăturalnice se aflau parcate mai multe camioane. Maşinile erau pline cu napi, sfeclă, mere, cartofi, păstrăvi de crescătorie, crapi şi ulei de cod. Nimic din alimentele foarte căutate: carne, ulei de măsline, unt şi zahăr. Chiar şi aşa, oamenii începuseră deja să se aşeze la coadă pentru a le lua pe cele mai bune (sau măcar cele mai puţin neatrăgătoare).

— Uite, este acolo, spuse Kurt traversând strada şi îndreptându-se către un camion vechi, parcat în afara pieţei.

Sprijinit de el, stătea un bărbat cu păr castaniu şi cârlionţat, fumând şi răsfoind un ziar. Ridică privirea, fi văzu pe băieţi şi dădu din cap aproape insesizabil. Aruncă

ziarul în cabina camionului.

Toate au legătură cu încrederea...

Şi uneori nu eşti dezamăgit. Kurt se îndoise că şoferul va veni.

— Domnule Unger! spuse Kurt când ajunseră lângă el. Îşi strânseră mâinile cu căldură. Acesta este fratele meu, Hans.

— Ah, seamănă perfect cu tatăl vostru.

— Vindeți ciocolată? întrebă băiatul uitându-se la camion.

— Produc şi vând dulciuri. Am fost profesor, dar asta nu mai este o profesie care să merite osteneala. Oamenii învaţă când şi când, dar de mâncat dulciuri mănâncă mereu, ca să nu mai vorbim despre siguranţa politică. Putem vorbi mai târziu. Acum trebuie să ieşim din Berlin. Puteţi sta în cabină cu mine până în apropiere de frontieră. Apoi veţi urca într-un spaţiu din spate. Folosesc gheaţă ca să nu mi se topească ciocolata în zile ca acestea şi veţi sta sub scânduri, acoperiţi cu gheaţă. Nu vă faceţi griji, nu veţi muri îngheţaţi. Am făcut nişte găuri în spatele camionului, să poată intra pe acolo ceva aer cald. Trecem frontiera, așa cum o trec eu în fiecare săptămână, îi cunosc pe gardieni, le dau ciocolată. Nu m-au controlat niciodată.

Unger se duse în spatele camionului şi închise trapa.

Hans urcă în cabina camionului, luă ziarul şi începu să-l citească. Kurt se întoarse, îşi şterse fruntea şi aruncă o ultimă privire către oraşul în care-şi petrecuse întreaga viaţă, în ceaţa ridicată de căldură, părea un oraş italian; îi reamintea de o călătorie făcută la Bologna cu părinţii săi, când tatăl său ţinuse un curs de vară la vechea universitate de acolo. Tânărul se întoarse pentru a urca în camion lângă fratele său, când din mulţime se auzi un icnet colectiv. Kurt îngheţă, cu ochii căscaţi.

Trei maşini negre frânară brusc, blocând camionul lui

Unger. Din ele săriră şase oameni în uniforme negre SS. Nu!

— Hans, fugi! strigă Kurt.

Dar doi dintre soldaţii SS alergară la uşa camionului de pe partea pasagerului. Deschiseră violent uşa şi-l traseră pe fratele lui mai mic în stradă. El ripostă până când unul îl lovi în burtă cu bastonul. Hans icni şi încetă lupta, rostogolindu-se pe pământ şi strângându-se de burtă. Soldaţii îl ridicară în picioare.

— Nu, nu, nu! strigă Unger.

Atât el, cât şi Kurt fuseseră îmbrânciţi pe o parte a camionului.

— Documentele! Goliţi-vă buzunarele.

Cei trei făcură ce li se ordonase.

— Băieţii Fischer, spuse comandantul SS, uitându-se pe actele lor de identitate şi dând din cap în semn că ştie despre ce este vorba.

Cu lacrimile curgându-i pe obraji, Unger îi spuse lui Kurt:

— Nu eu te-am trădat, îţi jur că nu!

— Nu, nu el a făcut-o, spuse ofiţerul SS.

Apoi îşi scoase Lugerul din toc, îi îndepărtă siguranţa şi-l împuşcă pe bărbat în cap. Unger se prăbuşi la pământ. Kurt icni de groază.

— Ea a făcut-o, adăugă ofiţerul SS, făcând un semn către o femeie masivă, între două vârste, care se aplecase peste geamul uneia dintre maşinile SS.

Vocea ei, plină de furie, urlă către băieţi:

— Trădătorilor! Porcilor!

Era doamna Lutz, văduva de război care locuia pe acelaşi etaj cu ei, femeia care cu puţin timp înainte le urase o zi bună!

Şocat, holbându-se la corpul inert al lui Unger, din care curgeau încă şuvoaie de sânge, Kurt o auzi ţipând gâfâit:

— Porci nerecunoscători! V-am urmărit, ştiu ce puneaţi la

cale, ştiu cine a fost în apartamentul vostru. Voi scrie tot ce am văzut. L-aţi trădat pe Führer-ul nostru!

Comandantul SS se uita cu o grimasă iritată spre femeie. Făcu un semn către un ofiţer mai tânăr şi acesta o împinse, înapoi în maşină.

— Eraţi, de ceva vreme, pe lista noastră, amândoi.

— Nu am făcut nimic!

Privind la sângele lui Unger, incapabil să-şi ia ochii de la balta purpurie din ce în ce mai mare, Kurt şopti:

— Nimic, jur. Încercam doar să fim cu părinţii noştri.

— Trecerea ilegală a frontierei, pacifism, activităţi împotriva Partidului... pentru toate acestea se dă pedeapsa capitală.

Îl trase pe Hans mai aproape şi-i ţinti capul cu pistolul. Băiatul scânci:

— Vă rog, nu! Vă rog!...

Kurt făcu repede un pas înainte. Un gardian îl izbi în burtă şi el se îndoi din mijloc. Îl văzu apoi pe comandant cum duce arma la ceafa fratelui său.

— Nuu!

Comandantul privi încruntat, apoi se aplecă în spate, ca să evite jetul de sânge şi carne.

— Vă rog, domnule!

Şi atunci, un alt ofiţer şopti:

— Domnule, am primit ordine. În timpul Olimpiadei trebuie să ne abţinem.

Făcu un semn către piaţă, apoi către lumea care se adunase, privind.

— Ar putea fi prezenţi străini, poate chiar reporteri.

Ezitând un lung moment, comandantul murmură nerăbdător:

— În regulă. Duceţi-i la Columbia Haus.

Deşi începuse să fie ocolită în favoarea lagărului de la Oranienburg, cu mult mai nemilos de eficient şi mai puţin

vizibil, Columbia Haus era în continuare cea mai cunoscută închisoare din Berlin.

Ofiţerul făcu un semn către corpul lui Unger.

— Şi aruncaţi chestia aia undeva. Aflaţi dacă era căsătorit şi, dacă a fost, trimiteţi-i soţiei cămaşa aia plină de sânge.

— Da, domnule comandant. Cu ce mesaj?

— Cămașa va fi mesajul.

Comandantul îşi puse arma în toc şi se întoarse la maşina lui. Se uită scurt la fraţii Fischer, dar ochii săi priveau prin ei, de parcă ar fi fost deja morţi.

— Unde eşti, Paul Schumann?

Ca şi întrebarea lui de ieri către suspectul pe atunci anonim – *Cine* eşti? –, Willi Kohl o rostea şi pe aceasta cu voce tare, frustrat, fără speranţa de a primi un răspuns imediat. Inspectorul considerase că, dacă ştie numele bărbatului, ar putea grăbi rezolvarea cazului, dar nu era deloc așa.

Kohl nu primise niciun răspuns la telegramele pe care le trimisese către Biroul Federal de Investigaţii şi către Comitetul Internaţional Olimpic. Primise un răspuns lapidar de la Departamentul de Poliţiei al oraşului New York, conform căruia urmau să cerceteze această problemă când cazul va fi „aplicabil”.

Nu era un cuvânt cu care Kohl să fi fost familiarizat, dar când se uită în dicţionarul englez-german al departamentului, faţa îi fu brăzdată de un rictus furios. Pe tot parcursul anului trecut, simţise că reprezentanţii legii americani aveau reticenţe când se punea problema cooperării cu Kripo. Şovăielile erau explicabile, în parte, prin resentimentele naţional-socialiste existente în Statele Unite. Altele, de asemenea, credea el, ar fi putut să-şi aibă rădăcinile în răpirea copilului lui Lindbergh; Bruno

Hauptmann scăpase din custodia poliţiei din Germania şi fugise în Statele Unite, unde omorâse copilul.

Kohl trimisese şi o a două scurtă telegramă, în engleza sa şchioapă, mulţumindu-le celor de la NYPD şi reamintindu-le cât de urgentă era soluţionarea rugăminţii sale. El îi alertă pe grăniceri, cerându-le să-l aresteze pe Schumann dacă ar fi încercat să părăsească ţara. Dar cererea sa ajunse doar în punctele importante de trecere a frontierei.

Nici Janssen nu avusese mai mult succes cu a doua sa vizită în Satul olimpic. Paul Schumann nu avusese legături oficiale cu echipa americană. Venise la Berlin ca reporter, fără să se ştie cine-l patronează. Părăsise Satul olimpic cu o zi înainte. Nimeni nu-l mai văzuse de-atunci şi nici nu se ştia unde s-ar fi putut duce. Numele lui Schumann nu era pe lista celor care cumpăraseră recent muniţie Largo sau Modelo A, dar asta nu era o surpriză, de vreme ce nu ajunsese la Berlin decât vineri.

Legănându-se în fotoliu, privind prin cutia cu probe, citindu-şi notele... Kohl îşi ridică privirea şi văzu că Janssen se oprise în pragul uşii, sporovăind cu alţi câţiva tineri inspectori asistenţi şi inspectori candidaţi îmbrăcaţi în uniforme.

Kohl se încruntă la auzul rumorii ca de cafenea.

Tinerii ofiţeri îl salutară.

— Heil Hitler.

— Heil, domnule inspector Kohl!

— Da, da...

— Ne îndreptam către conferinţă. Nu veniţi şi dumneavoastră?

— Nu, bolborosi Kohl. Am de lucru.

De când ajunsese Partidul la putere, în 1933, se organizau săptămânal seminarii de câte o oră asupra naţional-socialismului, în sala principală de conferinţe de la

Alex. Participarea tuturor ofiţerilor Kripo era obligatorie. Lipsit de entuziasm, Kohl participa rareori. Ultima la care participase fusese cu doi ani înainte şi avea ca titlu „Hitler, pangermanismul şi rădăcinile fundamentalelor schimbări sociale”. Adormise.

— Astăzi va veni însuşi liderul SD, Heydrich.

— Nu suntem siguri, spuse un altul, entuziasmat. Dar s-ar putea să vină. Vă imaginaţi? Vom putea să-i strângem mâna!

— După cum spuneam, am de lucru...

Kohl se uită la chipurile lor tinere şi entuziaste.

— Ai rezolvat ceva, Janssen? întrebă apoi.

— Bună ziua, domnule inspector, îi spuse un alt tânăr ofiţer exuberant.

Ieşiră zgomotoşi şi plecară pe hol.

Kohl îşi fixă privirea încruntată asupra lui Janssen, care sări ca ars.

— Iertaţi-mă, domnule. S-au ataşat de mine pentru că şi eu sunt ataşat de...

— De mine?

— Ei bine, da. Domnule.

Kohl făcu un semn în direcţia în care plecaseră tinerii.

— Sunt membri?

— De partid? Câţiva, da.

Înainte ca Hitler să ajungă la putere, era ilegal ca un ofiţer de poliţie să fie membru al vreunui partid politic, Kohl spuse:

— Nu ceda ispitei de a te înscrie, Janssen. Crezi că te va ajuta în carieră, însă nu e deloc adevărat. Nu va face decât să te blocheze şi mai tare în pânza lor de păianjen.

— Nisipuri mişcătoare morale, îşi cită Janssen şeful.

— Aşa e.

— Oricum, cum aş putea intra? întrebă el pe un ton grav, apoi îi oferi unul dintre rarele sale surâsuri. Lucrul cu

dumneavoastră nu-mi lasă timp deloc pentru manifestaţii.

Kohl îi întoarse zâmbetul şi apoi spuse:

— Deci, ce avem?

— Rezultatele autopsiei în cazul Aleea Dresda.

— Era şi timpul.

Douăzeci şi patru de ore pentru o autopsie! Era de neiertat.

Inspectorul candidat îi înmână şefului său un dosar subţire, în care se aflau doar două pagini.

— Ce e asta? Medicul legist a făcut autopsia în somn? Mă rog, nu contează, murmură Kohl, apoi începu să parcurgă documentul.

În primul rând, se afirma ceea ce se putea vedea și cu ochiul liber, aşa cum fac toate autopsiile, într-un limbaj compact, îmbâcsit cu termeni de fiziologie şi morfologie: cauza morţii era o traumă severă la creier produsă de impactul unul glonţ. Nu avea boli sexuale, ceva gută, ceva artrită, fără răni de război. El şi Kohl aveau în comun inflamaţia articulaţiei degetului mare de la picior, iar bătăturile de pe picioarele victimei sugerau că era un mare amator de plimbări.

Janssen se uită şi el peste umărul lui Kohl.

— Uitaţi, domnule, are un deget rupt care s-a sudat prost.

— Nu ne interesează asta, Janssen. Este degetul mic, care este predispus să se rupă în diverse circumstanţe, spre deosebire de o rană care este unică şi ne-ar putea ajuta să înţelegem omul mai bine. Un incident recent ne-ar fi de mai mare ajutor, am putea face verificări la medicii din nord-vestul Berlinului pentru a afla indicii în legătură cu pacienţii lor dar această fractură este veche.

Se întoarse la raport. Alcoolul din sânge sugera că bărbatul băuse ceva tărie nu cu mult înainte de a fi împuşcat. În stomac îi găsiseră pui, usturoi, verdeaţă,

ceapă, morcovi, cartofi, un sos roşiatic oarecare şi cafea, toate digerate până la un punct care sugera faptul că victima luase masa cam cu o jumătate de oră înainte de moarte.

— Ah, se aprinse Kohl, trecând cu creionul toate aceste amănunte în carnetul său jerpelit.

— Ce este, domnule?

— Aici e ceva ce ne interesează pe noi, Janssen. Chiar dacă nu putem fi siguri, se pare că victima a avut un meniu sublim la ultimul său prânz. Este vorba probabil de *coq au vin,* o delicatesă franţuzească care asociază puiul cu un atât de neaşteptat partener, vinul roşu. De obicei, un vin de Burgundia, cum ar fi de exemplu un strop de Chambertin. Nu întâlnim prea des aşa ceva, Janssen. Ştii de ce? Pentru că noi, germanii, facem o pişoarcă de vin roşu, iar austriecii, care fac minunate vinuri roşii, nu ne trimit prea mult. O, da, asta e bună.

Se gândi o clipă, apoi se ridică şi se duse să cerceteze o hartă a Berlinului de pe peretele biroului. Găsi o pioneză şi o înfipse în dreptul Aleii Dresda.

— A murit aici, la prânz, şi a mâncat la un restaurant, cu jumătate de oră înainte. Îţi aminteşti că era un mare amator de plimbări, Janssen: muşchii picioarelor, care mă fac să-mi fie ruşine cu ale mele, şi bătăturile de pe tălpi. Aşa că, deşi ar fi putut lua un taxi sau tramvaiul până la întâlnirea sa fatală, putem presupune că a ajuns acolo pe jos. Ceea ce i-a permis o pauză de câteva minute, să fumeze o ţigară după prânz... îţi aminteşti că avea vârfurile degetelor pătate cu galben?

— Nu prea, domnule.

— Fii mai atent, atunci. Dându-i timp pentru o ţigară şi pentru ca apoi să-şi plătească nota şi să-şi savureze cafeaua, presupunem că s-a plimbat cu picioarele alea solide ale lui cam douăzeci de minute înainte să ajungă pe

Aleea Dresda. Ce distanţă ar putea străbate în acest răstimp un pieton atât de sprinten?

— Bănuiesc că vreun kilometru şi jumătate.

Kohl se încruntă.

— Cam aşa mă gândeam şi eu.

Privi cu atenţie harta Berlinului şi desenă un cerc în jurul locului crimei.

Janssen scutură din cap.

— Ia te uită! Este imens. Trebuie să mergem cu fotografia la toate restaurantele din acest cerc?

— Nu, doar la cele care au în meniu *coq au vin* şi, dintre acestea, doar la cele care au servit sâmbătă la prânz aşa ceva. O privire scurtă la orele de servire şi la meniul din faţa restaurantului ne vor spune dacă trebuie să mergem cu cercetările mai departe. Dar, chiar şi-aşa, este un efort uriaş şi încă unul care trebuie făcut imediat.

Tânărul ofiţer se holbă la hartă.

— Asta trebuie să facem noi doi, domnule? Le-am putea vizita doar noi doi pe toate? Cum aşa?

Dădu din cap, descurajat.

— Bineînţeles că nu putem.

— Atunci?

Willi Kohl se lăsă pe spate, iar ochii săi plutiră prin cameră. Apoi se opriră timp de câteva momente pe biroul său şi spuse:

— Aşteaptă telegramele şi orice alt mesaj în legătură cu cazul, Janssen!

Kohl îşi luă apoi pălăria Panama din cuierul aflat în col|ul biroului.

— În ceea ce mă priveşte, am o idee.

— Unde veţi fi, domnule?

— Pe urma unui pui franţuzesc.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Atmosfera de neliniște care plutea deasupra celor trei oameni aflaţi în pensiune era ca fumul rece.

Paul Schumann cunoştea prea bine această senzaţie – din momentele în care aştepta să păşească în ringul de box, încercând să-şi amintească tot ce ştia despre adversarul său, imaginându-şi schemele de apărare ale tipului, plănuind când să se eschiveze, când să se ridice pe vârfuri şi să trimită un sving sau o directă, gândindu-se cum să exploateze slăbiciunile adversarului şi cum să pună în valoare mai bine calităţile sale.

O mai trăise, de asemenea, şi cu alte ocazii: ca mercenar, plănuind cum să-şi „declanşeze” victimele. Privind hărţile desenate în stilul său îngrijit, verificând de mai multe ori Coltul şi pistolul de rezervă, uitându-se peste informaţiile adunate în legătură cu programul, preferinţele, antipatiile, rutinele şi cunoştinţele victimei.

Acesta era *Înaintele.*

Durul, teribilul *Înainte.* Tăcerea care preceda asasinatul. Momentul în care procesa faptele, în mijlocul nerăbdării şi ai nervozităţii. Desigur, mai era şi frica. Nu scapi niciodată de ea. Oricum, nici cei mai buni dintre asasinii plătiţi nu scapă.

Şi întotdeauna, amorţeala crescândă, cristalizarea inimii.

Începea să atingă gheaţa.

În camera întunecoasă, cu ferestrele închise şi perdelele trase – şi telefoanele scoase din priză, desigur, Paul şi

Morgan studiau o hartă şi câteva zeci de fotografii ale Stadionului Olimpic aduse de Webber, alături de o pereche de pantaloni gri de flanel extrem de mototoliţi pentru Morgan (pe care, la început, americanul îi examinase cu scepticism, dar deciseră după aceea să-i păstreze).

Morgan bătu cu degetul pe una dintre fotografii.

— Unde vrei să...?

— Te rog, un moment, îl întrerupse Webber.

Se ridică şi începu să se plimbe prin cameră fluierând. Era într-o dispoziţie jovială – avea acum în buzunar o mie de dolari şi nu trebuia să-şi mai facă griji, cel puţin o vreme, pentru grăsime şi vopsea galbenă.

Morgan şi Paul se uitară încruntaţi unul la altul. Germanul se lăsă în genunchi şi începu să scoată dintr-un dulap câteva discuri, pe care le puse în faţa unui gramofon ponosit. Făcu o grimasă:

— A, un John Philip Sousa. Am căutat mereu, dar sunt atât de greu de găsit!

Ridică apoi privirea către Morgan.

— Uite, domnul John Dillinger aici de faţă mi-a spus că Sousa este american. Însă cred că a glumit. Te rog, spune-mi, şeful de formaţie este englez, nu-i aşa?

— Nu, este american, spuse bărbatul cel subţirel.

— Eu am auzit altceva.

Morgan ridică o sprânceană.

— Poate că ai dreptate. Poate că ar trebui să punem un pariu. O sută de mărci?

Webber se gândi, apoi spuse:

— Voi studia problema mai târziu.

— Nu prea avem vreme de muzică, adăugă Morgan, uitându-se cum Webber studiază grămada de discuri.

Paul spuse:

— Dar cred că avem timp să acoperim cumva sunetele conversaţiei noastre.

— Exact, spuse Webber. Şi vom folosi... Cercetă o etichetă... o colecţie din imperturbabilele noastre cântece germane de vânătoare.

Se întoarse către gramofon şi puse acul în şanţul discului. O melodie viguroasă şi hârşâită umplu instantaneu camera.

— Este „Vânătorul de cerbi”. Râse. Potrivită, ţinând cont de misiunea noastră.

Mafioţii Luciano şi Lansky procedau la fel în America – de obicei, dădeau drumul la radio, pentru a acoperi conversaţiile în cazul în care băieţii lui Dewey sau ai lui Hoover ar fi plantat microfoane în camerele unde organizau întâlnirile.

— Aşa, deci ce spuneai?

Morgan întrebă:

— Unde are loc sesiunea de fotografii?

— În memorandumul de pe biroul lui Ernst se spunea că în standul presei.

— Uite aici, spuse Webber.

Paul se uită cu atenţie la desen şi nu fu deloc mulţumit de ce vedea. Stadionul era imens, iar standul presei avea probabil 70 de metri lungime. Era amplasat la etaj, aproape de capătul sudic al clădirii. Ar fi putut să ia poziţie în standurile din nordul clădirii, dar asta ar fi însemnat un foc tras de la foarte mare distanţă, peste întregul complex.

— Prea departe. O pală de vânt, distorsiunea ferestrei... Nu. Nu pot garanta o împuşcătură mortală. Şi aş putea lovi pe altcineva.

— Deci? întrebă Webber aproape inert. Poate că poţi să-l ucizi pe Hitler. Sau pe Göring... De ce nu, este o ţintă la fel de mare ca un dirijabil! Şi un orb l-ar ochi. Se uită din nou peste hartă şi spuse: Poţi să-l loveşti pe Ernst când iese din maşină. Ce credeţi în legătură cu asta, domnule Morgan?

După ce îl introdusese pe Paul în Cancelarie și îi

asigurase apoi ieşirea, Webber câştigase suficientă încredere pentru a afla numele lui Morgan.

— Dar nu ştim exact când şi unde va sosi, spuse Morgan apăsat.

Erau o mulţime de alei şi de pasaje pe unde ar fi putut s-o ia.

— Ar putea să nu folosească intrarea principală, continuă el. Nu putem anticipa asta, iar tu ar trebui să fii la adăpost, înainte ca el să ajungă acolo. Întregul panteon naţional-socialist se va aduna acolo, iar măsurile de securitate urmează să ia amploare.

Paul cercetă în continuare harta. Morgan avea dreptate. Observă pe hartă că exista un pasaj subteran care părea să înconjoare întregul stadion, probabil pentru ca liderii să aibă accesul doar pe intrări şi ieşiri securizate. Ernst ar putea să nu iasă deloc.

O vreme priviră harta în tăcere. Lui Paul îi veni o idee şi, atingând fotografiile, le-o explică: galeriile din spatele stadionului erau deschise. După ce părăsea camera presei, cineva trebuia să meargă fie la est, fie la vest pe acest coridor, apoi să coboare câteva rânduri de scări până la nivelul solului, unde se găsea o parcare, o stradă lată şi alei care duceau la gară. La circa 30 de metri de stadion, dominând parcarea şi şoseaua, se afla un ciorchine de clădiri mici, denumite pe hartă *Clădiri de depozitare.*

— Dacă Ernst iese prin galerie şi coboară scările, îl pot împuşca din hala aia. Cea de-acolo.

— Ai putea trage de acolo?

Paul încuviinţă:

— Da, cu uşurinţă.

— Dar, după cum vorbeam, nu ştim dacă Ernst va sosi sau va pleca pe-acolo.

— Poate că-l putem forţa să iasă pe acolo. Să-l alungăm ca pe o pasăre.

— Dar cum? întrebă Morgan.

Paul spuse:

— Îl chemăm noi!

— Îl chemăm?

Morgan se încruntă.

— Îi trimitem un mesaj în camera presei, spunându-i că este chemat de urgenţă. Că este cineva care vrea să-l vadă în particular în legătură cu o chestiune importantă. El o ia apoi pe coridor şi iese pe sub portal, chiar în faţa mea.

Webber îşi aprinse una dintre ţigările sale de varză.

— Dar ce mesaj ar putea fi atât de urgent pentru a-l face să întrerupă o întâlnire cu Führer-ul, Göring şi Goebbels?

— Din ceea ce ştim despre el, omul este obsedat de munca lui. Să-i spunem că există o problemă în legătură cu armata sau cu marina. Ştiu că asta-i va atrage atenţia. Ce spuneţi de Krupp ăsta, fabricantul de armament despre care ne-a spus Max? Ar putea să fie urgent un mesaj de la Krupp?

Morgan dădu din cap.

— Krupp. Da, aşa cred. Dar cum facem să-i parvină lui Ernst mesajul în timpul şedinţei foto?

— A, e uşor, spuse Webber. Îi telefonez.

— Cum?

Bărbatul trase din trabucul său *ersaiz.*

— Voi afla numărul unuia dintre telefoanele din camera presei şi voi da un telefon. Asta o fac eu însumi. Voi cere cu Ernst şi-i voi spune că la parter se află un şofer cu un mesaj. Un mesaj pe care trebuie să-l vadă doar el. De la Gustav Krupp von Bohlen în persoană. Voi suna de la un oficiu poştal, aşa că atunci când Gestapoul va cerceta – a şaptea zi după scripturi – pentru a descoperi de unde a venit telefonul, nu va exista nicio urmă care să ducă la mine.

— Cum poţi afla numărul de telefon? întrebă Morgan.

— Contacte.

Paul îl întrebă cu cinism:

— Chiar trebuie să mituieşti pe cineva ca să afli telefonul ăla, Otto? Bănuiesc că jumătate dintre jurnaliştii sportivi din Berlin au numerele biroului de presă.

— Ah, spuse Webber zâmbind de plăcere. Îşi încercă engleza: Ai atins punctul sensibil. Apoi, reveni la limba sa maternă. Este adevărat, desigur. Dar cel mai important aspect al oricărei afaceri este să ştii pe cine poţi aborda şi ce preţ are.

— În regulă, spuse Morgan exasperat. Cât? Şi, adu-ţi aminte, nu suntem un sac fără fund.

— Încă două sute. Ar fi bune mărcile. Şi pentru asta voi adăuga, fără plăţi suplimentare, şi un traseu care să vă ducă în stadion şi să vă scoată de-acolo, domnule John Dillinger. O uniformă SS întreagă. Poţi atârna puşca pe umăr şi poţi merge direct în stadion, ca Himmler însuşi, şi nimeni nu te va opri. Exersează „Heil” şi salutul hitlerist, aruncând o mână flască în aer, cum face ţapul ăsta pişăcios de Führer.

Morgan se încruntă.

— Dar dacă-l prind deghizat în soldat, îl vor împuşca pentru spionaj.

Paul aruncă o privire către Webber, apoi izbucniră amândoi în râs. Apoi şeful mafioţilor spuse:

— Te rog, domnule Morgan. Prietenul nostru este pe cale să-l omoare pe ţarul armatei noastre naţionale şi dacă l-ar prinde îmbrăcat ca George Washington, șuierând *Stars and Stripes Forever,* tot l-ar împuşca destul de mortal, nu crezi?

— Mă gândeam doar la modalităţile de a-l face să sară cât mai puţin în ochi, mormăi Morgan.

— Nu, este un plan bun, Reggie, spuse Paul. După împușcătură vor duce oficialii la Berlin cât se poate de repede. Voi merge cu gardienii, pentru a-i proteja. Odată

ajunşi în oraș, mă pierd în mulţime.

După aceea, se va strecura în clădirea ambasadei de lângă Poarta Brandenburg şi le va da semnalul radio lui Andrew Avery şi lui Vince Manielli aflaţi în Amsterdam, care vor trimite avionul la aerodrom pentru el.

Când ochii lor se întoarseră la hărţile stadionului, Paul decise că venise timpul. Spuse:

— Vreau să-ţi spun că va mai veni cineva cu mine.

Morgan se uită la Webber, care începu să râdă:

— A, la ce te gândeşti? Că ar fi posibil să trăiesc în altă parte decât în grădina prusacă a Edenului? Nu, nu, voi părăsi Germania doar pentru a merge în rai!

Paul spuse:

— O femeie.

Gura lui Morgan se strânse.

— Femeia de aici.

Făcu un semn către holul pensiunii.

— Aşa e. Käthe.

Paul adăugă:

— Ai verificat-o. Ştii că este curată.

— Ce i-ai spus? întrebi americanul îngrijorat.

— Gestapoul i-a luat paşaportul şi este doar o chestiune de timp până când o vor aresta.

— E o chestiune de timp până când vor aresta o groază de nimeni de pe aici. Ce i-ai spus, Paul? repetă Morgan.

— Doar povestea noastră de acoperire, cum că sunt jurnalist sportiv. Atâta tot.

— Dar...

— Ea vine cu mine, spuse Paul ferm.

— Trebuie să sun la Washington sau pe senator.

— Sună pe cine vrei. Vine cu mine.

Morgan îl privi pe Webber.

— Ah, eu am fost căsătorit de trei ori, poate de patru, spuse germanul. Iar acum am un... aranjament destul de

complicat. Nu te aştepta de la mine la sfaturi în probleme sufleteşti.

Morgan scutură capul.

— Iisuse, parc-am fi înfiinţat o linie aeriană.

Paul îl aţinti cu privirea pe camaradul său american şi spuse:

— Încă o chestiune: la stadion voi avea ca act de identitate doar paşaportul rusesc. Dacă nu reuşesc, ea nu trebuie să afle ce s-a întâmplat, îi poţi spune ceva cum că a trebuit să plec? Nu vreau să creadă că am abandonat-o. Şi fă tot ce poţi s-o scoţi de-aici.

— Desigur.

— Ah, vei reuşi, domnule John Dillinger! Doar eşti cowboy-ul american cu testicule mari, nu-i aşa?

Webber îşi şterse fruntea transpirata. Se ridică şi găsi trei pahare în dulap. Dintr-o sticlă turnă apoi nişte lichid limpede şi dădu paharele celorlalţi.

— Şnaps austriac. Aţi auzit de el? Este cea mai bună licoare, bună pentru sânge, bună pentru suflet. Daţi-l peste cap, domnilor, şi apoi să mergem să schimbăm soarta bietei mele naţiuni.

— Voi avea nevoie de cât de mulţi puteţi găsi, spuse Willi Kohl.

Bărbatul aprobă prudent:

— Nu e, de fapt, o problemă să-i găseşti. În general, sunt de găsit fără prea mare greutate. Problema e cât de ieşită din comun este această cerere. Nu există, de fapt, niciun precedent de acest fel.

— Este ieşită din comun, fu Kohl de acord. Asta măcar e adevărat. Numai că şeful poliţiei, Himmler, a spus că acest caz este neobişnuit, dar unul foarte important. Alţi ofiţeri sunt ocupaţi prin tot oraşul cu chestiuni la fel de presante, ceea ce mă face să caut resurse. Aşa că am venit la

dumneata.

— Himmler? întrebă Johann Muntz.

Bărbatul între două vârste stătea în pragul micii sale case de pe Grün Strasse, în Charlottenburg. Bărbierit, tuns şi purtând costum, arăta de parcă abia se întorsese de la biserică, duminică dimineaţa, o excursie riscantă dacă intenţionai să-ţi păstrezi slujba de director al uneia dintre cele mai bune şcoli din Berlin.

— Da, după cum ştiţi, sunt autonomi. Complet independenţi. Nu le pot ordona nimic. Ar putea să mă refuze. Şi nu pot face nimic în privinţa asta.

— Ah, doctore Muntz, vă cer doar ocazia de a face apel la ei, în speranţa că se vor oferi voluntari pentru a ajuta cauza justiţiei.

— Dar astăzi este duminică. Cum aş putea să iau legătura cu ei?

— Bănuiesc că nu e necesar decât să-l sunaţi acasă pe lider şi el va organiza întrunirea.

— Foarte bine. O voi face, domnule inspector.

Trei sferturi de oră mai târziu, Willi Kohl se afla în curtea din spate a lui Muntz, privind în faţă vreo două duzini de băieţi, mulţi dintre ei îmbrăcaţi în cămăşi brune, pantaloni şi şosete albe, cu cravate negre atârnând dintr-o bandă de piele legată în jurul gâtului. În cea mai mare parte, tinerii erau membri ai brigăzii *Hitlerjugend* din Şcoala Hindenburg. După cum îi amintise lui Kohl directorul şcolii, organizaţia nu era supervizată de adulţi. Membrii îşi alegeau propriii lideri şi aceştia erau cei care stabileau activităţile grupului, dacă plecau în drumeţie, jucau fotbal sau denunţau trădători.

— Heil Hitler, spuse Kohl şi fu salutat imediat de un şir de mâini întinse şi de un ecou surprinzător de puternic la salutul lui. Sunt inspectorul detectiv Kohl de la Poliţia Criminală.

Unele chipuri se luminară de admiraţie, iar altele rămaseră la fel de inerte ca faţa bărbatului acela gras şi mort din Aleea Dresda.

— Am nevoie de asistenţa voastră pentru a promova naţional-socialismul. Este o chestiune de maximă prioritate.

Se uită la un tânăr băiat blond, care se prezentase drept Helmut Gruber şi care, îşi aminti Kohl, era şeful brigăzii de la Hindenburg. Era mai scund decât cea mai mare parte a copiilor, dar avea încrederea în sine a unui adult. Privindu-l pe bărbatul mai în vârstă cu treizeci de ani decât el, ochii acestuia aveau o răceală de oţel când spuse:

— Domnule, vom face tot ce este necesar pentru Führer-ul nostru şi pentru patrie.

— Foarte bine, Helmut. Acum, ascultaţi-mă. Puteţi crede că vă adresez o cerere ciudată. Am aici două teancuri de documente. În primul, avem harta zonei din jurul Grădinii Zoologice, în celălalt teanc, avem imaginea unui om pe care încercăm să-l identificăm. Sub imaginea acestui om avem numele unui anumit fel de mâncare, pe care acesta l-a comandat la un restaurant. Se numeşte *coq au vin.* Un nume franţuzesc. Nu trebuie să ştiţi cum se pronunţă. Tot ce trebuie să faceţi este să mergeţi la toate restaurantele din zona încercuită pe hartă şi să vedeţi dacă au avut deschis ieri şi dacă au felul acesta de mâncare în meniu. Dacă este aşa, atunci întrebaţi-l pe directorul restaurantului dacă-l recunoaşte pe bărbatul din imagine sau dacă-şi aminteşte să-l fi văzut mâncând acolo recent. Dacă da, căutaţi-mă imediat, la sediul Poliţiei Criminale. Ce spuneţi, veţi face asta?

— Da, domnule inspector Kohl, o vom face, anunţă şeful de brigadă Gruber, fără să se mai obosească să-şi întrebe camarazii.

— Bine. Führer-ul va fi mândru de voi. Vă voi distribui acum aceste hârtii.

Făcu o pauză şi prinse privirea unui student din spate, unul dintre puţinii care nu purtau uniformă.

— Încă ceva. E absolut necesar să păstraţi cu toţii discreţia asupra unui anumit lucru.

— Să fim discreţi? se încruntă băiatul.

— Da. Asta presupune că nu trebuie să spuneţi sub nici o formă un lucru pe care vi-l împărtăşesc acum. Am venit să vă cer ajutorul datorită fiului meu, Günter, care se află în spate, acolo.

Mai multe zeci de perechi de ochi se rotiră către băiat, pe care Kohl îl sunase acasă nu cu mult înainte şi-i spusese să vină la casa directorului. Günter se înroşi ca racul şi privi în jos. Tatăl său continuă:

— Bănuiesc că nu aveţi idee că fiul meu urmează să mă asiste în viitor în chestiuni importante de securitate a statului. Acesta este motivul, apropo, pentru care nu l-am putut lăsa să se alăture minunatei voastre organizaţii; prefer să rămână în culise, aşa cum e acum. Astfel va putea continua să mă ajute pentru gloria patriei noastre. Vă rog să păstraţi această informaţie pentru voi. Veţi face asta?

Helmut căscă ochii tot mai tare privind în spate la Günter, gândindu-se probabil la recentele jocuri „Arienii şi evreii” care, probabil, nu ar fi trebuit jucate.

— Desigur, domnule inspector Kohl, spuse el.

Kohl privi chipul fiului său şi zâmbetul lui reţinut de bucurie, apoi spuse:

— Acum aşezaţi-vă pe un singur rând şi vă voi distribui documentele. Fiul meu şi liderul de brigadă Gruber vor stabili cum vă veţi împărţi munca.

— Da, domnule. Heil Hitler.

— Heil Hitler.

Kohl se forţă să le răspundă cu un salut ferm, cu mâna întânsă la maximum. El le dădu celor doi băieţi

documentele, adăugând:

— Şi domnilor...

— Da, domnule? răspunse Helmut, în poziţie de drepţi.

— Atenţie la trafic. Uitaţi-vă cu atenţie când traversaţi strada.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Bătu la uşă, iar ea-l lăsă să intre.

Käthe părea ruşinată de camera ei din pensiune. Pereţi goi, nicio plantă, mobilă şubredă; ea (sau proprietarul) mutase toate lucrurile de mai bună calitate în camerele de închiriat. Nimic de aici nu părea că-i aparţine. Poate că-şi amanetase lucrurile. Razele soarelui luminau un covor şters, doar o mică şi palidă formă trapezoidală; lumina se reflecta dintr-o fereastră de peste alee.

Apoi ea surâse feciorelnic şi-l cuprinse în braţe, sărutându-l cu poftă.

— Miroşi a ceva diferit. Îmi place.

Îi adulmecă faţa.

— Săpun de ras? întrebă el.

— Poate că asta e, da.

Se bărbierise cu un săpun descoperit la spălător, o marcă germană, şi nu cu Burma Shave, cum obişnuia, de teamă ca nu cumva vreun gardian de la stadion să simtă mirosul nefamiliar de săpun american şi să devină suspicios.

— E drăguţ.

El observă că pe pat nu se afla decât o singură valiză. Cartea lui Goethe stătea pe masa goală, pe care nu se mai afla decât o ceaşcă cu cafea slabă. La suprafaţă pluteau pete albe şi o întrebă dacă există ceva de genul lapte hitlerist, din vaci hitleriste.

Ea izbucni în râs şi-i spuse că naţional-socialiştii aveau mulţi idioţi printre ei, dar, după ştiinţa ei, nu ajunseseră să

creeze vaci surogat.

— Chiar şi laptele real trebuie să se prindă dacă s-a trecut.

El îi spuse apoi:

— Plecăm diseară.

Ea dădu din cap, încruntându-se.

— Diseară? Când ai spus „imediat” chiar că vorbeai serios!

— Vreau să ne întâlnim aici la cinci.

— Unde mergi acum? îl întrebă Käthe.

— Trebuie doar să mai iau un interviu final.

— Ei bine, noroc, Paul. Abia aştept să citesc articolul tău, chiar dacă este despre... o, probabil despre piaţa neagră, şi nu despre sport.

Îi aruncă o privire cunoscătoare. Käthe era o femeie deşteaptă, desigur; ea bănuise că avea alte afaceri aici decât scrisul reportajelor – probabil, cum făcea jumătate din oraş, să organizeze ceva afaceri semilegale. Şi-i trecu prin gând că ea acceptase deja o parte întunecată a sa – şi că nu ar fi prea supărată dacă i-ar spune, după toate cele, adevărul despre ce căuta el acolo. La urma urmei, duşmanul lui era şi al ei.

O sărută încă o dată, gustând-o, mirosind liliacul, simţind presiunea pielii ei asupra lui. Descoperi însă că, spre deosebire de noaptea trecută, nu se simţea aţâţat defel. Acest fapt, însă, nu-l îngrijoră absolut deloc; lucrurile mergeau pe făgaşul normal. Gheaţa îl cuprinsese cu totul...

— Cum ne-a putut trăda?

Kurt Fischer răspunse întrebării fratelui său, scuturând disperat din cap. Şi el era devastat, gândindu-se la ce făcuse vecina lor. De ce, doamnă Lutz? Cea căreia îi duceau, cu ocazia fiecărui ajun al Crăciunului, o bucată mare din cozonacul mamei lor, fierbinte, deformat,

supraîncărcat de nucă şi fructe confiate, doamna Lutz pe care părinţii lor o consolau când plângea la comemorarea capitulării Germaniei – zi în care îl comemora şi pe soţul ei mort în război, pentru că nimeni nu ştia cu exactitate când murise.

— Cum a putut face asta? şopti Hans din nou.

Dar Kurt Fischer era incapabil să răspundă.

Dacă i-ar fi denunţat fiindcă plănuiau să împrăştie manifeste împotriva regimului sau pentru că ar fi atacat nişte membri *Hitlerjugend,* ar fi înţeles-o. Dar singurul lucru pe care şi-l doreau era să părăsească ţara al cărei conducător spusese: „Pacifismul este inamicul naţional-socialismului”. Ca atât de mulţi alţii, presupuse el, doamna Lutz fusese otrăvită de Hitler.

Celula din închisoarea Columbia Haus avea cam trei metri pe trei, era construită din piatră cioplită rudimentar şi nu avea ferestre, ci doar o uşă sub forma unui grilaj de metal, prin care se vedea coridorul. Prin ziduri se infiltra apă şi băieţii auzeau în apropiere goana turbată a şobolanilor. În celulă lumina un singur bec fără abajur, în vreme ce pe coridor nu era niciunul, astfel că nu puteau vedea prea multe detalii din formele întunecoase care treceau din când în când pe-acolo. Uneori, gardienii erau singuri, alteori escortau prizonieri desculţi, de la care nu se auzeau alte sunete decât un oftat ocazional, rugăminţi sau hohote de plâns. Alteori, tăcerea lor înfricoşată era mai terifiantă decât sunetele pe care le scoteau.

Căldura era insuportabilă; din cauza căldurii începuse să-i mănânce pielea. Kurt nu putea înţelege de ce – erau în subteran şi ar fi trebuit şi fie răcoare. Apoi observi în colț o conductă din care se revărsa un şuvoi puternic de aer fierbinte. Gardienii îl evacuau dintr-un furnal, pentru a se asigura că prizonierii nu au nici cel mai mic moment de răgaz în infernul prin care treceau.

— Nu ar fi trebuit să plecăm, murmură Hans. Ţi-am spus eu.

— Da, trebuia să fi rămas în apartament, asta ne-ar fi salvat. Vorbea cu o ironie amară. Până când? Până săptămâna viitoare? Pană mâine? Nu înţelegi că ne spiona? A văzut petrecerile, a auzit ce spuneam.

— Cât timp vom sta aici?

Şi cum ar fi putut cineva să răspundă la o asemenea întrebare, se gândi Kurt. Se aflau într-un loc unde fiecare moment era o eternitate. Stătea pe podea – nu aveai un alt loc unde să te cuibăreşti – şi privea absent în celula întunecoasă şi goală aflată de partea cealaltă a coridorului.

Se deschise apoi o uşă și se auziră ghetele răsunând pe ciment. Kurt începu să numere paşii – unu, doi, trei...

La douăzeci şi opt, gardianul ar fi ajuns lângă celula lor. Ştiuse dinainte că număratul paşilor era un amănunt important în viaţa prizonierilor: oamenii aflaţi în captivitate vor cu disperare să obţină orice informaţie, orice certitudine.

Douăzeci, douăzeci şi unu, douăzeci şi doi...

Fraţii se priviră unul pe altul. Hans îşi strânse pumnii.

— Vor lăsa răni. Vor gusta sânge, murmură el.

— Nu, spuse Kurt. Să nu faci vreo prostie.

Douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase... Paşii încetiniră.

Clipind din cauza luminii de deasupra capului, Kurt văzu doi oameni solizi în uniforme cafenii. Aceştia se uitară la cei doi fraţi.

Apoi se întoarseră.

Unul dintre ei deschise celula aflată de partea cealaltă a coridorului şi spuse cu voce de raşpel:

— Grossman, ieşi afară.

Întunericul din celulă se mişcă. Kurt fu surprins să realizeze că se holba la o altă fiinţă umană. Bărbatul se clătină pe picioare şi făcu un pas înainte, folosind barele

uşii ca să se sprijine. Arăta mizerabil. Dacă intrase curat şi bărbierit la pârnaie, se gândi Kurt, atunci înseamnă că se afla în celulă de cel puţin o săptămână.

Prizonierul clipi, se uită în jur, la cele două matahale care îl strigaseră, apoi la Kurt, dincolo de culoar.

Unul dintre gardieni se uită pe o foaie de hârtie şi spuse:

— Ali Grossman, ai fost condamnat la cinci ani de detenţie în lagărul de la Oranienburg pentru crime împotriva statului. Ieşi din celulă.

— Dar...

— Nu vorbi. Te vei pregăti de plecarea în lagăr.

— M-au despăducheat deja. Ce vrei să spui?

— Am spus să taci!

Unul dintre gardieni îi şopti ceva celuilalt, care-i răspunse:

— Nu ți le-ai adus pe ale tale?

— Nu.

— Bine, uite, foloseşte-le pe-ale mele.

Îi dădu o pereche de mănuşi de piele pastel celuilalt gardian, care şi le trase pe mâini. Icnind ca un jucător de tenis care lansează un serviciu puternic, gardianul îşi aruncă pumnul direct în abdomenul bărbatului. Grossman ţipă şi începu să verse.

Gardianul strânse pumnii şi-l lovi pe tăcute pe prizonier, în bărbie.

— Nu, nu, nu...

Tot mai multe lovituri îşi găsiră ţinta în vintrele, faţa şi abdomenul lui. Din nas şi din gură îi ţâşni sângele, iar din ochi începură să-i curgă lacrimi. Sufocându-se, înecându-se...

— Vă rog, domnule!

Terifiaţi, cei doi fraţi văzură cum o fiinţă umană era transformată într-o păpuşă sfărâmată. Gardianul care-l bătuse pe prizonier se uită la camaradul său şi spuse:

— Îmi pare rău pentru mânuşi. Soţia mea le va curăţa şi le va repara.

— Dacă nu e prea complicat...

Îl adunară de pe jos pe omul bătut şi îl traseră după ei pe hol. Ecoul uşii se auzi cu putere.

Kurt şi Hans se holbau la celula goală. Kurt rămăsese fără cuvinte. Se gândea că nu mai fusese atât de înspăimântat niciodată. În cele din urmă, Hans întrebă:

— Probabil că a făcut ceva teribil, nu crezi? Ca să fie tratat în felul ăsta...

— Un sabotor, cred, spuse Kurt cu vocea tremurândă.

— Am auzit că a fost un incendiu într-o clădire a guvernului. La Ministerul Transporturilor. Nu ai auzit de asta? Pun pariu că el a fost vinovat.

— Da. Un foc. Cu siguranţă, el a fost cel care l-a pus.

Stăteau paralizaţi de frică, în vreme ce jetul arzător de aburi care ţâşnea din conductă în spatele lor continua să încălzească micuţa celulă. Nu trecuse mai mult de un minut când auziră uşa deschizându-se şi închizându-se cu zgomot din nou. Se priviră fulgerător, fiecare în ochii celuilalt. Începură să se audă paşi, iar ecoul răsuna când pielea cizmelor lovea cimentul.

... şase, şapte, opt...

— Îl omor pe cel care stă la dreapta, şopti Hans. Pe cel mai mare. Pot s-o fac. Putem pune mâna pe chei şi...

Kurt se aplecă mai aproape de el, speriindu-l pe băiat când îi cuprinse chipul cu mâinile.

— Nu! şopti el atât de înverşunat încât fratele său icni. Nu vei face nimic. Nu te vei bate cu ei, nu vei face niciun comentariu. Vei face exact ce spun ei să faci şi, dacă te vor lovi, vei suporta durerea în tăcere.

Toate gândurile sale de dinainte de a lupta împotriva naţional-socialiştilor, de a încerca să creeze o alternativă dispăruseră.

— Dar...

Degetele puternice ale lui Kurt îl traseră pe Hans mai aproape.

— Vei face cum ţi-am spus!

... treisprezece, paisprezece...

Zgomotul de paşi era precum ciocanul care lovea clopotul olimpic, fiecare trimiţând un frison de teamă care vibra în sufletul lui Kurt Fischer.

... şaptesprezece, optsprezece... La douăzeci şi şase vor încetini. La douăzeci şi opt se vor opri. Şi sângele o să înceapă să curgă.

— Mă răneşti!

Dar nici chiar muşchii puternici ai lui Hans nu putură înlătura mâna strânsă a fratelui său.

— Dacă-ţi sparg dinţii, nu spui nimic. Dacă-ţi rup degetele poţi să plângi, să te vaiţi, să urli. Dar nu le vei spune lor nimic. Vom trece noi de asta. Mă înţelegi? Pentru a supravieţui nu trebuie să ripostăm.

... douăzeci şi doi, douăzeci şi trei, douăzeci şi patru...

Pe zidul din faţa gratiilor se profila o umbră.

— Înţelegi?

— Da, şopti Hans.

Kurt puse o mână peste umărul fratelui său şi se întoarseră amândoi către uşă. Bărbaţii se opriră în faţa celulei.

Dar nu erau gardieni. Unul dintre ei era un bărbat cărunt şi subţire îmbrăcat în costum. Celălalt era masiv, cu un început de chelie, purtând o haină cafenie de tweed şi vestă. Se uitau amândoi la cei doi fraţi.

— Voi sunteţi băieţii Fischer? întrebă bărbatul cu părul cenușiu.

Hans se uită la Kurt, care aprobă.

Bărbatul scoase o bucată de hârtie din buzunar şi citi:

— Kurt. Ridică privirea. Tu ar trebui să fii Kurt. Iar tu,

Hans.

— Da.

Ce era asta?

Bărbatul aruncă o privire pe hol:

— Deschide celula.

Se auziră mai mulţi paşi. Apăru gardianul, care aruncă o privire şi deschise uşa. Făcu un pas înapoi, apucând cu mâna bastonul care-i atârna la centură.

Cei doi bărbaţi păşiră înăuntru.

Bărbatul cu păr cenuşiu spuse:

— Sunt colonelul Reinhard Ernst.

Numele îi era cunoscut lui Kurt. Ocupa un rol oarecare în guvernul lui Hitler, deşi nu era sigur care anume. Al doilea bărbat se prezentă drept profesorul doctor Keitel, de la un colegiu militar de undeva din afara Berlinului.

Colonelul întrebă:

— În mandatul vostru de arestare scrie „crime împotriva Statului”. Însă în toate mandatele este scris la fel. Care au fost, de fapt, crimele voastre?

Kurt îi povesti despre părinţii lor şi despre încercarea lor de a părăsi ilegal ţara.

Ernst înclină capul şi îi privi pe băieţi de aproape.

— Pacifism, murmură el, apoi se întoarse către Keitel care întrebă:

— Aţi întreprins acţiuni împotriva Partidului?

— Nu, domnule.

— Vă număraţi printre „Piraţii florii-de-colţ”?

Erau cluburi neoficiale ale tinerilor antinazişti, pe care unii le numeau găşti, organizate ca reacţie la înregimentarea mecanică în *Hitlerjugend.* Se întâlneau în clandestinitate pentru a purta discuţii despre politică şi artă, dar şi pentru a împărtăşi câteva dintre plăcerile vieţii pe care Partidul, cel puţin în public, le condamna: băutura, fumatul şi sexul liber. Cei doi băieţi ştiau câţiva tineri care

erau membri, dar ei nu erau, le spuse Kurt celor doi bărbaţi.

— Vina pare măruntă, dar – Ernst le arătă o bucată de hârtie – aţi fost condamnaţi la trei ani în lagărul de la Oranienburg.

Hans respiră adânc. Kurt era şocat, gândindu-se la bătaia îngrozitoare pe care o văzuseră cu câteva minute înainte, la bietul domn Grossman zdrobit pur şi simplu cu pumnii. Kurt ştia, de asemenea, că oamenii sunt trimişi uneori la Oranienburg sau la Dachau cu termene scurte de închisoare, dar nu mai erau văzuţi apoi niciodată.

— Dar nu a fost niciun proces! Am fost arestaţi acum o oră! Şi astăzi este duminică. Cum am putut fi condamnaţi deja?

Colonelul ridică din umeri.

— După cum vezi, a fost un proces.

Ernst îi înmână documentul, care conţinea zeci de nume de prizonieri, ale lui Kurt şi Hans fiind printre acestea. Lângă fiecare nume era trecută lungimea pedepsei. Ca antet, pe document scria simplu: „Tribunalul Poporului”. Tribunalul, care avea o reputaţie execrabilă, era format de fapt din doi judecători adevăraţi şi cinci oameni din Partid, SS sau Gestapo. Nu se putea cere recurs la deciziile lor.

Kurt se holbă inert la document.

Profesorul spuse:

— În general, sunteţi sănătoşi voi doi?

Fraţii se uitară unul la altul, apoi încuviinţară.

— Aveţi vreo picătură de sânge evreiesc?

— Nu.

— Aţi făcut parte din *Reichsarbeitsdienst?*

Kurt spuse:

— Fratele meu da. Eu eram prea mare.

— Referitor la situaţia voastră, spuse profesorul Keitel, suntem aici ca să vă oferim o alternativă.

Părea nerăbdător.

— Alternativă?

Ernst îşi coborî vocea şi continuă:

— Unele persoane din guvern consideră că anumiţi oameni nu ar trebui să facă parte din armată. Poate că aparţin unei anumite rase sau naţionalităţi, poate că sunt intelectuali, poate că tind să pună sub semnul întrebării deciziile guvernului nostru. Cu toate acestea, eu cred că o naţiune este la fel de mare ca şi armata sa şi că, pentru ca o armată să fie mare, ea trebuie să fie reprezentativă pentru toţi cetăţenii acelei naţiuni. Profesorul Keitel şi cu mine facem un studiu care, credem noi, va determina anumite schimbări ale viziunii guvernamentale asupra forţelor armate germane.

Se uită înapoi în hol şi îi spuse gardianului SA:

— Poţi să pleci.

— Dar, domnule...

— Poţi să pleci, repetă Ernst cu o voce calmă, care, cu toate acestea, se păru lui Kurt la fel de dură ca oţelul Krupp.

Bărbatul privi iar la Kurt şi la Hans, apoi se îndepărtă pe hol.

Ernst continuă:

— Iar acest studiu ar putea determina, în cele din urmă, cum îi evaluează în general guvernul pe cetăţenii săi. Căutăm bărbaţi care se află în situaţia voastră pentru a ne ajuta.

Profesorul spuse:

— Avem nevoie de tineri sănătoşi cărora, altminteri, le-ar fi interzis să facă serviciul militar, din motive politice sau de altă natură.

— Şi ce ar trebui să facem?

Ernst râse scurt.

— Păi, veţi deveni soldaţi, desigur. Veţi servi armata

germană, infanteria, marina sau aviaţia, pentru un an, adică veţi face serviciul regulat.

Îi aruncă o privire profesorului, care continuă:

— Serviciul vostru ar fi ca şi cel al oricărui alt soldat. Singura diferenţă este că vă vom monitoriza performanţele. Ofiţerii voştri comandanţi vor înregistra amănunţit performanţele voastre. Informaţiile vor fi puse cap la cap, iar noi le vom analiza.

Ernst spuse:

— Dacă veţi face serviciul militar timp de un an, din cazierul vostru vor dispărea toate acuzaţiile. Făcu un semn către lista cu sentinţele tribunalului. Veţi putea emigra, dacă vreţi. Dar reglementările curente vor fi, în continuare, valabile. Nu veţi putea lua mai multe mărci decât este permis şi nici nu vi se va mai permite să reveniţi în ţară.

Kurt se gândea la ceva din ceea ce auzise cu o clipă înainte. Poate că erau de o anumită rasă sau naţionalitate... Credea oare Ernst că evreii sau alţi non-arieni se vor putea înrola în armata germană?

Şi, dacă ar fi fost aşa, atunci ce însemna asta pentru ţară, în general? La ce schimbări se gândeau oamenii aceştia?

— Sunteţi pacifişti, spuse Ernst. Ceilalţi voluntari care au acceptat să ne ajute au avut de făcut o alegere mai puţin dificilă decât voi. Poate un pacifist să adere din punct de vedere moral la o organizaţie militară? Este o decizie greu de luat! Dar am vrea să participaţi. Aveţi un aspect nordic, o sănătate de fier şi alura unor soldaţi. Dacă s-ar implica oameni ca voi, cred că anumite elemente din guvern ne-ar accepta cu mai multă uşurinţă teoriile.

— În ceea ce priveşte principiile voastre, adăugă Keitel, voi spune mereu asta: fiind profesor la un colegiu militar şi totodată istoric militar, le găsesc naive. Însă vom ţine cont de sentimentele voastre, iar datoriile pe care le veţi avea

ca militari voi ţine cont de principiile voastre. Cu greu am putea face un aviator dintr-un om care suferă de vertigo sau să încarcerăm un claustrofob într-un submarin. În armată sunt multe lucruri pe care le-ar putea face un pacifist. Îmi vine în minte serviciul medical, de exemplu.

Ernst spuse:

— Şi, cum am mai spus, după o vreme s-ar putea să descoperiţi că sentimentele voastre în legătură cu pacea şi cu războiul au devenit mai realiste. Nu există un creuzet mai bun pentru un bărbat decât armata, aşa cred.

„Imposibil”, se gândi Kurt. Nu spuse însă nimic.

— Dar, dacă principiile voastre vă obligă să nu intraţi totuşi în serviciul militar, adăugă Ernst, aveţi şi o altă opţiune.

Făcu un gest către documentul prin care erau condamnaţi la închisoare.

Kurt aruncă o privire către fratele său.

— Aş putea discuta cu fratele meu între patru ochi?

Ernst spuse:

— Desigur. Dar nu aveţi la dispoziţie decât vreo câteva ore. Există un grup care se formează în această după-amiază pentru a începe antrenamentul de bază mâine.

Se uită la ceas.

— Acum am o întâlnire. Mă voi întoarce peste vreo două-trei ore, pentru a afla ce aţi decis.

Kurt îi întinse lui Ernst sentinţa judecătorească, însă colonelul scutură din cap:

— Păstreaz-o. S-ar putea să vă determine să luaţi o hotărâre.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

La douăzeci de minute depărtare de centrul Berlinului, imediat ce trecură de Charlottenburg, Reggie Morgan întoarse către nord dubiţa albă pe care o conducea, în Piaţa Adolf Hitler. Şi el, și Paul Schumann priviră către stadionul aflat la stânga. Stadionul avea în faţă două coloane masive, rectangulare, între care pluteau cele cinci cercuri olimpice.

Când întoarseră la stânga pe Strada Olimpică, Paul observă din nou masivitatea complexului. Conform semnelor care indicau direcţia, pe lângă stadion se afla un bazin nautic, un patinoar de hochei, un teatru, un teren sportiv şi multe alte construcţii anexe şi parcări. Stadionul era alb, impozant atât prin înălţime, cât şi prin întindere. Lui Paul nu-i evoca o clădire, ci mai degrabă un cuirasat inexpugnabil.

Zona era extrem de aglomerată: se aflau acolo, în special, muncitori şi furnizori, dar şi soldaţi şi gardieni în uniforme cenuşii sau negre, paznici ai liderilor naţional-socialiști care aşteptau sesiunea de fotografii. Dacă Bull Gordon şi senatorul doreau ca Ernst să moară în public, atunci acesta era locul cel mai potrivit pentru asta.

Părea că puteai conduce maşina până în piaţa din faţa stadionului. Numai că, desigur, ar fi dat de bănuit ca un locotenent SS (gradul era o favoare a lui Otto Webber, pentru care acesta nu ceruse bani suplimentari) să coboare dintr-o dubă particulară. Astfel că deciseră să evite stadionul. Morgan urma să-l lase pe Paul undeva, într-un

pâlc de copaci, lângă o parcare, pe unde avea „să patruleze”, examinând camioanele şi muncitorii, pe măsură ce s-ar fi îndreptat către depozitul de unde se vedea sala presei, în partea de sud a stadionului.

Dubița opri brusc în afara drumului pe un petec de iarbă, care nu putea fi văzut dinspre stadion. Paul coborî şi-şi asamblă Mauserul. El demontă luneta telescopică de pe puşcă, nefiind un accesoriu pe care să-l aibă un gardian la arma sa, şi o strecură în buzunar. Îşi atârnă arma de umăr şi-şi puse cascheta neagră pe cap.

— Cum arăt? întrebă Paul.

— Suficient de autentic cât să-mi dai fiori... Succes!

„Am nevoie”, se gândi Paul înnegurat, privind printre copaci la grupurile de muncitori din parc, gata pregătiţi să identifice un intrus, şi la sutele de gardieni care ar fi fost foarte fericiţi să-l culce la pământ.

Şase la cinci împotrivă...

Frate... Se uită la Morgan şi simţi impulsul de a ridica mâna într-un salut american, ca de la veteran la veteran, dar – desigur – Paul Schumann era pe deplin conştient de rolul său.

— Heil, salută el.

Îşi ridică mâna. Morgan îşi stăpâni un surâs şi-i răspunse.

Când Paul se întoarse să plece, Morgan îi spuse încet:

— Ah, aşteaptă un pic, Paul. Când am vorbit cu Bull Gordon şi cu senatorul în dimineaţa asta, ţi-au urat amândoi mult noroc. Iar comandantul m-a rugat să-ţi spun că poţi imprima invitaţiile la nunta fiică-sii ca primă comandă. Ştii cumva ce vrea să spună cu asta?

Paul dădu din cap şi, apucând cureaua Mauserului, porni către stadion. Trecu printre rândurile de copaci şi ajunse într-o parcare imensă, în care probabil ar fi avut loc douăzeci de mii de maşini. Mergea cu pas autoritar şi hotărât, privind atent maşinile parcate acolo, un paznic

zelos din cap până-n picioare.

Zece minute mai târziu, Paul străbătuse deja parcarea şi urca spre intrarea stadionului. Se aflau acolo soldaţi de pază, verificând cu atenţie documentele şi percheziționându-i pe toţi cei care intenţionau să intre, însă pe peluza de afară Paul era doar un alt soldat şi nimeni nu-i dădea atenţie. Cu câte-un ocazional „Heil Hitler” şi cu un salut din cap, el înconjură clădirea, îndreptându-se către depozit. Trecu pe lângă un clopot imens, care avea pe una dintre părţi inscripţia: „Îi chem pe toţi tinerii lumii”.

Apropiindu-se de depozit, observă că acesta nu are ferestre. Nu avea nici uşă de serviciu. Deci fuga de după împuşcătură va fi dificilă. Ar fi trebuit să iasă prin faţă, în văzul întregului stadion. Dar bănui că acustica stadionului va face dificilă stabilirea direcţiei din care s-a tras focul. Şi-apoi, mai erau şi alte zgomote produse de constructori – motostivuitoare, fierăstraie, maşini de nituit şi altele asemenea care ar fi acoperit focul de puşcă. După împuşcătură, Paul ar fi putut părăsi încet depozitul, s-ar fi putut opri să privească în jur şi chiar să ceară ajutor, dacă putea s-o facă fără să stârnească suspiciuni.

Era ora unu şi jumătate după-amiaza. Otto Webber, care se afla în oficiul poştal din Piaţa Potsdam, urma să sune în jur de două şi un sfert. Era timp suficient.

Paul mergea încet, examinând terenul, uitându-se prin maşinile parcate.

— Heil Hitler, le spuse el unor muncitori dezbrăcaţi de la mijloc în sus, care vopseau un gard. Este prea cald pentru o asemenea muncă.

— Ah, e o nimica toată, îi răspunse unul. Şi, chiar dacă ar fi, ce dacă? Muncim pentru binele patriei.

Paul le spuse:

— Führer-ul este mândru de voi.

Apoi îşi continuă drumul către ascunzişul său de

vânătoare.

Privi curios către depozit, de parcă s-ar fi întrebat dacă prezintă vreun risc din punct de vedere al securităţii. Punându-şi mănuşile din piele neagră care făceau parte din uniformă, deschise uşa şi păşi înăuntru. Depozitul era plin de cutii de carton legate cu sfoară. Paul recunoscu de îndată mirosul din zilele sale de tipograf: era un miros amărui de hârtie şi unul dulce, de cerneală. Depozitul era folosit pentru păstrarea programelor sau a broşurilor-suvenir oferite la Jocuri. Aranjă nişte cartoane pentru a improviza un stand de tragere în faţa depozitului. Îşi puse apoi haina în dreapta locului unde urma să se întindă, pentru a putea prinde cu ea cartuşele aruncate de mecanismul de ejectare, atunci când arma zăvorul puştii. Aceste amănunte – să recupereze cartuşele şi să nu lase amprente nici nu mai contau, probabil. Nu avea cazier aici şi urma să părăsească ţara la noapte. El ar fi procedat însă oricum aşa, pentru că asta era meseria lui.

Asigură-te că nu e nimic *defect.*

Atenţie la literele *p* şi *g.*

Stând în picioare în interiorul micii clădiri, verifică stadionul cu luneta telescopică a puştii. Observă culoarul liber din spatele camerei de presă, pe unde ar fi trebuit să meargă Ernst pentru a ajunge la trepte, coborând pentru a se întâlni cu mesagerul sau şoferul despre care-i va spune Webber la telefon. Avea o linie de ţintă perfectă de îndată ce colonelul avea să treacă de pragul uşii. Erau, de asemenea, ferestre mari, prin care putea trage în cazul în care omul se oprea în faţa uneia.

Era unu şi cincizeci.

Paul se aşeză cu picioarele încrucişate şi-şi puse puşca în poală. Fruntea sa era brăzdată de râuri de sudoare îşi şterse faţa cu mâneca hainei şi începu să monteze luneta pe puşcă.

— Ce crezi, Rudy?

Dar Reinhard Ernst nici nu se aştepta ca nepotul său să-i răspundă. Băiatul se uita cu o mirare surâzătoare la întinderea Stadionului Olimpic. Se aflau în camera presei, o încăpere situată în partea de sud a clădirii, mai sus de tribuna Führer-ului, Ernst îl ridicase pentru a se putea uita pe fereastră. Rudy dansa pur şi simplu de încântare.

— A, și acesta cine este? întrebă cineva.

Ernst se întoarse şi-l văzu pe Adolf Hitler şi pe doi dintre gardienii acestuia intrând în cameră.

— Führer-ul meu...

Hitler se apropie şi-i zâmbi copilului. Ernst spuse:

— El este Rudy, băiatul fiului meu.

O undă vagă de simpatie de pe faţa Führer-ului îi dădu de înţeles lui Ernst că ştia despre moartea lui Mark într-un accident din timpul manevrelor de război. Ernst fu surprins pe moment că Hitler îşi amintise, dar îşi dădu apoi seama că nu avea motive să fie. Mintea Führer-ului era la fel de extinsă ca şi terenul olimpic, înfricoşător de rapidă şi cu capacitatea de a reţine tot ce dorea să reţină.

— Spune-i „bună ziua” Führer-ului tău, Rudy. Salută aşa cum te-am învăţat.

Băiatul făcu un salut naţional-socialist ţanţoş, iar Hitler râse încântat şi-i ciufuli părul. Führer-ul se apropie apoi de fereastră şi sublinie câteva dintre particularităţile stadionului, vorbind pe un ton entuziast. Hitler îl întrebă pe băiat despre şcoală, ce materii îi plac, ce sporturi face.

În hol se auziră mai multe voci. Cei doi rivali, Goebbels şi Göring, sosiră împreună. „Ce călătorie trebuie să fi fost”, se gândi Ernst, zâmbind în sinea lui.

După înfrângerea sa din acea dimineaţă în Cancelarie, Göring rămăsese fără plan. Ernst putea să vadă asta clar, în ciuda zâmbetului său. Ce diferenţă era între cei mai puternici doi oameni ai Germaniei... Crizele de nervi ale lui

Hitler, ce e drept extreme, erau rareori declanşate de probleme personale; dacă nu găsea ciocolata sa favorită sau dacă se lovea cu fluierul piciorului de masă, el ar fi lăsat ca lucrurile să meargă mai departe fără crize de nervi. Şi, dimpotrivă, în probleme de stat, e adevărat, avea un temperament care putea să-i terifieze până și pe cei mai apropiaţi prieteni, dar, odată rezolvată problema, era gata să treacă la alte chestiuni. Pe de altă parte, Göring era ca un copil lacom. Tot ce se împotrivea dorinţelor sale îl înfuria şi-l măcina până găsea un mod potrivit să riposteze.

Hitler îi explica băiatului ce evenimente sportive vor avea loc în diferitele arii ale stadionului. Ernst se amuza să vadă cum, sub zâmbetul larg al lui Göring, creştea tot mai mult furia că Führer-ul îi acordă atâta atenţie nepotului rivalului său.

În următoarele zece minute, începură să sosească şi alţi oficiali: von Blomberg, ministrul apărării statului, şi Hjalmar Schacht, şeful Băncii de Stat, cu care Ernst pusese la punct un sistem complicat de finanţare a proiectelor de reînarmare, folosind fonduri care nu puteau fi identificate, denumite *Mefo-Wechsel.*[43] În lungul şir de nume purtate de Schacht se afla şi Horace Greeley[44], după politicianul american, iar Ernst glumea cu strălucitorul economist vorbind despre rădăcinile lui de cowboy. De asemenea, mai

[43] Denumite aşa după compania *Metallurgische Forschungsgeselischaft* societate cu răspundere limitată înfiinţată de Schacht în 1934, pentru a pune în vânzare acţiunile care serveau ca bilete de schimb, convertibile în mărci. Era un fel de a ascunde cheltuielile de înarmare într-o Germanie strict monitorizată după Primul Război Mondial, (n.tr.)

[44] Jurnalist american (1811-1872), fondator al Partidului Liberal american. Fondator al ziarului *New York Tribune*. A candidat la preşedinţia SUA (1872), dar a fost înfrânt. A murit înainte de numărătoarea voturilor, (n.tr)

veniseră Himmler, capul pătrat de Rudolf Hess, precum şi Reinhard Heydrich cu ochii săi de şarpe, care-l salută pe Ernst cu un aer distrat, aşa cum obişnuia el să îi salute pe toţi.

Fotograful îşi potrivi meticulos aparatul Leica şi celelalte piese de echipament, pentru a surprinde imaginea personajului în prim-plan şi, în fundal, stadionul, fiind atent ca luminile să nu se reflecte din ferestre. Ernst avea o pasiune pentru fotografii. Avea el însuşi mai multe aparate Leica şi intenţiona să-i cumpere lui Rudy un Kodak, care era importat din America şi mai uşor de folosit decât complexele camere germane. Colonelul avea amintiri din câteva călătorii făcute cu familia. La Paris şi la Budapesta în special făcuse nenumărate fotografii, când porniseră în drumeţie prin Pădurea Neagră, dar şi din timpul unei croaziere cu vaporul către gurile Dunării.

— Bun, bun, spuse fotograful, apoi anunţă: Putem începe.

Hitler insistă să facă mai întâi o poză cu Rudy, apoi puse copilul pe genunchii lui, râzând şi vorbind cu el ca un bun unchi. După aceea începură să facă fotografiile plănuite.

Deşi era încântat că Rudy se distra, Ernst devenea din ce în ce mai nerăbdător. Considera că publicitatea este absurdă. Mai mult, era o eroare tactică gravă, aşa cum fusese întreaga idee de a organiza Olimpiada în Germania, de pildă. Erau prea multe aspecte ale înarmării care ar fi trebuit să fie ţinute secrete. Cum ar fi putut un vizitator străin să nu observe că această naţiune era o forţă militară şi că devenea tot mai puternică pe zi ce trece?

Bliţurile se aprinseră, iar celebrităţile celui de-Al Treilea Reich, văzute prin lentilele aparatului de fotografiat, arătau fericite, gânditoare sau ameninţătoare. Când nu era fotografiat, Ernst vorbea cu Rudy sau privea în zare compunând în minte scrisoarea adresată Führerului despre

Studiul Waltham, analizând ce ar putea spune şi ce nu.

Uneori, nu puteai împărtăşi chiar totul...

În uşă apăru un gardian SS. Îl reperă pe Ernst şi-l chemă:

— Domnule ministru! Mai multe capete se întoarseră către el. Domnule ministru Ernst!

Colonelul era tot atât de amuzat pe cât era Göring de iritat. Ernst nu era, oficial, ministru de stat.

— Da?

— Domnule, aţi fost căutat la telefon de secretarul lui Gustav Krupp von Bohlen. Este vorba despre o chestiune asupra căreia vrea să vă informeze de îndată. Este ceva extrem de important. În legătură cu ultima dumneavoastră întâlnire.

Ce discutaseră oare de era atât de urgent? Blindajul navelor fusese unul dintre subiecte. Nu părea atât de important. Dar acum, că Anglia acceptase noile planuri de construcţie navală, poate că Gustav Krupp avea probleme cu îndeplinirea tuturor cotelor de producţie. Dar se gândi apoi că nu, baronul nu fusese informat despre reuşita pe care o avuseseră cu tratatul. Krupp nu era doar un capitalist strălucitor, ci şi un tehnician pe potrivă. Dar era, de asemenea, un laş, care ocolise Partidul până când Hitler ajunsese la putere, apoi devenise un adept turbat al acestuia. Ernst se gândi că presupusa criză era, în cel mai rău caz, de mică importanţă. Dar Krupp şi fiul său erau atât de importanţi în planul de reînarmare, încât nu puteau fi ignoraţi.

— Puteţi să preluaţi apelul la unul dintre telefoanele de aici. Am să vă fac legătura.

— Scuzați-mă un moment, Führer-ul meu.

Hitler încuviinţă şi se întoarse la discuţia despre amplasamentul camerei pe care o purta cu el fotograful.

O clipă mai târziu, unul dintre nenumăratele telefoane fixate în perete începu să zbârnâie. O luminiţă aprinsă îi

indica aparatul şi Ernst ridică receptorul.

— Da? Sunt colonelul Ernst.

— Domnule colonel! Sunt Stroud, un secretar al domnului baron von Bohlen. Vă cer scuze pentru deranj. Domnul baron a trimis nişte documente pentru dumneavoastră pentru a le examina. Un şofer le-a adus la stadion, unde vă aflaţi şi dumneavoastră.

— Despre ce este vorba?

O pauză.

— Baronul m-a instruit să nu vorbesc despre asta la telefon.

— Bine, bine, în regulă. Unde este şoferul?

— Pe şoseaua din sudul stadionului. Vă poate întâlni acolo E mai bine să fiţi discret. Singur, vreau să spun, domnule. Acestea sunt instrucţiunile pe care le-am primit.

— Da, desigur.

— Heil Hitler.

— Heil.

Ernst atârnă telefonul în furcă. Göring îl veghea ca un vultur obez.

— Probleme, domnule ministru?

Colonelul se decise să ignore simpatia prefăcută şi ironia titulaturii. Însă, decât să mintă, el admise:

— Krupp are, pare-se, ceva probleme. Mi-a trimis un mesaj în legătură cu acestea.

Fabricând mai întâi de toate blindaje, artilerie şi muniţie, Krupp avea de-a face mai mult cu Ernst şi cu comandanţii navali şi ai armatei de uscat decât cu Göring, al cărui imperiu era cel aerian.

— Aha...

Uriaşul bărbat se întoarse din nou către oglinda pe care i-o adusese fotograful. Începu să-şi plimbe un deget pe faţă, omogenizând machiajul.

Ernst porni către uşă.

— Opa, pot veni cu tine?

— Desigur, Rudy. Hai pe-aici.

Băiatul ţopăia în urma bunicului său şi păşiră împreună pe coridorul interior care lega între ele toate sălile de presă, Ernst îşi puse braţul pe umărul băiatului. Încercă să se orienteze şi observă o uşă care ducea către una dintre scările orientate spre sud. Porniră într-acolo. Minimalizase la început preocuparea sa, dar de fapt începuse să fie îngrijorat. Oţelul Krupp era recunoscut drept cel mai bun din lume; magnificul turn al clădirii Chrysler din oraşul New York era făcută din Enduro KA-2 fabricat de compania sa. Dar asta însemna că şi strategii militari străini se uitau cu atenţie la produsele şi rezultatele uzinelor Krupp. Se întrebă dacă britanicii sau francezii nu aflaseră deja cât din producţia de oţel se ducea nu către construcţia căilor ferate, a autoturismelor sau a maşinilor de spălat, ci către blindajul navelor.

Bunic şi nepot îşi făcură drum printr-o mulţime de muncitori şi brigadieri care finalizau construcţia aici, la etajul cabinelor de presă, tăind uşile la mărime, montând aparatura, şlefuind şi vopsind pereţii. Pe când treceau ferindu-se pe lângă un banc de tâmplărie, Ernst aruncă o ocheadă către mâneca de la costum şi făcu o grimasă.

— Ce s-a întâmplat, Opa? strigă Rudy pentru a acoperi ţipătul unui fierăstrău.

— O, uite aici. Uite ce am pe mine.

Mâneca lui era stropită cu ipsos.

Râcâi praful atât cât putu, dar mai rămaseră ceva urme. Se întrebă dacă nu ar trebui să-şi umezească degetele pentru a curăţa mâneca. Dar, în felul acesta, ipsosul s-ar fi putut impregna permanent în ţesătură. Gertrud nu va fi prea fericită dacă s-ar întâmpla asta. O s-o lase aşa deocamdată. Puse mâna pe clanţă, cu intenţia să iasă în holul care ducea spre scări.

— Domnule colonel! se auzi o voce strigându-l.

Ernst se întoarse.

Gardianul SS alerga în urma lui. Fu nevoie să strige ca să acopere scâncetul fierăstrăului:

— Domnule, câinii Führerului sunt aici. El se întreba dacă nepotul dumneavoastră nu ar vrea să facă poze cu ei.

— Câini? întrebă Rudy încântat.

Lui Hitler îi plăceau ciobăneştii germani şi avea câţiva. Erau nişte animale de casă minunate.

— Ţi-ar plăcea? întrebă Ernst.

— O, da, te rog, Opa!

— Să nu-i bruschezi.

— Nu, desigur.

Ernst îl însoţi pe băiat înapoi în hol şi privi cum aleargă la câini, care amuşinau prin cameră, explorând. Hitler râse, văzându-l pe băiat cum îl îmbrăţişa pe cel mai mare dintre ei şi-l săruta pe ceafă. Câinele îl linse pe Rudy cu limba sa enormă. Cu oarece dificultate, Göring se aplecă şi începu să mângâie şi el animalele, cu un zâmbet copilăresc pe chipul său rotund. Deşi se dovedea fără inimă în multe situaţii, ministrul iubea sincer animalele.

Colonelul se întoarse spre culoar şi se îndreptă din nou către uşa care ducea afară. Suflă iar ipsosul de pe mânecă şi apoi făcu o pauză în faţa uneia dintre ferestrele imense orientate către sud, privind afară. Soarele îl încălzea nemilos. Îşi lăsase pălăria în cabina telefonică. Oare ar fi trebuit s-o ia?

Nu, se gândi el. Ar trebui...

Expiră brusc aerul din plămâni şi simţi apoi o lovitură bruscă în corp; îşi dădu seama că se prăbuşeşte pe cârpele care acopereau marmura, gâfâind agonic... tulburat, înfricoşat... Dar gândul cel mai important care-i trecu prin minte când se izbi de podea fu: „Acum mă voi murdări şi pe costum! Ce părere o să-şi facă Gertrud despre asta?”

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

München Haus era un restaurant mic, situat la zece străzi nord-est de Grădina Zoologică şi la cinci de Aleea Dresda.

Willi Kohl luase masa aici de câteva ori şi îşi aminti că-i plăcuse gulaşul unguresc la care adăugaseră, în mod surprinzător, seminţe de chimen şi stafide. La preparatul cu carne băuse un minunat vin roşu austriac, Blaufrankisch.

El şi Janssen parcară DKW-ul în faţa restaurantului şi Kohl îndesă legitimaţia Kripo la vedere pe bordul maşinii, ca să se ferească de zeloşii *Schupos,* care, înarmaţi cu carneţele lor cu procese-verbale, amendau abaterile de la trafic.

Scuturând de tutun pipa sa din spumă de mare, Kohl se grăbi către restaurant, iar Konrad Janssen îl urmă îndeaproape. Înăuntru, decorul era bavarez: lemn castaniu şi stucatură decolorată, cu frize cu gardenii de lemn peste tot, stângaci cioplite şi pictate. Atmosfera din cameră era aromată cu mirosul acru al condimentelor şi cu cel de carne la grătar. Lui Kohl se făcu instantaneu foame. Mâncase doar micul dejun în acea dimineaţă, doar ştrudele şi cafea. Fumul era gros pentru că ora prânzului aproape că trecuse şi clienţii schimbau farfuriile goale pe cafea şi ţigări.

Kohl îl văzu pe fiul său, Gunter, stând alături de liderul *Hitlerjugend,* Helmut Gruber, şi de alţi doi adolescenţi, îmbrăcaţi în uniforma organizaţiei. Cei trei îşi păstraseră pălăriile ofiţereşti pe cap chiar dacă se aflau în restaurant, fie din lipsă de consideraţie, fie din ignoranţă.

— Am primit mesajul vostru, băieţi.

Întinzând braţul în faţă în semn de salut, liderul *Hitlerjugend* spuse:

— Detectiv-inspector Kohl, Heil Hitler. L-am identificat pe bărbatul pe care-l căutaţi.

Ridica fotografia cadavrului de pe Aleea Dresda.

— Aţi reuşit?

— Da, domnule.

Kohl aruncă o privire către Günter şi descoperi sentimente contradictorii pe chipul fiului său. Era mândru de noul statut pe care-l avea în organizaţie, dar nu era mulţumit că Helmut îşi asumase de unul singur cercetările din restaurant. Inspectorul se întrebă dacă nu cumva acest incident implica un dublu beneficiu – el reuşea să identifice cadavrul, iar fiul său învăţa ce înseamnă, de fapt, viaţa printre naţional-socialişti.

Şeful de sală sau proprietarul, un bărbat îndesat cu un început de chelie, îmbrăcat cu un costum negru prăfuit şi cu o vestă jerpelită, cu dungi aurii, îl salută pe Kohl. Când îi vorbi, era evident că nu se simte la locul lui. *Hitlerjugend* erau unii dintre cei mai energici denunţători.

— Domnule inspector, fiul dumneavoastră şi prietenii lui de aici au întrebat de acest bărbat.

— Da, da. Dumneavoastră, domnule, sunteţi...?

— Gerhard Klemp. Sunt director... de 16 ani.

— Acest bărbat a luat ieri masa aici?

— Vă rog, da, a luat-o. Şi aproape trei zile pe săptămână. A venit prima dată acum câteva luni. Spunea că-i place pentru că nu preparăm doar mâncare germană.

Kohl nu voia ca băieţii să afle prea multe despre crimă, aşa că le spuse fiului său şi celor din *Hitlerjugend:*

— A, mulţumesc, fiule. Mulţumesc, Helmut. Făcu un semn din cap către ceilalţi. Preluăm noi de aici. Sunteţi o mândrie pentru ţara noastră.

— Aş face totul pentru Führer-ul nostru, domnule detectiv inspector, spuse Helmut pe un ton care se potrivea declaraţiei.

— O zi bună, domnule.

Ridică din nou braţul. Kohl văzu cum fiul său întinde şi el braţul şi, în semn de răspuns, însuşi inspectorul le oferi un salut naţional-socialist înţepat.

— Heil.

Kohl ignoră privirea lui Janssen, care părea uşor amuzat de salutul lui.

Tinerii plecară, pălăvrăgind şi râzând. Păreau, la o primă vedere, normali, băieţoşi şi fericiţi, eliberaţi de chipul lor obişnuit – un fel de automate fără minte, ieşite parcă din filmul science-fiction *Metropolis,* regizat de Fritz Lang[45]. El prinse privirea fiului său surâzând şi făcându-i semn cu mâna când grupul de băieţi dispăru pe uşă. Kohl se rugă ca decizia luată în numele fiului său să nu fi fost o greşeală; Gunter ar fi putut fi sedus cu uşurinţă de acel grup.

Se întoarse din nou la Klemp şi bătu cu degetul în fotografie.

— La ce oră a luat masa ieri?

— A venit devreme, pe la unsprezece, chiar când deschideam. A plecat treizeci-patruzeci de minute mai târziu.

Klemp era tulburat de moartea clientului său, observă Kohl, dar nu avea curajul să-şi manifeste simpatia de frică ca nu cumva să se afle în cele din urmă că victima era inamic al statului. Era, de asemenea, foarte curios, dar, ca multora dintre cetăţenii acelor zile, îi era teamă să pună întrebări despre investigaţii sau să facă mai mult decât se

[45] Regizor austriac-american, scenarist, producător și actor (1890-1976). Reprezentant al curentului expresionist german, a fost numit „Maestrul întunericului". *Metropolis* (1927) este o distopie cinematografică, cel mai scump film mut din acele vremuri, (n.tr.)

cerea. Cel puţin el nu avea orbul găinilor.

— Era singur?

— Da.

Janssen întrebă:

— Dar se întâmplă să-l fi urmărit cu privirea în afara restaurantului, să vedeţi dacă a sosit cu cineva sau poate dacă s-a întâlnit cu cineva când a plecat?

Făcu un semn cu capul către ferestrele mari şi fără perdele ale restaurantului.

— Nu am văzut pe nimeni, nu.

— Avea parteneri care să fi luat masa cu el de mai multe ori?

— Nu. De obicei era singur.

— Şi în ce parte a luat-o ieri, după ce şi-a terminat prânzul? întrebă Kohl, mâzgălind toate aceste informaţii în carneţel, după ce umezise cu limba mina creionului.

— Cred că spre sud. Adică la stânga.

În direcţia Aleii Dresda, aşadar.

— Ai vreo informaţie despre el? întrebă Kohl.

— A, doar câteva lucruri. De pildă, am adresa lui, dacă asta vă ajuta cu ceva.

— Bineînţeles că ne ajută, spuse Kohl încântat.

— După ce a început să vină aici în mod regulat, i-am sugerat că-şi poate deschide un cont la noi.

Se răsuci către o cutie unde se aflau cartele scrise îngrijit şi copie o adresă pe o bucată de hârtie. Janssen se uită la ea.

— E la două blocuri de aici, domnule.

— Mai ştii altceva despre el?

— Mi-e teamă că nu foarte multe. Era un om discret. Vorbea rareori. Nu din pricina limbii. Nu, preocuparea lui era de vină. Citea, de obicei, ziarul sau o carte, sau documente de afaceri şi nu dorea să converseze.

— Ce vrei să spui cu „nu din pricina limbii”?

— A, păi era american...

Kohl ridică o sprânceană către Janssen.

— Era?

— Da, domnule, replică omul, aruncând o nouă privire către fotografia victimei.

— Şi cum îl chema?

— Domnul Reginald Morgan, domnule.

*

— Şi tu cine mai eşti?

Robert Taggert ridică un deget în semn de avertisment ca răspuns la întrebarea lui Reinhard Ernst, apoi se uită cu atenţie afară, pe fereastra în dreptul căreia se afla Ernst când Taggert îl placase pe colonel, exact cu o clipă înainte de a intră în linia de ţintă dinspre depozitul unde aştepta Paul Schumann.

Taggert surprinsese o sclipire prin uşa neagră a depozitului şi putuse întrezări gura Mauserului mişcându-se în faţă şi în spate.

— Nu iese nimeni afară! strigase Taggert spre muncitori. Nu staţi în dreptul ferestrelor şi al uşilor!

Se întoarse către Ernst, care stătea pe o ladă plină de cutii cu vopsea. Câţiva muncitori îl ajutaseră să se ridice şi să se aşeze acolo.

Taggert ajunsese cu întârziere la stadion. Conducând dubiţa albă, fusese nevoit să ocolească prin nord şi apoi prin vest, pentru a fi sigur că Schumann nu-l poate vedea. După ce-şi flutură documentele de identitate către gardieni, se grăbi să urce scările către camera presei, pentru a-l vedea pe Ernst stând în faţa ferestrei. Zgomotul de şantier era puternic şi colonelul nu ar fi auzit strigătul său peste scrâşnetele fierăstraielor circulare. Astfel că americanul sprintă pe hol, trecând pe lângă vreo zece

muncitori uluiţi, şi-l împinse pe Ernst din faţa ferestrei.

Colonelul îşi legăna capul, care-l durea pentru că se lovise de prelata cu care era acoperită podeaua. Nu-i curgea sânge şi nu părea rănit prea grav, deşi placajul lui Taggert îl buimăcise şi-i golise plămânii de aer.

Răspunzând întrebării lui Ernst, Taggert spuse:

— Fac parte din corpul diplomatic american din Washington D.C.

Îi prezentă documentele: o legitimaţie guvernamentală şi un paşaport american autentic, eliberat pe numele său real, nu cel fals cu numele lui Reginald Morgan – agentul Biroului de Informaţii Navale pe care-l împuşcase cu o zi înainte în faţa lui Paul Schumann, pe Aleea Dresda, şi în pielea căruia intrase de atunci.

Taggert spuse:

— Am venit să vă avertizez în legătură cu un complot împotriva vieţii dumneavoastră. Afară se află un asasin.

— Dar Krupp... baronul von Bohlen este implicat în asta?

— Krupp?

Taggert se prefăcu surprins şi îl ascultă pe Ernst spunându-i despre telefonul primit.

— Nu, acela trebuie că a fost unul dintre conspiratori, care a sunat ca să vă facă să ieşiţi din clădire.

Arătă cu un gest dincolo de uşă.

— Asasinul se află într-unul dintre depozitele aflate la sud de stadion. Am aflat că este rus, dar este îmbrăcat în uniformă militară SS.

— Un rus? Da, da, am fost avertizaţi în legătură cu un individ care corespunde acestei descrieri.

De fapt, nu ar fi fost niciun pericol dacă Ernst ar fi stat la fereastră sau ar fi ieşit afară, dincolo de portalul de la intrare. Puşca pe care o avea Schumann era aceeaşi cu cea testată în Piaţa Noiembrie 1923, dar peste noapte Taggert umpluse ţeava armei cu plumb, astfel că, dacă Schumann

ar fi tras, glonţul nu ar fi părăsit ţeava. Şi, dacă s-ar fi întâmplat asta, gangsterul american şi-ar fi dat seama de înscenare şi ar fi putut scăpa, chiar dacă ar fi fost rănit de explozia puştii.

— Führer-ul ar putea fi în pericol!

— Nu, spuse Taggert. Pe dumneavoastră vă avea în vizor.

— Pe mine?... Ernst îşi roti atunci capul. Nepotul meu! Se ridică brusc. Nepotul meu este aici. Ar putea fi în pericol şi el.

— Trebuie să le spunem tuturor să stea departe de ferestre, spuse Taggert, şi să evacueze zona.

Cei doi bărbaţi străbătură grăbiţi holul.

— Hitler este în sala presei? întrebă Taggert.

— Era acum câteva minute.

O, era cu mult mai bine decât ar fi putut spera Taggert. Când Schumann spusese, în timpul discuţiei de la pensiune, că Hitler şi alţi lideri s-ar putea întâlni aici, fusese extaziat, chiar dacă, desigur, îşi disimulase reacţiile. El spuse acum:

— Trebuie să-i spun ce am aflat. Trebuie să acţionăm repede, înainte ca asasinul să scape.

Se îndreptară către sala presei. Americanul clipi, şocat să se trezească faţă în faţă cu cei mai puternici oameni din Germania, care-şi întoarseră capetele către el, examinându-l curioşi. Singurii din cameră care-l ignorară pe Taggert fură doi simpatici ciobăneşti germani şi un băiat drăgălaş, cam de şase-şapte ani.

Adolf Hitler îl observă pe Ernst, care se ţinea încă de ceafă şi avea costumul murdar de vopsea şi ipsos. Alarmat, întrebă:

— Reinhard, eşti rănit?

— Opa!

Băiatul alergă spre el.

Mai întâi, Ernst îşi puse protector mâinile în jurul

nepotului său, apoi îl duse repede în centrul camerei, departe de ferestre şi de uşi.

— Este în regulă, Rudy. Tocmai am alunecat... Toată lumea, îndepărtaţi-vă de ferestre!

Făcu un semn către un gardian SS:

— Du-mi nepotul în hol şi stai cu el.

— Da, domnule.

Ofiţerul se supuse ordinelor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă pe ton ridicat Hitler.

Ernst îi explică:

— Omul acesta este un diplomat american. El mi-a spus că afară se află un rus cu o armă. Într-unul dintre depozitele din sudul stadionului.

Himmler făcu semn către un gardian.

— Adu nişte oameni aici imediat! Şi dă adunarea pentru un detaşament la parter.

— Da, să trăiţi, domnule Şef al Poliţiei.

Ernst le dădu amănunte în legătură cu Taggert, iar liderul german se apropie de american, care era aproape sufocat de încântare că se află atât de aproape de Hitler. Acesta era scund, aproape de înălţimea lui Taggert, dar avea corpul mai masiv şi trăsăturile mai îndesate. Faţa lui deveni severă şi, încruntându-se, examină documentele americanului cu multă atenţie. Dictatorul german avea pleoape flasce şi pungi sub ochi, care erau, în schimb, de un albastru decolorat, dar străpungător, exact aşa cum auzise americanul. „Acest bărbat poate hipnotiza pe oricine, se gândi Taggert, simţindu-le forţa el însuşi.

— Vă rog, Führer, pot să mă uit? întrebă Himmler.

Hitler îi înmânã documentele. Bărbatul se uită peste ele şi întrebă:

— Vorbeşti germana?

— Da.

— Domnule, vă întreb cu tot respectul, sunteţi înarmat?

— Da, sunt, spuse Taggert.

— În prezenţa Führer-ului nostru şi a celorlalţi, voi prelua arma dumneavoastră până când vom vedea despre ce este vorba.

— Desigur.

Taggert îşi ridică haina şi îi permise unuia dintre ofiţerii SS, să-i ia pistolul. Se aşteptase la asta. Himmler era, la urma urmelor, şeful SS, care avea ca prim scop apărarea lui Hitler şi a celorlalţi membri ai guvernului.

Himmler trimise un alt soldat să cerceteze depozitele şi să vadă dacă-l observă pe presupusul asasin.

— Grăbeşte-te.

— Da, domnule Şef al Poliţiei.

După ce soldatul părăsi sala presei, în cameră intrară o duzină de militari SS, care se aşezară în dispozitiv pentru a-i proteja pe cei prezenţi. Taggert se întoarse către Hitler şi încuviinţă respectuos.

— Domnule Preşedinte-Cancelar de stat, de câteva zile am aflat despre un potenţial complot pus la cale de ruşi.

Dând din cap, Himmler spuse:

— Informaţiile pe care le-am primit vineri de la Hamburg despre un rus care va cauza ceva „daune”.

Hitler îi făcu semn cu mâna să tacă şi-l îndemnă pe Taggert să-şi continue spusele.

— Această informaţie nu ne-a atras atenţia în mod deosebit. Auzim tot timpul astfel de zvonuri de la ruşii ăştia daţi dracului. Dar am primit cu puţine ore în urmă câteva informaţii mai precise: că ţinta este colonelul Ernst şi că, în această după-amiază, s-ar putea ca asasinul să fie aici, pe stadion. Am presupus că examina stadionul punând la cale asasinarea colonelului chiar în timpul Jocurilor Olimpice. Am venit aici să văd cu ochii mei ce se întâmplă şi am observat cum un bărbat se strecura într-un depozit din sudul stadionului. Apoi am aflat, spre mirarea mea, că atât

colonelul, cât şi ceilalţi membri ai guvernului sunt prezenţi aici.

— Cum a reuşit să se strecoare în această zonă? urlă Hitler.

— Cu o uniformă SS şi cu o identitate falsă, bănuiesc, îi spuse Taggert.

— Eram pe punctul să ies din incintă, spuse şi Ernst. Acest bărbat mi-a salvat viaţa.

— Cum a rămas cu Krupp? Cu apelul telefonic? îl întrebă Göring.

— Krupp nu are nimic de-a face cu asta, sunt sigur, spuse Taggert. Cu certitudine, apelul a fost făcut de un complice pentru a-l determina pe colonel să iasă din clădire.

Himmler făcu un semn din cap către Heydrich, care se duse la telefon, formă un număr şi vorbi câteva secunde. Apoi ridică privirea.

— Nu, nu Krupp a fost cel care a sunat. Dacă nu cumva foloseşte, mai nou, telefonul oficiului poştal din Piaţa Potsdam.

Hitler mormăi lugubru către Himmler:

— Noi de ce nu ştiam nimic despre asta?

Taggert ştia că paranoia conspiraţiei îşi făcea de cap prin mintea lui Hitler. Sări în apărarea lui Himmler spunând:

— Ruşii au fost foarte deştepţi. Am aflat întâmplător de toate acestea de la sursele noastre din Moscova... Dar vă rog. Domnule, trebuie să ne mişcăm repede. Dacă bărbatul acela îşi dă seama că am aflat de el, va scăpa şi va încerca din nou.

— Dar de ce Ernst? întrebă Göring.

Asta înseamnă, îşi spuse Taggert, de ce nu eu?

Taggert îţi direcţionă răspunsul către Hitler:

— Domnule Comandant al statului, colonelul Ernst, după câte ştim, este implicat în reînarmare. Nu ne preocupă

asta; în America noi considerăm că Germania este cel mai puternic aliat european al nostru şi vrem sa fiţi puternici din punct de vedere militar.

— Compatrioţii dumneavoastră chiar simt asta? întrebă Hitler.

Era un lucru de notorietate în cercurile diplomatice că pe Hitler îl preocupau foarte mult sentimentele antinaziste ale americanilor.

Pentru că putea acum să renunţe la comportamentul placid al lui Reggie Morgan, Taggert rosti pe un ton mişcător:

— Nu primiţi mereu informaţii complete. Evreii nu se feresc să vorbească – atât în ţara dumneavoastră, cât şi în a mea iar elementele de stânga se smiorcăie mereu, presa, comuniştii, socialiştii. Însă ei reprezintă doar o mică parte din populaţie. Nu, guvernul nostru şi majoritatea americanilor sunt decişi cu fermitate să fie aliaţii dumneavoastră şi să vă vadă scăpaţi de jugul Tratatului de la Versailles. Ruşii sunt cei preocupaţi de reînarmarea dumneavoastră. Oricum, vă rog, domnule, nu avem decât câteva minute. Asasinul...

Gardianul SS se întoarse chiar atunci.

— Întocmai cum a spus, domnule. Sunt câteva depozite dincolo de parcare. Uşa unuia este deschisă şi, da, se vede o ţeavă de armă ieşind de-acolo şi fixând o ţintă aflată aici pe stadion.

O parte dintre cei aflaţi în sală respirară precipitat şi începură să bodogăne indignaţi. Joseph Goebbels se trase de ureche nervos. Göring desfăcu tocul de la Luger şi începu comic să agite pistolul în jur, ca un copil cu un pistol de lemn.

Hitler vorbea cu voce tremurată şi dădea furios din mâini:

— Animale comuniste jidovite! Vin în ţara mea şi-mi fac

mie asta! Trădători... Şi chiar când Olimpiada este pe punctul să înceapă! Ei...

Fu incapabil să-şi continue diatriba, atât era de furios.

Taggert îi spuse lui Himmler:

— Vorbesc rusa. Înconjuraţi depozitul şi lăsați-mă să-l conving să se predea. Sunt sigur că cei de la Gestapo sau de la SS îl pot determina să ne spună cine sunt şi unde se află ceilalţi conspiratori.

Himmler dădu din cap şi se întoarse către Hitler:

— Führer-ul meu, dumneavoastră şi ceilalţi trebuie să plecaţi de îndată. Pe ruta subterană. Poate că acesta este singurul asasin, dar se prea poate să mai fie şi alţii despre care acest american n-a aflat.

Ca toţi cei care citiseră rapoartele secrete referitoare la Himmler, Taggert îl considera pe fostul negustor de îngrăşăminte pe jumătate nebun şi un sicofant incurabil. Dar partitura americanului era clară şi el spuse docil:

— Şeful Poliţiei, Himmler, are dreptate. Nu ştiu sigur dacă informaţiile pe care le avem sunt complete. Trebuie să vă puneţi la adăpost. Eu îi voi ajuta pe soldaţi să-l captureze pe omul acela.

Ernst îi scutură mâna lui Taggert.

— Vă mulţumesc din suflet.

Taggert încuviinţă. Îl privi pe Ernst cum îl ia pe nepotul său de pe coridor şi apoi li se alătură celorlalţi, care coborau pe o scară de serviciu până la tunelul subteran, păziţi de o echipă de gardieni.

Doar când Hitler şi ceilalţi oficiali plecară, Himmler îi înapoie pistolul lui Taggert. Şeful Poliţiei îl chemă pe ofiţerul SS care organizase detaşamentul de la parter.

— Unde sunt oamenii tăi?

Gardianul îi spuse că detaşamentul de douăzeci şi patru de soldaţi fusese pus în dispozitiv pe partea estică, în afara ariei vizuale a persoanei din depozit.

Himmler replică:

— Liderul SD Heydrich şi cu mine vom rămâne aici şi vom declanşa alarma generală în acest perimetru. Prindeţi-l pe rusul ăla.

— Heil Hitler.

Gardianul se întoarse pe călcâie şi se grăbi să coboare scările, cu Taggert în urma sa. Alergară către partea de est a stadionului, alăturându-se trupelor de acolo, şi apoi, făcând un arc larg către sud, se apropiară de depozit. Bărbaţii se mişcau rapid, înconjuraţi de militari SS impasibili, în sunetul încărcătoarelor de armă şi al declanşatoarelor care împingeau gloanţele pe ţeava. Însă, în ciuda atmosferei tensionate şi dramatice, Robert Taggert se simţea în largul său, pentru prima dată după multe zile. La fel ca bărbatul ucis pe Aleea Dresda – Reggie Morgan – Taggert era unul dintre acei oameni care existau în umbra guvernului, a diplomaţiei şi afacerilor, îndeplinind ordinele superiorilor pe căi uneori legale, deseori nu. Unul dintre puţinele lucruri pe care le spusese cu sinceritate lui Schumann era pasiunea sa pentru un post diplomatic fie în Germania, fie în altă parte (Spania ar fi fost şi ea, într-adevăr, atrăgătoare). Dar aceste cireşe de pe tort erau rare şi trebuia să transpiri pentru ele, de obicei în situaţii nebuneşti şi riscante. Cum ar fi planul în care era prins găgăuţă ăsta de Paul Schumann, bietul de el!

Ordinele primite din Statele Unite erau simple: Reggie Morgan trebuia sacrificat. Taggert îl va ucide şi-i va prelua identitatea. Îl va ajuta pe Paul Schumann să organizeze moartea lui Reinhard Ernst şi apoi, în ultimul moment, Taggert îl va „salva” în mod dramatic pe colonelul german, demonstrând cât de ferm îi sprijină Statele Unite pe naţional-socialişti. Vestea despre salvarea colonelului şi comentariile lui Taggert despre sprijinul acordat vor ajunge la urechile lui Hitler. Dar se dovedea că rezultatele erau

mult, mult mai bune: Taggert îşi juca rolul chiar în faţa lui Hitler şi a lui Göring.

Ce se întâmpla cu Schumann nu avea importanţă – fie murea acum, ceea ce ar fi fost mai curat şi mai convenabil, fie era prins şi torturat. În ultimul caz, Schumann ar fi vorbit, în cele din urmă... şi le-ar fi spus o poveste incredibilă despre cum a fost el angajat de serviciile secrete ale marinei americane pentru a-l ucide pe Ernst, o poveste pe care germanii o vor respinge de îndată întrucât cei care-l trădaseră fuseseră chiar Taggert şi americanii. Şi dacă se dovedea că este, de fapt, un gangster germano-american, şi nu unul rus? Ei bine, probabil că fusese racolat de ruşi. Un plan simplu.

Însă au apărut dificultăţi încă de la început. Plănuise să-l omoare pe Morgan acum câteva zile şi să joace rolul lui ieri, la prima întâlnire cu Schumann. Dar Morgan era foarte prudent şi priceput în a duce o viaţă sub acoperire. Taggert nu ar fi avut nicio şansă să-l omoare înainte. Şi cât de tensionat a fost...

Reggie Morgan ştia vechea parolă – şi nu replicile referitoare la tramvaiul către Piaţa Alexander astfel că atunci când îl întâlnise pe Schumann pe alee, fiecare a crezut despre celălalt că este un inamic. Taggert reuşise şi-l omoare la timp pe Morgan şi să-l convingă pe Schumann că el era, de fapt, agentul american – mulţumită faptului că ştia parola corectă, avea un paşaport falsificat şi putea să-l descrie fără cusur pe senator. De asemenea, Taggert se asigurase că el va fi primul care cercetează buzunarele mortului. Susţinuse că a găsit probe cum că Morgan era Sturmtrupper, deşi documentul pe care i-l arătase lui Schumann era, de fapt, o simplă legitimaţie care atesta că purtătorul ei donase o sumă pentru un fond de ajutor al veteranilor de război. Jumătate dintre berlinezi aveau asemenni dovezi, de vreme ce membrii Cămăşilor brune

erau cei mai înverşunaţi solicitanţi de „contribuţii”.

Schumann însuşi era, de asemenea, o sursă de îngrijorare. O, tipul era inteligent, cu mult mai inteligent decât mardeiaşul la care se aşteptase Taggert. Era bănuitor din fire şi nu ar fi dezvăluit nimic din ceea ce gândea. Taggert fusese nevoit să controleze ceea ce spunea şi făcea, fiind obligat să-şi amintească că în permanenţă că el este Reginald Morgan, încăpăţânatul, insignifiantul funcţionar public. Când Schumann, de pildă, insistase să verifice tatuajele de pe corpul lui Morgan, Taggn fusese îngrozit. Cel mai probabil ar fi descoperit un tatuaj cu „U.S Navy”. Sau poate numele vasului pe care luptase în război. Soarta însă îi surâse: omul nu cunoscuse nicicând acul de tatuaj.

Acum, Taggert şi militarii în uniforme negre ajunseseră la depozit. Puteau deja să vadă ţeava Mauserului ieşind în exterior în vreme ce Paul Schumann îşi căuta ţinta. Trupa se desfăşură în tăcere, iar ofiţerul SS îşi dirija oamenii făcând semne cu mâna, Taggert fu impresionat ca totdeauna de strălucitoarele abilităţi tactice ale germanilor.

Mai aproape acum, şi mai aproape.

Schumann era preocupat, continuând să scruteze balconul din spatele camerei de presă. Poate că se întreba ce s-o fi întâmplat. De ce oare întârzia Ernst să iasă? Reuşise Webber să-l găsească la telefon, aşa cum stabiliseră?

În timp ce SS-iştii încercuiră depozitul reducând la zero speranţele lui Schumann de a scăpa, Taggert îşi aminti că, după ce avea să termine aici, trebuia să meargă la Berlin să-l găsească pe Otto Webber şi să-l ucidă. La fel şi pe Käthe Richter.

Când tinerii soldaţi se aşezară în poziţie în jurul depozitului, Taggert şopti:

— Voi merge acum să-i cer în ruseşte să se predea.

Comandantul SS dădu din cap. Americanul îşi scoase pistolul din buzunar. Nu era în niciun pericol, desigur, pentru că ţeava Mauserului era înfundată. Chiar şi aşa, se mişcă încet, prefăcându-se prudent şi tulburat.

— Staţi deoparte, şopti el. Mă duc eu primul.

Ofiţerul SS încuviinţă, ridicând din sprâncene, impresionat de curajul americanului.

Taggert ridică pistolul şi păşi în cadrul uşii. Gura puştii continua să se plimbe în faţă şi în spate. Frustrarea lui Schumann că nu-şi găsea ţinta era evidentă. Cu o mişcare rapidă, Taggert trânti una dintre uşi deschizând-o şi-şi ridică pistolul ținând trăgaciul apăsat. Păşi înăuntru.

Lui Robert Taggert se tăie respiraţia. Simţi că îngheaţă.

Mauserul continua să baleieze ţintind faţada stadionului, mişcându-se încet înainte şi înapoi. Cu toate acestea, arma mortală nu era ţinută de mâna unui aşa-zis asasin, ci de sforile lungi legate de patul armei şi petrecute peste o grindă din acoperiş.

Paul Schumann plecase.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Fuga. Nu era defel forma sa favorită de exerciţiu, deşi Paul făcea deseori ture de teren şi alerga pe loc pentru a-şi păstra picioarele în formă şi pentru a elimina tutunul, berea şi whisky-ul de porumb din organism. Iar acum alerga ca Jesse Owens.

Alerga pentru viaţa sa.

Spre deosebire de bietul Max, împuşcat în stradă pe când fugea de gărzile SS, pe Paul nu-l prea băga lumea în seamă. Purta echipament de atletism şi ghetele pe care le furase dintr-un dulap din anexele bazinului de înot al Stadionului Olimpic și arăta ca oricare dintre miile de atleţi din împrejurimile Charlottenburgului care se antrenau pentru Jocuri. Era acum în estul stadionului, la circa cinci kilometri, îndreptându-se către Berlin şi forţând ritmul, mărind astfel distanţa dintre el şi trădare, pe care încă încerca s-o înţeleagă.

Era surprins că Reggie Morgan – dacă într-adevăr era Morgan – făcuse o greşeală atât de copilărească după ce depusese eforturi atât de mari pentru a-l prinde. Erau unii asasini care nu-şi verificau întotdeauna armele când mergeau în misiune. Dar asta era o nebunie. când ieşi să vânezi oameni râi, mereu înarmaţi, trebuie să fii sigur că propria ta armă este în perfectă stare, că nimic nu este *defect.*

În depozitul încălzit ca un cuptor, Paul montase luneta telescopică şi se asigurase că era setată la aceiaşi

parametri de calibrare ca şi în poligonul cămătarului unde o reglase. Apoi, ca verificare finală, scosese zăvorul Mauserului şi se uitase pe țeavă. Era blocată. Se gândise, prima dată, că o fi prins ceva mizerie sau creozot din placa de fibră a cutiei. Dar Paul găsise o sârmă mai lungă cu care începuse să scurme înăuntru. Se uită de aproape la ce scosese din ţeavă. Cineva turnase plumb topit. Dacă ar fi tras, ţeava ar fi explodat sau încărcătorul ar fi sărit înapoi, sfâşiindu-i obrazul lui Paul.

Arma se aflase peste noapte la Morgan şi cea pe care o ţinea acum era aceeaşi; Paul observase configuraţia unică a fibrei când o examinase cu o zi înainte. Aşadar, Morgan sau cine o fi fost acela îi sabotase fără îndoială arma.

La repezeală, rupsese nişte sfoară din cartoanele existente în depozit şi atârnase puşca de tavan, făcând-o să pară că el ar fi în continuare în spatele ei, apoi se strecurase afară şi se alăturase unui grup de militari care patrulau spre nord. Îi părăsise la bazinul de înot, găsise un rând de îmbrăcăminte şi pantofi de sport, aruncase uniforma SS, apoi rupsese în bucăţi şi aruncase în toaletă paşaportul rusesc.

Acum era la jumătate de oră distanţă de stadion şi continua să alerge... Transpirase îngrozitor pe sub hainele groase. Ieşi de pe autostradă şi pătrunse într-o mică zonă urbană. Descoperi o fântână făcută dintr-un vechi jgheab. Se aplecă la nivelul robinetului şi bău un litru de apă caldă şi ruginie. Apoi îşi spălă faţa.

La ce distanţă se afla de oraş? La vreo şapte kilometri, presupuse el. Văzu doi ofiţeri în uniforme verzi şi cu pălării înalte, verde cu negru, oprind un bărbat solid şi cerându-i documentele. Se întoarse nonşalant şi se îndepărtă de ei, apucând-o pe străzi lăturalnice şi gândindu-se că era prea riscant să-şi continue pe jos drumul către Berlin.

Văzu apoi o parcare – rânduri întregi de maşini în jurul

unei staţii feroviare. Paul găsi un DKW decapotabil şi, asigurându-se că nu-l vede nimeni, se folosi de o piatra şi de o creangă ruptă pentru a sparge contactul din bordul maşinii. Pipăi după fire. Tăie cu dinţii învelişul izolator şi prinse firele de cupru împreună. Apăsă starterul. Motorul prinse viaţă pentru un moment, dar se opri. Cu o grimasă de ciudă, îşi dădu seama că nu trăsese şocul. Îl potrivi la maximum şi încercă din nou. Motorul se deşteptă, începu să bolborosească, iar el potrivi starterul până când începu să toarcă îmblânzit. Îi luă doar o clipă să se deprindă cu comenzile, iar în scurtă vreme se îndrepta spre est prin străduţele înguste ale oraşului, întrebându-se cine-l vânduse.

Şi mai ales de ce? Era vorba de bani? Era ceva politic? Alte motive?

Dar pentru moment nu găsi nimic care să-i sugereze răspunsul. Gândurile sale erau concentrate exclusiv pe găsirea unei modalităţi de a scăpa.

Apăsă acceleraţia până la podea şi intră pe autostrada largă și foarte curată, pe lângă un semn care îl asigura că mai erau şase kilometri până în centrul Berlinului.

Apartamente modeste, dincolo de Bremer Strasse, în partea nord-vestică a oraşului. Semănând cu multe cocioabe din vecinătate, apartamentul lui Reginald Morgan se găsea într-o clădire întunecoasă cu patru etaje datând din perioada celui de-Al Doilea Imperiu, deşi această construcţie nu evoca defel gloria prusacă.

Willi Kohl şi inspectorul său candidat coborâră din DKW. Auziră şi mai multe sirene. Văzură un camion cu trupe SS accelerând – încă o dovadă a alertei secrete de securitate, mai extinsă decât fusese mai devreme, din câte se părea, străzile fiind blocate cu baraje de securitate în tot oraşul.

Kohl şi Janssen fuseseră şi ei opriţi. Gardianul SS se uită

cu dispreţ la legitimaţiile lor Kripo şi le făcu semn să treacă mai departe. Nu-i răspunse inspectorului care-l întrebă ce se întâmplă şi aproape că se răsti la ei:

— Mergeţi mai departe.

Kohl suna acum la uşa masivă de la intrare. Cât aşteptară, inspectorul bătu din picioare de nerăbdare. După ce mai sună de două ori îndelung, o gospodină corpolentă îmbrăcată în rochie neagră şi cu un şorţ de bucătărie deschise uşa, cu ochii măriţi de uimire la vederea feţelor sumbre ale celor doi bărbaţi în costum.

— Heil Hitler. Îmi pare rău, domnilor, că nu am venit mai repede, dar picioarele mele nu sunt...

— Inspectorul Kohl de la Poliţia Criminală.

Îi arătă legitimaţia, astfel că femeia se mai relaxă... măcar nu erau de la Gestapo.

— Îl cunoşti pe bărbatul acesta?

Janssen îi arătă fotografia făcută pe Aleea Dresda.

— A, acesta este domnul Morgan! Locuieşte aici. Nu pare să... Este mort?

— Da, este mort.

— Dumnezeule, din ce...

Exclamaţia, care era dubioasă din punct de vedere politic, îi muri pe buze.

— Am vrea să-i vedem apartamentul.

— Da, domnule, desigur. Urmaţi-mă.

Merseră printr-o curte atât de profund deprimantă, că l-ar fi întristat până şi pe nestăpânitul Papageno, eroul lui Mozart. Femeia se legăna înainte şi înapoi când mergea. Le spuse cu respiraţia tăiată:

— Mereu m-am gândit că este puţintel cam ciudat, să vă spun adevărul, domnilor. Spuse asta privind prudentă către Kohl, spre a-l face să înţeleagă că nu era complicea lui Morgan, dacă acesta fusese asasinat chiar de naţionalist-socialişti, dar şi că bărbatul nu se comporta chiar atât de

dubios încât să fi trebuit să-l denunţe ea însăşi.

— Nu l-am văzut de o zi întreagă. A plecat ieri chiar înainte de prânz şi nu s-a mai întors.

Trecură de o altă uşă încuiată din capătul celălalt al curţii, apoi urcară două rânduri de scări care duhneau a ceapă şi a murături.

— De cât timp locuia aici? întrebă Kohl.

— De trei luni. A plătit în avans pentru şase. Şi mi-a dat şi bacşiş... adăugă ea cu o voce care se stinse uşor.

— Camerele sunt mobilate?

— Da, domnule.

— Îţi aminteşti să fi primit pe cineva în vizită?

— Pe nimeni, din câte ştiu. Pe nimeni pe care să-l fi lăsat să intre în clădire.

— Arată-i desenul, Janssen.

Acesta îi arătă portretul lui Paul Schumann.

— L-ai văzut cumva pe acest bărbat?

— Nu, domnule. Şi el e mort? Apoi adăugă abrupt: Vreau să spun, domnule, că nu, nu l-am văzut niciodată.

Kohl se uită în ochii ei. Erau evazivi, dar de teamă, nu pentru că ar fi minţit, iar el o crezu. În timpul interogatoriului, ea îi spuse că Morgan era om de afaceri, nu primea telefoane aici şi că îşi ridica mereu corespondenţa de la oficiul poştal. Nu ştia dacă are vreun birou pe undeva. Nu-i spusese nimic anume despre meseria lui.

— Acum lasă-ne.

— Heil Hitler, spuse ea şi se precipită spre uşă cu rapiditatea unui şoarece.

Kohl se uită de jur-împrejur prin cameră.

— Aşadar, vezi că am făcut o deducţie incorectă, Janssen?

— Care anume, domnule?

— Am presupus că domnul Morgan este neamţ pentru că

purta haine făcute din materiale autohtone. Dar nu toţi străinii sunt suficient de bogaţi pentru a-şi permite să locuiască pe Unter den Linden şi să cumpere trufandale de la KaDeWe, deşi aceasta este părerea noastră.

Janssen se gândi o clipă.

— E adevărat, domnule. Dar mai poate fi un motiv pentru care purta hainele acelea.

— Voia să arate ca un neamţ autentic?

— Da, domnule.

— Bun, Janssen. Deşi probabil că nu dorea atât de mult să se dea drept unul dintre noi, ci, mai degrabă, ar fi vrut să nu atragă atenţia asupra lui. Dar, oricum ar fi, comportamentul lui tot dubios rămâne. Acum hai să vedem dacă nu putem desluşi ceva din misterul ăsta. Începe cu dulapurile.

Inspectorul candidat deschise o uşă şi începu să cerceteze lucrurile dinăuntru.

Kohl alese să cerceteze un colţ mai puţin pretenţios: se făcu comod într-un scaun care gemu sub greutatea lui, pentru a se uita printre documentele de pe masa lui Montan. Americanul părea să fie un fel de mediator între diverşi, furnizând servicii mai multor companii americane din Germania. Pentru un comision anume, putea găsi un cumpărător american pentru un comerciant german şi viceversa. Când oamenii de afaceri americani soseau în oraş, Morgan era angajat să le asigure distracţia şi să aranjeze întâlniri cu reprezentanţi germani ai firmelor Borsig, încălţăminte Bata, Siemens, I.G. Farben, Opel şi multe altele.

Descoperi mai multe fotografii ale lui Morgan şi documente care-i confirmau identitatea. Dar, în mod curios, se gândi Kohl, nu exista niciun lucru cu adevărat personal. Nici urmă de fotografii de familie sau de suvenire.

„... Poate că era fratele cuiva. Şi poate era soţul cuiva.

Sau iubitul. Şi, dacă a fost norocos, era tatăl unor băieţi şi fete. Aş vrea să sper, de asemenea, că a avut în trecut iubite care se mai gândesc la el din când în când...”

Kohl analiză ce implicaţii avea absenţa acestor informaţii personale. Asta însemna că omul era un singuratic? Sau avea alte motive să păstreze secretul asupra vieţii sale personale?

Janssen scormonea prin dulap.

— Ar trebui să caut ceva în mod special, domnule?

„Bani ascunşi, o batistă primită de la o iubită căsătorită, o scrisoare de şantaj, un bilet de la o adolescentă însărcinată... orice indiciu care ar fi putut explica de ce bietul domn Morgan fusese ucis atât de brutal pe caldarâmul strălucind de curăţenie al Aleii Dresda.”

— Uită-te după orice obiect care ar putea să facă lumină, în orice fel, asupra acestui caz. Nu pot să fiu mai explicit. Asta este partea cea mai grea a meseriei de detectiv. Foloseşte-ţi instinctul, foloseşte-ţi imaginaţia.

— Da, domnule.

Kohl continuă să cerceteze biroul.

Un moment mai târziu, Janssen îl strigă:

— Ia uitați-vă la asta, domnule! Domnul Morgan avea câteva fotografii cu femei dezbrăcate. Erau în cutia asta.

— Sunt poze luate din comerţ? Sau le-a făcut el însuşi?

— Nu, sunt cărţi poştale, domnule. Le-a cumpărat de cine ştie unde.

— Da, da, atunci nu ne interesează, Janssen. Trebuie să discerni între momentele în care viciile unui om sunt relevante şi cele în care nu sunt. Şi te asigur că, în momentul ăsta, cărţile poştale voluptuoase nu sunt importante. Te rog, continuă!

Unii oameni devin tot mai calmi pe măsură ce disperarea lor creşte. Asemenea oameni sunt rari şi sunt în mod

special periculoşi pentru că, pe de-o parte, neînduplecarea lor nu se diminuează, iar, pe de altă parte, nu sunt defel neglijenţi.

Robert Taggert era unul dintre aceştia. Era furios că un mercenar de doi bani din Brooklyn îl trăsese pe sfoară, îi periclitase viitorul, dar nu intenţiona să lase emoţia să-i întunece judecata.

Ştia cum îşi dăduse seama Schumann de înscenare. Pe podeaua depozitului găsise o bucată de sârmă şi câteva firimituri de plumb lângă ea. Desigur, verificase ţeava puştii şi descoperise că fusese înfundată. Taggert se gândi supărat: „De ce oare nu i-am golit praful de puşcă din cartuşe şi apoi să prind la loc gloanţele de cartuşele de alamă? În acest fel Ernst nu ar fi fost pus în pericol, iar Schumann nu şi-ar fi dat seama de trădare decât prea târziu, după ce trupele SS ar fi înconjurat depozitul”.

Dar, reflectă el, nu era chiar totul pierdut. După o a doua întâlnire scurtă (în sala presei) cu Himmler şi cu Heydrich, în timpul căreia el le declarase că ştia ceva mai mult despre complot decât le spusese deja, Taggert părăsise stadionul, spunându-le germanilor că intenţionează că contacteze Washingtonul imediat, să vadă dacă ei au mai multe detalii. Taggert îi lăsase pe cei doi mormăind despre conspiraţii evreieşti şi ruseşti. Fu surprins că i se permisese să părăsească stadionul fără să fie arestat – desigur, gestul ar fi fost lipsit de logică, dar, pe de altă parte, prezenţa unui american era, cu certitudine, văzută ca un pericol într-o ţară sufocată de suspiciune şi de paranoia.

Taggert se gândi apoi la vânatul său. Paul Schumann nu era prost, desigur. Se înscenase că e rus şi acum ştia că după rusul acela alergau germanii. La ora aceasta îşi aruncase deja într-un canal falsa identitate şi devenise, din nou, american. Dar Taggert prefera să nu le spună germanilor asta; ar fi fost mai bine dacă le-ar fi oferit un

„rusnac” mort alături de complicii săi: şeful unei grupări criminale şi o femeie disidentă – Käthe Richter avea în mod sigur ceva prieteni simpatizanţi Kosis, ceea ce dădea un plus de credibilitate scenariului cu asasinul rus.

Da, era disperat. Dar, pe când rula cu duba spre sud, peste canalul de un cafeniu asemănător culorii Cămăşilor brune, şi apoi către est, rămase calm ca o piatră. Opri maşina pe o stradă aglomerată şi coborî. Nu încăpea îndoială că Schumann se va întoarce la pensiune pentru Käthe Richter. Insistase cu tărie s-o ia pe femeie cu el în America. Ceea ce însemna că nu intenţiona s-o lase de izbelişte nici măcar acum. Taggert era sigur, de asemenea, că Schumann se va duce acolo în persoană – nu o va suna, pentru că ştia prea bine ce periculoase puteau fi telefoanele ascultate în Germania.

Mergând rapid pe străzi, simţea apăsarea încurajatoare a pistolului pe coapsă. Dădu colţul şi străbătu Aleea Magdeburger.

Se opri şi examina străduţa cu atenţie. Părea pustie şi prăfuită în căldura după-amiezii. Trecu nepăsător pe lângă pensiunea lui Käthe Richter şi apoi, pentru că nu simţi niciun pericol, se întoarse repede şi cobori pe intrarea de la subsol. Împinse uşa cu umărul până o deschise şi se strecură în beciul muced. Taggert urcă scările de lemn, călcând pe marginea treptelor pentru a le reduce scârţâitul. Ajunse sus, deschise uşa şi, scoţând pistolul din buzunar, ieşi în holul de la parter. Gol. Nu se auzea nimic, nu se mişca nimic, în afară de bâzâitul înnebunit al unei muşte uriaşe prinse în capcana dintre geamuri.

Străbătu coridorul, ascultând la fiecare uşă, dar nu auzi nimic. În final, se întoarse la uşa de care atârna un carton pe care scria strâmb: „Proprietăreasă”.

Bătu.

— Domnişoară Richter?

Se întrebă cum arată. Cel care închiriase aceste camere pentru Schumann fusese adevăratul Reginald Morgan şi se pare că după aceea nu se mai întâlniseră. Ea şi Morgan vorbiseră la telefon şi îşi trimiseseră scrisoarea de accept şi banii de chirie cu ajutorul poştei pneumatice care străbătea Berlinul.

O altă bătaie în uşă.

— Am venit pentru o cameră. Uşa din faţă era deschisă.

Nu primi niciun răspuns. Încercă uşa. Nu era închisă. Se strecură înăuntru şi observă o valiză care stătea deschisă pe pat, înconjurată de haine şi cărţi. Toate acestea îl liniştiră; însemna că Schumann nu se întorsese încă. Cu toate acestea, unde era proprietăreasa? Poate că intenţiona să strângă banii de la datornici sau, şi mai plauzibil, să împrumute ce putea de pe la prieteni şi familie. A emigra din Germania pe canalele potrivite însemna să pleci cu nimic altceva decât hainele de pe tine şi banii de buzunar. În ideea că va pleca ilegal cu Schumann, ea va încerca să adune cât mai mulţi bani. Luminile radioului erau şi ele aprinse. Aşadar, urma să vină repede acasă.

Taggert observă lângă uşă un rastel pe care se aflau toate cheile casei. Găsi cheile de la camera lui Schumann şi ieşi din nou pe culoar. Străbătu repede holul. Cu o mişcare rapidă deschise uşa, o împinse la perete şi ridică pistolul.

Sufrageria era goală. Închise uşa, apoi păşi în tăcere în dormitor. Schumann nu era acolo, deşi îi zărise valiza. Taggert stătea în mijlocul camerei, nehotărât. Era posibil ca Schumann să fi fost sentimental în relaţia cu femeia, dar rămânea totuşi un profesionist desăvârşit. Înainte să intre, se va uita cu siguranţă pe ferestrele din faţă şi din spate ale casei, să vadă dacă nu era cineva înăuntru.

Taggert se hotări să se ascundă şi să-l aştepte. Găsi singura opţiune realistă – dulapul. Va lăsa uşa crăpată câţiva centimetri pentru a-l putea auzi pe Schumann

intrând. Când mercenarul va fi ocupat cu împachetatul bagajului, Taggert se va strecura afară din dulap şi-l va ucide. Cu puţin noroc, Käthe Richter va fi alături de el şi o va putea omorî şi pe ea. Dacă nu, o va aştepta în camera ei. Ar putea ajunge ea prima, fireşte, iar în acest caz o va ucide pe ea atunci sau îl va aştepta şi pe Schumann să se întoarcă. Trebuia să decidă cum era mai bine. Apoi ar fi trebuit să cerceteze camerele, ca să nu rămână nici urmă din identitatea reală a lui Schumann, şi să sune la SS şi la Gestapo să le spună că „rusul” fusese lichidat.

Taggert intră în dulapul uriaş, trase de uşi închizându-le aproape cu totul şi îşi deschise câţiva nasturi de la gât pentru a face mai suportabilă căldura teribilă. Respiră adânc, trăgând aerul în plămânii săi dureroşi. Transpiraţia îi acoperise fruntea şi-l irita sub braţe. Dar asta nu conta defel. Robert Taggert era întărit întru totul, nu, mai degrabă era îmbătat de un element cu totul diferit de oxigenul jilav al dulapului: era euforia puterii. Băieţaşul provenit din cenuşiul, rău-famatul Hartford, băiatul care era călcat în picioare pur şi simplu pentru că avea mintea mai ascuţită, dar alerga mai lent decât ceilalţi băieţi din cartierul său, ei bine, acel băiat tocmai îl cunoscuse pe însuşi Adolf Hitler, cel mai inteligent politician de pe faţa pământului. Văzuse arzătorii lui ochi albaştri privindu-l cu admiraţie şi respect, un respect al cărui ecou va ajunge şi în America, unde se va întoarce şi va raporta succesul misiunii sale.

Ambasador în Anglia, în Spania. Da, chiar şi aici în cele din urmă, în țara pe care o iubea. Putea merge oriunde dorea.

Ştergându-şi faţa din nou, se întrebă cât va trebui să mai aştepte întoarcerea lui Schumann. Răspunsul la această întrebase veni o clipă mai târziu. Taggert auzi uşa din faţă a pensiunii deschizându-se şi apoi paşi grei în hol, trecând

prin faţa camerei. Un ciocănit.

— Käthe? spuse cineva cu o voce stinsă.

Era vocea lui Paul Schumann.

Se va duce în apartamentul ei s-o aştepte?

Nu... Paşii reveniră în direcţia camerei.

Taggert auzi clinchetul cheii, scârţâitul vechilor balamale şi apoi sunetul uşii închizându-se. Paul Schumann intrase în camera în care avea să moară.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Cu inima bubuind ca a oricărui vânător aflat atât de aproape de prada sa, Robert Taggert ascultă cu atenţie.

— Käthe? se auzi din nou vocea lui Schumann chemând-o pe proprietăreasă.

Taggert auzi scârţâitul scândurilor, sunetul apei curgând în chiuvetă. Sorbiturile unui om care bea însetat.

Taggert ridică pistolul. Ar fi fost mai bine să-l împuşte în piept, din faţă, ca şi cum ar fi fost atacat. Cei de la SS şi l-ar dori viu, desigur, să-l interogheze, şi nu ar fi prea fericiţi dacă Taggert l-ar împuşca pe bărbat în spate. Oricum, nu putea risca. Schumann era prea mare şi periculos într-o confruntare faţă-n faţă. Îi va spune lui Himmler că n-a avut de ales; asasinul a încercat să scape sau a înşfăcat un cuţit. Taggert a fost forţat să-l împuşte.

El auzi cum bărbatul vine către dormitor, apoi, o clipă mai târziu, cum cotrobăie prin sertare şi-şi face valiza.

„Acum”, se gândi el.

Taggert deschise una dintre cele două uşi ale dulapului. Putea astfel să vadă dormitorul. Ridică pistolul.

Dar Schumann nu era în aria sa vizuală. Taggert putea zări doar valiza de pe pat. Şi, aruncate în jur, câteva cărţi şi alte obiecte. Atunci se încruntă văzând o pereche de ghete în pragul uşii dormitorului. Nu fuseseră acolo înainte.

O, nu...

Taggert îşi dădu seama că Schumann mersese spre dormitor, dar apoi îşi scosese pantofii şi intrase din nou în

living doar cu ciorapii în picioare. Aruncase cărţi pe patul din dormitor pentru a-l face pe Taggert să creadă că era încă acolo! Ceea ce însemna că...

Uriaşul pumn trecu prin uşa dulapului de parcă ar fi fost din vată de zahăr. Nodurile lui îl loviră pe Taggert în gât şi maxilar, iar acesta văzu în faţa ochilor o cortină dogoritoare de sânge în timp ce se târa către living. Scăpă pistolul şi-şi duse mâna la gât, presând carnea în agonie.

Schumann îl apucă pe Taggert de guler şi-l azvârli de-a curmezişul camerei. Acesta se izbi de o masă şi căzu pe podea, unde se încovrigă întocmai ca o păpuşă mecanică nemţească care ateriza lângă el fără să se spargă, privind la tavan cu ochii ei misterioşi, violeţi.

— Eşti un impostor, nu? Nu eşti Reggie Morgan.

Paul nu se obosi să-i explice că făcuse ceea ce orice mercenar isteţ ar fi trebuit să facă – să ţină minte amplasamentul obiectelor din cameră când o părăseşte şi apoi să compare cu modul în care arată camera la întoarcere. El văzuse că uşa dulapului, pe care el îl inchisese la plecare, era deschisă câţiva centimetri. Dându-şi seama că Taggert îl va urmări pentru a-l ucide, ştiu că acela era locul unde se ascundea.

— Cine eşti? mârâi Paul.

Pentru că omul nu spunea nimic, Paul îl luă de guler cu o mână şi cu cealaltă îi goli buzunarele: avea acolo un portofel, mai multe paşapoarte americane, o legitimaţie diplomatică pe numele de Robert Taggert şi documentul Cămăşilor brune pe care-l fluturase prin faţa lui Paul pe alee atunci când se întâlniseră.

— Nu mişca, mormăi Paul, apoi examină documentele descoperite.

Portofelul era al lui Reginald Morgan; acolo se aflau şi un act de identitate, câteva cărţi de vizită cu numele lui pe ele, o adresă pe Bremer Street în Berlin şi alta în

Washington, D.C.

Mai găsi câteva fotografii – toate reprezentându-l pe bărbatul care fusese ucis pe Aleea Dresda. O fotografie fusese făcută cu ocazia unui eveniment social. Bărbatul stătea între un om mai în vârstă şi o femeie, cu braţele în jurul lor, zâmbind cu toţii către lentilele Kodakului.

Unul dintre paşapoarte, foarte uzat şi plin cu ştampile de intrare şi ieşire, era pe numele lui Morgan. Poza din paşaport era şi ea a bărbatului ucis pe alee.

Alt paşaport – cel pe care i-l arătase lui Paul cu o zi înainte – era şi el pe numele lui Reginald Morgan, dar fotografia era a bărbatului din faţa lui. Acum, ridică paşaportul la lumina lămpii şi-l examina îndeaproape. Părea fals. Al doilea paşaport, care părea autentic, avea zeci de ştampile şi vize pe numele lui Robert Taggert, ca şi legitimaţia diplomatică. Celelalte două paşapoarte care mai rămăseseră, unul american pe numele lui Robert Gardner şi altul german pe numele lui Artur Schmidt, aveau fotografia bărbatului de lângă el.

Aşadar, înţelese Paul, tipul de pe podea îi ucisese contactul din Berlin, căruia îi preluase apoi identitatea.

— Aşa deci, care e şpilul?

— Potoleşte-te, băiete. Nu face ceva prostesc.

Bărbatul renunţase la morga înţepată a lui Reggie Morgan. Noua personalitate era cea a unui şmecher, asemănător unuia dintre locotenenţii din Manhattan ai lui Lucky Luciano, cu costumele lor lucioase ca pielea rechinului, din mohair şi mătase.

Paul ridică paşaportul care părea autentic:

— Asta eşti tu. Taggert, aşa e?

Omul îşi apăsă maxilarul şi gâtul acolo unde-l lovise Paul şi-şi frecă pielea înroşită.

— M-ai prins, Paulio.

— Cum ai făcut-o? se încruntă el. Ai interceptat parola

despre tramvai, nu-i aşa? De-asta a avut Morgan o reacţie întârziată acolo, pe alee. El a crezut că eu sunt cel infiltrat pentru că am zbârcit fraza despre tramvai şi la fel am crezut şi eu despre el. Apoi tu ai schimbat documentele când l-ai percheziţionat. Paul citi documentul SD: „Fondul de ajutor pentru veterani”. Căcat, izbucni el, furios că nu se uitase de-aproape când i le fluturase Taggert prin faţă. Cine dracului eşti, domnule?

— Un om de afaceri. Eu îndeplinesc misiuni ciudate pentru diverse persoane.

— Şi ai fost ales pentru că semeni puţin cu adevăratul Reggie Morgan?

Asta îl ofensă.

— Am fost ales pentru că sunt bun.

— Cu Max ce era?

— El era pe bune. Morgan l-a plătit să-i aducă informaţii în legătură cu Ernst. Apoi eu i-am plătit două sute ca să susțină că eu sunt Morgan.

Paul dădu din cap.

— De-asta era atât de nervos, nefericitul. Nu de SS se temea el, ci de mine.

Dar povestea înşelătoriei părea să-l plictisească pe Taggert. El continuă fără grabă:

— Avem de negociat una-alta, prietene. Acum...

— Ce sens are toată tărăşenia asta?

— Paulio, nu prea avem timp de discuţii, nu crezi? Jumătate din Gestapo e pe urmele tale.

— Nu, Taggert. Dacă am înţeles lucrurile cum trebuie, mulţumită ţie, ei caută acum un rus. Nici măcar nu ştiu cum arată. Iar tu nu i-ai fi adus aici, cel puţin nu înainte să mă omori. Aşă că avem tot timpul de pe lume. Acum, haide, scuipă.

— Sunt lucruri mai presus de mine şi de tine, amice. Taggert îşi rotea încet maxilarul. Mi-ai paradit dinţii,

nenorocitule!

— Spune-mi!

— Nu este...

Paul se apropie strângându-şi pumnii.

— Bine, bine, potoleşte-te, tipule. Vrei să ştii adevărul? Uite-l, gol-goluţ: sunt o groază de oameni acasă care nu vor să se declanşeze un nou război pe-aici.

— Asta făceam eu, pentru numele lui Dumnezeu! Opream înarmarea.

— De fapt, nu dă nimeni o ceapă degerată pe reînarmarea hunilor. Ce ne interesează pe noi este să-l ţinem pe Hitler fericit. Ai priceput? Să-i arătăm că Statele Unite sunt de partea lui.

În cele din urmă Paul înţelese.

— Aşadar, eu am fost mielul de Paşte. Mi-ai copt-o trimițându-mă ca ucigaş rus şi apoi m-ai trădat, astfel că lui Hitler i se pare acum că americanii sunt amicii lui, nu-i aşa?

Taggert dădu din cap:

— Cam asta e socoteala, Paulio.

— Eşti orb, nenorocitule? spuse Paul. Tu nu vezi ce face aici? Cum ar putea fi cineva de partea lui?

— Iisuse, Schumann, care-i problema ta? Poate că Hitler pune laba pe o parte din Polonia, Austria, regiunea sudeţilor. Râse. La dracu', poate să ia şi Franţa. Ce ne pasă nouă?

— Îşi omoară populaţia. Nu vede nimeni asta?

— Doar o mână de evrei...

— Ce? Tu auzi ce spui?

Taggert îşi ridică mâinile.

— Uite, nu am vrut să sune aşa. Lucrurile sunt aici doar temporare. Naziştii sunt ca nişte copii care au o jucărie nouă – ţara lor. Vor obosi de toată porcăria asta ariană până la anu'. Numai gura e de Hitler. Se va linişti şi va înţelege că are nevoie de evrei.

— Nu, spuse Paul apăsat. Greşeşti. Hitler e nebun. El este Bugsy Siegel la puterea o mie.

— Bine, în regulă, Paulio, nu vom decide tu sau eu chestiuni de genul ăsta. Să acceptăm că ne-ai prins. Am încercat pe o cale rapidă şi, din fericire pentru tine, ai descoperit asta. Dar ai nevoie de mine, amice. Nu poţi ieşi din ţara asta fără ajutorul meu. Aşadar, iată ce vom face: hai să căutăm un nefericit care să semene a rus, să-l omoram şi să chemăm Gestapoul. Nu te-a văzut nimeni. Te voi lăsa chiar să faci pe eroul. Îi poţi întâlni pe Hitler şi pe Göring. Să primeşti o nenorocită de medalie. Tu şi duduia vă puteţi duce apoi acasă. Şi ca să îndulcesc pastila: îi voi oferi şi nişte ocazii de afaceri amicului tău Webber. Piața neagră a dolarilor. O să se topească de fericire. Cum ți se pare? Înclin să cred că așa trebuie să procedăm! Şi toată lumea câştigă. Sau... poţi muri aici.

— Am o întrebare, răspunse Paul. Cine este Bull Gordon? El a fost în spatele poveştii ăsteia?

— El? Nici gând! Nu are nicio legătură. Au fost... alte interese.

— Ce dracu' înseamnă asta, „interese"? Vreau un răspuns.

— Îmi pare rău, Paulio. Nu aş fi ajuns unde sunt acum dacă aş fi avut gura mare. Asta e natura afacerii, ştii şi tu.

— Eşti la fel de rău ca naziştii.

— Da? murmură Taggert. Şi cine eşti tu să vorbeşti, un asasin plătit? Se ridică în picioare, scuturându-şi haina de prai. Aşadar, ce spui? Hai să găsim un boschetar cu faţa de slav, să-i tăiem gâtul şi să le dăm hunilor bolşevicul. Hai s-o facem!

Toată lumea câştigă...

Fără să-şi mişte corpul, fără să-şi îngusteze ochii, fără să-i dea nici cel mai mic indiciu despre ce avea de gând să facă, Paul îşi aruncă pumnul direct în pieptul bărbatului.

Ochii lui Taggert se căscară dintr-odată, iar respiraţia se opri. Nici nu mai zări pumnul stâng al lui Paul, care ţâşni şi-i rupse gâtul. Pe când Taggert se scurgea pe podea, extremităţile sale tremurând chircite de răceala morţii, pe gura lui larg deschisă se auzea un horcăit rău-prevestitor. Poate din cauza vreunui muşchi rupt al inimii sau poate a gâtului frânt, Taggert muri în aproximativ treizeci de secunde.

Paul se holbă la cadavru o clipă îndelungată, cu mâinile încă tremurându-i; nu din pricina puternicelor lovituri, ci din cauza furiei pe care i-o stârnise trădarea. Şi a vorbelor spuse de Taggert.

„Poate să ia şi Franţa... Doar o mână de evrei...”

Paul se grăbi în dormitor, se dezbrăcă de hainele transpirate pe care le furase la stadion, se curăţă cu buretele şi cu apa din chiuveta din dormitor şi se îmbrăcă. Auzi o bătaie la uşă.

A, Käthe se întorsese. Îşi dădu seama imediat că trupul lui Taggert zăcea încă la vedere în sufragerie. Se grăbi să mute cadavrul în dormitor.

Exact când se apleca să-l tragă în dulap, uşa de la intrarea în apartament se deschise. Paul ridică privirea. Nu Käthe era cea care bătuse la uşă. Se holbă la cei doi bărbaţi: unul era rotofei, cu o mustaţă impozantă, purtând un costum uzat de culoare bej cu vestă. În mâini ţinea o pălărie panama. În spatele său stătea un tânăr slăbuţ, îmbrăcat într-un costum negru, ținând în mână un pistol automat.

Nu se poate! Erau aceiaşi poliţişti care-l vânau încă de ieri. Oftă şi se îndreptă încet.

— Ah, în fine, iată-l pe domnul Paul Schumann, spuse bărbatul mai în vârstă clipind de surpriză, într-o engleză puternic deformată de accentul german. Eu sunt detectivul inspector Kohl. Sunteţi arestat, domnule, pentru asasinarea

lui Reginald Morgan pe Aleea Dresda. Privi la trupul lui Taggert şi adăugă: Iar acum, se pare, şi pentru asasinarea unei alte persoane.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

— Nu vă mişcaţi mâinile. Da, da, vă rog, domnule Schumann. Ţlneţi-le ridicate.

„Chiar că era solid americanul ăsta”, observă Kohl. Cu mai mult de 10 centimetri mai înalt decât inspectorul însuşi şi mai masiv. Portretul făcut de artistul ambulant fusese corect, însă chipul bărbatului era alterat în schiţă de nişte cicatrice, iar ochii, ei bine, ochii erau de un albastru blând şi senin, în care se citea prudenţă.

— Janssen, vezi dacă bărbatul este într-adevăr mort, spuse Kohl, revenind la germană.

Îşi îndreptă pistolul împotriva lui Schumann.

Tânărul detectiv se aplecă şi examină trupul, deşi Kohl era aproape sigur că bărbatul murise.

Tânărul ofiţer încuviinţă şi se ridică.

Willi Kohl era la fel de şocat pe cât era de încântat că-l găsise pe Schumann aici. Nicio clipă nu se aşteptase la asta. Cu doar douăzeci de minute mai înainte, în camera lui Reginald Morgan de pe Bremer Strasse, inspectorul descoperise o scrisoare de confirmare a închirierii unor camere pentru Paul Schumann la pensiune. Dar Kohl era convins că, după asasinarea lui Morgan, pe Schumann îl va duce mintea ceva mai mult şi nu va rămâne în reşedinţa pe care i-o închiriase victima. El şi Janssen veniseră tot într-o fugă, în speranţa că vor descoperi ceva martori sau probe care să ducă la Schumann, dar nu se aşteptau defel să-l găsească pe american în persoană.

— Aşadar, eşti unul dintre poliţiştii Gestapoului? întrebă Schumann în germană.

Într-adevăr, aşa cum îi spuseseră martorii, avea doar un foarte slab accent. Sunetul *g* nu era cel al unui berlinez înnăscut.

— Nu, suntem de la Poliţia Criminală. Îi arătă legitimaţia. Janssen, percheziţionează-l.

Tânărul ofiţer îl controla cu gesturi sigure în toate locurile unde – la vedere sau secret – ar fi putut să fie un buzunar. Inspectorul candidat descoperi paşaportul american, banii, un pieptene, chibrituri şi un pachet de ţigări.

Janssen le înmâna lui Kohl, care-i spuse asistentului său să-l încătuşeze pe Schumann. Deschise apoi paşaportul şi-l examina cu atenţie. Părea autentic. Paul John Schumann.

— Nu eu l-am ucis pe Reggie Morgan. El l-a omorât. Dădu din cap către cadavru. Numele lui este Taggert. Robert Taggert. A încercat să mă omoare şi pe mine. De aceea ne-am luptat.

Kohl nu era sigur că „luptă” era cuvântul potrivit care ar fi descris o confruntare între masivul american, cu pumnii săi roşii şi bătuciţi şi cu braţe enorme, şi victimă, care avea fizicul lui Joseph Goebbels.

— Luptă?

— Avea pistolul îndreptat către mine. Schumann făcu un semn către pistolul care zăcea pe podea. A trebuit să mă apăr.

— Pistolul nostru Spanish Star Modelo A, domnule, spuse Janssen încântat. Arma crimei!

Acelaşi tip de armă ca cea a crimei, se gândi Kohl. Comparaţia amprentei balistice le-ar fi putut spune dacă era vorba despre exact aceeaşi armă. Dar nu ar fi corectat un coleg chiar şi unul învăţăcel, în faţa unui suspect. Janssen acoperi arma cu o batistă, o ridică şi îi notă scria.

Kohl umezi vârful creionului, trecu un număr în carnetul

său şi-l întrebă pe Janssen de lista persoanelor care cumpăraseră asemenea arme, listă pe care le-o furnizaseră secţiile de poliţie din tot oraşul. Tânărul o scoase din servietă.

— Acum scoate trusa de amprentare din maşină şi ia amprentele de pe armă şi pe cele ale celor doi prieteni de aici: atât cel viu, cât şi cel mort.

— Da, domnule.

Janssen ieşi. Inspectorul inventarie numele de pe listă, fără a-l vedea pe cel al lui Schumann.

— Încearcă Taggert, spuse americanul, sau unul dintre celelalte nume. Îi făcu un semn către maldărul de paşapoarte de pe masă. Le avea pe toate cu el.

— Poţi să te aşezi, te rog.

Inspectorul îl ajută pe Schumann, care era încătuşat, să se aşeze pe canapea. Nu-l mai asistase niciodată un suspect într-o investigaţie, dar Kohl luă grămada de paşapoarte despre care Schumann susţinea că i-ar putea fi de folos.

Şi, într-adevăr, i-au fost. Un paşaport era al lui Reginald Morgan, bărbatul asasinat pe Aleea Dresda. Era cu siguranţă autentic. Celelalte aveau fotografia bărbatului care zăcea la picioarele lor, dar numele din interiorul lor erau diferite. Nu ai fi putut fi investigator la poliţia Criminală în Germania naţional-socialistă fără a putea recunoaşte documentele falsificate. Dintre toate, doar paşaportul pe numele lui Robert Taggert i se păru autentic lui Kohl şi era singurul care avea, la o primă vedere, ştampile şi vize legale. Compară numele cu cele de pe lista de cumpărători de arme. Se opri la unul dintre nume.

Janssen apăru în cadrul uşii cu trusa de amprentare şi cu aparatul de fotografiat Leica. Kohl îi arătă lista.

— Se pare că decedatul a cumpărat Modelo A luna trecuta, Janssen. Pe numele Artur Schmidt.

Era un amănunt care nu înlătura cu totul posibilitatea ca Schumann să-l fi asasinat pe Morgan; Taggert ar fi putut pur şi simplu să i-l dea sau să i-l vândă.

— Ia amprentele, îl instrui Kohl.

Tânărul ofiţer deschise cutia şi îşi începu treaba.

— Nu eu l-am ucis pe Reggie Morgan, vă spun. El l-a ucis.

— Te rog, nu spune nimic, domnule Schumann!

Portofelul lui Reginald Morgan era şi el acolo. Kohl se uită prin el. Făcu o pauză şi privi fotografia bărbatului care stătea între două persoane mai vârstnice, la un eveniment social.

„Ştim ceva despre el... că era fiul cuiva... Şi că probabil era fratele cuiva. Şi poate soţul sau iubitul cuiva...”

Inspectorul candidat acoperi arma cu pudră, apoi îi luă amprentele lui Taggert. Tânărul îi spuse lui Schumann:

— Domnule, vă rog să vă aplecaţi.

Kohl aprobă tăcut tonul politicos al protejatului său.

Schumann se supuse, iar tânărul îi luă amprentele şi apoi îi şterse cerneala de pe degete cu substanţa astringentă pe care o avea în trusă. Janssen aşează arma şi cele două cartele cu amprente pe masă, pentru ca şeful său să le inspecteze.

— Domnule?

Kohl îşi puse monoclul. Examina de-aproape arma şi amprentele celor doi bărbaţi. Nu era expert, dar era de părere că singurele amprente de pe pistol erau cele ale lui Taggert.

Ochii lui Janssen se îngustară şi arătă către podea. Kohl îi urmări privirea. Acolo se afla o geantă uzată de piele. A, binecunoscuta servietă! Kohl se aplecă şi o deschise. Cotrobăi printre obiectele de-acolo – singurul lucru pe care-l putea face era să descifreze engleza cât putea de bine. Erau multe note despre Berlin, sporturi, Olimpiadă, o legitimaţie de presă pe numele lui Paul Schumann, zeci de

tăieturi nevinovate de prin ziarele americane.

„Aşadar, minte, se gândi inspectorul. Geanta îl plasează la locul crimei,”

Dar, pe măsură ce Kohl o examina mai atent, observă că, deşi veche, pielea era suplă, nu obosită.

Apoi privi la trupul din faţa lor. Kohl puse geanta jos şi se aplecă să examineze pantofii victimei. Erau maro, purtaţi şi zgâriaţi, cu pielea atârnând în fâşii. Culoarea şi luciul erau identice cu cele descoperite pe pavajul de pe Aleea Dresda şi pe podeaua restaurantului Grădina de vară. Pielea pantofilor lui Schumann era însă intactă. Inspectorul făcu o grimasă de supărare. Încă o presupunere eronată. Schumann spunea adevărul.

— Percheziţionează-l, Janssen, spuse Kohl, ridicându-se.

Făcu un semn către cadavru.

Inspectorul candidat se lăsă în genunchi şi începu să examineze corpul cu atenţie.

Kohl îl urmărea pe Janssen cu o sprânceană ridicată. Găsi bani, un briceag, un pachet de ţigări. Un ceas de buzunar cu un lanţ de aur masiv. Apoi tânărul ofiţer se încruntă.

— Priviţi, domnule.

Îi înmână inspectorului mai multe etichete de mătase tăiate fără îndoială de la îmbrăcămintea pe care o purtase Reginald Morgan pe Aleea Dresda. Aveau numele unor producători sau comercianţi germani de îmbrăcăminte.

— Am să-ţi spun ce s-a întâmplat, spuse Schumann.

— Da, da, poţi vorbi de îndată. Janssen, ia legătură cu centrul. Să contacteze cineva ambasada americană şi să întrebe de individul ăsta, Robert Taggert. Să le spună că are o legitimaţie diplomatică, dar nimic despre moartea lui, deocamdată.

— Da, domnule.

Janssen localiza telefonul care, după cum observă Kohl, era scos din priză, o privelişte comună în acele zile. Steagul

olimpic din faţa clădirii, singur, fără cel naţional-socialist, îi spunea că locul era deţinut sau administrat de un evreu sau de o persoană de pe lista neagră; telefoanele ar fi putut fi ascultate.

— Cheamă-i de pe staţia radio din DKW, Janssen.

Inspectorul candidat dădu din cap şi părăsi iar camera.

— Acum, domnule, mă poţi lumina. Şi, te rog, nu cruţa niciun detaliu.

Schumann spuse în germană:

— Am venit aici cu echipa olimpică. Sunt jurnalist sportiv. Jurnalist freelancer. Aţi...?

— Da, da, sunt familiar cu acest termen.

— Trebuia să-l întâlnesc pe Reggie Morgan, care urma să-mi facă cunoştinţă cu unele persoane care urmau să-mi spună poveştile lor. Voiam ceea ce noi numim „culoare”. Informaţii despre cartierele mai pitoreşti ale oraşului, despre jucători, escroci şi cluburile de box.

— Şi ce făcea Reggie Morgan ăsta? Ca profesie, vreau să spun.

— Era doar un om de afaceri american, de care am auzit şi eu. Locuia aici de câţiva ani şi cunoştea destul de bine cum merg lucrurile.

Kohl sublinie:

— Ai venit aici cu echipa olimpică, iar tipii aceştia păreau că nu doresc să-mi spună absolut nimic despre tine. E curios, nu găseşti?

Schumann râse amar.

— Trăiţi în această ţară şi mă întrebaţi pe mine de ce ar ezita cineva să răspundă întrebărilor unui poliţist?

Este o chestiune de securitate de stat...

Pe faţa lui Willi Kohl nu se citi nimic, dar fu o clipă stânjenit de adevărul din această afirmaţie. Îl privi cu atenţie pe Schumann. Americanul părea liniştit. Kohl nu simţi că povestea ar fi contrafăcută, iar acesta era unul

dintre talentele speciale ale inspectorului.

— Continuă..

— Trebuia să mă întâlnesc cu Morgan ieri.

— Să vă întâlniţi când şi unde?

— Pe la prânz. În faţa unei berării de pe Sperer Strasse.

Chiar lângă Aleea Dresda, se gândi Kohl. Şi chiar în jurul orei la care avusese loc crima. Cu siguranţă, dacă ar fi avut ceva de ascuns, nu s-ar fi plasat alături de scena crimei. Sau poate că da? Criminalii naţional-socialişti erau cu totul şi cu totul proşti şi previzibili. Kohl simţi că se află în faţa unui om extrem de inteligent, dar inspectorul nu putea spune dacă era sau nu criminal.

— Dar, după cum pretinzi, adevăratul Reginald Morgan nu s-a arătat. Era acest Taggert.

— Așa este. Deşi la acea vreme nu ştiam asta. El susţinea că este Morgan.

— Şi ce s-a întâmplat la acea întâlnire?

— A durat foarte puţin. Era agitat. M-a tras pe alee, spunând că intervenise ceva şi că ar trebui să ne întâlnim mai târziu. La un restaurant...

— Care?

— Grădina de vară.

— Unde berea de grâu nu a fost pe placul tău.

Schumann clipi surprins, apoi replică:

— E pe placul cuiva?

Kohl se abţinu cu greu să nu surâdă.

— Şi l-ai întâlnit din nou pe Taggert, aşa cum aţi stabilit, la Grădina de vară?

— Este adevărat. Ni s-a alăturat şi un prieten de-al lui. Nu-mi amintesc numele.

A, muncitorul.

— I-a şoptit ceva lui Taggert, care părea îngrijorat, şi ne-a spus să-i dăm bice.

O sprânceană ridicată la auzul traducerii literale a unei

expresii englezeşti.

— Vreau să spun, să plecăm repede. Prietenul ăsta credea că sunt nişte inşi de la Gestapo sau ceva de genul ăsta prin zonă şi Taggert a fost de acord. Ne-am strecurat pe uşa laterală. Ar fi trebuit să bănuiesc atunci că e ceva în neregulă. Dar era spiritul acela al aventurii, ştiţi, nu? Chiar asta căutam pentru articolele mele.

— Culoarea locală, spuse Kohl încet, gândindu-se că e atât de uşor ca o minciună uriaşă să devină credibilă când mincinosul îţi furnizează mici adevăruri.

— Şi l-ai întâlnit pe acest Taggert şi cu alte ocazii? Făcu un semn cu capul către cadavru. Cu altă ocazie decât astăzi, desigur?

Kohl se întrebă dacă bărbatul va admite că a mers în Piaţa Noiembrie 1923.

— Da, spuse Schumann. Într-o piaţă, mai târziu, în acea zi. Într-un cartier cam sordid. Lângă statuia Oranienburger Strasse. La statuia aceea uriaşă a lui Hitler. Urma să ne întâlnim cu o altă persoană de contact, dar tipul nu a mai apărut.

— Şi „aţi dat bice” şi acolo.

— Corect. Taggert s-a speriat din nou. Era clar că lucrurile nu mergeau cum trebuie. Atunci am decis că e mai bine s-o rup cu individul ăsta.

— Ce s-a întâmplat cu pălăria ta Stetson? întrebă repede Kohl.

O privire îngrijorată.

— Ei bine, ca să fiu sincer, domnule detectiv Kohl, mergeam pe stradă și am văzut nişte tineri... Ezită căutând un cuvânt. Bestii... cuţitari?

— Da, da, mardeiaşi.

— În uniforme maro.

— Trupe de asalt.

— Cuţitari, spuse Schumann cu un aer dezgustat. Băteau

un vânzător de cărţi şi pe soţia lui. M-am gândit că aceşti oameni o să-i omoare. I-am oprit. Următorul lucru pe care-l ştiu este că au început să mă alerge cu zecile. Am aruncat o parte din haine într-un canal, ca să nu mă recunoască.

„Asta e un tip puternic, se gândi Kohl. Şi inteligent.”

— Mă veţi aresta pentru că i-am bătut pe câţiva dintre derbedeii dumneavoastră nazişti?

— Asta nu mă interesează, domnule Schumann. Dar ce mă interesează cu adevărat este scopul întregii mascarade orchestrate de domnul Taggert.

— Încerca să aranjeze câteva dintre întrecerile de la Olimpiadă.

— Să aranjeze?

Americanul se gândi o clipă.

— Să facă un sportiv să piardă intenţionat. Asta a făcut în ultimele luni aici, a organizat reţele de pariuri în Berlin. Colegii lui Taggert urmau să parieze împotriva favoriţilor americani. Eu am o legitimaţie de presă şi pot să ajung în apropierea atleţilor. Eu ar fi trebuit să-i mituiesc ca să piardă intenţionat. De aceea era atât de nervos, bănuiesc. Le datora reţelelor criminale de aici, după cum le spunea el, o groază de bani.

— A fost asasinat pentru că Taggert ăsta voia să se dea drept Morgan?

— Aşa este.

— Ce plan complicat, observă Kohl.

— Erau implicaţi foarte mulţi bani. Sute de mii de dolari.

O altă privire aruncată către trupul fără viaţă de pe podea.

— Mi-am notat că ai spus că ieri te-ai decis să pui capăt relaţiei cu domnul Taggert. Şi totuşi, iată-l aici. Cum s-a declanşat această tragică „luptă”, cum o numeşti dumneata?

— Nu a acceptat refuzul meu. Avea nevoie disperată de

bani – împrumutase o groază pentru a plasa pariurile. A venit ieri aici să mă amenințe. Spunea că vor face în așa fel încât să pară că eu l-am ucis pe Morgan.

— Te șantaja ca să le faci jocul.

— Așa e. Dar i-am spus că nu-mi pasă. Intenționam să-l torn oricum. A scos arma aceea la mine. Ne-am luptat și a căzut. Se pare că și-a rupt gâtul.

Mintea lui Kohl suprapuse informațiile furnizate de Schumann peste fapte și ceea ce cunoștea inspectorul despre natura umană. Unele detalii se potriveau; altele scârțâiau. Willi Kohl își spunea mereu că trebuie să-și păstreze mintea deschisă la locul crimei, să se abțină de la concluzii pripite. Acum, acest proces se petrecea automat; gândurile sale erau blocate. De parcă una dintre cartelele acelea perforate se blocase într-o mașinărie de sortare DeHoMag.

— Ai luptat să te salvezi, iar el a murit după ce a căzut.

Se auzi atunci o voce de femeie:

— Da, exact așa s-a întâmplat.

Kohl se întoarse către persoana din cadrul ușii. Avea cam patruzeci de ani, era slăbuță și atrăgătoare, deși chipul ei era obosit, îngrijorat.

— Numele dumneavoastră, vă rog?

— Käthe Richter. Ea îi întinse automat cartea de identitate. Conduc această pensiune câtă vreme lipsește proprietarul.

Actele îi confirmau identitatea, iar el le returnă.

— Așadar, ați fost martoră la incident?

— Am fost aici. În hol. Am auzit zgomote în cameră și am întredeschis ușa. Am văzut tot ce s-a întâmplat.

— Și, cu toate acestea, nu v-ați arătat când am venit noi.

— Mi-era teamă. Am văzut mașina dumneavoastră parcată în față. Nu am vrut să mă implic.

Așadar, ea era fie pe lista Gestapoului, fie pe cea a SD.

— Şi acum, iată-vă!

— Am fost nehotărâtă o vreme. Am decis să risc, gândindu-mă că poate mai există nişte poliţişti în oraşul ăsta care să fie interesaţi de adevăr.

Ea spuse toate acestea pe un ton sfidător.

Janssen intră în cameră. O văzu pe femeie, dar Kohl nu-i spuse nimic despre ea.

— Deci? întrebă inspectorul.

— Domnule, ambasada americană spune că nu ştie nimic despre vreun Robert Taggert.

Kohl dădu din cap în vreme ce rumega informaţia. Se apropie mai mult de corpul lui Taggert şi spuse:

— Ce cădere fericită! Fericită din perspectiva dumitale, desigur. Şi pe dumneata, domnişoară Richter, te întreb din nou: ai văzut lupta cu ochii dumitale? Trebuie să fii cinstită cu mine.

— Da, da. Bărbatul acesta avea o armă. Intenţiona să-l omoare pe domnul Schumann.

— Cunoşti victima?

— Nu, n-o cunosc. Nu l-am văzut pe acest bărbat niciodată.

Kohl aruncă iar o privire spre cadavru, apoi îşi strecură degetul mare în buzunarul pentru ceas de la vestă.

— Este o afacere curioasă să fii detectiv, domnule Schumann. Încercăm să citim urmele şi să vedem unde ne duc. Iar în acest caz urmele m-au dus pe urma dumitale – într-adevăr, urmele m-au adus direct aici –, iar acum se pare că aceleaşi urme sugerează că, de fapt, tot timpul l-am căutat pe acest om.

— Viaţa este comică uneori.

Propoziţia nu avea niciun sens în germană. Kohl presupuse că era traducerea unei expresii americane, dar îi deduse înţelesul. Pe care, cu siguranţă, nu-l putea contrazice.

Îşi scoase pipa din buzunar şi, fără să o aprindă, şi-o vârî în gură şi începu să-i mestece ţeava.

— Ei bine, domnule Schumann, am decis să nu vă reţin, nu în acest moment. Vă voi lăsa liber, dar vă voi reţine paşaportul până când voi analiza toate aceste fapte în profunzime. Nu părăsiţi Berlinul. După cum aţi văzut, probabil, diverse autorităţi de la noi sunt specialiste în localizarea oamenilor oriunde în ţară. Mi-e teamă că va trebui să părăsiţi pensiunea care este acum scenă a crimei. Aveţi alt loc unde să staţi până vă contactez eu?

Schumann se gândi o clipă:

— Am să iau o cameră la hotelul Metropol.

Kohl îşi notă în carnetul său şi băgă în buzunar paşaportul lui Paul.

— Foarte bine, domnule. Acum, mai aveţi ceva să-mi spuneţi?

— Nimic, domnule inspector. Voi coopera cât pot cu dumneavoastră.

— Puteţi pleca acum. Luaţi-vă doar cele necesare. Dă-i cătuşele jos, Janssen!

Inspectorul candidat se supuse. Schumann se duse la valiză. Sub privirea vigilentă a lui Kohl, puse în trusa de bărbierit un brici, un săpun de bărbierit, o periuţă de dinţi şi un tub cu pastă de dinţi. Inspectorul îi înmâna ţigările, chibriturile, banii şi pieptenele.

Schumann se uită la femeie.

— Mă poţi duce la staţia de tramvai?

— Da, bineînţeles.

Kohl întrebă:

— Domnişoară Richter, locuieşti aici, în această clădire?

— În apartamentul din spate la acest etaj, da.

— Foarte bine. O să ţin legătura şi cu dumneata.

Ieşiră împreună pe uşă. După plecarea lor, Janssen se încruntă şi spuse:

— Domnule, cum să-l lăsăm să plece? Credeţi povestea lui?

— O parte din ea. Suficient cât să-mi permită să-l eliberez temporar.

Kohl îi expuse inspectorului candidat o parte din grijile sale: el credea că omorul din pensiune fusese în legitimă apărare. Şi, într-adevăr, se pare că Taggert era cel care îl ucisese pe Reginald Morgan. Dar rămâneau întrebări fără răspuns. Dacă ar fi fost în oricare altă ţară, Kohl l-ar fi reţinut pe Schumann până verifica totul. Dar ştia că, dacă îl băga la închisoare până ce făcea mai multe investigaţii, Gestapo-ul ar fi declarat fără drept de apel că americanul este „străinul” vinovat pe care-l căuta Himmler şi ar fi fost trimis în închisoarea Moabit sau în lagărul de la Oranienburg până la căderea nopţii.

— Nu numai că omul ar muri pentru o crimă pe care, probabil, nu a comis-o, dar cazul va fi declarat închis şi nu vom afla nicicând adevărul, care reprezintă, desigur, motivaţia meseriei noastre.

— Dar nu ar trebui, măcar, să-l urmăresc?

Kohl oftă:

— Janssen, câţi criminali am prins noi urmărindu-i? Cum se spune prin cărţile alea americane de două parale? *Shadowing*[46]*?*

— Ei bine, niciunul, bănuiesc, dar...

— Aşa că o lăsăm în grija detectivilor de prin cărţi. Ştim unde-l vom găsi.

— Dar Metropol este un hotel imens, cu mult ieşiri. Ne poate scăpa uşor din mână.

— Nu ne interesează asta, Janssen. Vom continua în scurtă vreme să analizăm rolul domnului Schumann în această dramă. Prioritatea noastră, cu toate acestea, este să examinăm această cameră cu atenţie... A, felicitări,

46

inspectare candidat.

— De ce, domnule?

— Ai rezolvat crima din Aleea Dresda. Făcu cu capul către cadavru. Şi, mai mult, ucigaşul este mort, aşa că nu trebuie să suferim inconvenientele unui proces.

CAPITOLUL TREIZECI

Însoţit de un gardian SS, colonelul Reinhard Ernst îl duse pe Rudy înapoi acasă, în Charlottenburg. Era recunoscător că băiatul era atât de mititel; copilul nu înţelesese complet pericolul în care se aflaseră pe stadion. Feţele îndârjite ale oamenilor, tensiunea din sala presei şi evacuarea rapidă a complexului îl îngrijoraseră, dar nu putea înţelege totuşi semnificaţia evenimentelor. Tot ce ştia era că Opa al său căzuse şi se rănise uşor, chiar dacă bunicul lui minimalizase „aventura” lor, după cum o numea.

De fapt, pentru băiat, cele mai intense evenimente ale după-amiezii nu fuseseră vizitarea stadionului, nici faptul că îi cunoscuse pe unii dintre cei mai importanţi oameni ai lumii şi nici alarma declanşată de asasin, ci câinii; Rudy îşi dorea acum să aibă unul sau poate chiar doi. Sporovăia fără încetare despre animale.

— Construcţii peste tot, îi murmură Ernst lui Gertrud. Mi-am distrus costumul.

Într-adevăr, ea nu era deloc fericită, dar era mai îngrijorată de căzătura lui. Îi examină capul de aproape.

— Ai un cucui. Trebuie să fii mai atent, Reinie! Am să-ţi aduc nişte gheaţă să pui acolo.

Detesta că nu poate fi în întregime onest cu ea. Dar pur şi simplu nu putea să-i spună că fusese ţinta unui asasin. Dacă ea ar fi aflat asta, l-ar fi implorat să stea acasă, de fapt ar fi insistat.

Iar el ar fi trebuit s-o refuze, cum rareori făcea cu soţia

sa. Se prea poate ca Hitler să se fi îngropat sub cadavrele tovarăşilor săi în timpul rebeliunii din noiembrie 1923, pentru a evita să fie omorât el însuşi, însă Ernst nu ar evita niciodată un inamic, dacă trebuia să-şi facă datoria.

În alte circumstanţe, da, ar fi rămas acasă pentru o zi sau două, până când asasinul ar fi fost descoperit, ceea ce cu siguranţă urma să se întâmple, acum că se pusese în mișcare uriaşul mecanism al Gestapoului, al SD şi SS. Dar Ernst avea de rezolvat o problemă crucială astăzi: trebuia să conducă testele la colegiu cu profesorul doctor Keitel şi să pregătească memoriul despre Studiul Waltham pentru Führer.

Îi ceru doar ca menajera să-i aducă o cafea, nişte pâine şi cârnaţi în cabinet.

— Dar Reinie, spuse Gertrud exasperată, este duminică. Gâscă...

Mesele de după-amiază în ziua de odihnă aveau o lungă tradiţie în gospodăria lui Ernst, pe care, pe cât posibil, era bine să o respecţi.

— Îmi pare rău, draga mea. Nu am de ales. Săptămâna viitoare îmi voi petrece tot weekendul cu tine şi cu familia.

Intră în birou, se aşeză la birou şi începu să-şi facă notiţe. Zece minute mai târziu, Gertrud însăşi apăru cărând o tavă mare.

— Nu vreau să te văd băgând în tine mâncăruri de proastă calitate, spuse ea, ridicând cârpa care acoperea tava.

El surâse şi examină farfuria imensă cu gâscă prăjită cu marmeladă de portocale, varză, cartofi fierţi şi fasole verde cu nucşoară. Se ridică şi o sărută pe obraz. Gertrud plecă, iar el, pe măsură ce mânca, fără prea mare chef, începu să schiţeze un memoriu la maşina sa de scris.

MAXIMĂ CONFIDENŢIALITATE

Adolf Hitler,

Führer, Cancelar de Stat şi Preşedinte al naţiunii germane şi

Comandantul Forţelor Armate terestre,

Feldmareşal Wenter von Blomberg, Ministru de stat al apărării

Către Führer-ul meu şi ministrul meu

Ați cerut detalii în legătură cu Studiul Waltham întreprins de mine și de profesorul doctor Ludwig Keitel de la Colegiul Militar Waltham. Sunt încântat să vă descriu natura studiului şi rezultatele obţinute până acum.

Acest studiu a fost efectuat conform instrucţiunilor primite de la dumneavoastră de a pregăti forţele armate germane şi de a le ajuta să atingă cu cea mai mare eficienţă ţelurile marii noastre naţiuni, aşa cum le-aţi stabilit.

Făcu o pauză şi-şi organiză gândurile. Ce să spună şi ce nu? O jumătate de oră mai târziu, terminase un document de o pagină şi jumătate pe care îl corectă pe ici, pe colo. Această ciornă era suficientă pentru moment. I-o va da şi lui Keitel s-o citească şi să facă eventuale corecturi, apoi va bate diseară din nou la maşină versiunea finală pe care, a doua zi, i-o va înmâna personal Führer-ului. Scrise o notă către Keitel, în care îi solicita comentariile, şi o capsă alături de ciornă.

Duse tava la parter, îşi luă rămas-bun de la Gertrud şi plecă. Hitler insistase ca gardienii să staţioneze în afara casei, cel puţin până când asasinul va fi prins. Ernst nu avu nimic de obiectat, dar acum le ceru să stea ascunşi pentru a nu-i alarma familia. De asemenea, se supuse cererii Führer-ului de a nu conduce el însuşi Mercedesul său decapotabil, cum ar fi vrut, ci de a fi condus într-un

automobil închis, de către un gardian SS înarmat.

Merseră mai întâi la Columbia Haus, la Tempelhof. Şoferul coborî şi privi în jur pentru a se convinge că zona de la intrare e sigură. Merse la ceilalţi doi gardieni care păzeau uşa, vorbi cu ei şi aceştia se uitară şi ei în jur, deşi Ernst nu-şi putu imagina să existe cineva atât de nebun încât să încerce să-i asasineze în faţa unui centru de detenţie al SS. După un moment, ei făcură semn cu mâna şi Ernst coborî din maşină. Trecu de uşa din faţă, fu condus pe scări în jos, prin câteva uşi zăvorâte, şi intră apoi în zona celulelor.

Din nou lungul hol, fierbinte şi umed, mirosind a urină şi fecale. „Ce fel dezgustător de a trata oamenii", se gândi el. Soldaţii britanici, americani şi francezi capturaţi de el în timpul războiului fuseseră trataţi cu respect. Ernst îi saluta pe ofiţeri, discuta cu răcanii, se asigura că stau la căldură, că au haine uscate şi mâncare. Simţi un val de scârbă faţă de gardianul îmbrăcat cu uniformă cafenie care-l întovărăşea pe culoar, fluierând din vârful buzelor *Horst Wessel Lied*[47] şi lovind când şi când cu bastonul zăbrelele, pur şi simplu pentru a-i înspăimânta pe prizonieri.

După ce parcurseră cam trei sferturi din lungimea culoarului, se opriră în faţa unei celule. Ernst se opri şi se uită înăuntru, în vreme ce începea să simtă mâncărimi pe piele.

Cei doi fraţi Fischer erau leoarcă de transpiraţie. Erau înspăimântaţi, desigur – toţi erau înspăimântaţi în acest loc teribil dar mai văzu şi altceva în ochii lor: sfidarea tinerească.

Ernst era dezamăgit. Modul în care-l priveau îi spunea că-

[47] Imnul Partidului Nazist între 1930-1945. Denumit *Dle Fahne hoch* („Steagul sus") după primele cuvinte ale textului scris în 1929 de Horst Wessel, comandant SA, asasinat de un activist comunist în 1930. Goebbels a făcut din el un martir al nazismului. (n.tr.)

i vor respinge oferta: aleseseră anii de detenţie în lagărul de la Oranienburg? Fusese sigur că Hans şi Kurt vor accepta să participe la Studiul Waltham. Ar fi fost foarte potriviţi.

— Bună ziua.

Cel mai mare dădu din cap. Ernst simţi un frison straniu. Băiatul semăna cu propriul său fiu. Cum se făcea că nu observase înainte? Poate pentru că acum avea pe chip încrederea şi seninătatea pe care nu le avusese dimineaţă. Sau poate că era doar un efect întârziat al expresiei pe care o văzuse mai devreme în ochii lui Rudy. În orice caz, această asemănare îl sleia de puteri.

— Am nevoie de un răspuns referitor la participarea la studiul nostru.

Cei doi fraţi priviră unul la celălalt. Kurt începu să vorbească, dar Hans fu cel care spuse:

— Vom participa.

Aşadar, se înşelase. Ernst zâmbi şi dădu din cap, sincer încântat.

Cel mai în vârstă adăugă:

— Cu condiţia să ne lăsaţi să trimitem o scrisoare în Anglia.

— O scrisoare?

— Vrem să luăm legătura cu părinţii noştri.

— Mi-e teamă că asta nu se poate.

— Dar sunteţi colonel, nu-i aşa? Nu sunteţi unul dintre cei care decid ce se poate şi ce nu? întrebă Hans.

Ernst îşi aplecă privirea şi îl examina pe băiat. Dar atenţia sa reveni la fratele mai vârstnic. Asemănarea cu Mark era într-adevăr incredibilă. Ezită, apoi spuse:

— O scrisoare. Însă trebuie s-o trimiteţi în următoarele două zile, cât timp sunteţi sub supravegherea mea. Sergenţii care vă vor antrena nu vă vor permite, nu o scrisoare către Londra. Cu certitudine, ei nu sunt nişte

persoane care să poată decide ce este permis şi ce nu.

Băieţii schimbară din nou o privire, iar Kurt dădu din cap. La fel şi colonelul. Apoi el îi salută, cam cum i-ar fi spus „la revedere” fiului său. Nu salutul nazist cu braţul întins în faţă, ci un salut tradiţional, cu mâna cu palma întinsă şi dusă la frunte, gest pe care gardianul SA se făcu că nu-l vede.

— Bun venit în noua Germanie, spuse Ernst cu o voce care era aproape o şoaptă şi care contrazicea salutul plin de viaţă.

Dădură colţul şi se îndreptară către Piaţa Lützow, îndepărtându-se cât puteau de mult de pensiune înainte să ia un taxi. Paul se uita în urmă pentru a se asigura că nu sunt urmăriţi.

— Nu vom sta la Metropol, spuse el, scrutând strada în toate direcţiile. Voi găsi un loc sigur. Prietenul Otto poate face asta. Îmi pare rău. Dar va trebui să laşi pur şi simplu totul în urmă. Nu te mai poţi întoarce.

La un colţ aglomerat de stradă se opriră. Braţul său alunecă automat în jurul taliei lui Käthe, în vreme ce el privea mulţimea. Dar o simţi rigidă, apoi ea se trase deoparte.

El o privi, ridicând sprâncenele.

— Am să mă întorc, Paul.

Vorbea cu o voce care fusese golită de emoţii.

— Käthe, ce se întâmplă?

— I-am spus adevărul inspectorului ăla Kripo.

— Tu...

— Eram pe hol şi m-am uitat în cameră. Tu ai fost cel care a minţit. L-ai ucis pe bărbatul ăla acolo. Nu a fost nicio luptă. Nu avea o armă. Stătea acolo lipsit de apărare, iar tu l-ai lovit şi l-ai ucis. A fost îngrozitor. Nu am mai văzut ceva atât de oribil de când... de când...

Al patrulea de la stratul de iarbă...

Paul era tăcut.

Pe lângă ei trecu un camion fără prelată. În spate se aflau vreo şase militari din trupele de şoc. Strigară ceva către un grup de oameni şi apoi izbucniră în râs. Unii trecători le făcură cu mâna. Camionul dispăru rapid după un colţ de stradă.

Paul o duse pe Käthe către o bancă dintr-un părculeţ, dar ea refuză să se aşeze.

— Nu, şopti ea.

Ţinea braţele încrucişate la piept şi-l măsura rece din ochi.

— Nu e atât de simplu pe cât crezi, şopti el.

— Simplu?

— Sunt mai multe de spus despre mine, despre motivul pentru care mă aflu aici. Nu ţi-am spus pentru că nu am vrut să te implic.

Acum, furia ei explodă fără control:

— O, ce scuză ţi-ai găsit pentru minciunile tale! Nu ai vrut să mă implici. Mi-ai cerut să merg în America, Paul. De parcă ar fi fost posibil să mă implici mai mult...

— Voiam să spun... să te implic în vechea mea viaţă. Această călătorie va fi sfârşitul acelei vieţi.

— Vechea ta viaţă? Eşti soldat?

— Într-un fel. Apoi ezită. Nu. Nu e adevărat. În America am fost un criminal. Am venit aici să-i opresc.

— Să-i opreşti?

— Pe adversarii tăi. Făcu un semn către sutele de steaguri în roşu, alb şi negru care fâlfâiau în apropiere. Trebuia să ucid aici pe cineva din guvern, pentru a-l împiedica să pornească un nou război. Dar, după aceea, voi trece de această etapă a vieţii mele. Voi avea un dosar curat. Voi...

— Şi când intenţionai să-mi spui acest mic secret al tău,

Paul? Când ajungeam la Londra? La New York?

— Crede-mă. E de domeniul trecutului.

— Te-ai folosit de mine.

— Niciodată...

— Noaptea trecută – acea minunată noapte – m-ai pus să-ţi arăt Wilhelm Strasse. M-ai folosit ca acoperire, nu-i aşa? Doreai să găseşti locul potrivit unde să-l poți omorî pe omul ăsta.

El ridici privirea către steagurile sumbre şi unduitoare şi nu spuse nimic.

— Şi dacă în America aş fi făcut ceva care te-ar fi supărat? M-ai fi lovit? M-ai fi omorât?

— Käthe! Bineînţeles că nu.

— Ah, spui şi tu aşa. Dar ai mai minţit şi înainte. Käthe scoase o batistă din geantă. Mirosul de liliac îl copleşi o secundă, iar inima sa gemu de parcă ar fi fost mirosul de tămâie la priveghiul iubitei. Îşi şterse ochii şi o mototoli înapoi. Spune-mi un singur lucru, Paul. În ce fel te deosebeşti de ei? Spune-mi. Cum?... Nu, nu, tu eşti diferit. Tu eşti mai crud. Şi ştii de ce? spuse ea înecându-se în lacrimi. Mi-ai dat speranţa şi apoi mi-ai luat-o înapoi. Cu ei, cu bestiile din grădină, nu va exista niciodată vreo speranţă. Cel puţin ei nu sunt mincinoşi ca tine. Nu, Paul. Zboară îndărăt în ţara ta perfectă. Voi rămâne aici. Voi sta până o să-mi bată la uşă. Şi apoi voi pleca. Aşa cum a plecat Michael.

— Käthe, nu am fost cinstit cu tine, e adevărat. Dar trebuie să vii cu mine... Te rog.

— Ştii ce a scris filosoful nostru Nietzsche? „Cel care se luptă cu monştrii trebuie să fie atent să nu devină un monstru el însuşi”[48]. O, cât e de adevărat, Paul! Cât e de

[48] „Wer mit Ungeheuern kämpft, mag er nicht dabei zum Ungeheuer wird”, *Dincolo de bine și de rău (Jenseits von Gut und Böse),* Aforismul 146. (n.red.)

adevărat!

— Te rog, vino cu mine.

O apucă de umeri, strângând-o cu putere.

Însă Käthe Richter avea şi ea destulă forţă. Îi dădu mâinile deoparte şi făcu un pas înapoi. Ochii ei îi fixară pe ai lui, apoi şopti cu duritate:

— Mai degrabă împart ţara cu zece mii de asasini decât patul cu unul.

Şi se întoarse pe călcâie, ezită un moment, apoi se îndepărtă repede, atrăgând privirile trecătorilor care se întrebau ce ar fi putut produce o asemenea ceartă între cei doi iubiţi.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

— Willi, Willi, Willi...

Şeful inspectorilor, Friedrich Horcher, rosti numele foarte lent.

Kohl se întorsese la Alex şi era în apropierea biroului său când şeful lui îl ajunse din urmă.

— Da, domnule?

— Te-am căutat.

— Da?

— Este vorba despre acel caz Gatow. Împuşcăturile. Îţi aminteşti?

Cum ar fi putut uita? Acele fotografii îl vor chinui pe vecie. Femeile... copiii... Dar simţi acum, din nou, un fior de spaimă. Oare cazul nu fusese decât un test, aşa cum se temuse mai devreme? Aşteptaseră cumva băieţii lui Heydrich să vadă dacă mersese mai departe cu cercetările şi aflaseră acum că făcuse ceva şi mai rău – îl sunase în secret pe tânărul jandarm acasă şi-l întrebase despre asta?

Horcher se trase de brasarda sângerie.

— Am ştiri bune pentru tine. Cazul a fost rezolvat. Şi cel din Charlottenburg, cel cu muncitorii polonezi. Ambele asasinate au fost opera aceluiaşi individ.

Uşurarea iniţială a lui Kohl că nu urma să fie arestat se transformă repede în confuzie.

— Cine a închis cazul? Cineva de la Kripo?

— Nu, nu, a fost însuşi şeful jandarmeriei. Meyerhoff. Imaginează-ţi.

A... Lucrurile începeau să capete contur – spre dezgustul lui Willi Kohl. Nu a fost câtuşi de puţin surprins când află restul poveştii spuse de şeful său.

— Asasinul a fost un evreu ceh. Cu minţile duse. Cam ca Vlad Ţepeş. Era ceh? Parcă român sau ungur, nu-mi amintesc. Ah, istoria a fost mereu punctul meu slab. Oricum, suspectul a fost prins şi a mărturisit. A fost predat la SS.

Horcher râse în hohote.

— Şi-au luat o pauză de la misterioasa şi importanta lor alertă de securitate pentru a face, de fapt, ceva muncă de poliţişti.

— A avut vreun complice sau mai mulţi? întrebă Kohl.

— Complice? Nu, nu, cehul a fost singur.

— Singur? Dar conform concluziilor jandarmului din Gatow trebuie să fi fost doi sau trei criminali, poate chiar mai mulți. Fotografiile susţin teoria asta şi e logică, dacă ţinem cont de numărul victimelor.

— Ah, după cum ştim, Willi, ca poliţişti experimentaţi, ochiul poate fi înşelat. Şi apoi... un tânăr jandarm din suburbii? Ăștia nu fac anchete la locul crimei. Oricum, evreul a mărturisit. A acţionat singur. Cazul este rezolvat. Iar individul este pe drum către lagăr.

— Aş vrea să-l interoghez.

O ezitare. Apoi, încă zâmbind, Horcher îşi potrivi din nou brasarda.

— Am să văd ce pot face în legătură cu asta. Deşi probabil că a ajuns deja la Dachau.

— Dachau? De ce l-ar trimite la München? De ce nu la Oranienburg?

— Poate pentru că este suprapopulat. Oricum, cazul este rezolvat, aşa că nu mai avem niciun motiv să vorbim cu el.

„Bărbatul era, desigur, la ora aceea mort.”

— Iar dincolo de asta, ai nevoie de tot timpul tău ca să te

concentrezi pe cazul de pe Aleea Dresda. Cum merge?

— Avem unele noutăţi, îi spuse Kohl şefului său, încercând să nu lase ca furia şi frustrarea să se simtă în vocea sa.

— Încă o zi sau două şi vom avea toate răspunsurile.

— Excelent! Horcher se încruntă. Chiar mai multă babilonie pe Strada Prinz Albrecht ca înainte. Ai auzit? Mai multe alarme, mai multe măsuri de securitate. Ba chiar au mobilizat SS. Încă nu am auzit ce se întâmplă. Ai prins vreo vorbă ceva, din întâmplare?

— Nu, domnule.

Bietul Horcher! Înspăimântat că toţi ceilalţi erau mai bine informaţi decât el.

— Veţi avea în scurta vreme raportul despre crimă, îi spuse Kohl.

— Bun. Firele duc spre străinul acela, nu-i aşa? Cred că tu ai spus asta.

Kohl se gândi: „Nu, tu ai spus că se leagă”.

— Cazul avansează rapid.

— Excelent. Aoleu, ia uite la noi, Willi, stăm şi tragem la jug duminicile. Îţi poţi imagina? Îţi aminteşti când eram liberi sâmbetele după-amiază şi duminicile?

Bărbatul se îndepărtă pe coridorul liniştit.

Kohl se întoarse către uşa biroului său şi văzu spaţiile goale unde fuseseră notele şi fotografiile asasinatelor de la Gatow. Horcher le „îndosariase” – adică avuseseră aceeaşi soartă ca a bietului evreu ceh. Fuseseră arse probabil ca lista de pasageri a navei *Manhattan* şi pluteau acum pe deasupra oraşului: particule de cenuşă din vântul alcalin al Berlinului. Se sprijini epuizat de cadrul uşii, holbându-se la spaţiile libere de pe biroul său, şi se gândi: „O caracteristică a crimelor este că nu pot fi anulate. Banii furaţi îi dai înapoi, vânătăile se vindecă, casele incendiate sunt reconstruite, găseşti victima unei răpiri tulburată, dar

în viaţă. Dar cei ai căror copii muriseră, părinţii lor, muncitorii polonezi... morţile lor erau eterne”.

Şi iată că aici şi acum se spunea lui Willi Kohl că nu era aşa. Că legile universului erau cumva diferite pe acest tărâm: morţile familiilor şi ale muncitorilor fuseseră şterse cu guma. Pentru că, dacă ar fi fost reale, atunci persoanele oneste nu şi-ar fi găsit liniştea până când această pierdere nu ar fi fost înţeleasă şi deplânsă, pentru ca apoi – aici intervenind rolul lui Kohl – să fie răzbunată.

Inspectorul îşi puse pălăria în cuier şi se aşeză greoi în scaunul său, care gemu prelung. Se uită peste scrisorile şi telegramele primite. Nimic referitor la Schumann. Cu monoclul amplificator, Kohl însuşi compară amprentele pe care Janssen i le luase lui Taggert cu cele descoperite pe pavajul din Aleea Dresda. Erau aceleaşi. Această descoperire îl linişti cumva; însemna că Taggert era, într-adevăr, ucigaşul lui Reginald Morgan, iar inspectorul nu lăsase un ucigaş în libertate.

Era chiar mai bine că a putut să facă el însuşi comparaţia. Conform unui mesaj primit de la Departamentul de Identificări pe care-l găsi pe birou, tuturor examinatorilor şi analiştilor îi se ordonase să abandoneze orice investigaţie Kripo şi să rămână la dispoziţia Gestapoului şi a SS din cauza „unei noi intensificări a alertei de securitate”.

Se duse la biroul lui Janssen şi află că oamenii legistului nu luaseră încă trupul lui Taggert din pensiune. Kohl clătină din cap şi oftă.

— Vom face ce putem aici. Tehnicienii de la balistică au făcut testele cu pistolul spaniol să vedem dacă este arma crimei?

— Da, domnule.

— Şi? Uite ce e, Janssen, dacă şi specialiştii în balistică au fost blocaţi de căutarea rusului ăstuia, atunci fă tu singur

testele. Poţi să le faci, nu?

— Sigur, domnule.

După ce tânărul plecă, Kohl se făcu comod pe scaun şi începu să schiţeze o listă cu întrebări referitoare la Morgan şi la misteriosul Taggert, pe care apoi să le traducă şi le trimită autorităţilor americane.

În uşă se iţi o umbră.

— Domnule, aveţi o telegramă, spuse un curier de pe etaj, un tânăr cu o jachetă cenuşie.

Îi înmână documentul lui Kohl.

— Da, da, mulţumesc.

Gândindu-se ca ar putea fi un răspuns de la United States Lines în legătură cu broşura vasului sau de la magazinul de haine bărbăteşti Manny, prin care îl informau scurt şi la obiect că nu-i pot fi de ajutor, desfăcu plicul.

Dar greşea. Era de la Departamentul de Poliţie al oraşului New York. Telegrama era în engleză, dar putu înţelege destul de bine conţinutul.

> CĂTRE DETECTIVUL INSPECTOR W. KOHL KRIMINALPOLIZEI ALEXANDERPLATZ BERLIN CEREREA DVS. DE LA ACEEAŞI DATĂ AFLAŢI CĂ DOSARUL LUI P SCHUMANN A FOST OBLITERAT IAR INVESTIGAŢIA NOASTRĂ ASUPRA LUI SUSPENDATĂ PE TERMEN NEDEFINIT STOP NU MAI SUNT ALTE INFORMAŢII VALABILE STOP SALUTĂRI CĂPITANUL G. O’MALLEY NYPD

Kohl se încruntă. Descoperi dicţionarul englez-german al departamentului şi află că „obliterat” înseamnă „distrus”. Reciti telegrama de câteva ori, simţind că pielea se încinge tot mai mult cu fiecare lectură.

Aşadar, poliţia newyorkeză îl investigase pe Schumann. Pentru ce? Şi de ce dosarul fusese distrus, iar investigaţiile

oprite?

Care erau implicaţiile? Ei bine, cea mai evidentă era că, de vreme ce omul s-ar putea să nu fi fost vinovat de uciderea lui Reginald Morgan, probabil că venise în oraş cu alte afaceri criminale.

Cealaltă implicaţie era că inspectorul Kohl în persoană lăsase un om potenţial periculos în libertate prin oraş.

Trebuia să-l găsească pe Schumann sau, cel puţin, să adune mai multe informaţii despre el, şi asta repede! Fără să mai aştepte să se întoarcă Janssen, Willi Kohl îşi luă pălăria şi porni pe holul întunecos, coborând apoi scările. Era atât de distrat, că o luă pe scările către zona interzisă a parterului. Împinse uşa deschizând-o şi fu oprit de îndată de un soldat SS. Cu vocea aproape acoperită de răpăiala maşinilor de sortat cu cartelă DeHoMag, bărbatul spuse:

— Domnule, este o zonă restricţionată...

— Ai să mă laşi să trec, mârâi Kohl, cu o înverşunare care-l sperie pe tânărul gardian.

Un altul, înarmat cu o mitralieră Erma, privi înspre ei.

— Voi părăsi clădirea pe uşa de la capătul holului. Nu am timp să o iau pe altă parte.

Tânărul SS se uită stânjenit în jur. Niciunul nu spuse un cuvânt. În cele din urmă, soldatul dădu din cap.

Kohl străbătu holul, ignorând durerea din picioare, şi împinse uşa ieşind în lumina strălucitoare, fierbinte a după-amiezii. Încercă să-şi dea seama unde se află, puse piciorul drept pe o bancă şi-şi potrivi branţul din piele de miel. Apoi porni spre nord, în direcţia hotelului Metropol.

— A, domnule John Dillinger! Otto Webber ridică sprâncenele, făcându-i semn să se aşeze pe un scaun dintr-un colţ întunecos de la Cafeneaua Ariană. Strânse cu putere braţul lui Paul şi şopti: Am fost îngrijorat pentru tine. Nu spune nimic! Telefonul meu la stadion a dat rezultate?

Nu am auzit nimic la radio. Nu spun că şobolanul nostru de Goebbels ar fi mers la radio să difuzeze ştirea despre un asasinat.

Apoi zâmbetul de pe faţa gangsterului-şef se şterse.

— Care e problema, prietene? Nu pari prea mulţumit.

Dar, înainte să poată spune ceva, chelneriţa Liesl îl observă pe Paul şi se apropie rapid de ei.

— Hello, iubire, spuse ea. Apoi adăugă bosumflată: Să-ţi fie ruşine. Ultima dată ai plecat fără să mă săruţi de rămas-bun. Ce vrei să-ţi aduc?

— Un Pschorr.

— Da, da, cu mare plăcere. Mi-ai lipsit.

Pentru că nu-l băgase şi pe el în seamă, Webber îi spuse arţăgos:

— Scuzaţi, vă rog, scuzaţi. O bere blondă şi pentru mine.

Liesl se aplecă şi-l sărută pe Paul pe obraz. El îi mirosi parfumul pătrunzător care pluti o vreme în jur, chiar şi după ce ea se îndepărtă. Liliac... se gândi la Käthe. Dar întrerupse şirul gândurilor şi apoi îi explică lui Otto ce se petrecuse pe stadion şi după aceea.

— Nu se poate! Prietenul nostru Morgan?

Webber era oripilat.

— Un tip care pretindea că este Morgan. Cei de la Kripo au numele meu şi paşaportul, dar nu cred că l-am omorât eu. Şi nu au făcut legătura dintre mine, Ernst şi stadion.

Liesl le aduse berile. Strânse uşor umărul lui Paul când plecă şi se undui cu cochetărie, lăsând alt nor de parfum tare în jurul mesei. Paul se aplecă pentru a evita mirosul. Ea surâse lasciv şi plecă agale.

— Pur şi simplu nu-i poate intra în cap că nu mă interesează, nu-i aşa? murmură el, iritat de fapt că nu reuşea să şi-o scoată pe Käthe din minte.

— Cine? întrebă Webber, dând pe gât câteva înghiţituri zdravene.

— Ea.

Făcu un semn cu capul către Liesl.

Webber ridică sprâncenele.

— Nu, nu, nu, domnule John Dillinger. Nu ea. El.

— Ce tot spui?

Webber se încruntă.

— Ai crezut că Liesl este femeie?

Paul clipi.

— De fapt este o...

— Bineînţeles că este. Bău mai multă bere şi îşi şterse mustaţa cu dosul palmei. Credeam că ştii, este evident.

— Iisuse Hristoase! Paul îşi frecă din răsputeri obrazul, acolo unde-l sărutase Liesl. Îl fulgeră cu privirea. Evident pentru tine, poate.

— Pentru un bărbat cu profesia ta, eşti cam lipsit de experienţă.

— Am spus că-mi plac femeile, când m-ai întrebat despre camerele de aici.

— A, spectacolul e cu femei. Dar jumătate dintre chelneriţe sunt bărbaţi. Nu mă învinovăţi pe mine dacă ambele sexe te găsesc atrăgător. Pe de altă parte, este vina dumitale – tu ai răsplătit-o cu un bacşiş demn de prinţul de la Addis Abeba.

Paul îşi aprinse o ţigară pentru a acoperi mirosul parfumului, care se părea acum şi mai dezgustător.

— Aşadar, domnule John Dillinger, văd că ai probleme. În spatele trădării ăsteia se află cei care ar fi trebuit să te scoată din Berlin?

— Încă nu ştiu. Aruncă o privire prin clubul aproape gol, însă tot se aplecă să-i şoptească: Am nevoie din nou de ajutorul tău, Otto!

— A, iată-mă, mereu gata să dau o mână de ajutor. Eu, salvatorul de cămăşi căcănii, făcătorul de unt, neguţătorul de şampanie, imitatorul lui Krupp.

— Dar nu mi-a mai rămas niciun ban.

Webber surâse batjocoritor.

— Banii... sunt rădăcina tuturor relelor, la urma urmei. Ce vrei, prietene?

— O maşină, o altă uniformă şi o altă armă, o puşcă.

Webber rămase tăcut. Apoi spuse:

— Continui vânătoarea...

— Exact.

— A, rege aş fi fost dacă aveam o duzină de bărbaţi ca tine în gaşca mea... Dar securitatea lui Ernst va fi acum mai mare ca oricând. S-ar putea chiar să părăsească oraşul pentru o vreme.

— Adevărat. Dar probabil că nu imediat. Gând am fost în biroul lui, am văzut că avea astăzi două întâlniri. Prima a fost cea de la stadion. A doua era într-un loc numit Colegiul Waltham. Unde este ăsta?

— Waltham? întrebă Webber. Este...

— Hello, drăguţa, nu vrei o altă bere? Sau poate că mă doreşti pe mine?

Paul sări când simţi aerul cald al cuvintelor în urechea sa şi se apără instinctiv cu braţele. Liesl venise pe nevăzute, din spate.

— Prima dată, şopti chelneriţa, va fi gratuit. Poate chiar şi a doua oară.

— Opreşte-te, urlă el.

Faţa chelneriţei împietri.

Acum că ştia adevărul despre el, putea vedea că, deşi faţa creaturii era drăguţă, avea cu certitudine trăsături masculine.

— Nu trebuie să fi necioplit, dragoste!

— Îmi pare rău, spuse Paul ferindu-se. Nu mă interesează bărbaţii.

Liesl spuse cu răceală:

— Nu sunt bărbat.

— Ştii ce vreau să spun.

— Ei bine, atunci nu ar fi trebuit să flirtezi, replică Liesl. Îmi datorezi patru mărci pentru beri. Ba nu, cinci. Am făcut socoteala greşit.

Paul plăti, iar chelneriţa le întoarse spatele ţâfnoasă, mormăind şi curăţând zgomotos mesele din apropiere.

— Fetele mele, spuse nepăsător Webber, o iau şi ele uneori razna la fel. Pot fi aşa o pacoste!

Îşi reluară conversaţia, iar Paul repetă întrebarea:

— Colegiul Waltham? Ce ştii despre el?

— Este o şcoală militară, nu departe de aici. Este pe drumul către Oranienburg. Apropo, locul unde se află frumosul nostru lagăr de concentrare. De vreme ce tot ajungi acolo, de ce nu te duci, pur şi simplu, să baţi la uşă şi să le spui că te predai? Scuteşti SS-ul de efortul de a te depista.

— O maşină şi o uniformă, repetă Paul. Vreau să fiu un oficial, dar nu un soldat. Aşa am procedat la stadion şi s-ar putea ca ei să se aştepte tot la asta. Poate...

— A, ştiu! Poţi fi un lider RAD.

— Un ce?

Reichsarbeitsdienst, Serviciul de muncă al Reichului. Un soldat cu lopată. Fiecare tânăr din ţară trebuie să facă o rundă ca muncitor, etapă considerată, probabil de Ernst însuşi, ca o altă cale inteligentă pentru antrenarea soldaţilor. Îşi poartă cazmalele ca pe nişte puşti şi mărşăluiesc la fel de mult pe cât sapă. Eşti prea bătrân să fii activ, dar poţi fi ofiţer. Au camioane cu care-şi duc muncitorii la lucru şi terenuri de paradă şi îi întâlneşti deseori la ţară. Nu te-ar observa nimeni. Ştiu unde să găsesc un camion frumos. Şi o uniformă. Sunt colorate cu stil în albastru-cenuşiu. Exact culoarea care și se potriveşte.

Paul şopti:

— Şi puşca?

— Va fi mai greu, dar am ceva în gând.

Îşi termină berea.

— Când vrei s-o faci?

— Ar trebui să fiu la Colegiul Waltham la 5.30. Nu mai târziu.

Webber dădu din cap.

— Atunci ar trebui să ne grăbim să facem din tine un oficial naţional-socialist. Râse. Deşi nu-ţi trebuie antrenament. Dumnezeu ştie că cei adevăraţi nu au câtuşi de puţin aşa ceva.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Auzi doar zgomotul static. Apoi hârşâitul sonor fu întrerupt de o voce:

— Gordon?

— Nu folosim nume, îi reaminti comandorul, apăsând furios telefonul de bachelită la ureche, pentru a auzi mai clar transmisiunea de la Berlin.

Era Paul Schumann, care-i căutase prin radio via Londra. Era duminică, puțin înainte de zece dimineaţa, dar Gordon se afla deja la biroul său din sediul Agenţiei de Informaţii Navale din Washington, unde fusese toată noaptea, aşteptând cu nerăbdare să primească vestea asasinării lui Ernst.

— Eşti bine? Ce se întâmplă? Am cercetat toate canalele de presă, am monitorizat transmisiunile radio şi nimic...

— Taci din gură, se repezi Schumann. Nu am timp pentru „prietenii din nord” şi „prietenii din sud”. Ascultă.

Gordon se aplecă în faţă pe scaunul său:

— Dă-i drumul.

— Morgan e mort.

— O, nu. Gordon îşi închise ochii o clipă, îndurerat de pierderea agentului. Nu-l cunoscuse personal, dar informaţiile lui erau mereu beton şi orice om care-şi risca viaţa pentru ţara sa era în regulă în viziunea lui Gordon.

Apoi Schumann aruncă bomba:

— A fost ucis de cineva numit Robert Taggert, un american. Îl cunoşti?

— Ce? Un american?

— Îl cunoşti?

— Nu, nu am auzit niciodată de el.

— A încercat să mă omoare şi pe mine. Înainte să închei misiunea în care m-ai trimis. Tipul cu care ai vorbit în ultimele zile era Taggert, nu Morgan.

— Mai spune-mi o dată numele.

Schumann îl rosti pe litere şi îi spuse că Taggert s-ar putea să aibă legături cu serviciul diplomatic al Statelor Unite, deşi nu era sigur de asta. Comandorul notă numele şi strigă:

— Subofiţer Willets!

O clipă mai târziu, în pragul uşii apăru o femeie. Gordon îi îndesă biletul în mână:

— Adu-mi tot ce găseşti despre individul ăsta, spuse el. Ea dispăru imediat. Apoi spuse în telefon: Tu eşti bine?

— Ai fost implicat în asta?

În ciuda conexiunii proaste, Gordon putea simţi furia bărbatului.

— În ce?

— Totul a fost o înscenare. De la început. Ai făcut parte din ea?

Gordon simţi cum aerul mocirlos al acelei dimineţi de iulie în Washington D.C. plutea înăuntru şi în afara camerei pe fereastra deschisă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

După o pauză, Schumann îi spuse întreaga poveste: despre asasinarea lui Morgan, despre Taggert care s-a dat drept Morgan şi despre trădarea lui Paul către nazişti.

Gordon era sincer şocat.

— Dumnezeule, nu! Jur. Nu am făcut niciodată aşa ceva vreunuia dintre oamenii mei. Şi te consider unul dintre ei, sincer.

O altă pauză.

— Taggert mi-a spus că nu ai fi implicat. Dar voiam s-o aud de la tine.

— Jur că...

— Ei bine, aveţi un trădător acolo, de partea cealaltă, domnule comandor. Trebuie să aflaţi cine este.

Gordon se lăsa în scaun, zguduit de aceste noutăţi. Se holba inert la zidul din faţa lui, pe care se aflau mai multe citate, diploma sa de la Yale şi două fotografii: preşedintele Roosevelt şi Theodorus B.M. Mason, fălcosul locotenent naval care fusese primul şef al Biroului Naval de Informaţii.

Un trădător...

— De ce a spus Taggert asta?

— Tot ce a spus a fost că sunt la mijloc „interese”. N-a făcut vreo precizare. Vor ca şeful de aici să fie mulţumit. Vreau să spun, şeful tuturor.

— Poţi să vorbeşti din nou cu el, să afli mai multe?

Paul ezită: nu putea.

Gordon înţelese: Taggert era mort.

Schumann continuă:

— Am primit parola cu tramvaiul când mă aflam pe vapor. Taggert ştia aceleaşi fraze ca noi, dar Morgan, nu. Ce s-ar fi putut întâmpla?

— Am trimis codul oamenilor mei de pe vapor. A plecat separat şi către locul unde te afli acum. Morgan ar fi trebuit să-l primească acolo.

— Aşadar, Taggert a primit mesajul corect şi i-a trimis altul lui Morgan. Spionul ăla germano-american din organizaţia Bunde care s-a aflat la bord nu a transmis nimic. Nu a fost el. Aşa că, cine ar fi putut face asta? Cine ştia parola exactă?

În mintea lui Gordon apărură două nume. Soldat înainte de toate, Gordon ştia că un comandant militar trebuia să ia în considerare toate posibilităţile. Dar tânărul Andrew Avery îi era ca un fiu. Îl cunoştea mult mai puţin pe Vincent

Manielli, dar nu văzuse nimic în dosarul tânărului ofiţer care să-l facă să se îndoiască de loialitatea lui.

De parcă i-ar fi citit gândurile. Schumann întrebă:

— Cât timp i-ai avut în subordine pe ofiţerii ăia doi?

— Ar fi aproape imposibil...

— „Imposibil” are un înţeles al dracului de diferit în ultima vreme. Cine dracu’ mai ştia de cod? Tătucu’ cu portofelul?

Gordon se gândi la asta. Dar omul cu banul, Cyrus Clayborn, ştia doar în linii mari ce plănuiau.

— El nici măcar nu ştia că există o parolă.

— Atunci, cine a avut ideea parolei?

— Noi am avut-o, împreună, senatorul şi cu mine.

Şi mai multe zgomote statice în receptor. Schumann nu spuse nimic. Dar Gordon adăugă:

— Nu, nu poate fi el.

— Era cu tine când ai trimis parola?

— Nu, era la Washington.

Gordon se gândi: „Imediat ce a închis telefonul după convorbirea cu mine, senatorul i-ar fi putut trimite un mesaj lui Taggert în Berlin, spunându-i parola corectă şi făcând în aşa fel încât cea greşită să ajungă la Morgan”.

— Imposibil.

— Tot aud cuvântul ăsta, Gordon. E o explicaţie prea subţire după gustul meu.

— Uite, toată această operaţiune a fost, în primul rând, ideea senatorului. A avut câteva discuţii cu persoane din guvern şi apoi a venit la mine.

— Asta înseamnă că a pus la cale înscenarea încă de la început. Schumann adăugă ameninţător. Alături de aceiaşi „tipi”.

Faptele fulgerau prin mintea lui Gordon. Asta să fi fost? Ce urmăreau prin această trădare?

În cele din urmă, Schumann spuse:

— Ascultă, rezolvi situaţia asta cum vrei. Mai poţi să-mi trimiţi avionul ăla?

— Da, domnule. Ai cuvântul meu de onoare în privinţa asta. Voi lua eu însumi legătura cu oamenii din Amsterdam. Va fi acolo în circa trei ore şi jumătate.

— Nu, am nevoie să fie acolo mai târziu de-atât. Diseară, pe la zece.

— Nu putem ateriza pe întuneric. Pista pe care-o folosim este abandonată și nu este luminată. Dar va fi suficientă lumină să aterizăm în jurul orei opt şi jumătate. Îţi convine?

— Nu. S-o lăsăm pe mâine-dimineaţă.

— De ce?

Pauză.

— Îl voi prinde de data asta.

— Vrei să...?

— Să duc la capăt lucrul pentru care am venit aici, mormăi Schumann.

— Nu, nu... Nu poţi. A devenit prea periculos acum. Vino acasă. Ia-ţi slujba aia despre care vorbeai. Ai câştigat-o. Tu...

— Comandante, mă asculţi?

— Spune.

— Vezi, eu sunt aici, iar tu eşti acolo şi nu poţi face nimic să mă opreşti, aşa că toată vorbăria asta nu este decât o pierdere de vreme. Asigură-te că avionul este pe aeroport mâine în zori.

Subofiţerul Ruth Willets apăru în uşă.

— Stai aşa, spuse Gordon în receptor.

— Nimic despre Taggert până acum, domnule. Cei de la dosare vor suna de îndată ce vor găsi ceva.

— Unde este senatorul?

— În New York.

— Găseşte-mi orice avion care să mă ducă acolo acum. De armată, particular, orice e disponibil.

— Da, să trăiţi.

Gordon se întoarse la telefon.

— Paul, vom trimite avionul să te scoată de acolo. Dar te rog, ascultă-mă puţin şi gândește-te. Totul s-a schimbat acum; ai idee cât de riscant este?

Zgomotul de pe linie înghiţi mare parte din cuvintele lui Schumann, dar lui Bull Gordon se păru că aude ceva ce ar fi putut fi un hohot de râs, apoi din nou vocea asasinului. O parte din replică era ceva de genul „şase la cinci împotrivă”.

Apoi ascultă liniştea, care deveni mai supărătoare decât fusese vreodată zgomotul undelor radio.

Într-un depozit din estul Berlinului (despre care Otto spunea că e „al său”, deşi fuseseră nevoiţi să spargă o fereastră pentru a intra) găsiră stelaje întregi cu uniforme RAD. Webber scoase una elegantă de pe umeraş.

— A, da, cum am spus, albastrul-cenuşiu îți vine foarte bine.

Poate că da, însă culoarea aceasta era ostentativă, mai ales că adăpostul său de vânătoare avea să fie la Colegiul Waltham, un câmp deschis sau o pădure, după cum îi descrisese Webber peisajul de acolo. Uniforma era etanşă, voluminoasă şi călduroasă. Putea ajunge cu ea în apropierea şcolii, dar mai luă nişte lucruri, ceva mai practice: o salopetă, o cămaşă închisă la culoare şi o pereche de ghete, pe care avea să le îmbrace după ce-l va lichida pe colonel.

Unul dintre asociaţii de afaceri ai lui Webber avea acces la un parc auto al guvernului, unde se găseau şi camioane. După ce Webber îl asigură că va primi înapoi vehiculul peste o zi (fără a încerca să-l vândă guvernului la returnare), asociatul le dădu cheia şi primi în schimb nişte ţigări cubaneze fabricate în România.

Nu mai aveau nevoie acum decât de o puşcă. Paul se gândi la cămătarul de lângă Piaţa Noiembrie 1923, cel care-i furnizase Mauserul. Dar nu putea fi sigur că omul nu făcea parte din înscenarea lui Taggert sau, chiar dacă nu era aşa, dacă nu cumva Kripo sau Gestapo luaseră urma armei până la magazin şi-l arestase pe comerciant.

Însă Webber îi spuse că, deseori, sunt depozitate puşti în mica magazie de pe râul Spree, locul unde făcea uneori livrări de efecte militare.

Merseră cu maşina către nord, apoi, chiar înainte de a trece râul în dreptul străzii Wullenweber, întoarseră spre vest şi străbătură un cartier cu clădiri comerciale şi industriale joase.

Webber îl bătu pe umăr pe Paul şi-i arătă o clădire de culoare închisă pe stânga.

— Asta e, prietene.

Locul părea părăsit, cum se şi aşteptaseră, ţinând cont că era duminică. („Chiar şi păcătoşii ăştia de cămăşi căcănii îşi cer ziua de odihnă”, îi explicase Webber.) Din nefericire, depozitul era retras în spatele unui gard înalt de sârmă ghimpată şi avea o parcare spaţioasă, dar goală în faţă, ceea ce asigura o vizibilitate mare din strada foarte circulată.

— Cum am putea...?

— Relaxează-te, domnule John Dillinger, spuse Webber. Ştiu ce fac. Există o intrare către râu, pentru bărci şi barje. Este imposibil s-o vezi din stradă şi nici nu ai spune că este un depozit naţional-socialist din acea parte – nu sunt nici vulturi, nici cruci încârligate expuse către debarcader, aşa că nimeni nu se va gândi prea mult la vizita noastră.

Parcară la o distanţă de jumătate de stradă dincolo de depozit şi apoi Webber îl conduse pe o alee care ducea spre sud, la apă. Bărbaţii săriră peste un zid de piatră aflat pe malul râului cafeniu, unde aerul puţea pătrunzător a

peşte putred. Coborâră nişte scări vechi, săpate în piatră, şi străbătură cheiul de beton. Acolo erau legate câteva bărci cu vâsle, iar Webber se sui într-una. Paul îl urmă.

Desfăcură parâma şi în câteva minute de tras la vâsle ajunseră la un doc asemănător, situat chiar în spatele depozitului militar.

Webber legă barca şi urcă atent pe piatra alunecoasă din cauza găinaţului păsărilor. Paul îl urmă. Privind în jur, putea vedea bărci pe râu, multe dintre ele ambarcaţiuni de agrement, dar Webber avusese dreptate: nimeni nu le dădea nicio atenţie. Urcară cele câteva trepte până la uşa din spate şi Paul aruncă o privire rapidă pe fereastră. Nu se vedeau lumini înăuntru, ci doar razele soarelui filtrate prin câteva ferestre rabatabile opace, însă hala părea goală. Webber scoase un inel cu chei din buzunar şi încercă mai multe chei false până găsi una potrivită.

Paul auzi un clinchet uşor. Webber se uită la el şi dădu din cap. Paul deschise uşa.

Intrară în camera fierbinte şi mucedă, plină de nori de creozot care le iritau ochii. Paul se uită în jur şi observă sute de lăzi. La perete se aflau rastele cu puşti. Armata sau SS folosea acest loc ca o staţie de primire – luau armele din lăzi, desfăceau ambalajele de hârtie îmbibate în ulei şi curăţau creozotul cu care fuseseră unse armele pentru a nu rugini. Erau Mausere, asemănătoare celei pe care i-o înfundase Taggert cu plumb, dar aveau ţevi lungi, ceea era bine. Asta însemna că erau mult mai precise şi că, la Waltham, Paul ar putea sta suficient de departe de Ernst. Nu aveau şi lunete. Însă Paul Schumann nu avusese una nici pe arma sa Springfield, la St. Mihiel[49] sau în pădurile din Argonne, ceea ce nu-l împiedicase să ţintească cu

[49] Bătălie (12-15 septembrie 1918) în care cei circa 48 000 de soldaţi americani și francezi sub conducerea generalului John J. Pershing au străpuns poziţiile germane. (n.tr.)

precizie mortală.

Se duse la rastel, alese una, se uită la ea şi-i încercă zăvorul. Culisa lin, cu clicul mulţumitor pe care-l are un mecanism metalic perfect prelucrat. Ţinti şi trase în gol de câteva ori. Găsiră cutiile pe care scria 7.92 mm – calibrul muniţiei pentru Mauser. Înăuntru se aflau cutii gri de carton imprimate cu svastici şi vulturi. Deschise una, luă cinci gloanţe, încarcă puşca şi evacuă unul pentru a fi absolut sigur că gloanţele sunt de calibrul potrivit.

— Bun, hai să plecăm de aici, spuse el punând două cutii cu gloanţe în buzunar. Nu am putea...

Cuvintele sale fură întrerupte de sunetul uşii din faţă care se deschise, aruncând o puternică rază de soare peste ei. Se întoarseră, uitându-se chiorâş. Înainte ca Paul să poată ridica arma, tânărul din uşă, care purta o uniformă SS, îndreptă un pistol către ei.

— Tu! Pune arma jos! Mâinile sus!

Paul se ghemui, puse Mauserul pe podea şi se ridică încet.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Otto Webber spuse cu glas aspru:

— Ce faci? Suntem de la fabrica de muniţie Krupp. Am fost trimişi aici să verificăm dacă a fost livrată muniţia corectă pentru...

— Tăcere!

Tânărul gardian se uită în jur nervos, să vadă dacă nu cumva mai era cineva pe-acolo.

— A fost o problemă cu o livrare. Am primit un telefon de la...

— Este duminică. De ce munciţi duminica?

Webber râse.

— Tânărul meu prieten, dacă am livrat SS-ului marfa greşită, vom corecta greşeala indiferent ce zi sau ce oră este. Supraveghetorul meu...

— Tăcere!

Tânărul soldat localiza un telefon pe o staţie radio prăfuită şi se mişcă într-acolo, cu pistolul îndreptat către ei. Ajunsese aproape de masă când Webber îşi coborî mâinile şi începu să meargă în direcţia lui:

— Ah, dar e absurd, spuse el cu un aer exasperat. Am documente de identitate.

— Opreşte-te chiar acolo!

Împinse pistolul în faţă.

— Am să-ţi arăt documentaţia de la supraveghetorul meu.

Webber continua să meargă şi să vorbească.

Gardianul SS apăsă pe trăgaci. Un scurt bubuit metalic scutură pereţii.

Fără să ştie dacă Webber fusese lovit sau nu, Paul ridică Mauserul şi se rostogoli după o grămadă de lăzi, băgând un glonţ pe ţeavă.

Tânărul soldat sări să prindă telefonul şi smulse receptorul din furcă, apoi se lăsă din nou la pământ.

— Vă rog, atenţie, strigă el în telefon.

Paul se ridică repede. Nu-l vedea pe soldat, dar trase un glonţ în cutia telefonului, iar aceasta explodă în zeci de bucăți de bachelită. Soldatul ţipă.

Paul alunecă iar în spatele cutiilor, însă nu înainte de a arunca o privire către Otto Webber care zăcea pe podea, zvârcolindu-se lent şi ţinându-se cu mâinile de abdomenul pătat de sânge.

Nu...

— Evreu împuţit! urlă tânărul soldat. Vei arunca arma imediat. În scurtă vreme vor veni aici o sută de oameni.

Paul îşi făcu drum către faţa clădirii, de unde putea acoperi atât uşa din faţă, cât şi pe cea din spate. Aruncă o privire rapidă pe fereastră şi văzu o singură motocicletă parcată în față. Își dădu seama că tânărul făcea mai degrabă un control de rutină al depozitului şi că nu vor mai veni şi alţii. Dar cineva putea să fi auzit împuşcătura. Iar soldatul SS putea rămâne pur şi simplu în colţul lui, ţinându-l pe Paul imobilizat până când superiorul său îşi va da seama că nu s-a întors şi va trimite mai mulți soldaţi la depozit.

Se uită pe după maldărul de lăzi. Nu avea nicio idee unde afla soldatul. El... Se auzi o altă împuşcătură. Sticla sparse fereastra din faţă, dar nu lângă Paul. Gardianul SS trăsese prin fereastră pentru a atrage atenţia; trăsese direct în stradă, fără să-i pese dacă loveşte pe cineva.

— Tu, porc de evreu! urlă bărbatul. În picioare şi ridică

mâinile deasupra capului sau vei muri urlând în chinuri la Columbia Haus!

Vocea se auzea din altă parte de data asta, mai aproape de partea din faţă a depozitului. Se târî pentru a pune mai multe cutii între el şi adversarul său.

Un alt glonţ ieşi prin fereastră. Afară se auzi un claxon prelung.

Paul se duse la următorul şir de lăzi, legănându-şi arma înaintea lui, cu degetul pe trăgaci. Mauserul era greoi – bun pentru distanţă, dar incomod în această situaţie. Aruncă o privire. Spaţiul dintre rânduri era gol. Sări şi o altă împuşcătură sparse fereastra. Cineva probabil că auzise deja împuşcăturile. Sau văzuse cum gloanţele lovesc vreun zid sau vreo casă de peste stradă. Poate că fusese lovită vreo maşină sau vreun trecător.

Se repezi la următorul rând. Rapid, balansând arma înainte.

Văzu pentru o fracţiune de secundă uniforma neagră a soldatului dispărând. Pesemne că acesta îl auzise pe Paul sau îi anticipase mişcarea şi se strecurase în spatele altui maldăr de cutii.

Paul hotărî că nu poate aştepta mai mult. Trebuia să-l oprească pe paznic. Nu avea nimic altceva de făcut decât să şarjeze peste grămada de lăzi din centru, exact ca atunci când alerga spre buza tranşeelor într-un asalt din timpul războiului, în speranţa că va putea trage un glonţ decisiv înainte ca inamicul să-şi împrăştie gloanţele către el din pistolul său semiautomat.

„OK”, îşi spuse Paul. Trase aer adânc în piept.

Altul…

„Fugi!”

Sări în picioare şi urcă pe lada din faţa sa, ridicând arma. Piciorul său abia atinsese a doua ladă din faţă când auzi un sunet din spate, în dreapta. Soldatul venise pe flanc! Şi,

cum se întoarse, ferestrele afumate fură scuturate de alt foc de armă. Paul îngheţă.

Soldatul SS păşi direct în faţa lui, la circa şase metri. Paul ridică înnebunit Mauserul, dar chiar înainte să tragă, soldatul tuşi. Îi ţâşni sânge din gură, iar Lugerul îi căzu pe podea. Apoi scuturǎ capul, căzu greoi şi rămase nemişcat, în vreme ce uniforma sa se înroşea de sânge.

La dreapta sa, Paul îl văzu pe Otto Webber pe podea, cu o mână încleştată peste pântecul însângerat. Cu cealaltă ţinea un Mauser. Reuşise să se târască până la un rastel cu arme, să încarce una şi să tragă. Puşca alunecase pe podea.

— Eşti nebun? şopti Paul supărat. De ce te-ai dus către el aşa? Nu credeai că va trage?

— Nu, spuse râzând bărbatul care transpira din belşug şi se albise la faţă. Nu m-am gândit c-o va face. Omul oftă de durere. Du-te să vezi dacă nu cumva a răspuns cineva la subtila lui chemare de ajutor.

Paul se duse la uşa din faţă şi observă că zona era încă pustie. Peste stradă se ridica o clădire înaltă, fără ferestre, o fabrică sau o magazie, oricum închisă duminica. Părea că gloanţele care loviseră zidul trecuseră neobservate.

— Nu e nimeni, spuse el întorcându-se la Webber, care stătea în capul oaselor şi se uita la balta de sânge care-i cursese din abdomen.

— Ah...

— Trebuie să găsim un doctor.

Paul îşi atârnă arma de umăr. Îl ajută pe Webber să se ridice în picioare şi se întoarseră pe uşa din spate, coborând la barcă. Palid şi transpirat, germanul stătea pe spate cu capul sprijinit de proră, în vreme ce Paul vâslea înnebunit către docul de lângă camion.

— Unde te pot duce? Pentru un doctor?

— Doctor? Webber râse. Este prea târziu pentru asta,

domnule John Dillinger. Lasă-mă. Pleacă. Ştiu ce vorbesc. E prea târziu.

— Nu, te duc să te ajute cineva, repetă Paul neclintit. Spune-mi unde să găsesc pe cineva care să nu alerge la SS sau la Gestapo.

Trase barca la mal, o legă şi urcă. Puse Mauserul pe un petic de iarbă de alături şi se întoarse să-l ajute pe Webber să coboare din barcă.

— Nu! şopti Paul.

Webber desfăcuse parâma şi, cu ultimele sale puteri, se împinsese departe de debarcader. Barca era acum la vreo trei metri depărtare, dusă de curenţii râului.

— Otto! Nu!

— După cum am spus, e prea târziu, strigă Webber gâfâind. Apoi râse amar. Uită-te la mine, funeralii de viking! Ah, când te vei întoarce acasă, ascultă nişte John Philip Sousa şi gândeşte-te la mine... Deşi Istill spune că e englez. Voi, americanilor, vă făliţi cu mult prea multe. Acum pleacă, domnule John Dillinger! Du la bun sfârşit misiunea pentru care ai venit.

Ultimul detaliu pe care-l mai zări Paul Schumann din prietenul său fură ochii bărbatului închizându-se, în vreme ce el se prăbuşea pe fundul bărcii care căpătase viteză, trasă de apa nămoloasă a râului Spree.

O duzină dintre aceştia, toţi tineri, care aleseseră viaţa şi libertatea, nu onoarea. Oare ceea ce-i motivase să facă asta era laşitate sau inteligenţă?

Kurt Fischer se întrebă dacă el era singurul dintre ei bântuit de această întrebare.

Erau conduşi către zona de nord-vest a Berlinului în acelaşi tip de autobuz care îi transporta de obicei în călătorii, pe când erau tineri studenţi. Şoferul rotofei conducea maşina lin pe drumul şerpuit şi încerca, fără

succes, să-i facă să intoneze cântece de vânătoare şi drumeţie.

Kurt stătea lângă fratele său şi schimbau impresii cu ceilalţi. Încetul cu încetul, află câte ceva despre ei. În mare parte arieni, toţi proveniţi din familii ale clasei de mijloc, toţi cu studii, mergând la facultate sau plănuind s-o facă, după ce-şi vor fi satisfăcut Serviciul de muncă. Jumătate dintre ei erau într-o oarecare măsură, ca Hans şi Kurt, împotriva Partidului, din raţiuni politice şi intelectuale: erau socialişti, pacifişti, protestatari. Băieţii din cealaltă jumătate erau aşa-numiţii *Swingjugend*[50] mai bogaţi, rebeli, dar nu atât de politizaţi. Singurul motiv pentru care-i nemulţumeau naţional-socialiştii era unul cultural: cenzura filmelor, a dansului şi a muzicii.

Nu erau printre ei evrei, slavi sau ţigani, desigur. De asemenea, niciun comunist. În ciuda explicaţiilor date de colonelul Ernst, Kurt ştia că vor trece mulţi ani până când asemenea grupuri etnice sau politice îşi vor găsi locul în armată sau în structurile oficiale ale Reichului. Credinţa personală a lui Kurt era că acest lucru nu se va întâmpla câtă vreme la putere se va afla triumviratul format din Hitler, Göring şi Goebbels.

Aşa că, se gândi el, iată-i pe aceşti tineri laolaltă, împinşi de la spate de necesitatea de a alege între un lagăr de concentrare şi posibilitatea de a muri şi o organizaţie pe care o considerau moralmente greşită.

„Sunt un laş, se întrebă din nou Kurt, fiindcă am ales în felul acesta?” Îşi aminti chemarea lui Goebbels pentru boicotarea naţională a magazinelor evreilor, în aprilie 1933. Naţional-socialiştii crezuseră că apelul acesta va declanşa un val uriaş de sprijin. De fapt, lucrurile merseră rău pentru

[50] Adolescenţi germani in anii 1930, stabiliţi în general în Hamburg şi Berlin, mari iubitori de swing şi jazz. Se considerau în opoziţie absolută cu *Hitlerjugend.* (n.tr.)

Partid: mulţi germani – printre care se numărau părinţii lor – sfidaseră în mod făţiş boicotul. Mai mult decât atât, mii de germani începuseră să frecventeze magazine în care nici nu mai călcaseră înainte, doar pentru a demonstra că-i sprijină pe concetăţenii lor evrei.

Ăsta da curaj! Oare în sufletul lui era vreo urmă de aşa ceva?

— Kurt?

Ridică privirea. Fratele său îi spunea ceva.

— Nu auzi?

— Ce ai spus?

— Când mâncăm de seară? Mi-e foame.

— N-am nici cea mai mică idee. De unde să ştiu?

— O fi bună mâncarea de armată? Am auzit că se mănâncă bine. Dar cred că e discutabil. Dacă eşti pe teren, este diferită de cea din unitate. Mă întreb cum o fi...

— Ce, mâncarea?

— Nu. Să fii în tranşee. Să fii...

— Noi nu vom ajunge în tranşee. Nu va mai fi un alt război. Şi dacă va fi, l-ai auzit pe colonelul Ernst, nu vom fi obligaţi să luptăm. Ni se vor da alte misiuni.

Fratele său nu părea prea convins. Şi mai deranjant era faptul că nu părea supărat că ar putea să participe la lupte. Mai mult, părea chiar fascinat de acest gând. Era o latură nouă şi foarte îngrijorătoare a fratelui său.

Mă întreb cum o fi oare...

Continuară să vorbească în autobuz despre o grămadă de lucruri: sporturi, peisaj, Olimpiadă, filme americane... Şi fete, desigur.

Ajunseră, în cele din urmă, ieşind de pe autostradă şi luând-o fără grabă pe şoseaua lungă, mărginită de arţari, care ducea în campusul Colegiului Militar Waltham.

Ce ar crede părinţii lor pacifişti dacă i-ar vedea în asemenea loc?!

Autobuzul frână scârţâind din toate încheieturile în faţa uneia dintre clădirile din cărămidă roşie ale şcolii. Kurt fu şocat de nepotrivire: o instituţie dedicată filosofiei şi practicii războiului, amplasată într-o vale idilică, înconjurată de un covor bogat de iarbă, cu iedera foşnitoare târându-se pe faţada vechilor clădiri, cu pădurile şi dealurile din apropiere alcătuind rama graţioasă a acestui tablou.

Băieţii îşi luară în spinare raniţele şi coborâră din autobuz. Un soldat, nu cu mult mai în vârstă decât ei, le spuse că este ofiţerul lor de recrutare şi le strânse mâna, urându-le bun venit. Le spuse că profesorul doctor va veni în scurtă vreme să-i vadă. Ridică mingea de fotbal pe care el şi un alt soldat o băteau pe teren şi o aruncă spre Hans, care o trimise expert către alt recrut.

Şi, cum se întâmplă mereu când sunt mai mulţi tineri şi o minge pe un câmp de iarbă, nu le-au trebuit decât vreo câteva minute ca să formeze două echipe şi să înceapă jocul.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

La ora 17.30, camionul RDA mergea pe o autostradă netedă, ireproşabilă, care şerpuia printre pâlcuri înalte de pini şi cucută. Aerul era îmbâcsit cu fire de praf şi insectele leneşe se striveau de parbrizul maşinii.

Paul Schumann se lupta să se gândească doar la Reinhard Ernst, ţinta sa. Pipăi gheaţa. „Nu te gândi la Otto Wilhelm Friedrich Georg Webber.”

Dar asta era imposibil. Paul era copleşit de amintirea omului pe care nu-l cunoştea decât de o zi. Acum se gândea că Otto s-ar fi potrivit perfect în West Side din New York. La o băută cu Runyon şi Jacobs şi cu echipa de box. Poate chiar i-ar fi plăcut să-şi pună şi mănuşile de box pentru o rundă. Dar ce ar fi iubit Webber cu adevărat în America ar fi fost ocaziile: libertatea de a pune pe picioare nenumărate şmecherii şi escrocherii.

„Odată am să mă laud cu cele mai mari şmecherii pe care le-am făcut.”

Dar gândurile lui Paul se frânseră. Făcu o curbă lină, luând-o pe o şosea laterală. La un kilometru de autostradă văzu o firmă pictată cu grijă: Colegiul Militar Waltham. Trei sau patru tineri în costume de drumeţie stăteau tolăniţi pe iarbă, înconjuraţi de pachete, coşuri şi rămăşiţele mesei lor de duminică după-amiaza. Un semn din spatele lor indica drumul care ducea către clădirea principală. Un al doilea drum ducea către stadion, gimnaziu şi clădirile academice de la 1 la 4. Mai departe era drumul care ducea la clădirile

de la 5 la 8. Ernst urma să aibă întâlnirea peste o jumătate de oră în clădirea 5, după cum citise Paul în agenda colonelului. Cu toate acestea, îşi continuă drumul dincolo de bifurcaţie şi conduse încă o sută de metri pe drum, apoi trase maşina pe o străduţă neasfaltată, pustie, pe care crescuse iarba. Înaintă cu camionul în pădure în aşa fel încât să nu poată fi văzut de pe drumul principal.

Respiră adânc. Îşi frecă ochii şi-şi şterse transpiraţia de pe faţă. „Va veni oare Ernst?” se întrebă el. Sau va face ca Dutch Schultz în Jersey City, când mafiotul nu se dusese la o întâlnire unde ştiuse instinctiv – unii spun telepatic – că urma să fie atacat prin surprindere?

Dar ce altceva ar fi putut face Paul? Nu avea de ales decât să presupună că Ernst va veni la întâlnire. Tot ce ştia despre Ernst îi sugera că este o persoană căreia nu-i plăcea să se sustragă de la datorie.

Americanul ieşi din camion. Îşi scoase uniforma incomodă albastră-cenuşie şi chipiul, le împături ca la carte şi le puse pe scaunul din faţă, sub care ascunsese alte haine, pentru cazul în care ar fi trebuit să-şi schimbe identitatea din nou ca să scape. Paul se îmbrăcă repede cu hainele de muncitor pe care le furase din depozit. Apoi, luând puşca şi muniţia, se afundă în cel mai des hăţiş al pădurii, mişcându-se cât putea de încet.

Îşi tăie lent drum prin pădurea tăcută şi înmiresmată, atent la început, pentru că se aştepta la mai mulţi gardieni şi soldați, mai ales după atentatul de după-amiază la viaţa lui Ernst, dar fu surprins să nu găsească pe nimeni. Pe măsură ce se apropia mai mult de clădiri, strecurându-se printre tufe şi copaci, observă ceva oameni şi maşini lângă una dintre clădiri care, conform indicatorului, era cea cu numărul 5, cea pe care o căuta. Parcat pe drum, cam la treizeci de metri dincolo de clădire, se afla un Mercedes negru sedan. Un bărbat care purta o uniformă SS stătea

lângă maşină, privind în jur vigilent cu o mitralieră pe umăr. Era maşina lui Ernst? Nu putea să vadă prin ferestrele lucioase.

Paul mai observă, de asemenea, o dubiţă şi un autobuz, în apropierea cărora aproximativ o duzină de tineri în haine civile şi un soldat în uniformă cenuşie jucau fotbal. Un al doilea soldat se sprijinea de autobuz urmărind jocul şi îmbărbătând echipele.

De ce s-ar întâlni un oficial de rangul lui Ernst cu acest mic grup de studenţi? Poate că era un grup selectat anume pentru a deveni ofiţeri; băieţii arătau ca nişte modele ale naţional-socialismului, cu pielea deschisă la culoare, blonzi şi într-o formă fizică foarte bună. Indiferent cine erau, Paul presupuse că Ernst îi va întâlni într-o sală de clasă şi asta presupunea că va fi nevoit să străbată circa 15 metri de la Mercedes până în clădirea 5. Paul ar fi avut suficient timp să-l lichideze. De unde stătea acum ghemuit, nu avea un unghi prea bun de tragere. Copacii şi arbuştii se clătinau în aerul cald şi nu numai că-i împiedicau vizibilitatea, dar ar fi putut chiar devia glonţul.

Uşa Mercedesului se deschise şi din maşină coborî un bărbat cu un început de chelie şi cu o haină maro. Paul se uită pe lângă el, pe locul din spate. Da! Ernst era înăuntru. Apoi uşa se închise cu zgomot şi el nu-l mai văzu pe colonel, care rămăsese în maşină. Bărbatul căra un dosar voluminos la o a doua maşină, un Opel, aproape de Paul, în locul de unde începea dealul împădurit. Puse dosarul pe locul din spate şi se întoarse apoi către marginea îndepărtată a câmpului.

Atenţia lui Paul fu atrasă de Opel, care era neocupat. Maşina i-ar fi oferit o bună poziţie de tragere, ceva protecţie împotriva soldaţilor, dar şi un avans pentru a se întoarce în pădure, de unde să scape după aceea cu camionul. Da, decise el, maşina va fi paravanul său de

vânătoare. Adăpostind Mauserul cu braţul îndoit la piept, Paul se mişcă încet înainte, ascultând bâzâitul delicat al insectelor, vegetaţia pocnind şi scrâşnind sub corpul său, în ziua aceea de iulie prăfuit, dar şi ţipetele şi râsetele tinerilor, încântaţi de meciul lor de fotbal.

*

Roţile Auto Union huruiau pe autostradă, la o viteză modestă de 60 kilometri pe oră, zăngănind înnebunitor, în ciuda suprafeţei ca oglinda a drumului. Se auzi un rateu şi motorul se înecă încercând să-şi recapete respiraţia. Willi Kohl potrivi şocul şi apăsă iar acceleraţia. Maşina se cutremură şi, în cele din urmă, mai câştigă ceva viteză.

După ce părăsise sediul Kripo pe uşa interzisă din spate – un gest sfidător şi, e adevărat, cât se poate de nebunesc – inspectorul plecase pe jos către hotel Metropol. Pe măsură ce se apropia, auzea tot mai clar muzica – acele note compuse de Mozart cu atât de mulţi ani în urmă dansau acum din corzile unui cvartet de cameră în holul magnific de la Metropol.

Se uită pe ferestre la candelabrele strălucitoare, la scenele murale din Ringul wagnerian, la chelnerii impecabil îmbrăcaţi cu pantaloni negri şi haine albe, legănând în mâini tăvile de argint. Inspectorul ştiuse tot drumul, desigur, că Paul Schumann minţise când spusese că va veni aici. Investigaţia sa demonstrase că acest american era un om care se simţea în largul lui nu cu şampanie, limuzine şi Mozart, ci cu bere Pschorr şi cu cârnăciori. Era un bărbat cu pantofi uzaţi care iubea ringul de box. Un bărbat care avea ceva legături cu vecinătatea suburbană din jurul Pieţei Noiembrie 1923. Un bărbat care bate fără nicio ezitare patru militari SD cu pumnii nu se va caza într-un loc efeminat ca Metropol şi nici nu şi-l va permite.

Cu toate acestea, Metropol fusese primul loc la care se gândise Schumann când Kohl îl întrebase, care va fi noua lui adresă – ceea ce-i sugera că era posibil ca americanul să fi trecut pe acolo recent. Şi de vreme ce pensiunea domnişoarei era de partea cealaltă a oraşului, era logic că Schumann văzuse hotelul în drum către nordul Berlinului, cartierul sordid care începea la doar un bloc dincolo de hotel. Aceea era o zonă potrivită cu temperamentul şi gusturile lui Paul Schumann.

Era un district imens, de aceea era nevoie, de cele mai multe ori, de vreo şase investigatori care să-i cerceteze pe localnici şi să găsească informaţii despre un suspect. Dar Kohl socotea că acele câteva probe pe care le descoperise l-ar fi putut ajuta şi-i îngusteze considerabil căutarea – de pildă, la pensiune, el descoperise în buzunarele lui Schumann o cutie strâmbă de chibrituri îndesată într-un pachet de ţigări germane. Kohl le cunoştea bine. Le găsise deseori în buzunarele altor suspecţi, adunaţi de prin stabilimentele aflate în zone rău famate, cum era Berlinul de Nord.

Probabil că americanul nu avea nicio legătură aici, dar era un bun loc de unde să înceapă cercetările. Înarmat cu paşaportul lui Paul Schumann, Kohl îşi începu rondul în capătul sudic al cartierului, verificând pentru început ce fel de chibrituri aveau oamenii de acolo prin buzunare, dacă erau acelaşi tip, apoi arătându-le fotografia americanului chelnerilor şi barmanilor.

— Nu, domnule inspector... Îmi pare foarte rău. *Grüβ Gott,* inspectore... Nu am văzut pe nimeni care să-i semene. Heil Hitler. Am să mă uit cu atenţie după el... Heil Hitler, heil Hitler, heil Hitler...

Încercă să afle informaţii dintr-un restaurant de pe Dragoner Strasse. Nimic. Apoi, merse câteva uşi mai încolo, la un club de pe aceeaşi stradă. Îşi flutură legitimaţia în

faţa omului de la intrarea în bar. Da, chibriturile erau de acelaşi tip cu cel al lui Schumann. Străbătu câteva camere, fluturând paşaportul americanului şi întrebând dacă nu îl văzuse cineva. Spectatorii de la mese fuseseră, ca de obicei, orbi, iar cei din SS se dovedeau necooperanţi mai tot timpul (unul dintre ei chiar lătra: „Nu văd scena de tine, Kripo. Mută-ţi curul!”).

Însă, până la urmă, arătă fotografia unei chelneriţe. Ochii ei scânteiară de furie.

— Îl cunoşti? o întrebă Kohl.

— Dacă îl cunosc? Sigur că da.

— Tu cine eşti?

— Liesl. Susţinea că numele lui este Hermann, dar văd că era o minciună, spuse ea arătând cu capul către paşaport. Nu sunt surprinsă. A fost aici cu mai puţin de o oră în urmă. Era însoţit de otreapa aia de Otto Webber.

— Cine este Webber ăsta?

— O otreapă, după cum am spus.

— Ce altceva au făcut aici?

— Păi, au băut, au pălăvrăgit. A, şi au flirtat... Un bărbat care flirtează cu o fată şi apoi o înlătură cu atâta răceală... Câtă cruzime!

Liesl înghiţi greu şi, în timp ce mărul lui Adam se cutremura vizibil, Kohl deduse toată trista poveste.

— O să-l arestaţi?

— Te rog, spune-mi ce ştii despre el! Unde stă, ce afaceri are?

Liesl nu ştia prea multe. Dar una dintre informaţii era foarte preţioasă. Se pare că Schumann şi Webber plănuiau să se vadă cu cineva în acea după-amiază. Urma să fie, desigur, o întâlnire clandestină, adăugase pe un ton întunecos chelneriţa abandonată.

— O afacere de-a otrepei. Într-un loc numit Colegiul Waltham.

Kohl se grăbi să plece de la Cafeneaua Ariană, luă DKW-ul şi acceleră către Waltham. Vedea acum colegiul militar şi încetini pe aleea cu pietriş de lângă cele două coloane joase de cărămidă, pe care se sprijineau statuile vulturilor imperiali. Studenţii care stăteau tolăniţi pe iarbă alături de raniţele lor, cu un coş de picnic între ei, se uitară la maşina neagră, prăfuită.

Kohl le făcu semne din maşină, iar tinerii blonzi, sensibili la autoritate, veniră iute la el.

— Heil Hitler.

— Heil, replică Kohl. Încă mai sunt cursuri? Vara?

— Se predau cursuri, domnule. Cu toate acestea azi nu avem ore, aşa că am plecat în drumeţie.

Ca şi propriii săi fii, aceşti studenţi fuseseră prinşi de febra educaţională a celui de-Al Treilea Reich, doar că mai intens, desigur, de vreme ce scopul principal al colegiului era să producă soldaţi.

Ce criminali geniali erau Führer-ul şi oamenii lui! Iau prizonieră întreaga naţiune, răpindu-ne copiii...

Deschise paşaportul lui Schumann şi le arătă fotografia.

— L-aţi văzut pe omul ăsta?

— Nu, domnule inspector, spuse unul dintre ei, apoi se uită la prietenii săi care dădeau din cap că nici ei.

— De câtă vreme sunteţi aici?

— De vreo oră.

— A trecut cineva între timp?

— Da, domnule. Nu cu multă vreme în urmă, a sosit un autobuz şcolar urmat de un Opel şi de un Mercedes. Unul negru, De cinci litri. Nou.

— Nu, era 7.7, îl corectă unul dintre prietenii săi.

— Eşti orb! Era mult mai mic.

Un al treilea spuse:

— Şi un camion al Serviciului de muncă. Numai că nu a trecut pe-aici.

— Nu, a trecut de noi şi apoi a ieşit de pe drum. Băiatul arătă cu degetul. Lângă intrarea în alte clădiri academice.

— Serviciul de muncă?

— Da, domnule.

— Camionul era plin cu muncitori?

— Nu am putut vedea în spate.

— L-aţi văzut pe şofer?

— Nu, domnule.

— Nici eu.

Serviciul de muncă... Kohl cântări această informație. Muncitorii Serviciului de muncă al Reichului erau folosiţi, în primul rând, pentru agricultură şi pentru lucrări publice. Ar fi fost foarte atipic pentru ei să fie desemnaţi să lucreze la un colegiu, în special duminica.

— Cei de la Serviciul de muncă au ceva lucrări aici?

Băiatul ridică din umeri.

— Nu cred, domnule.

— Nici eu nu am auzit, domnule.

— Nu trebuie să afle nimeni că v-am întrebat toate astea, spuse Kohl. Nimeni.

— O chestiune de securitate a Partidului? întrebă un băiat cu un zâmbet intrigat.

Kohl îşi duse arătătorul la buze.

Apoi plecă, lăsându-i să bârfească entuziasmaţi despre înțelesurile pe care le-ar fi putut avea spusele misteriosului poliţist.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

Se apropia încet de Opelul cenuşiu... Târâş... pauză... târâş... întocmai ca la St. Mihiel şi prin deasa, antica pădure din Argonne.

Paul Schumann mirosi iarba încinsă şi bălegarul vechi folosit să îngraşe câmpul. Mirosi uleiul şi creozotul armei, apoi propria sudoare.

Alţi câţiva paşi. Apoi pauză. Trebuia să se mişte încet, era foarte expus aici. Oricine aflat pe peluza din jurul clădirii 5 ar fi putut arunca o privire în direcţia lui şi ar fi putut remarca modul nefiresc în care se legăna iarba sau ar fi putut vedea o fulgerare de lumină reflectată de ţeava armei.

Pauză.

Cercetă iar câmpul. Omul în haine maro luase un maldăr de documente din dubită. Strălucirea ferestrelor continua să-l împiedice să vadă dacă Ernst era în Mercedes. Gardianul SS continua să supravegheze zona.

Privind înapoi către clădirea şcolii, Paul văzu că omul cu început de chelie îi chemă pe tineri la el. Cam fără chef, aceştia puseră capăt meciului de fotbal şi se îndreptară către clasă.

Atenţia lor se îndepărtase de la zona unde se afla el, aşa că Paul putu să-şi continue acum drumul cu mai mare rapiditate către Opel; deschise uşa din spate şi urcă în maşina încinsă, simţind că-l ustură pielea de la căldură. Uitându-se pe fereastra din stânga spate, observă că era

un punct extrem de avantajos de tragere. Avea o vedere excelentă asupra zonei din jurul maşinii lui Ernst – un câmp clar de 10-15 metri în care să-l culci pe colonel la pământ. În plus, gardianului şi soldaţilor le-ar fi trebuit un răgaz serios ca să-şi dea seama de unde s-a tras focul.

Paul Schumann atingea tot mai mult gheaţa... Dădu jos clapa de siguranţă a Mauserului şi se uită pe furiş la maşina lui Ernst.

— Felicitări, viitori soldaţi. Bun venit la Colegiul Militar Waltham!

Kurt Fischer şi ceilalţi îi răspunseră profesorului doctor Keitel cu diferite saluturi. Cei mai mulţi spuseră: „Heil Hitler”. Interesant era că profesorul Keitel în persoană nu folosise acest salut, după cum observă Kurt.

Ofiţerul de recrutări care jucase fotbal cu ei stătea alături de profesorul doctor, în faţa clasei, ţinând un vraf de plicuri mari. El îi făcu cu ochiul lui Kurt, care tocmai scăpase în poartă o minge trimisă de soldat.

Voluntarii stăteau în bănci de stejar. Pe pereţi erau hărţi şi steaguri pe care Kurt nu le recunoştea. Fratele său se uită şi el de jur împrejur, apoi se aplecă spre el şi îi şopti:

— Steagurile de luptă ale armatelor celui de-Al doilea Reich.

Kurt îl reduse la tăcere încruntându-se iritat, atât pentru că fusese întrerupt, cât şi pentru că fratele său ştia un lucru de care el însuşi habar nu avea. Şi cum de ştia fratele său, fiu de pacifişti, ce era un steag de luptă? se minuna Kurt, deja îngrijorat.

Profesorul acela îmbrăcat ţipător continuă:

— Va voi spune ce am plănuit pentru următoarele câteva zile. Ascultaţi cu atenţie.

Se auzi un „Da, domnule”, care umplu sala cu diverse intonaţii.

— În primul rând, veţi completa un formular cu informaţii

personale şi cererea pentru intrarea în forţele armate. Apoi veţi răspunde la un chestionar de personalitate şi aptitudini. Răspunsurile vor fi puse cap la cap şi analizate, ajutându-ne să vă determinăm talentele și înclinaţia intelectuală pentru anumite îndatoriri. Unii dintre voi, de pildă, vor fi mai buni pe câmpul de luptă, alţii la transmisiuni radio, iar alţii pentru munca de birou. Aşa că este esenţial să răspundeţi sincer.

Kurt aruncă o privire către fratele său, dar acesta nu-i răspunse. Se înţeleseseră să răspundă în aşa fel încât să aibă certitudinea că vor primi munci de birou, ba erau chiar gata să care cu spinarea – orice care i-ar fi ţinut departe de uciderea altei fiinţe umane. Însă Kurt era îngrijorat că Hans ar putea avea acum altceva în cap. Fusese cumva sedus de ideea de a deveni soldat combatant?

— După ce terminăm cu formularele, colonelul Ernst vă va spune câteva cuvinte. Apoi vă vom arăta dormitorul şi veţi mânca. Mâine veţi începe antrenamentul şi veţi petrece următoarea lună mărşăluind şi îmbunătăţindu-vă condiţia fizică înainte să începeţi instrucţia de sală.

Keitel dădu din cap către soldat, iar acesta începu să le distribuie plicurile. El se opri la banca lui Kurt. Convenirăsă mai organizeze un meci înainte de cină, dacă mai era lumină. Apoi soldatul îl urmă pe Keitel afară, pentru a aduce creioane pentru recruţi.

În vreme ce îşi trecea mâna absent peste documentele primite, Kurt descoperi că este, în mod ciudat, satisfăcut, în ciuda cumplitelor încercări din acea zi foarte, foarte grea. Da, cu certitudine era şi recunoştinţă – faţă de colonelul Ernst şi profesorul doctor Keitel, care-i salvaseră într-un mod de-a dreptul miraculos. Dar mai mult decât atât, el începuse să simtă că i se dăduse şansa să facă ceva important până la urmă, ceva care îi făcea să depăşească situaţia lor critică. Dacă ar fi ajuns la Oranienburg,

confruntarea cu închisoarea sau cu moartea ar fi putut fi curajoasă, dar fără sens. Acum însă, Kurt decise că decizia neinspirată de a se oferi voluntar în armată s-ar putea dovedi exact acel gest de sfidare pe care şi-l dorea, o cale mică, dar concretă de a-şi salva ţara de ciuma brună.

Cu un surâs către fratele său, Kurt îşi trecu mâna peste plicul în care se aflau testele şi îşi dădu seamă că, pentru prima dată după multe luni, sufletul său era cu adevărat liniştit.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

Willi Kohl îşi parcă DKW-ul nu departe de camionul Serviciului de muncă, aflat cam la cincizeci de metri de drum, parcat în aşa fel încât era clar că şoferul îşi dorea ca maşina nu fie descoperită.

Apropiindu-se repede de camion, cu pălăria panama trasă pe ochi pentru a-i feri de strălucirea soarelui, îşi scoase pistolul şi ascultă atent orice zgomot de paşi sau voci. Însă nu auzi nimic altceva decât sunetele obişnuite: păsări, greieri, cicade. Se apropie încet de camion. Se uită în spate şi descoperi plasele de pânză, lopeţile şi săpăligile – obişnuitele „arme” ale celor de la Serviciul de muncă. Dar în cabină descoperi câteva obiecte care-l interesară cu mult mai mult. Pe scaunul camionului era o uniformă de ofiţer RAD, împachetată cu atenţie, de parcă urma să mai fie folosită, iar purtătorul ei ar fi fost îngrijorat să n-o mototolească pentru a nu da de bănuit. Mai important, totuşi, era ceea ce găsi împachetat în hârtie în spatele scaunului – un costum la două rânduri şi o cămaşă albă, amândouă de mărimi mari. Cămaşa era Arrow, fabricată în Statele Unite. Iar costumul? Kohl simţi că inima sa o ia razna când se uită în interiorul hainei. Magazinul de haine bărbăteşti Manny, din oraşul New York. Magazinul favorit al lui Paul Schumann...

Kohl puse hainele la loc şi se uită în jur să vadă pe unde ar putea fi americanul, otreapa de Webber sau oricine altcineva. Nimeni.

Urmele de paşi pe care le văzu în praful dinaintea uşii camionului sugerau că Schumann plecase prin pădure către campus. Un drum vechi de serviciu care ducea în acea direcţie era acoperit de iarbă, dar rămăsese destul de neted. Era, de asemenea, expus; gardurile vii şi arbuştii de pe ambele părţi ar fi fost un loc ideal în care Schumann să-şi aştepte ţinta. Singura cale alternativă era peste dealul împădurit presărat cu pietre şi ramuri. Simţi o durere surdă în sărmanele sale picioare, doar la vederea acelui traseu. Dar nu avea de ales. Willi Kohl porni înainte, într-o dureroasă cursă cu obstacole.

„Te rog, se ruga Paul Schumann. Te rog, ieşi din maşină, colonele Ernst, şi apari în bătaia armei.” Într-o ţară care îl scosese pe Dumnezeu în afara legii şi în care se auzeau tot mai puţine rugăciuni, poate că o va asculta totuşi pe aceasta.

Dar se pare că nu era una dintre acele clipe de graţie divină, Ernst rămase în Mercedes. Lumina reflectată de parbriz şi ferestre nu-i permitea lui Paul să vadă unde stătea exact în spatele maşinii. Dacă trăgea prin sticlă şi rata, nu ar mai fi avut altă şansă.

Scrută din nou peluza şi se gândi că nu era niciun pic de vânt. Lumina era bună, din lateral, nu-i intra în ochi, ci ilumina terenul de ţintă. Condiţii perfecte pentru tragere.

Paul îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi se lăsă pe spate, nemulţumit pe deplin. Simţi că îl apasă ceva incomod în coapsă şi privi în jos. Era maldărul de hârtii pe care omul cu început de chelie le pusese în maşină cu zece minute înainte. Le împinse către podea, însă, pe când le aşeza, aruncă o privire pe documentul de deasupra. Îl ridică şi, privind din când în când către Mercedesul lui Ernst, citi scrisoarea:

Ludwig,

Vei găsi anexată schiţa scrisorii mele către Führer despre studiul nostru. Atenţie că am inclus o referinţă despre testul pe care-l facem azi la Waltham. Putem adăuga rezultatele la noapte.

În acest stadiu de început al studiului, cred că este cel mai bine să mă refer la cei pe care soldaţii studiului nostru îi ucid considerându-i criminali de stat. De aceea vei vedea în scrisoare că cele două familii de evrei pe care i-am ucis la Gatow vor fi descrişi drept elemente subversive evreieşti, muncitorii polonezi ucişi la Charlottenburg drept spioni străini infiltraţi în ţară, pe ţigani drept deviaţi sexual, iar pe tinerii arieni care sunt azi la Waltham drept disidenţi politici. Ulterior, cred că putem fi mai clari în legătură cu inocenţii celor exterminaţi de subiecţii noştri, dar acum nu cred că este un climat potrivit pentru asta.

Şi nici nu aş numi „teste psihologice” chestionarele pe care le administrezi soldaţilor. Această titulatură cred eu că ar avea, de asemenea, un impact negativ.

Te rog să citeşti materialul şi să iei legătura cu mine dacă e nevoie să facem modificări. Intenţionez să prezint scrisoarea aşa cum mi s-a cerut, adică luni, 27 iulie.

Reinhard

Paul se încruntă. Despre ce era vorba? Trecu la foaia următoare şi continuă să citească.

STRICT CONFIDENŢIAL

Adolf Hitler, Führer, Cancelar de stat şi Preşedinte al Naţiunii germane şi

Comandantul forţelor armate Feldmareşalul Werner von Blomberg, Ministru de stat al apărării

Către Führer-ul meu şi ministrul meu

Aţi cerut detalii în legătură cu Studiul Waltham întreprins de mine şi de profesorul doctor Ludwig Keitel de la Colegiul Militar Waltham. Sunt încântat să vă descriu natura studiului şi rezultatele obţinute până acum.

Acest studiu a fost efectuat conform instrucţiunilor primite de la dumneavoastră de a pregăti forţele armate germane şi de a le ajuta să atingă cu cea mai mare eficienţă ţelurile marii noastre naţiuni, aşa cum le-aţi stabilit.

În anii în care am comandat curajoasele noastre trupe în timpul războiului, am învăţat multe despre comportamentul oamenilor în timpul luptelor. Ţinând cont că orice bun soldat va urma ordinele, mi-a devenit tot mai clar că oamenii răspund în mod diferit în faţa uciderii altora, iar această diferenţă cred că se bazează pe natura lor.

Pe scurt, studiul nostru presupune să-i chestionăm pe soldaţi înainte şi după ce-i condamnă pe inamicii statului şi apoi să le analizăm răspunsurile. Aceste execuţii presupun un număr diferit de situaţii: diverse metode de execuţie, diverse categorii de prizonieri, relaţia dintre soldat şi prizonieri, mediul familial şi istoria personală a soldatului etc.

Exemplele de până acum sunt următoarele:

Pe 18 iulie acest an, în oraşul Gatow, un soldat (Subiectul A) a anchetat îndelung două grupuri evreieşti acuzate de activităţi subversive. S-a

ordonat apoi să-i execute cu foc de armă automată.

Pe 19 iulie, un soldat din Charlottenburg (Subiectul B) a executat în acelaşi mod un număr de spioni infiltraţi polonezi. Deşi subiectul B a fost cel care i-a ucis, el nu a comunicat cu spionii înainte de executarea lor, lucru care s-a întâmplat în cazul execuţiilor din Gatow.

Pe 21 iulie, un soldat (Subiectul C) a executat un grup de ţigani cu comportament sexual deviant într-o unitate specială pe care am construit-o la Colegiul Waltham. Metoda de execuţie a fost monoxidul de carbon degajat de motoarele maşinilor. Ca şi subiectul B, acest soldat nu a avut nicio discuţie cu victimele şi, spre deosebire de subiectul B, el nici nu a urmărit în fapt moartea acestora.

Paul Schumann era atât de şocat, încât se tăiase răsuflarea. Se uită din nou pe prima scrisoare. Păi... aceste persoane ucise erau nevinovate, conform propriei mărturisiri a lui Ernst. Familii de evrei, muncitori polonezi... Citi aceste pasaje din nou, pentru a fi sigur că nu-i scăpase ceva. Se gândi că ar fi putut traduce greşit unele cuvinte. Dar, nu, nu încăpea nicio îndoială. Se uită peste câmpul prăfuit la Mercedesul negru în care încă se afla Ernst. Se uită iarăşi la scrisoarea către Hitler şi continuă să citească:

Pe 26 iulie, un soldat (Subiectul D) a executat o duzină de disidenţi politici la unitatea din Colegiul Waltham. Deosebirea în acest caz a fost că aceşti condamnaţi erau de origine ariană, iar subiectul D a petrecut o oră şi mai bine conversând şi jucând fotbal cu ei chiar înainte de a-i executa, ajungând

chiar să-i cunoască pe unii după nume. A fost apoi instruit să-i observe cum mor.

„O, Iisuse... asta se întâmplă acum, azi!” îşi spuse Paul.

Se aplecă înainte, scrutând câmpul. Soldatul german în uniformă cenuşie, cel care jucase fotbal cu băieţii, îl salută cu mâna întinsă înainte pe bărbatul în costum cenuşiu şi cu început de chelie, apoi ataşă un furtun gros care venea de la ţeava de eşapament a autobuzului la o conductă din zidul exterior al clasei.

La ora actuală punem laolaltă răspunsurile furnizate de toţi aceşti soldaţi-subiecţi. Sunt plănuite zeci de alte execuţii, între care sunt mici diferenţe, pentru a căpăta informaţii cât mai utile posibil. Rezultatul primelor patru teste este ataşat în cele ce urmează.

Vreau să vă asigur că respingem cu tărie murdara gândire jidovită a unor trădători ca dr. Freud, dar simţim că temeinica filosofie naţional-socialistă şi ştiinţa noastră ne vor permite să legăm tipurile de soldaţi de metodele de a omorî, de natura victimelor şi de relaţia anterioară dintre victime şi soldaţi pentru a atinge mai eficient obiectivele pe care le-aţi trasat pentru măreaţa noastră naţiune.

Vă vom trimite raportul complet în următoarele două luni.

Cu cel mai umil respect,

Colonelul Reinhard Ernst,
Plenipotenţiar pentru Stabilitate internă

Paul ridică privirea peste terenul din faţă şi-l văzu pe soldat aruncând o privire în clasa plină de tineri, apoi

închizând uşa. Merse cu pas liniştit la maşină şi porni motorul.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

Când uşa clasei se închise, studenţii priviră în jurul lor. Kurt Fischer plecă din bancă şi merse la fereastră. Bătu în geam.

— Ai uitat de creioane, strigă el.

— Sunt câteva în spatele clasei, spuse cineva.

Kurt găsi trei cioturi de creion pe marginea unei table.

— Dar nu ajung pentru toţi.

— Cum putem completa testul fără creioane?

— Deschide fereastra! strigă cineva. Dumnezeule, e îngrozitor de cald aici.

Un băiat blond şi înalt, arestat pentru că scrisese un poem în care-şi bătea joc de *Hitlerjugend,* se duse la fereastră şi se luptă să desfacă ivărul.

Kurt se întoarse la locul său şi desfăcu plicul. Scoase bucăţile de hârtie pentru a vedea ce informaţii personale îi cereau şi dacă era vreo întrebare despre pacifismul părinţilor. Dar ce găsi îl făcu să râdă surprins.

— Ia te uită, spuse el. Se pare că la mine n-au ajuns chestionarele alea tipărite.

— Nu, nici la mine.

— Aşa-s toate! Toate paginile sunt albe!

— Este absurd.

Băiatul de la fereastră le spuse:

— Nu se deschid.

Se uită la ceilalţi tineri moleşiţi şi ei de atmosfera sufocantă.

— Niciuna... Ferestrele... Nu se deschid.

— O să le deschid eu, spuse un tânăr masiv.

Dar încuietorile fură mai puternice decât el.

— Sunt închise ermetic. Dar de ce?

Apoi privi fereastra atent.

Nici sticla nu este una obişnuită. Este groasă.

Atunci ajunse la nările lui Kurt aroma dulce, puternică a gazelor de eşapament, inundând camera printr-o gură de ventilaţie aflată deasupra uşii.

— Ce-i asta? Ceva nu-i în regulă!

— Ne omoară! urlă un băiat. Uitați-vă afară!

— Un furtun. Uite!

— Sparge. Sparge sticla!

Uriaşul care încercase să deschidă fereastra se uită împrejur.

— Un scaun, o masă, orice!

Dar mesele şi băncile erau prinse cu şuruburi de podea. Și cu toate că încăperea părea o sală de clasă obişnuită, nu existau indicatoare, globuri, nici chiar călimări de cerneală în bănci, cu care ar fi putut să spargă sticla. Câţiva studenți încercară să culce uşa la pământ, dar era masivă, din lemn de stejar, şi întărită pe dinafară. Norul subţire de fum începu pătrundă rapid în cameră.

Kurt şi alţi doi băieţi încercară să spargă ferestrele, dar sticla era, într-adevăr, groasă – mult prea rezistentă pentru a putea fi spartă fără nişte unelte grele. Mai era o uşă, însă la fel de rezistentă şi de bine încuiată.

— Îndesaţi ceva în ventilaţie.

Doi băieţi îşi scoaseră cămăşile şi Kurt împreună cu un alt student le îndesară acolo. Însă asasinii lor, Keitel şi Ernst, anticipaseră totul. Ventilatoarele erau acoperite cu ecrane de dispersie de o jumătate de metru pe un metru. Suprafaţa acea netedă nu putea fi blocată.

Băieţii începură să se înăbuşe. Toţi se târâră cât mai

departe de gurile de ventilaţie, în colţul camerei, unii plângând, alţii rugându-se.

Kurt Fischer privi afară. Ofiţerul de recrutări, care marcase un gol în poarta lui cu câteva minute înainte, stătea cu mâinile încrucişate, privind calm la ei, în acelaşi fel în care s-ar uita cineva la urşii puşi pe şotii în cuştile lor de la Grădina Zoologică de pe strada Budapesta.

Paul Schumann văzu înaintea lui Mercedesul negru, în care prada lui se afla încă la adăpost. Îl zări şi pe gardianul SS, care privea în jur vigilent. Îl mai zări şi pe omul cu început de chelie mergând către soldatul care ataşase furtunul la clădirea unde se afla sala de clasă, vorbindu-i şi apoi trecând ceva pe hârtie.

Văzu un câmp gol, pe care doisprezece tineri abia terminaseră de jucat o partidă de fotbal în ultimele lor minute pe pământ.

Şi peste toate aceste imagini ce păreau nevinovate văzu elementul care le lega: spectrul înfricoşător al indiferenţei răului. Reinhard Ernst nu era doar arhitectul războiului pentru Hitler, era asasinul inocenţilor. Iar motivul său era doar... o colecţie folositoare de informaţii.

Tot ce se întâmpla era al dracului de *defect*.

Paul roti Mauserul spre dreapta, către bărbatul chel şi către soldat. Al doilea trupete în uniformă cenuşie stătea sprijinit de dubă, fumând o ţigară. Cei doi soldaţi erau la oarecare distanţă unul de celălalt, dar Paul îi putea culca probabil la pământ pe amândoi. Chelul, posibil profesorul menţionat în scrisoarea către Hitler, ar fi putut să nu fie înarmat şi probabil că ar fi fugit de la primul foc. Paul ar fi putut sprinta către clasă, ar fi deschis uşa şi i-ar fi putut acoperi cu arma pe băieţi, ca să scape în siguranţă.

Ernst şi garda sa ar scăpa sau s-ar piti după maşină până când ar primi ajutor şi totuşi, nu-i putea lăsa să moară pe

toţi tinerii aceia.

Cătarea Mauserului era centrată pe pieptul soldatului. Paul începu să coboare degetul pe trăgaci.

Apoi oftă supărat și direcționă ţeava armei din nou către Mercedes.

Nu, venise aici cu un singur scop. Acela de a-l omorî pe Reinhard Ernst. Tinerii din sala de clasă nu erau problema lui. Trebuiau sacrificaţi. Odată ce l-ar ucide pe Ernst, celălalt soldat s-ar ascunde şi ar riposta, forţându-l pe Paul să-şi caute scăparea înapoi în pădure, în vreme ce băieţii se sufocau.

Încercând să nu-şi imagineze grozăvenia din sala de cursuri şi prin ce treceau tinerii aceia, Paul Schumann atinse din nou gheaţa. Îşi domoli respiraţia.

Şi, chiar atunci, rugăciunea lui de mai înainte primi în sfârşit un răspuns. Uşa din spate a maşinii lui Ernst se deschise.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

„Într-o vreme, obişnuiam să înot ore în şir şi să fac drumeţii zile de-a rândul”, se gândi supărat Willi Kohl, care se sprijinea de un copac şi încerca să-şi recapete respiraţia. Era nedrept să aibă, în acelaşi timp, un apetit consistent şi un talent înnăscut pentru o slujbă sedentară.

Ah, şi acum, desigur, mai era la mijloc şi vârsta... Ca să nu mai vorbim de picioare.

Antrenamentul poliţiei prusace era cel mai bun din lume, însă a urmări un suspect prin pădure ca însuşi Göring la

vânătoare de urşi nu era în foaia de atribuţii.

Kohl nu descoperi niciun semn al traseului parcurs de Paul Schumann şi nici alte urme de om. El însuşi se mişca cu greutate. Trebuia să facă pauze din când în când apropiindu-se de câte un desiş extrem de compact şi să se asigure că nu-l urmăreşte nimeni cu arma. Apoi îşi relua urmărirea cu aceeaşi prudenţă.

În cele din urmă, privind prin tufişul din faţa sa, observă o peluză proaspăt tunsă în jurul unei clădiri de şcoală. În apropiere erau parcate un Mercedes negru, un autobuz şi o dubă. Şi mai era un Opel de partea cealaltă a câmpului. Câţiva oameni se aflau lângă maşini; printre ei, doi soldaţi şi un militar SS lângă Mercedes.

Acesta să fi fost locul tranzacţiilor dubioase, piaţa aceea neagră în care erau implicaţi Schumann şi Webber? Dacă da, ei unde erau?

Întrebări, nimic altceva decât întrebări.

Apoi Kohl observă ceva neobişnuit. Îşi făcu loc mai aproape, dând tufele deoparte. Picături de transpiraţie începură să se prelingă în ochi. Se şterse şi privi cu atenţie. Din ţeava de eşapament a autobuzului pornea un furtun care ducea la zidul şcolii. Asta ce mai era? Poate că ucideau dăunători.

Dar ignoră în scurtă vreme acest detaliu curios. Atenţia sa se îndreptă către Mercedes, a cărui uşă din spate se deschise. Un bărbat ieşi din maşină. Kohl îşi dădu seama şocat că era un reprezentant al guvernului – Reinhard Ernst, omul însărcinat cu ceea ce se numea „stabilitatea internă”, deşi toată lumea ştia că el este geniul militar din spatele înarmării ţării.

Şi el ce căuta aici? Ar fi putut...

— O, nu, şopti Willi Kohl cu voce tare. Dumnezeule...

Înţelese dintr-odată ce rost aveau toate alertele de securitate, ce relaţie era între Morgan, Taggert şi

Schumann şi care era misiunea americanului în Germania.

Scoţându-şi pistolul, inspectorul începu să alerge prin pădure către peluză, blestemând Gestapoul şi SS-ul şi pe Peter Krauss pentru că nu-i spuseseră ceea ce ştiau. Blestemând, de asemenea, cei douăzeci de ani şi cele douăzeci şi cinci de kilograme adăugate corpului său de când devenise poliţist. În privinţa picioarelor, atât era de urgentă dorinţa de a preveni moartea lui Ernst, că uită complet de dureri.

Totul era o minciună!

Tot ce le spuseseră fusese o minciună. Să ne facă să venim de bunăvoie în camera morţii! Kurt luase ceea ce considera a fi o hotărâre laşă, acceptând să intre în armată, şi acum era pe punctul de a muri din cauza acestei decizii, în vreme ce, dacă el şi Hans ar fi mers în lagărul de concentrare, ar mai fi avut şanse să supravieţuiască.

Apatic şi ameţit, Kurt Fischer stătea în colţul clădirii academice 5, alături de fratele său. Nu mai puţin înspăimântat şi nici mai puţin disperat decât toţi ceilalţi, el nu încerca totuşi să smulgă băncile de fier din podea sau să dărâme uşa cu umărul, cum încercau băieţii ceilalţi. Ştia că Ernst şi Keitel se gândiseră la aceasta înainte şi construiseră o clădire impenetrabilă, care avea să le fie sicriu. Național-socialiştii erau la fel de eficienţi pe cât erau de demonici.

De fapt, şi Kurt folosea o unealtă ca să se salveze, dar una diferită. Cu un ciot de creion găsit în spatele clasei, el aşternea cuvinte strâmbe pe o foaie albă de hârtie smulsă de la finalul unei cărţi. În mod ironic, ţinând cont că pacifismul îi adusese în acel loc teribil, titlul volumului era *Tactici de cavalerie în timpul războiului dintre Franţa şi Prusia, 1870-1871.*

În jurul lor, scâncete de frică, strigăte de furie, hohote de

plâns. Kurt le auzea cu greutate.

— Nu-ţi fie frică, îi spuse el fratelui său.

— Nu, spuse băiatul mai tânăr, cu vocea spartă. Nu mi-e frică.

Şi în locul scrisorii prin care voiau să-şi liniştească părinţii, pe care plănuiseră s-o scrie în acea seară şi pe care Ernst le promisese c-o pot trimite, scria acum o misivă foarte diferită:

Albrecht şi Lotte Fischer
Strada Prinţul George nr. 14
Swiss Cottage,
Londra, Anglia.

Dacă printr-un miracol această scrisoare ajunge la voi, vrem să vă asigurăm că vă purtăm în minte în aceste ultime clipe de viaţă. Circumstanţele morţii noastre sunt la fel de fără sens ca ale altor zece mii care au murit înaintea noastră. Ne rugăm să vă continuaţi munca şi să ne păstraţi în gândurile voastre, astfel că, poate, toată nebunia aceasta se va termina. Spuneţi-le tuturor celor care sunt capabili să asculte că răul este mai rău decât cel pe care şi-l pot imagina şi că nu se va sfârşi decât atunci când cineva va avea curajul să-i pună capăt.

Vă transmitem dragostea noastră.
Fiii dumneavoastră.

În jurul lui, ţipetele începură să scadă, în vreme ce tinerii căzură în genunchi sau pe burtă şi îşi lipeau buzele de podeaua tocită de stejar şi de plintele din zid, pentru a inspira aerul pe care l-ar fi putut găsi dedesubt. Alţii se rugau, pur şi simplu, în pace.

Kurt Fischer se uită încă o dată peste nota scrisă. De

fapt, chiar râse uşor. Pentru că înţelese de îndată că acesta era scopul esenţial pe care spera să-l atingă: să le transmită părinţilor săi acest mesaj şi, în ultimă instanţă, se ruga el, lumii întregi. În felul acesta va lupta cu Partidul. Arma sa era însăşi moartea sa.

Şi acum, la final, Kurt nutrea o stranie nădejde că acest bilet va fi găsit şi trimis şi că poate, prin părinţii săi sau prin alţii, va fi lovitura finală ce va dărâma zidul închisorii în cariera captivă ţara sa.

Creionul îi căzu din mână.

Cu ultimele gânduri şi puteri, Kurt împături hârtia şi o puse în portofelul său, care avea cele mai mari şanse să fie luat de vreun antreprenor local de pompe funebre sau de vreun medic, iar aceştia, cu voia lui Dumnezeu, ar putea descoperi cuvintele scrise de el şi ar putea avea curajul să le trimită mai departe.

Apoi îl luă pe fratele său de mână şi închise ochii.

Paul Schumann încă nu avea nimic în cătare.

Reinhard Ernst se plimba nevrotic în spatele Mercedesului, vorbind la microfonul ataşat cu un cablu de bordul maşinii. Gardianul masiv care-l păzea îi bloca şi el vederea lui Paul.

Ţinu arma ferm, cu degetul pe trăgaci, aşteptând ca omul să se oprească.

Atingerea gheţii...

Îşi controla respiraţia, ignora muştele care-i zburau prin faţă, ignora căldura. Şi striga în tăcere la Reinhard Ernst: „Opreşte-te, pentru numele lui Dumnezeu! Lasă-mă să-mi fac treaba şi să plec, să mă întorc la mine în ţară, la tipografia mea, la fratele, la familia mea pierdută, la familia pe care aş mai putea s-o am”.

O imagine a lui Käthe Richter îi trecu rapid prin minte, iar el îi văzu ochii, îi simţi lacrimile, auzi ecoul vocii ei.

Mai degrabă împart țara cu zece mii de asasini decât patul cu unul....

Degetul său mângâie trăgaciul Mauserului, iar faţa şi cuvintele ei dispărură într-un nor de gheaţă.

Şi chiar atunci Ernst se opri, atârnă microfonul înapoi de bordul Mercedesului şi se îndepărtă de maşină. Stătea cu braţele încrucişate, discutând amabil cu gardianul său care dădea din cap încet, în vreme ce priveau amândoi la ce se întâmpla în clasă.

Paul puse cătarea pe pieptul colonelului.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

Apropiindu-se de poiană, Willi Kohl auzi o împuşcătură puternică.

Ecoul ei se reflectă din clădiri peste peluză şi fu înghiţit de iarba înaltă şi de ienuperii din jur. Inspectorul se ghemui instinctiv. Văzu, de partea cealaltă a poienii, cum silueta înaltă a lui Reinhard Ernst cade la pământ, lângă Mercedes.

„Nu... Omul a murit! Este greşeala mea! Din cauza neatenţiei mele, a stupidităţii, un om a fost asasinat, un om esenţial pentru patrie.”

Gardianul SS al ministrului, ghemuit, se uita după atacator.

„Ce am făcut?” îşi spuse inspectorul. Dar se auzi apoi un alt foc de armă.

Adăpostindu-se în spatele trunchiului protector al unui stejar uriaş de la marginea poienii, Kohl văzu cum un soldat al armatei regulate cade la pământ. În spatele acestuia, un alt soldat zăcea pe iarbă, cu pieptul plin de sânge. Alături, un bărbat chelios cu haine maro se târa pe brânci ascunzându-se sub autobuz.

Inspectorul se uită înapoi către Mercedes. Ce e asta? Se înşelase. Ministrul era nevătămat! Ernst se aruncase la pământ ca să se protejeze când auzise primul foc de armă, dar acum se ridica prudent cu pistolul în mână. Gardianul său pregătise un pistol mitralieră şi căuta ţinta.

Schumann nu-l omorâse pe Ernst.

Apoi se auzi al treilea foc peste poiană. Glonţul lovi

Mercedesul lui Ernst. Al patrulea, de asemenea, lovi cauciucul maşinii şi camera de aer. Apoi Kohl observă mişcare în câmpul cu iarbă. Era Schumann, da! Pleca din Opel către şcoală, trăgând ocazional către Mercedes cu o puşcă cu ţeavă lungă, forţându-l pe Ernst şi pe gardianul său să stea la pământ. Ajuns la uşa din faţă a clasei, gardianul SS al lui Ernst se ridică şi trase câteva focuri. Cu toate acestea, autobuzul îl proteja pe american de gloanţe.

Dar nu-l proteja de Willi Kohl.

Inspectorul îşi şterse mâna de pantaloni şi îşi întinse revolverul către Schumann. Era o lovitură la distanţă mare, dar nu imposibilă, şi putea măcar să-l facă pe om să se ascundă până veneau întăriri.

Dar când Kohl dădu să apese pe trăgaci, Schumann sparse uşa din faţă a clădirii. Păşi înăuntru şi ieşi un moment mai târziu trăgând după el un tânăr. Alţi câţiva ieşiră, clătinându-se, ţinându-se de piept, tuşind, unii vomitând. Încă unul, alţi trei.

Dumnezeule! Kohl era uluit. Deci acolo erau gazaţi tineri, nu şobolani sau şoareci.

Schumann le făcu semn băieţilor să se îndrepte către pădure şi, înainte ca inspectorul Kohl să-şi poată reveni din şocul celor văzute şi să ţintească din nou, americanul începu să tragă din nou către Mercedes, acoperindu-i pe tineri cu puşca, în vreme ce ei se adăposteau în siguranţa desişului.

Mauserul avu un recul puternic în umărul lui Paul când trase din nou. Ţintea jos, sperând să-l nimerească pe Ernst sau pe gardianul său în picioare. Dar maşina lor era într-un făgaş din drum şi nu putea ţinti pe sub ea. Aruncă rapid încă o privire în clasă; ieşeau şi ultimii tineri. Se târâră greoi afară şi începură să alerge către pădure.

— Fugiţi! ţipă Paul. Fugiţi!

Mai trase de două ori pentru a-i ţine la pământ pe Ernst

şi pe gardianul său.

Ştergându-şi transpiraţia de pe frunte, Paul încercă şi ajungă mai aproape de Mercedes, dar şi Ernst şi gardianul său erau înarmaţi şi buni ţintaşi, iar militarul SS avea o mașină automată. Traseră repetat, iar Paul nu se putu apropia. Când Paul trăgea de zăvor ca să încarce un glonţ, gardianul împroşca un nor de gloanţe către autobuz şi terenul din apropiere. Ernst sări pe scaunul din faţă al Mercedesului şi înşfăca microfonul, apoi se adăposti din nou în spatele maşinii.

Cât va mai dura până vor primi ajutoare? Paul condusese doar patru kilometri de la şoseaua principală până la Waltham. Era sigur că oraşul bine dezvoltat avea şi o garnizoană de poliţie pe măsură. Şi şcoala putea avea propriile sale forțe de securitate.

Dacă voia să supravieţuiască, trebuia să fugă acum.

Trase alte două focuri folosind ultimele gloanţe pe care le mai avea. Puse puşca la pământ şi scoase un pistol de la centura unuia dintre soldaţii morţi. Era un Luger, ca cel al lui Reginald Morgan. Trase de declanşator pentru a încărca un glonţ în camera armei.

Se uită în jos şi-l văzu – pe jumătate strecurat sub autobuz – pe mustăciosul chel care îi dusese pe studenţi în clădire.

— Cum te cheamă? îl întrebă Paul în germană.

— Vă rog, domnule. Vocea lui tremura. Nu mă...

— Cum te cheamă?

— Profesor doctor Keitel, domnule. Omul plângea. Vă rog...

Paul îşi aminti că acesta era numele din scrisoarea despre Studiul Waltham. Ridică pistolul şi-l împuşcă exact în mijlocul frunţii.

Apoi mai aruncă o privire finală către maşina lui Ernst şi, neputând vedea nicio ţintă, o luă la fugă peste câmp,

trăgând mai multe focuri către Mercedes pentru a-i ţine pe Ernst şi pe gardian la pământ, şi imediat după aceea se topi în pădure, în vreme ce gloanţele din arma soldatului SS mărunţeau frunzişul abundent din jurul lui, toate însă departe de ţintă.

CAPITOLUL PATRUZECI

Willi Kohl se întorsese din poieniţă şi acum, acoperit de transpiraţie şi ameţit de căldură, se îndrepta către camionul Serviciului de muncă, cu care, presupunea el, Schumann intenţiona să scape. I-ar fi spart cauciucurile ca să-l oprească.

O sută de metri, două sute, cu respiraţia tăiată, întrebându-se: „Cine erau acei tineri? Erau criminali? Erau nevinovaţi?”

Făcu o pauză să-şi recapete respiraţia. Trebuia s-o facă pentru că era sigur că Schumann i-ar fi auzit cu uşurinţă horcăitul dacă s-ar fi apropiat de el. Scrută pădurea, dar nu văzu nimic. Unde era camionul? Era dezorientat. În direcţia asta? Nu, era în partea cealaltă.

Dar poate că Schumann nu se îndrepta către camion. Poate că avea altă cale de scăpare. Omul era strălucitor, până la coadă. Ar fi putut avea ascunsă...

Fără un sunet, fără avertisment, gura de metal a unui pistol îi atinse ceafa. Nu! Primul său gând fu: „Heidi, dragostea mea... cum te vei descurca cu copiii în lumea asta nebună?” O, nu, nu!

— Nu te mişca.

O germană cu un slab accent.

— Nu mă voi mişca... Tu eşti, Schumann? întrebă el în engleză.

— Dă-mi pistolul.

Kohl îi întinse arma, iar Schumann o luă. O mână uriaşă îl

strânse de umăr şi-l răsuci pe inspector.

„Ce ochi”, se gândi Kohl încremenit. Se întoarse la limba sa maternă.

— Mă vei ucide, nu?

Schumann nu spuse nimic, dar pipăi buzunarele inspectorului în căutarea altor arme. Se dădu înapoi, apoi examină câmpul şi pădurea din jur. Aparent satisfăcut că sunt singuri, americanul se căută în buzunarul de la cămară şi scoase câteva foi de hârtie umede de transpiraţie. Le înmână lui Kohl, care întrebă:

— Ce-s astea?

— Citeşte-le, spuse Schumann.

Kohl replică:

— Te rog, ochelarii.

Se uită în jos către buzunarul de la piept. Schumann scoase ochelarii şi îi dădu inspectorului. Punându-i pe nas, el desfăcu şi citi documentele rapid, din ce în ce mai uluit. Ridică privirea, holbându-se în ochii albaştri ai lui Schumann. Îi coborî iar şi reciti prima pagină:

> Ludwig,
>
> Vei găsi anexată schiţa scrisorii mele către Führer despre studiul nostru. Atenţie că am indus o referinţă despre testul pe care-l facem azi la Waltham. Putem adăuga rezultatele la noapte.
>
> În acest stadiu de început al studiului, cred că este cel mai bine să mă refer la cei pe care soldaţii studiului nostru îi ucid considerându-i criminali de stat. De aceea vei vedea în scrisoare că cele două familii de evrei pe care i-am ucis la Gatow vor fi descrişi drept elemente subversive evreieşti, muncitorii polonezi ucişi la Charlottenburg drept spioni străini infiltraţi în ţară, pe ţigani drept deviaţi sexual, iar pe tinerii arieni care sunt azi la

> Waltham drept disidenţi politici. Ulterior, cred că putem fi mai clari în legătură cu inocenţa celor exterminaţi de subiecţii noştri, dar acum nu cred că este un climat potrivit pentru asta.

O, Dumnezeule din cer, se gândi el. Cazul Gatow, cazul Charlottenburg! Şi un altul: asasinarea ţiganilor. Şi acei tineri de astăzi! Cu o planificare mult mai... Erau asasinaţi pur și simplu ca să îngraşe studiul ăsta barbar, unul aprobat de cele mai înalte birouri guvernamentale.

Schumann îşi luă hârtiile înapoi.

— În genunchi. Închide ochii.

Kohl se mai uită o dată la american. A, da. Ăştia sunt ochii unui ucigaş, înţelese el. Cum de nu observase privirea asta mai devreme, la pensiune? Poate pentru că sunt atâţia asasini printre noi, încât am devenit neglijenţi. Willi Kohl făcuse un gest de omenie, lăsându-l pe Schumann să plece în timp ce el îşi continuase investigaţiile, în loc să-l trimită la o moarte sigură în celulele SS sau ale Gestapoului. Salvase viaţa unui lup care acum sărise la gâtul lui. O, ar putea să-i spună lui Schumann că nu ştia nimic despre oroarea asta. Şi, cu toate acestea, de ce l-ar fi crezut omul? La urma urmei, se gândi Kohl cu ruşine, în ciuda neştiinţei sale despre această monstruozitate anume, inspectorul era incontestabil legat de cei care o făcuseră.

— Acum! şopti Schumann cu voce cruntă.

Kohl îngenunche, gândindu-se la soţia lui. Îşi aminti că, atunci când erau tineri, pe la începutul căsătoriei lor, fuseseră la picnic în Pădurea Verde. Ah, mărimea coşului făcut de ea, sarea din mâncare, aroma de răşină a vinului, castraveciorii acri... Amintirea mâinii ei într-a lui...

Inspectorul închise ochii şi spuse o rugăciune, gândindu-se că cel puţin național-socialiştii nu găsiseră o cale de a face o crimă şi din legăturile profunde dintre oameni. Se

pierdu în scurtă vreme într-o relatare fervent pe care Dumnezeu ar fi trebuit să le-o facă lui Heidi şi copiilor.

Apoi îşi dădu seamă că trecuse ceva timp. Cu ochii încă închişi, ascultă cu atenţie. Nu auzi decât vântul care trecea printre copaci, bâzâitul insectelor, zgomotul ascuţit al unui motor de avion aflat sus, pe cer.

Alte minute fără sfârşit. În cele din urmă deschise ochii. Analiză situaţia. Apoi Willi Kohl se uită încet de jur împrejur; aşteptându-se să audă o împuşcătură de pistol în orice moment.

Nici urmă de Schumann. Masivul bărbat dispăruse fără zgomot din poieniţă. Nu departe de el auzi un motor pornind. Apoi o maşina băgată în viteză, scrâşnind. Se ridică şi, pe cât de repede îi permiteau gabaritul şi durerea din picior, alergă în direcţia sunetului. Ajunse la drumul de serviciu abandonat şi invadat de iarbă şi îl urmă până la şosea. Nu mai era nicio urmă de camion al Serviciului de muncă. Kohl se îndreptă către maşina sa DKW, dar se opri de îndată. Capota era ridicată şi dinăuntru atârnau nişte fire. Schumann îi distrusese maşina. Se întoarse şi se grăbi pe drum către clădirea academică.

Ajunse în acelaşi timp cu două maşini ale SS, care frânară într-o parcare din apropiere. Trupele în uniformă săriră şi înconjurară imediat Mercedesul în care se afla Ernst. Ei îşi scoseseră pistoalele şi scrutau pădurea, gata de ripostă la orice ameninţare.

Kohl se grăbi peste peluză către ei. Ofiţerii SS se încruntară, când îl văzură pe Kohl apropiindu-se şi-şi întoarseră armele către el.

— Sunt de la Poliţia Criminală! strigă el cu respiraţia tăiată, şi-şi flutură legitimaţia în aer.

Comandantul SS îl salută.

— Heil Hitler.

— Heil, icni şi Kohl.

— Un inspector Kripo de la Berlin? Ce cauţi aici? Ai auzit raportul radio despre atacul împotriva colonelului Ernst?

— Nu, am urmărit suspectul până aici. Cu toate acestea, nu ştiam că ţinta sa era colonelul. Îl urmăream pentru alt caz.

— Colonelul şi gardianul său nu au reuşit să-l vadă pe atacator, îi spuse ofiţerul SS inspectorului. Ştii cum arată?

Kohl ezită.

Un singur cuvânt ardea ca o făclie în mintea inspectorului. Stătea încolăcit ca o mreană şi nu voia să plece. Cuvântul acela era „datorie”.

În cele din urmă, Kohl spuse:

— Da, da, ştiu, domnule.

Comandantul SS spuse:

— Bun. Am ordonat ca drumurile să fie blocate în zonă. Voi transmite descrierea lui. E rus, nu? Aşa am auzit.

— Nu, este american, spuse Kohl. Şi pot face ceva mai mult decât să vi-l descriu pur şi simplu. Ştiu ce vehicul conduce şi am şi o fotografie de-a lui.

— Ai? întrebă comandantul încruntându-se. Cum vine asta?

— Mi-a dat-o astăzi, mai devreme.

Willi Kohl ştiu că nu are de ales. Cu toate acestea, sufletul său urla agonic atunci când se căută prin buzunare şi îi dădu comandantului paşaportul.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI UNU

„Sunt un prost”, se gândi Paul Schumann.

Era disperat şi pentru asta nu există limite.

Conducea camionul Serviciului de muncă spre vest, pe minunatele drumuri laterale care duceau la Berlin, privind în oglindă pentru a vedea dacă este urmărit.

Un prost...

„Ernst fusese în vizorul meu! L-aş fi putut ucide! Şi totuşi...”

Şi totuşi ceilalţi, tinerii aceia, ar fi murit de o moarte îngrozitoare în sala aceea de clasă nenorocită. Îşi spusese că trebuie să uite de ei. Să atingă gheaţa. Să-şi îndeplinească misiunea pentru care venise în ţara asta atât de frământată.

Dar nu fusese capabil s-o facă.

Acum lovea volanul cu palma, tremurând de furie. Acum, câţi alţii vor muri din cauza deciziei sale? De fiecare dată când va citi că național-socialişti şi-au extins armata, că produc arme noi, că soldaţii germani fac antrenamente, că tot mai multă lume dispare de acasă, că au murit pe al patrulea pătrat de ciment de la stratul de iarbă în Grădina fiarelor... se va simţi vinovat.

Nici uciderea monstruosului de Keitel nu înlătura oroarea alegerii sale. Reinhard Ernst, un om cu mult mai îngrozitor decât şi-ar putea imagina oricine, era încă în viaţă.

Simţea că lacrimile îi inundă ochii. Prost...

Bull Gordon îl alesese pentru că era atât de al dracului de bun. O, desigur, putea atinge gheaţa. Dar un tip mai bun, un om mai puternic nu ar atinge doar gheaţa, ci ar aduce-o în sufletul său şi ar lua o decizie corectă, indiferent cât i-ar fi costat pe tinerii aceia. Cu faţa arzând din cauza ruşinii, Paul Schumann conducea înainte, revenind în Berlin, unde urma să se ascundă până la sosirea avionului de salvare, în dimineaţa următoare.

Apoi luă o curbă şi frână din răsputeri. Drumul era blocat de un camion al armatei. În picioare lângă acesta se aflau

şase militari SS, dintre care doi cu mitraliere. Paul nu se gândise ca vor bloca drumurile atât de repede şi, oricum, nu drumuri atât de neînsemnate ca acesta. Îşi luă ambele pistoale, pe al lui şi pe al inspectorului, şi le puse pe scaunul de alături.

Paul salută, aruncând mâna inertă în sus:

— Heil Hitler.

— Heil Hitler, domnule ofiţer, fu replica rece a comandantului SS, care privea ironic uniforma de la Serviciul de muncă pe care Paul o îmbrăcase din nou.

— Vă rog, care este problema? întrebă Paul.

Comandantul se apropie de camion.

— Căutăm pe cineva în legătură cu un incident care a avut loc la Colegiul Militar Waltham.

— De-asta am văzut tot drumul maşini oficiale? întrebă Paul, a cărui inimă bătea cu putere.

Ofiţerul SS mormăi ceva, apoi se uită la chipul lui Paul. Era gata să-l întrebe ceva, când un motociclist opri brusc pe marginea drumului şi scoase cheile din contact.

— Domnule, spuse el, un detectiv Kripo ştie exact identitatea asasinului. Iată descrierea pe care i-a făcut-o.

Mâna lui Paul se închise încet în jurul Lugerului. I-ar fi putut ucide pe cei doi oameni. Rămâneau, în schimb, ceilalţi din apropiere.

Motociclistul continuă, înmânându-i comandatului SS o bucată de hârtie:

— Este american, dar vorbeşte germana fluent.

Comandantul consultă foaia de hârtie. Îi aruncă o privire lui Paul, apoi se uită din nou la nota primită de la motociclist şi spuse:

— Suspectul are circa un metru şaptezeci înălţime şi e slăbuţ. Are părul negru şi mustaţă. Conform paşaportului, numele lui este Robert E. Gardner.

Paul se uita fix la comandant, dând din cap în tăcere.

„Gardner?” se miră el.

— Hei, întrebă ofiţerul SS, ce te uiţi aşa la mine? Ai văzut vreun om ca ăsta sau nu?

— Nu, domnule, îmi pare rău, nu, nu am văzut.

Gardner?... Cine mai era şi ăsta?... Stai, da, îşi aminti Paul: era numele de pe unul dintre paşapoartele false ale lui Robert Taggert.

Kohl le dăduse celor de la SS această documentaţie, nu pe cea a lui Paul.

Comandantul privi din nou foaia de hârtie.

— Detectivul ne-a spus că bărbatul conducea un Audi sedan verde. Ai văzut vreo maşină ca asta pe-aici?

— Nu, domnule.

Paul observă în oglindă că doi dintre ceilalţi ofiţeri se uitau în spatele camionului. Ei strigară:

— Aici totul e-n regulă.

Comandantul continuă:

— Dacă îl vezi pe el sau vreo maşină Audi care corespunde descrierii, să iei legătura imediat cu autorităţile.

Strigă apoi spre şoferul camionului care bloca drumul:

— Lasă-l să treacă.

— Heil Hitler, spuse Paul cu un entuziasm pe care nu-l mai auzise la nimeni de când sosise în Germania.

— Da, da, Heil Hitler. Acum pleacă de-aici!

Un Mercedes oficial al SS opri în faţa clădirii 5 a Colegiului Militar Waltham, unde Willi Kohl îi privea pe zeci de militari care măturau pădurea în căutarea tinerilor care scăpaseră din sala de clasă.

Uşa maşinii se deschise şi însuşi Heinrich Himmler coborî, îşi şterse ochelarii ca de profesor cu o batistă, apoi se îndreptă cu paşi mari către comandantul SS, Kohl şi Reinhard Ernst; acesta din urmă stătea acum în afara

maşinii, păzit de o duzină de militari.

Kohl ridică mâna şi Himmler răspunse cu un salut scurt, apoi îl studie îndeaproape cu ochii strânşi.

— Eşti de la Poliţia Criminală?

— Da, domnule Şef al Poliţiei Himmler. Sunt detectiv-inspector Kohl.

— Aha, da... Deci tu eşti Willi Herman Kohl.

Detectivul era uluit că satrapul poliţiei germane îi ştia numele. Îşi aminti de dosarul său de la SD şi se simţi şi mai stânjenit de faptul că fusese recunoscut. Himmler, care-i sugera lui Kohl un şoricel, se întoarse şi-l întrebă pe Ernst:

— Eşti nevătămat, nu?

— Eu da. Dar a ucis câţiva ofiţeri şi pe colegul meu, profesorul doctor Keitel.

— Unde este asasinul?

Comandantul SS spuse pe ton amar:

— A scăpat.

— Şi cine este, aţi aflat?

— Inspectorul Kohl îi ştie identitatea.

Cu un curaj pe care i-l permitea rangul – dar pe care Kohl nu şi l-ar fi îngăduit – Ernst spuse abrupt:

— Uită-te la poza din paşaport, Heinrich. Este acelaşi om care a fost la Stadionul Olimpic. A stat la un metru de Führer, de toţi ceilalţi miniştri. A fost atât de aproape de noi toţi.

— Gardner? întrebă Himmler nelinişti, holbându-se la paşaportul pe care comandantul SS i-l ţinea în faţă.

— S-a folosit de un nume fals la stadion. Sau poate că acesta este fals.

Micuţul om de stat ridică privirea şi se încruntă:

— Totuşi, de ce ţi-a salvat viaţa la stadion?

— Evident că nu mi-a salvat viaţa, se răţoi Ernst. Nici nu am fost în pericol atunci. Probabil că a spânzurat el însuşi arma aia în depozit, ca să pară că este de partea noastră.

Să ne străpungă sistemul de apărare, desigur. Cine știe care ar fi fost următoarea ţintă, după ce m-ar fi ucis pe mine? Poate că Führer-ul însăşi.

— În informarea despre care ne-ai vorbit se spunea că este rus, adăugă Himmler tăios. Dar ăsta este un paşaport american.

Himmler rămase apoi tăcut un moment, măturând cu privirea frunzele uscate de la picioarele sale.

— Americanii nu ar fi avut niciun interes să-ţi facă rău, desigur. Bănuiesc că ruşii l-au angajat. Îl privi pe Kohl. Cum se face că ştii de asasin?

— Pură coincidenţă, domnule Şef al Poliţiei Statului. L-am urmărit ca suspect într-un alt caz. Numai după ce am ajuns aici pentru a-l supraveghea am înţeles că şi colonelul Ernst era prezent la colegiu şi că suspectul intenţiona să-l ucidă.

— Dar ştii cu siguranţă despre atentatul anterior la viaţa colonelului Ernst? întrebă Himmler grăbit.

— Incidentul la care tocmai s-a referit domnul colonel, cel de la Stadionul Olimpic? Nu, domnule, nu am fost informaţi în legătură cu el.

— Nu aţi fost?

— Nu, domnule. Kripo nu a fost informat. Şi chiar m-am întâlnit cu şeful inspectorilor Horcher, cu nu mai mult de două ore în urmă. Nici el nu ştia nimic despre asta. Kohl îşi scutură capul. Aş fi vrut să fi fost informaţi, domnule. Mi-aş fi coordonat cazul cu SS şi cu Gestapo în aşa fel încât poate că acest incident nu s-ar fi întâmplat şi soldaţii aceia nu ar fi murit.

— Spui că nu ştiai că forţele noastre de securitate căutau un posibil infiltrat încă de ieri?

Himmler pusese întrebarea pe un ton funebru, ca un actor prost de cabaret.

— Aşa este, domnule Şef al Poliţiei.

Kohl se uită în ochii lui mici, încadraţi de rama neagră şi

rotundă a ochelarilor, şi ştiu că Himmler însuşi fusese cel care ordonase ca Poliţia Criminala să nu fie informată în legătură cu alerta de securitate. El era, la urma urmei, cel mai mare maestru al celui de-Al Treilea Reich în materie de asumare a meritelor, de furt al laurilor care aparţineau altora şi de dat vina pe alţii, mai ceva chiar decât Göring. Kohl se întrebă dacă nu era cumva el însuşi în pericol acum. Se petrecuse o breşă potenţial dezastruoasă de securitate, i-ar fi folosit lui Himmler să sacrifice pe cineva pentru neglijenţă? Creditul lui Kohl părea apreciabil, dar uneori era nevoie de un ţap ispăşitor, mai ales atunci când complotul tău aproape că l-a ucis pe expertul în reînarmare al lui Hitler. Kohl luă rapid o decizie şi adăugă:

— Şi, în mod curios, nu am auzit nimic nici de la ofiţerul Gestapo de legătură. L-am întâlnit chiar ieri. Ar fi fost bine dacă ne-ar fi spus mai multe despre această problemă de securitate.

— Şi cine este ofiţerul Gestapo de legătură al Poliţiei Criminale?

— Peter Krauss, domnule.

— Aha!

Şeful Poliţiei Statului dădu din cap, punând informaţia bine şi pierzându-şi interesul pentru Willi Kohl.

— Sunt şi pe aici câţiva prizonieri politici, spuse Reinhard Ernst evaziv. O duzină sau cam aşa de tineri. Au scăpat în pădure şi am trimis soldaţii după ei.

Ochii săi se abătură către sala de clasă mortală. Şi Kohl se uită către clădire, care părea extrem de prietenoasă, o clădire modestă pentru învăţământul de cel mai înalt nivel, datând din Al Doilea Reich prusac şi care, îşi dădu el seama acum, reprezenta răul în cea mai pură reprezentare a sa. El observă că Ernst îi pusese pe soldaţi să scoată furtunul din branşamentul din zid şi să ducă autobuzul în altă parte. Dosarul şi alte câteva documente care se împrăştiaseră pe

pământ, probabil o parte a aceluiaşi aberant Studiu Waltham, dispăruseră şi ele.

Kohl îi spuse lui Himmler:

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule, aş vrea să pregătesc un raport cât mai repede posibil şi să ajut la prinderea ucigaşului.

— Da, aşa să faci, şi cât mai repede, inspectore.

— Heil.

— Heil, răspunse Himmler.

Kohl se întoarse şi porni către cei câţiva soldaţi aflaţi lângă duba pregătită să îi ducă înapoi la Berlin. Când se îndrepta cu greutate către aceştia, decise că poate rafina un pic relatarea sa, în aşa fel încât să reducă riscurile la care se expunea. Era adevărat, fotografia din paşaport se potrivea cu chipul unui bărbat asasinat într-o pensiune în sud-vestul Berlinului înainte de atentatul la viaţa lui Ernst. Dar numai Janssen, Paul Schumann şi Käthe Richter ştiau asta. Ultimii doi nu ar oferi de bunăvoie vreo informaţie Gestapoului, iar în privinţa inspectorului candidat, Kohl decise că îl va trimite de îndată pe Janssen la Potsdam pentru câteva zile, în ideea de a cerceta una dintre acele omucideri pe care ar fi trebuit de ceva vreme să le investigheze; astfel el urma să preia controlul asupra lui Taggert şi asupra crimei din Aleea Dresda. În noaptea aceea Kohl le va oferi trupul asasinului, care murise încercând să scape. Legistul nu făcuse încă autopsia, desigur – ba chiar ar fi fost de mirare dacă ridicase cadavrul până la acea oră iar Kohl se putea asigura, prin favoruri şi mită, că timpul morţii va fi stabilit după ce avusese loc tentativa de asasinat de aici, de la colegiu.

El se îndoia că ancheta va continua; întreaga afacere era acum o neplăcere periculoasă atât pentru Himmler, care făcuse greşeli grave în materie de securitate a statului, cât şi pentru Ernst, din cauza incendiarului Studiu Waltham. Ar

fi putut...

— Ah, Kohl... inspectore Kohl! îl strigă Heinrich Himmler.

Inspectorul se întoarse.

— Da, domnule?

— Cât crezi că va mai dura până când protejatul tău va fi suficient pregătit?

Inspectorul se gândi un moment, dar lucrurile nu mai aveau acum niciun sens. Răspunse:

— A, da, domnule Şef al Poliţiei Himmler. Protejatul meu?

— Konrad Janssen. În cât timp crezi că se va putea transfera la Gestapo?

Ce voia oare să spună? Mintea lui Kohl se goli pentru o clipă...

Himmler continuă:

— Păi, cred că ştii că l-am acceptat în Gestapo înainte de a absolvi colegiul de poliţie, nu? Dar voiam să înveţe de la unul dintre cei mai buni investigatori din Alex înainte de a începe să lucreze în Prinz Albrecht Strasse.

Kohl simţi lovitura în piept, odată cu noutăţile. Dar îşi reveni de îndată.

— Iertaţi-mă, domnule Şef al Poliţiei Statului, spuse inspectorul, scuturând capul şi zâmbind. Desigur, ştiam. Incidentul de aici mi-a ocupat cu totul mintea... În privinţa lui Janssen, vă asigur că va fi gata în curând. Se arată a fi extraordinar de talentat.

— Îl urmărim de la o vreme, Heydrich şi cu mine. Poţi fi mândru de acest băiat. Am credinţa că va ajunge repede în vârf. Heil Hitler.

— Heil Hitler.

Întors pe dos, Kohl se îndepărta. Janssen? Plănuise în tot acest timp să lucreze pentru poliţia secretă politică? Mâinile inspectorului tremurau din cauza durerii stârnite de această trădare. Aşadar, băiatul turnase numai minciuni – despre dorinţa lui de a deveni detectiv criminalist, despre

intrarea în Partid (dacă voia să avanseze în Gestapo şi în Sipo, ar fi trebuit să fie membru). Şi cu un fior de gheaţă în suflet, se gândi la nenumăratele indiscreţii pe care le împărtăşise inspectorului candidat.

„Janssen, ştii, m-ai fi putut aresta şi trimite la Oranienburg pentru un an pentru ce-am spus acum…”

Totuşi, se gândi el, inspectorul candidat avea nevoie de Kohl pentru a promova şi nu-şi putea permite să-l denunţe. Poate că pericolul nu era chiar atât de mare pe cât ar fi putut fi.

Kohl ridică ochii din pământ, privind la grupul de militari SS din jurul dubei. Unul dintre ei, un uriaş cu o cască neagră pe cap, îl întrebă:

— Da? Vă putem ajuta cu ceva?

El le spuse ce se petrecuse cu DKW-ul lui.

— Ucigaşul l-a stricat? De ce s-o mai fi obosit? Te putea întrece şi pe jos! Soldaţii izbucniră în râs. Da, da, te vom duce noi acolo, inspectore. Plecăm în câteva minute.

Kohl dădu din cap şi, încă năucit de şocul celor aflate despre Janssen, se urcă în dubă şi se aşeză. Privi spre discul portocaliu al soarelui, ce aluneca încet în spatele unei coaste de deal care gemea de flori şi iarbă. Se lăsă moale, cu capul sprijinit de spătarul scaunului. Militarii SS intrară în maşină şi apoi porniră, ieşind din curtea colegiului şi îndreptându-se către sud-est, spre Berlin.

Soldaţii vorbeau despre tentativa de asasinat şi despre Jocurile Olimpice, şi despre planurile pentru un mare miting în afara zonei Spandau, la sfârşitul de săptămână care urma.

Acela fu momentul în care inspectorul luă o hotărâre. Decizia sa părea absurd de impulsivă, la fel de rapidă ca şi dispariţia subită a soarelui dincolo de linia orizontului, colorând strălucitor cerul, pentru ca – în secunda următoare – să nu lase în urmă decât o înnegurare

albastră-cenuşie. Dar poate, se gândi el, nici nu era o alegere conştientă, ci mai degrabă una inevitabilă, care fusese decisă cu mult, mult timp înainte, de legi imuabile, la fel cu cele care fac din zi amurg: Willi Kohl şi familia sa vor părăsi Germania.

Trădarea lui Konrad Janssen şi Studiul Waltham – ambele simboluri desăvârşite ale direcţiei adevărate în care se îndrepta guvernul – erau motive suficient de convingătoare. Însă cel care tranşase, practic, problema fusese americanul, Paul Schumann.

Stând alături de ofiţerii SS în afara clădirii 5, conştient că avea în buzunarul său atât paşaportul real al lui Schumann, cât şi pe cele false ale lui Taggert, Kohl dusese o luptă agonică în legătură cu datoria pe care o avea de îndeplinit. Şi, în final, alesese aşa. Crunt era însă faptul că obligaţia îi dictase să acţioneze împotriva ţării sale.

În ceea ce priveşte calea de a părăsi ţara, ştia deja cum va face. Se va preface că nu ştie de alegerea lui Janssen (dar, desigur, va înceta cu nechibzuitele sale reflecţii adresate tânărului inspector), va spune toate replicile pe care va dori şeful inspectorilor să le audă de la el, se va ţine departe de parterul sediului central al Poliţiei Criminale cu maşinile sale de sortat cartele DeHoMag, se va ocupa de crime precum cea de la Gatow, exact cum doreau ei s-o facă – adică, desigur, nu le va mai investiga deloc. Va fi un model de poliţist naţional-socialist.

Apoi, în februarie, îşi va lua toată familia la Londra, la conferinţa Comisiei Internaţionale a Poliţiei Criminale. De acolo vor lua vaporul către New York, unde emigraseră doi dintre verişorii săi cu câţiva ani înainte, iar aceştia erau deja pe picioarele lor.

Fiind un oficial de rang înalt, care călătorea în interesul Kripo, putea aranja cu uşurinţă să obţină documente de ieşire, dar şi acceptul de a scoate o sumă de bani

substanţială în afara ţării. Vor fi câteva manevre dubioase, desigur, pentru toate aceste aranjamente, dar cine în Germania de acum nu avea talent de intrigant?

Heidi ar fi mulţumită de schimbare, fireşte, pentru că ar găsi un adăpost pentru copiii ei. Günter va fi salvat de colegii săi naziști. Hilde putea să meargă la şcoală din nou şi să devină profesoară, aşa cum îşi dorea.

Cu fiica sa mai mare lucrurile erau mai complicate, desigur, din cauza logodnicului ei, Heinrich Sachs. Dar Kohl se gândi că l-ar putea convinge pe bărbat să vină cu ei. Sachs era un antinazist vehement, nu avea rude apropiate şi era îndrăgostit până peste cap de Charlotte, pe care ar fi urmat-o oriunde. Tânărul Sachs era un funcţionar talentat, vorbea engleza bine şi, în ciuda unor crize de artrită, era un muncitor neobosit; Kohl bănuia că-i va fi mult mai uşor să găsească de lucru în America decât îşi va găsi el însuşi.

În ceea ce-l privea pe inspector... avea să o ia de la capăt la jumătatea vieţii! Ce provocare copleşitoare! Se gândi ironic la opera stupidă a Führer-ului, *Mein Kampf.* Măi să fie, ce luptă va avea el de dat cu sine însuşiși – un om obosit, cu familie, luând-o de la început la o vârstă la care ar fi trebuit să delege cazurile către tinerii săi inspectori şi să-şi ia zile libere pentru a-şi însoți copiii la bazinul cu valuri de la Luna Park. Însă nu gândul la efortul şi la nesiguranţa care aveau să urmeze îl sugruma tăcut şi-i aducea în ochi lacrimi, pe care încerca să le ascundă de tinerii soldaţi SS...

Nu, lacrimile erau stârnite de peisajele pe care le vedea pe fereastra dubiţei cu care se întorceau în Berlin: câmpiile Prusiei. Şi, cu toate că erau prăfoase şi palide în acea seară uscată de vară, încă iradiau grandoare şi o semnificaţie palpabilă, fiind câmpiile Germaniei sale, o ţară cu sufletul mare, ale cărei adevăruri şi idealuri fuseseră cumva, în mod tragic, furate de tâlhari.

Kohl se căută în buzunar şi îşi scoase pipa din spumă de

mare. Îi umplu cupa, apoi căută din nou prin buzunare, fără a găsi însă chibrituri. Auzi un sunet aspru, iar soldatul SS care stătea lângă el îi oferi un foc.

— Mulţumesc, spuse Kohl trăgând adânc din ţeava pentru a aprinde tutunul.

Se lăsă pe spate, umplând aerul din jurul său cu o aromă pătrunzătoare de cireşe, şi privi apatic prin parbrizul maşinii, pe unde începuseră să se vadă luminile Berlinului.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI

Maşina se legăna ca un dansator de-a lungul drumului către casa sa din Charlottenburg. Reinhard Ernst stătea în spate, ţinându-se bine ca să nu fie răsturnat la curbe şi odihnindu-şi capul pe pielea luxoasă a banchetei. Avea un nou şofer, care era şi gardian; Claus, locotenentul SS care-l păzea la Colegiul Waltham, fusese rănit de sticla care zburase din ferestrele Mercedesului şi fusese dus la chirurgie. În spatele lor se afla o altă maşină SS, plină de gardieni cu căşti negre.

Îşi scoase ochelarii şi-şi frecă ochii. Vai, Keitel era mort, ca şi soldatul care participa la studiu. „Subiectul D”, aşa se gândea Ernst la el; nici măcar nu-i ştia numele... Ziua fusese dezastruoasă.

Un lucru îl preocupa mai mult decât oricare altul pe Ernst, şi anume alegerea făcută de ucigaş în faţa clădirii 5. Dacă dorise să-l ucidă, se gândi colonelul, aceasta fiind cu certitudine misiunea lui, ar fi putut s-o facă fără probleme. Cu toate acestea, acestea se hotărâse să n-o facă. El i-a salvat, în schimb, pe tineri. Gândindu-se la această acţiune, oroarea faptelor lui Ernst deveni clară. Da, îşi dădu el seama, Studiul Waltham era abominabil. Îi privise pe tinerii aceia în faţă şi le spusese: „Intraţi în armată timp de un an şi păcatele voastre vor fi şterse”, ştiind, în acelaşi timp, că asta era o minciună. Născocise povestea asta pentru ca victimele să rămână relaxate şi încrezătoare, iar soldatul să le poată cunoaşte înainte de a le ucide.

Da, îi minţise pe fraţii Fischer, aşa cum îi minţise şi pe muncitorii polonezi cărora le spusese că vor fi plătiţi dublu dacă vor planta nişte copaci pentru Olimpiadă, lângă Charlottenburg. Şi aşa cum minţise şi familiile de evrei din Gatow, spunându-le să se întâlnească pe malul râului, pentru că prin apropiere bântuiau nişte soldaţi din Cămăşile brune, iar Ernst şi oamenii săi urmau să îi protejeze.

Lui Ernst nu-i displăceau evreii. Luptase alături de unii dintre ei în război şi-i găsea la fel de inteligenţi şi de curajoşi ca pe oricine altcineva. Într-adevăr, dacă ţinea cont de evreii cunoscuţi pe-atunci, dar şi după aceea, nu putea găsi nicio diferenţă între ei şi arieni. În privinţa polonezilor, ei bine, din câte ştia el din istorie, aceştia nu erau nici ei prea diferiţi faţă de vecinii lor prusaci şi aveau, cu adevărat, o nobleţe pe care puţini național-socialişti o aveau.

Era dezgustător studiul acela. Oribil. Simţi o ruşine incipientă, ca un pumnal răsucindu-se în sufletul său, ca mistuitoarea durere din braţul său, acolo unde, în timpul războiului, şrapnelul încins îi sfâşiase umărul.

Drumul se îndrepta pe măsură ce se apropiau de zona în care locuia colonelul. Ernst se aplecă înainte şi-l îndrumă pe şofer către casa lui. Abominabil, da...

Şi totuşi... uitându-se în jur la clădirile bine-cunoscute şi la cafenelele şi parcurile din această zonă a Charlottenburgului, oroarea începea să pălească, după cum se întâmpla şi pe câmpul de luptă când ultimul Mauser sau Enfield trăgea, salvele de tun încetau, urletele răniţilor se stingeau. Îşi aminti cum se uita la „ofiţerul de recrutări”, la subiectul D, care ataşase de bunăvoie, mândru, furtunul ucigaş la sistemul de ventilaţie al şcolii, chiar dacă jucase fotbal cu victimele cu puţin timp înainte. Alt soldat ar fi putut obiecta. Dacă n-ar fi murit, răspunsurile la chestionarul profesorului doctor ar fi fost extrem de utile

pentru a stabili criteriile pe care era necesar să le urmeze pentru a pune soldatul potrivit la locul potrivit.

Slăbiciunea simţită cu o clipă înainte, remuşcarea declanşată de modul în care alesese asasinul să-şi abandoneze propria misiune dispărură de îndată. Era convins din nou că făcea ceea ce trebuie. Las’ să aibă Hitler accesele sale de nebunie! Unii nevinovaţi vor muri, desigur, până când furtuna se va fi împrăştiat, dar după aceea Führerul va fi alungat, în vreme ce armata pe care o crea Ernst va trăi mai mult decât el şi va fi coloana vertebrală a unei noi Germanii glorioase şi, în ultimii instanţă, a unei noi păci europene.

Trebuiau făcute sacrificii.

Mâine, Ernst va începe să caute un alt psiholog sau un profesor doctor care l-ar putea ajuta să-şi continue opera. Iar de data aceasta va căuta pe cineva care să fie mult mai ataşat de spiritul naţional-socialismului decât fusese Keitel şi unul fără bunici evrei, pentru numele lui Dumnezeu! Ernst trebuia să fie mai inteligent. Aceasta era o perioadă istorică în care trebuie să fii inteligent.

Maşina opri în faţa casei. Ernst îi mulţumi şoferului şi ieşi. Soldaţii SS din maşina care îi urmase coborâră şi ei, alăturându-se celor care deja îi păzeau reşedinţa. Comandantul îi spuse că soldaţii vor rămâne până când asasinul va fi prins sau până când va fi sigură omorârea lui sau fuga din ţară. Ernst îi mulţumi politicos şi intră în casă. O salută pe Gertrud cu un sărut. Ea se uită la petele de iarbă şi de noroi de pe pantaloni.

— Ah, eşti fără speranţă, Reinie!

Fără să-i dea vreo explicaţie, el surâse palid. Ea se întoarse în bucătărie, de unde se simţea un pătrunzător miros de oţet şi de usturoi. Ernst urcă scările pentru a se spăla şi ca să-şi schimbe hainele. Îl văzu pe nepotul său în camera lui, desenând ceva pe un calup de hârtie.

— Opa! strigă copilul şi alergă la el.

— Ce faci, Mark? Mergem să lucrăm la barca noastră diseară?

El nu răspunse şi Ernst îşi dădu seama că băiatul se încruntase.

— Ce se întâmplă?

— Opa, mi-ai spus Mark. Asta a fost numele lui tati.

Chiar așa îi spusese?

— Îmi pare rău, Rudy. Nu gândeam prea clar. Sunt foarte obosit azi. Cred că trebuie să trag un pui de somn.

— Da, trag şi eu un pui de somn, spuse înflăcărat băiatul, fericit să-i facă plăcere bunicului cu cunoştinţele sale. După-amiaza, uneori, obosesc. Mami îmi dă lapte fierbinte, uneori cacao, apoi trag un pui de somn.

— Exact. Aşa se simte şi nătărăul de bunic al tău. A fost o zi lungă şi are nevoie de un pui de somn. Acum, pregăteşte lemnul şi cuţitele. După cină, vom lucra la barca noastră.

— Da, Opa, asta am să fac acum.

Era aproape ora 3 după-amiaza şi Bull Gordon urca treptele către Cameră, în Manhattan. Oraşul era aglomerat şi dinamic în cartierele apropiate, chiar şi duminica, dar pe strada aceea lăturalnică era linişte.

Obloanele erau închise, iar casa părea părăsită, dar când Gordon – îmbrăcat astăzi în civil – se apropie, uşa de la intrare se deschise chiar înainte de a scoate cheia din buzunar.

— Bună ziua, domnule, spuse cu o voce blândă bărbatul îmbrăcat în uniformă de marină.

Gordon dădu din cap.

— Senatorul este în salon, domnule.

— Singur?

— Întocmai.

Gordon intră şi îşi agăţă pardesiul într-un cuier din hol.

Simţi greutatea armei în buzunar. Probabil că nu va avea nevoie de ea, dar era mulţumit s-o ştie acolo. Trase adânc aer în piept şi intră în cămăruţa unde se afla senatorul.

Acesta stătea într-un fotoliu aflat lângă o veioză cu picior Tiffany. Asculta ceva la un aparat de radio Philco. Când îl văzu pe Gordon, închise radioul şi întrebă:

— Zbor obositor?

— Mereu sunt astfel. Aşa se pare.

Gordon se duse la bar şi-şi turnă un scotch. Poate nu era o idee bună, ţinând cont de armă. Dar, la dracu' cu toate! Adăugă apoi un deget suplimentar de scotch în pahar. Se uită întrebător la celălalt.

— Desigur. Unul dublu.

Senatorul făcu un semn cu capul către paharul lui Gordon.

Comandantul turnă lichidul ceţos într-un alt pahar şi i-l dădu bătrânului. Se aşeză greoi. Capul său pulsa încă dureros de la zborul cu R2D-1, versiunea navală a lui DC-2. Era cam la fel de rapid, dar îi lipseau confortabilele scaune de răchită şi antifonarea avioanelor de pe linia comercială Douglas.

Senatorul purta costum, o vestă şi o cămaşă băţoasă, cu cravată de mătase. Gordon se întrebă dacă erau cumva hainele purtate la biserică în acea dimineaţă. Îi spusese odată comandantului că, indiferent de credinţa individuală a unui politician, chiar dacă acesta era ateu, trebuia să meargă la biserică. Era important.

Senatorul spuse ţâfnos:

— Aşa. Poţi să-mi spui acum ce ştii. Dă-i drumul.

Comandantul luă o înghiţitură consistentă de whisky şi făcu ce-i ceruse bătrânul.

Berlinul era acoperit de voalul nopţii.

Oraşul se întindea pe o suprafaţă mare, netedă, cu

excepţia câtorva zgârie-nori şi a farului aeroportului de la Tempelhof în sud. Această privelişte dispăru, iar şoferul îndreptă maşina peste creasta dealului, coborând apoi în cartierele nord-vestice ale oraşului, printre maşini care păreau să se întoarcă din weekendul petrecut pe malul lacurilor din apropiere sau pe munte.

Ceea ce făcea ca, de această dată, condusul maşinii să fie în mod special dificil. Iar Paul Schumann dorea să se asigure că nu este oprit de poliţia rutieră. Nu avea acte, iar camionul era furat... Nu, era extrem de important să rămână neobservat.

O luă pe o stradă care ducea la un pod de peste Spree şi-şi continuă apoi drumul spre sud. În cele din urmă descoperi ce căuta, o zonă în care erau parcate zeci de maşini de marfă şi dube. Observase parcarea pe când se plimbase dinspre Piaţa Lützow către pensiunea lui Käthe Richter de-a lungul canalului, când sosise pentru prima dată în oraş.

Cum era posibil ca toate acestea să se fi întâmplat doar ieri?

Se gândi din nou la ea. Şi la Otto Webber, de asemenea.

Oricât de greu îi era să-i evoce, tot era – cu toate acestea – mai bine decât să se gândească la decizia ruşinoasă pe care o luase la Waltham.

Şi în cea mai bună zi, şi în cea mai rea, soarele tot apune până la urmă...

Dar va trece mult, mult timp, până când soarele va apune peste eşecul său de astăzi. Şi poate că nu va apune nicicând.

Parcă lângă două dube mari şi opri motorul. Se lăsă pe spate, gândindu-se dacă nu cumva era o nebunie că se întorsese aici. Dar, conchise el, era – probabil – o mişcare deşteaptă. Nu trebuia să stea mult. Avery cel cu faţa blândă şi Manielli care-şi-o-căuta-cu-lumânarea se vor

asigura că pilotul decolează la timp pentru întâlnirea de la aerodrom. Pe de altă parte, simţi, instinctiv, că e mai sigur decât oriunde în afara oraşului. Fiarele arogante, cum erau naţional-socialiştii, nu ar bănui nicicând că prada lor s-ar ascunde fix în mijlocul grădinii lor.

Uşa se deschise şi ofiţerul permise unui alt om să intre în Cameră, unde se aflau deja Bull Gordon şi senatorul.

În costumul alb care constituia semnul său distinctiv, semănând întru totul cu un proprietar de plantaţie de acum o sută de ani, Cyrus Clayborn intră şi dădu din cap către cei doi, cu un zâmbet neprotocolar suspendat pe faţa lui roşcovană. Se uită apoi chiorâş şi dădu din nou din cap. Privi spre bar, dar nu făcu niciun pas în acea direcţie, era abstinent, Bull Gordon ştia asta.

— Nu există cafea? întrebă Clayborn.

— Nu.

— Aha.

Clayborn îşi sprijini de perete bastonul de plimbare, undeva lângă uşă, şi spuse:

— Aveţi nevoie de mine aici doar când este nevoie de bani, dar cred că azi nu vreţi donaţii. Se aşează cu greutate. Este vorba despre cealaltă treabă, nu?

— Despre cealaltă treabă, rosti Gordon ca ecoul. Unde este omul tău?

— Bodyguardul meu? întrebă Clayborn aplecându-şi capul.

— Da.

— Afară, în maşină.

Uşurat că ar putea, în cele din urmă, să nu aibă nevoie de pistol – garda lui Clayborn, după cum ştia toată lumea, era un tip periculos. Gordon îl sună pe unul dintre ofiţerii navali din biroul aflat lângă uşa din faţă şi-i spuse să se asigure că tipul stă în limuzină şi să nu-l lase să intre în

casă.

— Folosiţi orice mijloc pe care-l consideraţi necesar.

— Da, domnule. Cu plăcere, domnule.

Gordon puse receptorul în furcă şi-l văzu pe bancher chicotind.

— Să nu-mi spui că te-ai gândit că se va ajunge la puşcoci, comandante.

Pentru că ofiţerul nu răspunse nimic, Clayborn întrebă:

— Fie... Cum aţi ajuns la chestia asta?

— Un tip numit Albert Heinsler, replică Gordon.

— Cine?

— Tu trebuie să ştii, mormăi senatorul. A fost pe *Manhattan* datorită ţie.

Gordon continuă:

— Naziştii sunt deştepţi, desigur, dar ne-am gândit: de ce ar avea nevoie de un spion pe vaporul ăla? Mi s-a părut o eroare gravă. Ştiam că Heinsler făcea parte din ramura din Jersey a organizaţiei germano-americane, Bund, aşa că l-am pus pe Hoover să-i preseze pe-ăştia puţin.

— Poponarul ăla nu a avut nimic mai bun de făcut cu timpul lui? mârâi Clayborn.

— Am descoperit că eşti un mare colaborator al organizaţiei.

— Trebuie să-ţi pui banii la lucru undeva, spuse el cu isteţime, făcându-l pe Gordon să-l deteste şi mai mult.

Magnatul dădu din cap, apoi continuă:

— Heinsler era numele lui? N-am ştiut niciodată asta. Era la bord doar pentru a fi atent la Schumann şi pentru a trimite un mesaj la Berlin despre un rus care se afla în oraş. Era nevoie să-i ţinem pe nemţălăi în alertă. Să facem mica noastră scenetă mai credibilă, ştii... Face parte din scenariu.

— Îl cunoşteai pe Taggert?

— Am fost camarazi în război. I-am promis o carieră

diplomatică dacă mă ajută acum.

Senatorul îşi scutură capul.

— Nu ne puteam explica totuşi cum ai obţinut parolele. Râse şi dădu din cap către Gordon. La început, comandantul a crezut că eu am fost. Cel care l-a vândut pe Schumann. Totuşi, m-a cruţat. Nu mi-a smotocit penele. Dar dup-aia Bull şi-a adus aminte de companiile tale; controlezi toate companiile de telegrafie şi de telefonie de pe coasta de est. Ai pus pe cineva să asculte când l-am sunat pe comandant şi am decis codurile.

— Astea-s tâmpenii. Eu...

Gordon spuse:

— Unul dintre oamenii mei a verificat dosarele companiei tale, Cyrus. Ai transcrierea conversaţiilor dintre senator şi mine. Aşa ai aflat ce-ai vrut.

Clayborn ridică din umeri, mai mult amuzat decât îngrijorat. Ceea ce-l irită peste poate pe Gordon. Comandantul se răsti:

— Am aflat totul, Clayborn.

El explică apoi cum ideea de a-l asasina pe Reinhard Ernst venise iniţial din partea magnatului, care i-o sugerase senatorului. „Datorie patriotică”, spusese ei. Ajutase la finanţarea asasinatului. La dracu’, finanţase tot deranjul. Senatorul a bătut pragul câtorva persoane din vârful administraţiei, obţinând aprobarea operaţiunii pe ascuns. Dar Clayborn îl sunase în secret pe Robert Taggert şi-i ordonase să-l omoare pe Morgan, să-l întâlnească pe Schumann şi să-l ajute la alcătuirea planului asasinării lui Ernst, apoi să-l salveze pe colonelul german în ultimul minut. Când Gordon se dusese la el pentru a-i cere încă o mie de dolari, Clayborn continuase să pretindă că Bull Gordon vorbea cu Morgan, nu cu Taggert.

— De ce e atât de important să-l menţinem pe Hitler fericit? întrebă Gordon.

Clayborn îi spuse sfidător:

— Eşti un prost dacă ignori pericolul evreiesc. Ăştia complotează peste tot în lume. Ca să nu mai vorbesc despre comunişti. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, coloraţii? Nu trebuie să lăsăm garda jos nicio clipă.

Dezgustat, Gordon se răsti la el:

— Aşadar, despre asta este vorba? Evrei şi negri?

Înainte ca bătrânul să poată răspunde, senatorul spuse:

— O, pot pune pariu că la mijloc este altceva, Bull... Bani, aşa e, Cyrus?

— Bingo! şopti bărbatul cu părul cărunt. Germanii ne datorează miliarde; toate împrumuturile pe care le-am virat ca să-i ţinem în viaţă în ultimii cincisprezece ani. Trebuie ca Hitler şi Schacht, dar şi restul băieţilor cu bani să fie fericiţi ca să ne plătească înapoi banii datoraţi.

— Se reînarmează pentru a începe un alt război, mârâi Gordon.

Clayborn spuse pe un ton practic:

— Cu atât mai bine e să fim de partea lor, nu crezi? O piaţă mai mare pentru armele noastre. Arătă cu degetul către senator. Cu condiţia ca voi, tipii din Senat, să scăpaţi de Actul de neutralitate... Apoi se încruntă. Aşadar, ce cred nemţălăii despre situaţia lui Ernst?

— A, bine, e încurcătura dracului, se dezlănţui senatorul. Taggert le-a spus despre un asasinat, dar ucigaşul scapă şi încearcă din nou, apoi Taggert dispare. În mod public se vorbeşte despre ruşi, care ar fi angajat un asasin american. Dar, între patru ochi, se întreabă dacă nu cumva noi suntem în spatele întregii poveşti.

Clayborn se strâmbă de dezgust.

— Şi Taggert? Apoi dădu din cap. E mort. Desigur. Şi cel care a făcut-o a fost Schumann. Ei bine, aşa merg lucrurile... Deci, domnilor, presupun că acesta este sfârşitul minunatei noastre relaţii de muncă.

— Reggie Morgan este mort din cauza ta... Eşti vinovat de câteva crime destul de nasoale, Cyrus.

Clayborn îşi şterse o sprânceană albă şi spuse:

— Ce zici despre faptul că am finanţat această mică excursie cu bani din propriul buzunar? O, ăsta ar fi un subiect drăguţ pentru o audiere în Congres, nu găseşti? Ne-am împotmolit aici, aşa se pare. Aşa că mă gândesc că cel mai bine ar fi să o luăm fiecare pe căi separate şi să ne ţinem pliscul. Vă urez o zi bună. O, şi continuaţi să cumpăraţi acţiuni la compania mea, dacă voi, angajaţii din sectorul public, vă puteţi permite vreuna. Preţul lor creşte şi tot creşte.

Clayborn se ridică încet. Îşi culese bastonul şi se îndreptă către uşă.

Gordon se decisese că, indiferent de consecinţe, indiferent de ce se întâmpla cu propria carieră, trebuia să se asigure că afaceristul nu va scăpa aşa de uşor, nu după ce omul îl omorâse pe Reginald Morgan şi aproape că îl sacrificase pe Schumann. Însă justiţia, în sensul larg, putea să mai aştepte. Mai era încă o chestiune care trebuia rezolvată în acele momente.

— Vreau banii lui Schumann, spuse comandantul.

— Care bani?

— Cele zece mii pe care le-ai promis.

— Oo, dar n-a produs nimic. Germanii ne bănuiesc, iar omul meu este mort. Schumann nu a avut noroc. Aşa că nu primeşte cireaşa.

— Doar n-ai să-l înşeli acum.

— Îmi pare rău, spuse afaceristul, fără să pară defel că s-ar căi.

— Ei bine, în acest caz, Cyrus, spuse senatorul, mult noroc!

— Îţi ţinem pumnii, adăugă Gordon.

Afaceristul se opri și privi înapoi.

— Mă gândesc doar ce s-ar putea întâmpla dacă Schumann descoperă nu doar că ai încercat să-l omori, ci și să-l înşeli. Ştiind domeniul lui de lucru şi toate celelalte... spuse voios Gordon.

— Nu cred că ai îndrăzni.

— Se va întoarce într-o săptămână, zece zile.

Afaceristul oftă:

— Bine, bine.

Se scotoci în portofel şi scoase afară un carnet de cecuri. Rupse unul și începu să scrie.

Gordon îşi scutură capul.

— Nu. Vei face săpături chiar acum după vechile şi demodatele lovele. Acum. Nu săptămâna viitoare.

— Duminică seara? Zece mii?

— Acum, spuse şi senatorul ca un ecou al lui Bull Gordon. Dacă Paul Schumann doreşte verzişori, atunci verzişori îi vom da.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI TREI

Se îmbolnăviseră de atâta aşteptat.

În timpul weekendului în Amsterdam, locotenenţii Andrew Avery şi Vincent Manielli văzuseră lalele în toate culorile imaginabile şi tone de picturi delicate şi flirtaseră cu blonde tunse ca nişte paji, cu feţe rotunde şi trandafirii (Manielli, cel puțin, Avery fiind un fericit însurăţel). Se bucuraseră de compania unui elegant aviator al Forţelor Aeriene Regale pe nume Len Aarons, care se afla în ţară cu propria sa misiune (în legătură cu care era la fel de evaziv ca şi americanii). Dădeau pe gât halbe de câte-un litru de bere Amstel, punctându-le cu ţoiuri cu gin de ienupăr.

Dar viaţa într-o bază militară străină îşi pierde repede strălucirea. De fapt, obosiseră să stea în asemenea tensiune, îngrijoraţi de soarta lui Paul Schumann.

De data aceasta, aşteptarea se încheiase. La ora 10 în dimineaţa de luni, avionul bimotor, cu profilul aerodinamic al unui pescăruş, sclipi o clipă în văzduh şi apoi ateriza pe câmpul cu iarbă de la aeroportul Machteldt, aflat în afara Amsterdamului. Sprijinindu-se pe roata de sub coadă, avionul începu să încetinească, apoi se îndreptă către hangar, legănându-se în zigzag, pentru că pilotul nu putea vedea peste botul ridicat al avionului când acesta era la sol.

Avery făcu un semn de salut, când avionul argintiu cu o formă extrem de aerodinamică se îndreptă încet către ei.

— Cred că voi face câteva runde cu el, strigă Manielli

pentru a acoperi sunetul motoarelor şi al curentului de aer provocat de rotoarele avionului.

— Cu cine? întrebă Avery.

— Cu Schumann. Să fac ceva box. L-am văzut: nu e atât de bun pe cât îşi imaginează.

Locotenentul îl privi pe colegul lui şi începu să râdă.

— Ce e?

— Te-ar hali ca pe-o cutie de Cracker Jack şi apoi ar scuipa premiul.

— Sunt mai tânăr, sunt mai rapid...

— Eşti mai prost!

Avionul parcurse drumul până la o pistă de parcare, iar pilotul opri motorul. Elicele încetară cu un sughiţ, iar echipa de la sol veni şi blocă roţile marelui avion Pratt&Whitneys.

Locotenenţii se îndreptară către uşă. Se gândiseră să-i aducă ceva lui Schumann, un cadou, dar nu-şi putuseră imagina ce. Manielli spusese:

— Îi vom spune că i-am dăruit prima sa călătorie cu avionul. Ăsta e cadoul lui.

La rândul său, Avery spuse:

— Nu. Nu poţi spune nimănui că serviciul pe care l-ai făcut este un cadou.

Manielli îşi imaginã că locotenentul ar trebui să ştie asta. Bărbaţii căsătoriţi ştiu totul despre protocolul care trebuie respectat atunci când oferi cadouri. Aşa că ei cumpăraseră un cartuş de Packs o’ Pleasure – cum scria pe pachetul de Chesterfield – ceea ce, pentru a le găsi în Olanda, presupusese un oarece efort şi cheltuială. Manielli ţinea acum cartuşul sub braţ.

Unul dintre tehnicienii de la sol merse la uşa avionului şi o trase în jos, transformând-o într-o scară. Locotenenţii făcură un pas înainte rânjind, dar încremeniră când pe scară păşi un bărbat murdar, purtând haine mizerabile, cocoşat din cauza tocului prea jos.

Acesta clipi, îşi ridică mâna la ochi pentru a-i proteja de soare, apoi cobori treptele.

— Guten Morgen... Bitte, ich bin Georg Mattenberg.[51]

Îşi aruncă braţele în jurul lui Avery şi-l îmbrăţişă călduros. Apoi trecu de el, frecându-şi ochii de parcă tocmai se trezise.

— Cine dracu' e ăsta? şopti Manielli.

Avery dădu din umeri și privi spre uşa avionului, pe unde coborâră şi alţi oameni. Erau cinci în total. Toţi în jur de douăzeci de ani, sănătoşi, dar obosiţi şi cu ochii înceţoşaţi, nebărbieriţi, în haine zdrenţuite şi pătate de transpiraţie.

— Am greşit avionul, şopti Manielli. Iisuse, unde...

— Este avionul corect, îi spuse colegul său ofiţer, deşi nu era nici el mai puţin confuz.

— Locotenentul Avery? se auzi o voce cu un puternic accent venind dinspre uşa avionului.

Un bărbat cu câţiva ani mai în vârstă decât ceilalţi coborî. Un altul, mai tânăr, se alătură.

— Eu sunt acela. Cine sunteţi dumneavoastră?

— Vorbesc engleza mai bine decât ceilalţi. Vă voi răspunde. Sunt Kurt Fischer, iar acesta este fratele meu, Hans. Râse când văzu expresia locotenenţilor şi adăugă: Nu ne-aţi aşteptat pe noi, e adevărat. Însă Paul Schumann ne-a salvat.

Le povesti cum salvase Schumann o duzină de tineri care erau gazaţi de naziști. Americanul reuşise să-i culeagă de pe drum pe unii dintre ei – care se refugiaseră în pădure – şi le oferise şansa de a părăsi ţara. Unii doriseră să rămână şi să-şi asume riscurile, dar şapte dintre ei acceptaseră să plece, inclusiv fraţii Fischer. Schumann îi urcase în bena unui camion ai Serviciului de muncă, iar aceştia înşfăcaseră

[51] Bună dimineaţa... Vă rog, eu sunt Georg Mattenberg (în lb. germană), (n.tr)

lopeţi şi saci de iută şi se prefăcuseră că sunt muncitori. Trecuseră prin baraje şi ajunseseră în siguranţă la Berlin, unde se ascunseseră pe durata nopţii.

— Dimineaţă, ne-a dus la un vechi aerodrom din afara oraşului, unde ne-a suit în avionul acesta. Şi iată-ne aici.

Avery era pe punctul de a-l bombarda pe om cu şi mai multe întrebări, dar în acel moment în uşa avionului apăru o femeie. Avea vreo patruzeci de ani, era slăbuţă şi părea la fel de obosită ca toţi ceilalţi. Ochii ei căprui se rotiră rapid în jur, apoi coborî scările. Avea într-o mână o valijoară, iar în alta o carte a cărei copertă fusese smulsă.

— Doamnă, spuse Avery, aruncând o altă privire perplexă spre colegul său.

— Sunteţi locotenentul Avery? Sau poate că sunteţi locotenentul Manielli. Engleza ei era perfectă, doar cu un uşor accent.

— Da... eu, da, eu sunt Avery.

Femeia spuse:

— Numele meu este Käthe Richter. Aceasta este pentru dumneavoastră.

Îi înmâna o scrisoare. El o deschise şi apoi îi dădu un ghiont lui Manielli. Citiră amândoi:

> Gordon, Avery şi Manelli (sau cum dracului s-o scrie numele tău):
>
> Duceţi aceşti oameni în Anglia sau în America, sau unde vor ei. Găsiţi-le case, găsiţi-le ceva de făcut. Nu-mi pasă cum faceţi asta, dar asiguraţi-vă că se va întâmpla astfel.
>
> Şi, dacă vă gândiţi să-i trimiteţi înapoi în Germania, amintiţi-vă doar că Damon Runyon sau vreunul dintre amicii mei de la *Sun* sau *Post* ar fi foarte interesaţi să afle de ce m-aţi trimis la Berlin.

Ăsta chiar că ar fi un subiect de ştiri dat dracului. Mai ales într-un an electoral.

A fost drăguţ, băieţi,

Paul

PS.: E un negru care locuieşte în cămăruţa din spatele sălii mele de gimnastică, Sorry Williams. Faceţi cumva ca locul să-i revină lui, indiferent cum. Şi daţi-i şi nişte parale.

Fiţi generoşi.

— Mai este şi asta, spuse ea, şi îi dădu lui Avery câteva pagini mototolite bătute la maşină în germană. Sunt despre ceva care se numeşte Studiul Waltham. Paul spunea că ar trebui să-l vadă şi comandantul.

Avery luă documentul şi-l puse în buzunar:

— Am să mă asigur că-l primeşte.

Manielli merse către avion, Avery se alătură şi priviră împreună cabina goală.

— Nu a avut încredere în noi. S-a gândit că vrem să-l dăm pe mâna lui Dewey după toate cele şi l-a pus pe pilot să aterizeze în altă parte înainte să ajungă aici.

— În Franţa, poate? sugeră Manielli. Poate că a ajuns să cunoască locurile în timpul războiului... Nu, ştiu. Pariez că a fost Elveţia.

Plin de remuşcări pentru că Schumann se gândise că vor încălca înţelegerea, Avery strigă spre carlingă:

— Hei, unde l-ai lăsat?

— Poftim?

— Unde ai aterizat? Să-l laşi pe Schumann...

Pilotul ridică sprâncenele, uitându-se către copilot. Apoi îl privi iar pe Avery. Vocea sa stârni ecoul fuzelajului de tablă:

— Vrei să spui că nu ţi-a zis nimic?

Epilog

SÂMBĂTĂ, 21 noiembrie, 1936

O noapte rece în Pădurea Neagră.

Doi bărbaţi îşi târau picioarele prin zăpada spulberată. Erau îngheţaţi, desigur, dar erau oameni care păreau să aibă o destinaţie în minte şi o sarcină importantă de realizat anum când vor ajunge acolo.

Invariabil, scopul – ca şi dorinţa – face corpul insensibil la disconfort.

Aceeaşi acţiune o avea şi lichiorul austriac, *obstler,* pe care-l consumau la greu dintr-o sticlă comună.

— Cum eşti cu burta? îşi întrebă Paul Schumann partenerul în germană, băgând de seamă că faţa mustăcioasă a acestuia se crispează.

Omul scoase un geamăt.

— Doare, desigur. Va durea mereu, domnule John Dillinger.

După întoarcerea la Berlin, Paul făcuse câteva cercetări subtile la Cafeneaua Ariană pentru a afla unde locuia Otto Webber; dorea să facă tot ce putea pentru a le ajuta pe „fetele” acestuia. Fusese să o vadă pe una dintre ele – Berthe – şi aflase şocat şi bucuros că Webber era încă în

viaţă.

Glonţul care-i perforase stomacul în depozitul de pe Spree produsese pagube serioase, dar nu mortale, în trecerea sa rapidă prin preaplinul burţii lui Webber. Plutise ceva timp în josul râului în barca sa vikingă funerară, până când fusese recuperat de câţiva pescari care hotărâră că nu e atât de mort pe cât părea. Îl duseseră într-un pat şi-i oblojiseră rana. Curând, se afla în grija unuia dintre doctorii bandei sale care, după ce îi fuseseră vârâte fireşte ceva lovele în buzunar, îi prinsese rana în copci fără să pună întrebări. Infecţia care urmase fusese mai rea decât rana. („Lugerele, spunea Webber obsesiv, trag cele mai mizerabile gloanţe. Încărcătorul lasă germenii înăuntru.”) Dar Berthe compensa incapacitatea ei de a găti sau de a avea grijă de gospodărie, transformându-se într-o soră medicală de o dăruire infinită, şi petrecuse câteva luni, ajutată de Paul, însănătoşindu-l pe gangsterul german.

Paul se mută apoi într-o altă pensiune dintr-o zonă uitată a oraşului, departe de Aleea Magdeburger şi de Piaţa Alexander, şi rămase o vreme în umbră. Făcu antrenamente pe la diverse săli de gimnastică, adună ceva mărci de ici, de colo, plantând copaci, și ocazional se întâlnise cu mai multe femei: în cea mai mare parte foste socialiste sau artiste, sau scriitoare care se ascundeau în locuri ca Berlinul de Nord sau Piaţa Noiembrie 1923. În timpul primelor săptămâni ale lunii august, se dusese regulat la poştă sau la sălile de vizionări, pentru a vedea în direct Olimpiada, la televizoarele Telefunken sau Fernseh instalate pentru cei care nu putuseră să-şi cumpere bilete. Făcând pe național-socialistul devotat (cu părul său oxigenat, de un blond arian), el se forţase din greu să se încrunte la fiecare dintre cele patru medalii de aur olimpic pe care le câştigase Jesse Owens, dar se întâmplase ca mulţi dintre nemţii care îi stăteau alături să aclame

entuziasmaţi victoriile negrului. Germanii câştigaseră cele mai multe medalii, ceea ce nu surprinsese pe nimeni, dar Statele Unite câştigaseră şi ele o mulţime şi ieşiseră pe locul al doilea. Singura umbră care întunecase evenimentul, constatase Paul îngrijorat, era că alergătorii evrei din America, Stoller şi Glickman, fuseseră într-adevăr retraşi din echipa de ştafetă.

După ce se terminaseră Jocurile Olimpice şi începu luna septembrie, vacanţa lui Paul luă sfârşit. Hotărât să se răscumpere pentru lipsa de judecată de care dăduse dovadă la Colegiul Militar Waltham, îşi reluase încercarea de a-l omorî pe plenipotenţiarul german pentru stabilitate internă.

Dar reţeaua lui Webber de informatori din rândul funcţionarilor publici îi transmisese nişte informaţii interesante: Reinhard Ernst dispăruse. Tot ce putuseră afla era că biroul său de la Cancelarie fusese eliberat. Se pare că se mutase în afara Berlinului cu familia sa şi petrecea mult timp pe drumuri. Primise un nou titlu (ca şi cocardele sau medaliile, observase Paul, titlurile erau presărate de naţional-socialişti ca porumbul în faţa găinilor). Ernst era acum „Director de stat pentru legătura cu industriile speciale”.

Nu mai putuse afla şi alte detalii în legătură cu el. Însemna asta că fusese scos din cărţi? Sau erau doar măsuri de securitate pentru a-l proteja pe ţarul reînarmării?

Paul Schumann nu avea nicio idee.

Însă un lucru era clar. Reconstrucţia armatei germane se petrecea într-un ritm nebunesc. În toamna aceea, noul avion de luptă Me 109, condus de piloţi germani, primise botezul focului în războiului civil spaniol, ajutându-i pe Franco şi trupele sale naţionaliste. Avionul avusese un succes uimitor, distrugând poziţiile republicanilor. Armata germană înrola tot mai mulţi tineri, iar şantierele navale

lucrau la întreaga lor capacitate pentru a produce vase de război şi submarine.

În octombrie, chiar şi cartierele lăturalnice ale Berlinului deveniseră tot mai periculoase şi, de îndată ce Otto Webber se simţise suficient de bine pentru a călători, el şi Paul porniseră la drum.

— Cât de departe este Neustadt? întrebă americanul.

— Nu prea departe. Zece kilometri sau cam aşa.

— Zece? mormăi Paul. Dumnezeule mare!

De fapt, era fericit că următoarea lor destinaţie nu era în apropiere. Mai bine să se aştearnă ceva distanţă între ei şi St. Margen, cea mai recentă oprire, unde ofiţerii Schupo descoperiseră deja cadavrul liderului local al naţional-socialiştilor. Era un bărbat brutal, care obişnuia să le ordone mardeiaşilor lui să-i adune pe comercianţi şi să-i bată bine, apoi să le arianizeze afacerile. Avea mulţi duşmani care îşi doreau să-l calce în picioare, dar investigaţiile Kripo sau ale Gestapoului vor descoperi că circumstanţele morţii sale puteau fi cu greu puse sub semnul întrebării: era evident că îşi oprise maşina să-şi facă nevoile în râu şi alunecase apoi pe malul de gheaţă. Căzuse de la o înălţime de şapte metri şi-şi spărsese capul de pietre, apoi se scufundase în apele rapide ale râului. Lângă el descoperiseră o sticlă de şnaps pe jumătate plină. Un accident deplorabil. Nu era nevoie să facă mai multe cercetări.

Paul se gândi acum la următoarea lor destinaţie. Neustadt, aflaseră ei, urma să fie locul unde avea să ţină un discurs un reprezentant al lui Hermann Göring, vedetă a unui miting miniatural de tip Nürnberg, care era în curs de desfăşurare. Paul îl auzise vorbind pe individ, incitându-i pe cetăţeni să distrugă locuinţele evreilor din vecinătate. Îşi spunea „doctor”, dar nu era altceva decât un criminal intolerant, un om îngust, periculos – şi unul care va fi la fel

de expus accidentelor ca şi liderul de partid din St. Margen, dacă Paul şi Webber aveau succes.

Probabil, o altă cădere. Sau poate că va scăpa o lampă electrică în cada plină cu apă. Exista, de asemenea, posibilitatea ca, fiind un tip dezechilibrat, cum mulţi lideri naţional-socialişti păreau să fie, omul să fie predispus să se împuşte sau să se spânzure într-o criză de nebunie. După Neustadt se puteau îndrepta către München, unde, Dumnezeu să-l binecuvânteze, Webber avea încă una dintre „fetele” sale, la care ar fi putut sta.

Din spatele lor se văzură luminând o pereche de faruri, iar cei doi intrară de îndată în pădure, unde rămaseră până când camionul trecu. După ce luminile din spate dispărură după o cotitură a şoselei, cei doi îşi continuări drumul.

— Hei, domnule John Dillinger, ştii cumva la ce folosea acest drum?

— Spune-mi tu, Otto.

— Acesta era centrul pieţei de ceasuri cu cuc. Ai auzit de ele?

— Sigur. Bunica mea avea unul. Bunicul meu obişnuia să ia greutăţile de pe lanţuri ca să-l oprească. Ura nenorocitul ăla de ceas. La fiecare oră, cu-cuuu, cu-cuuu...

— E bine, acesta este chiar drumul pe care îl foloseau comercianţii ca să le care la piaţă. Nu mai sunt chiar atât de mulţi fabricanţi de ceasuri în zilele astea, dar cândva ai să vezi căruţele trecând în sus şi-n jos pe drumul ăsta, la orice oră din zi şi din noapte... E, şi uite acolo! Vezi râul ăla? Se varsă în Dunăre, iar râurile de pe partea astălaltă a drumului se varsă în Rin. Asta e inima ţării mele. Nu este un loc minunat aşa, văzut la lumina lunii?

În apropiere se auzi ţipând o bufniţă, vântul oftă, iar gheaţa care îmbrăcase ramurile copacilor se auzea răpăind cum se aud cojile de alune pe podeaua unui bar.

Otto are dreptate, se gândi Paul. Este un loc frumos. Şi

simţi în el o satisfacţie la fel de înviorătoare ca şi zăpada veche de-o zi de sub ghetele sale. Cea mai neaşteptată întorsătură de situaţie îl transformase într-un locuitor al acestei ţări străine, dar decisese că-i este cu mult mai puţin străină decât ţara unde îl aştepta tipografia fratelui său, o lume la care ştia că nu se va mai întoarce niciodată.

Nu, părăsise acea viaţă cu ani în urmă, lăsase în urmă orice împrejurare care ar fi presupus o afacere modestă, o căsuţă curată cu acoperiş de ţiglă, o soţie inteligentă şi iubitoare, copii jucăuşi. Dar îi era foarte bine. Paul Schumann nu dorea nimic mai mult decât ceea ce avea în acel moment: să meargă sub ochiul pieziş al semilunii, să aibă alături de el un camarad care să gândească la fel, într-o călătorie care să împlinească scopul pe care i-l hărăzise Dumnezeu, chiar dacă rolul acesta presupunea sarcina dificilă şi arogantă în acelaşi timp de a corecta greşelile Lui.

NOTA AUTORULUI

Deşi istoria misiunii lui Paul Schumann la Berlin este pură ficţiune, iar personajele reale nu au jucat, fireşte, rolurile pe care le-am atribuit fiecăruia, cu toate acestea, istoria, geografia, tehnologia şi instituţiile culturale şi politice menţionate în carte sunt cele care existau în Statele Unite şi în Germania în timpul verii anului 1936. Faţă de Hitler şi de naţional-socialişti, Aliaţii au fost naivi şi ambivalenţi, întocmai cum i-am descris şi eu. Reînarmarea germanilor s-a petrecut în mare măsură aşa cum am descris-o, deşi nu a fost implicat doar un singur oficial, ca ficționalul meu Reinhard Ernst, ci un număr de oameni care şi-au asumat sarcina de a pregăti ţara pentru războiul pe care Hitler îl plănuise de multă vreme. A existat, într-adevăr, un loc numit „Camera” în Manhattan, iar Biroul Naval de informaţii secrete era pe atunci corespondentul CIA de azi.

Fragmente din cartea lui Hitler, *Mein Kampf,* au inspirat transmisiunile radio care au apărut de-a lungul romanului şi, cu toate că nu a existat un Studiu Waltham *per se,* au fost întreprinse în realitate astfel de studii, deşi ceva mai târziu decât cele din carte, de către trupele SS responsabile de exterminări în masă (trupe cunoscute sub numele de *Einstatzgruppen),* conduse de Artur Nebe, care a condus cândva şi Kripo.

Guvernul nazist folosea maşini cu cartelă DeHoMag pentru a-şi urmări cetăţenii încă din 1936, deşi acestea nu au funcţionat niciodată, după ştiinţa mea, în sediul central

Kripo. Comisia Internaţională a Poliţiei Criminale, cea care s-a dovedit în final salvarea lui Willi Kohl, a avut de fapt o reuniune la începutul lui 1937. Ulterior, organizaţia a devenit Interpol. Lagărul de concentrare de la Sachsenhausen a înlocuit vechiul lagăr de la Oranienburg, la sfârşitul verii anului 1936. Pentru următorii nouă ani, mai mult de 200 000 de prizonieri politici sau oameni reţinuţi din motive rasiale au fost închişi acolo. Zeci de mii au fost executaţi sau au murit din cauza bătăilor, a abuzului, a foamei şi a bolilor. La rândul ei, armata de ocupaţie rusă a folosit lagărul ca închisoare pentru circa 60 000 de nazişti, precum şi alţi prizonieri politici, dintre care se presupune că ar fi murit 12 000 înainte ca lagărul să fie închis, în 1950.

În ceea ce priveşte distileria favorită de gin a lui Otto Webber: Cafeneaua Ariană şi-a închis uşile pentru totdeauna imediat după încheierea Jocurilor Olimpice.

O scurtă trecere în revistă referitoare la soarta câtorva personaje care apar în această poveste: în primăvara anului 1945, într-o Germanie redusă la moloz şi ruine, Hermann Göring a făcut greşeala de a crede că Adolf Hitler renunţă la controlul asupra ţării şi i-a cerut acestuia să-i urmeze la conducere. Spre ruşinea şi oroarea lui Göring, Hitler s-a înfuriat peste măsură şi l-a acuzat că-l înjunghie pe la spate, ordonând arestarea lui. La procesul de la Nürnberg, Göring a primit pedeapsa capitală. S-a sinucis în 1946, cu două ore înainte de execuţie.

În ciuda faptului că era sicofantul suprem, Heinrich Himmler a făcut încercări independente de a negocia cu Aliaţii (şeful SS şi arhitectul programului nazist de ucidere în masă a sugerat, de fapt, că evreii şi naziştii ar trebui să uite trecutul şi „să îngroape securea”). Ca şi Göring, Hitler l-a etichetat drept trădător. Pe când ţara sa era cucerită, el a încercat să scape de justiţie fugind deghizat, însă – din anumite motive – persoana în care se deghizase era un

poliţist militar din Gestapo, ceea ce a dus automat la arestarea lui. Identitatea lui adevărată a fost imediat descoperită. S-a sinucis înainte de a ajunge în boxa acuzaţilor, în timpul procesului de la Nürnberg.

Către sfârşitul războiului, Adolf Hitler devenise tot mai instabil, debil fizic (se crede că avea boala Parkinson) şi deprimat, plănuind ofensive militare cu divizii care nu mai existau, cerându-le tuturor civililor să lupte până la moarte şi ordonându-i lui Albert Speer să aplice tactica pământului pustiit (ceea ce arhitectul a refuzat să facă). Hitler şi-a petrecut ultimele zile într-un complex subteran de sub grădina Cancelariei. Pe 29 aprilie 1945, s-a căsătorit cu amanta lui, Eva Braun, şi imediat după aceea s-au sinucis amândoi.

Paul Joseph Goebbels i-a rămas loial lui Hitler până la sfârşitul vieţii şi a fost numit succesorul său. După sinuciderea Führer-ului, Goebbels a încercat să negocieze pacea cu ruşii. Eforturile sale au fost inutile şi fostul ministru al propagandei şi soţia sa, Magda, s-au sinucis (după ce ea şi-a omorât cei şase copii).

Pe la începutul carierei sale, Hitler spunea despre expansiunea militară care va duce la Al Doilea Război Mondial: „Va fi datoria mea să port acest război fără să ţin cont de pierderi... Va trebui să abandonăm o mare parte din ceea ce ne este drag şi pare astăzi de neînlocuit. Oraşele vor fi mormane de moloz, monumentele nobile ale arhitecturii vor dispărea pentru totdeauna. De astă dată, pământul sacru al patriei nu va fi cruţat. Dar nu mi-e teamă de toate acestea”.

Imperiul despre care Hitler pretindea că va supravieţui o mie de ani a durat doar doisprezece.